Fordította
Kovács Ivett

BERTRICE SMALL
Királyok szeretője, királyi szeretők

MAGYAR KÖNYVKLUB

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült Bertrice Small: Intrigued
Kensington Books © 2001 by Bertrice Small
All rights reserved
Hungarian translation © Kovács Ivett, 2002
Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás. A Kiadó minden jogot fenntart, részletek közlésének jogát is az írott és elektronikus sajtóban

Legkedvesebb barátomnak,
Elaine Duillónak.
Köszönöm, drágám!

ELŐJÁTÉK
1650. szeptember 3.

James Leslie, Glenkirk ötödik grófja és első hercege Dunbar csatamezején feküdt, és haldoklott. Még tisztán látta és hallotta maga körül a sok bátor és hűséges katonát, akik vele együtt lelik halálukat ezen a napon. A skótok szörnyű vereséget szenvedtek egy hozzájuk képest feleakkora seregtől, mert meggondolatlan döntéssel feladták a Dunbart övező hegyek védelmében előző nap kialakított bázisukat, hogy vakmerően felépíthessék táborhelyüket az angolok előtt. Ez végzetes hibának bizonyult. II. Károly király skót szövetséges hadseregének rá kellett döbbennie, hogy a területet lehetetlen védeni. Abból a huszonháromezerből, akik látták aznap felkelni a napot, csupán kilencezernek adatott meg, hogy a napnyugta látványából is részesüljön a csatamező füstölgő romjai közt.
A túlélők között volt Red Hugh More-Leslie, Glenkirk hercegnőjének legkedvesebb kapitánya. Látta urát elesni, és átverekedte magát a holtak között, hogy karjaiban tarthassa James Leslie-t.
- Kivisszük innen, uram - mondta Red Hugh.
James Leslie alig észrevehetően megrázta a fejét, és csupán egyetlen szót mondott, mielőtt meghalt: „Jasmine."
Red Hugh könnyezve és átkozódva maga köré gyűjtötte a glenkirki csapat túlélőit. A Dunbarbe érkezett százötven emberből csupán harminchat maradt. Feltették lovára a herceg holttestét, maguknak is kerítettek lovat, azután gyorsan elhagyták a harcmezőt északkelet felé. Cromwell emberei nem sok tiszteletet tanúsítottak a halottak és a túlélők iránt; Red Hugh nem engedhette, hogy ura holtteste a fosztogatók prédája legyen. James Leslie-t saját földjén kell eltemetni, Glenkirk többi urához hasonlóan.
Glenkirk majd minden grófja a csatamezőn lelte halálát, emlékezett vissza Red Hugh. És minden háborút a Stuartok kezdtek, gondolta keserűen a kapitány. 1542-ben a Solway Moss-i csata elvitte a második grófot az örökösével, valamint kétszáz Glenkirk környéki férfival és fiúval együtt. Red Hugh dédapja is Solway Mossnál halt meg a Leslie-k oldalán. Nagyapja, az első Red Hugh életben maradt, és segített hazahozni a többieket. Most a történelem fájdalmas és csúnya módon megismételte önmagát.
Úrnője, a hercegné tudta már, mielőtt a múlt hónapban elhagyták Glenkirköt, hogy nem fogja többé élve viszontlátni szeretett Jemmie-jét. Red Hugh More-Leslie látta a beletörődést és a fájdalmat a szemében,

miközben búcsút intett nekik. De a herceg szép életet élt, nagy tiszteletnek örvendő férfi volt. És hetvenkét év nem rövid élet, érvelt magában Red Hugh, miközben hazafelé lovagoltak.
Hírnököket küldenek majd a két legfiatalabb fiához Ulsterbe, a lányaihoz és a fiaihoz Angliába és lányához az Újvilágba. Mindnyájukat szíven üti majd a hír, de Autumn kisasszony, a legfiatalabb gyermeke vigasztalhatatlan lesz. Autumn Angliába utazott ezen a nyáron, és a háború miatt nem térhetett vissza Skóciába. Mi lesz most vele? Ő volt az apja kedvence, a szeme fénye. Minden testvérénél többet kényeztették, mert ő volt a legkisebb. Ez már nem az ő dolga, gondolta Red Hugh. Lady Autumn Rose Leslie-ről a bátyjának kell majd gondoskodnia, aki most már a második herceg, és anyjának, az özvegy hercegnének. Ők biztosan tudják, hogyan tovább.
Néhány napi utazás után feltűntek a glenkirki kastély tornyai. Red Hugh egy pillanatra megállt, és eltűnődött. Egyetlen gondolat járt a fejében. James Leslie meghalt, most már egyikük élete sem lesz többé olyan, mint volt. Kesztyűs kezét felemelve jelezte az embereinek, hogy indulhatnak tovább. A herceg legkedvesebb kapitánya lassan ballagott elöl, tudtára adva a kastélybelieknek, hogy James Leslie utoljára tér haza. És néhány pillanat múlva már meg is pillantotta az özvegy hercegnét, aki a lengőhídon állt, és sztoikus nyugalommal várta őket. Nem, semmi sem lesz már olyan, mint régen, gondolta szomorúan Red Hugh.

ELSŐ RÉSZ
Anglia és Franciaország 1650-1651

1. fejezet

- Gyűlölöm Cromwellt és az összes hívét, a ragyás kerekfejűeket! - jelentette ki Lady Autumn Rose dühösen. -Nincs többé vidámság sem Angliában, sem Skóciában -hála nekik!
- Autumn! A pokolba is! Hányszor mondtam már, hogy vigyázz a szádra! - csattant fel ingerülten bátyja, Charles Stuart, Lundy hercege.
- O, Charlie, a szolgákon kívül ki hallja, amit mondok?
- vágott vissza a bátyjának szemtelenül Autumn.
- Manapság a szolgák sem mind megbízhatóak - felelte a herceg halkan. - Semmi sem olyan már, mint volt. Ez nem Glenkirk, ahol a szolgák első ura az apád, és csak a második az állam. A király egy napon visszakerül majd a trónjára, de addig óvatosnak kell lennünk. Ne felejtsd el, húgom, ki volt az apám, és ki a bácsikám, Károly király, Isten óvja a lelkét. Ne felejtsd el, ha nem is tartozom a királyi ághoz, azért még Stuart vagyok. Cromwell és a családja sohasem fog bízni bennem, és jól is teszik. Meg kell védenem a családomat, amíg véget nem ér ez az őrület, és az unokatestvérem, II. Károly vissza nem tér Angliába, hogy békében kormányozza az országot.
- De addig mit fogunk tenni? - faggatta Autumn. - Ezek a puritánok szörnyű emberek, Charlie. Minden vidámságot megtiltanak. Nincs tánc! Nincs golyózás a szabadban! Nincs majális! Nincs karácsony! Semmi, ami örömet vagy boldogságot hozhatna az ember életébe! És attól tartok, Skóciában sem jobb a helyzet. De azért egy kicsit jobb lesz, ha majd visszatérek Glenkirkbe, különösen akkor, ha beáll a tél, és senki sem tudja majd, mit csinálunk. A papa nem lelkesedik a puritánokért és savanyú életmódjukért. Mit gondolsz, mikor mehetek haza? A herceg a fejét rázta.
- Nem tudom, Autumn. Most, hogy az unokatestvérem, Károly ül Skócia trónján, és háború dúl közte és Cromwell között, tényleg nem tudom, mikor lesz biztonságos, hogy északra utazz. Nem vagy boldog itt, Queen's Malvernben, velünk?
- Imádok itt lenni! - felelte Autumn. - Mindig is szerettem, Charlie.
- Akkor miért vagy ilyen türelmetlen?
- Charlie! A jövő hónap végén tizenkilenc éves leszek -panaszkodott Autumn. - És még nincs jegyesem, nincs férjem, nem ismerek senkit, aki érdekelne. Épp olyan rossz helyzetben vagyok, ha nem rosszabban,

mint Fortune nővérünk. Neki legalább megvolt az esélye, hogy férjet találjon. De milyen lehetőségem van nekem a háborús viszonyok között? Nincs királyi udvar, még a családi összejövetelekhez is engedélyt kell kérni a Parlamenttől. Hogyan találok férjet, mielőtt túl idős lennék hozzá?
- Tizenkilenc évesen még aligha vagy túl öreg - nevette el magát a herceg, és megfogta húga kezét, hogy megcsókolja. - Gyönyörű lány vagy, kishúgom. Egy napon eljön majd a nagy O, aki levesz a lábadról, ellopja a szíved, és féltékennyé teszi a papát meg az összes bátyádat.
- Bárcsak én is olyan biztos lennék ebben, mint te vagy, Charlie - mondta Autumn, és nagyot sóhajtott. - Bess csak tizenhat volt, amikor feleségül vetted, Rosamund pedig tizenhét, amikor hozzáment Henry bátyánkhoz. Öreg vagyok, Charlie! A tizennyolcból tizenkilenc lesz, és sehol egy kérő a láthatáron, de még csak esély sincs rá. Gyűlölöm Cromwellt!
Charles Frederick Stuart képtelen volt visszatartani a nevetést. Kishúga kedvesen drámai kifakadásában tulajdonképpen volt némi igazság. Ez idő tájt aligha volt megfelelő a társasági élet arra, hogy egy herceg lánya férjet találjon magának. Rengeteg férfi elvette volna a lányt a vagyonáért és a szépségéért, függetlenül a korától, de a család mindig azt a felfogást követte, hogy a lányok szerelemből menjenek férjhez. Autumn is megkapja ugyanazt az esélyt, mint a nővérei.
- A mama biztosan tudja, mi a teendő - mondta húgának vigasztalásul.
- Bárcsak visszatérhetnék végre Glenkirkbe - sóhajtott fel a lány szomorúan.
- A pletykák szerint volt egy csata Skóciában, és Crom-well serege legyőzte II. Károly csapatait - szólt a herceg. -Persze a híresztelések nem mindig igazak. Azt hiszem, a hétvégén elmegyek Worcesterbe, hátha megtudok valamit
- Worcesterbe? Worcesterbe mégy? Mikor? - kérdezte Lundy ifjú hercegnéje, aki éppen ebben a pillanatban lépett be a szobába két gyermekével. - Körül kellene nézned, hogy tudsz-e cérnát hozni nekünk. Már teljesen kifogytunk, pedig sok minden javításra szorul. Sabrinának meg a gyerekeknek új ruhákra van szükségük, de cérna nélkül el vagyunk veszve.
Bess Stuart gyönyörű nő volt, arany csillogású világosbarna hajjal és meleg, szürkéskék szemekkel. Bess, Welk grófjának legfiatalabb lánya és Charlie Stuart első pillantásra egymásba szerettek. A lány alig múlt tizenhat, Charlie-t viszont a maga huszonhat évével meglehetősen nagy korhelynek és különcnek tartotta mindenki az udvarban. Mégis, amikor pillantása találkozott Bess Lightbody bájos tekintetével, a férfi szíve azonnal megtelt szerelemmel. A lány leghűségesebb és legkitartóbb udvarlója lett.
Welk grófja és grófnéja elszörnyedve látta, hogy Charles Frederick Stuart, Henrik herceg törvénytelen gyermeke, akit szégyenletes születése ellenére feltétel nélkül elfogadott és kegyeivel tüntetett ki a király és egész udvartartása, legfiatalabb lányuknak udvarol. Hazaküldték Besst Dorsetbe, hogy egyszer s mindenkorra pontot tegyenek az ügy végére. De alábecsülték a fiatalok elszántságát.
Bess alig egy hetet volt távol az udvartól, amikor királyi paranccsal visszarendelték, hogy a királyné udvarhölgye legyen. Welk grófja úgy kívánta megóvni lányát Lundy hercegének állhatatos udvarlásától, hogy megfelelő férjet keresett neki egy minden szempontból köztiszteletnek örvendő családból, lehetőleg az övéhez hasonló vallási és politikai elkötelezettséggel. Egy megbízható, rendes, egyszerű embert szeretett volna, aki úgy irányítaná a lányát, hogy gondos és lelkiismeretes feleség váljon belőle. Még mindig nem vette elég komolyan a fiatalember elszántságát.
Amikor Charlie tudomást szerzett Bess apjának terveiről, nagybátyjához, I. Károly királyhoz fordult segítségért. A király érezte unokaöccse szándékának komolyságát, ezért magához hívatta Welk grófját és grófnéját.
- Unokaöcsém, Lundy hercege elmondta nekem, hogy feleségül kívánja venni a lányodat, Elizabethet - kezdte a király. - Engem kért meg, hogy tegyek lépéseket az ügyben. Bár a származásod, gróf, aligha megfelelő Charlie számára, mégis hajlandóak vagyunk elfogadni a választását, mert igencsak kedveljük a fickót. Ráadásul Charlie, az udvar számos tagjával ellentétben, még sosem kért szívességet tőlünk. Hozd el a lányod holnap, ugyanebben az időben. Ha ő beleegyezik a házasságba, mi megadjuk az engedélyt.
A király elmosolyodott, ami nem volt túl gyakori szokása, majd intett, hogy Welk grófja és grófnéja távozhat a teremből.

Welk grófja hajlongva és szótlanul távozott, de amint elhagyta a király lakosztályát, szabadjára engedte a dühét. Feleségét a királyné lakosztályába küldte, hogy kerítse elő lányukat, és vigye őt londoni házukba, ahol beszélhet vele. Bess nem fog feleségül menni ahhoz a gazfickóhoz, dühöngött magában. Növelte haragját a király megjegyzése, miszerint a Lightbodyk nemes sarja nem megfelelő pár annak a léhűtőnek, akár királyi származású, akár nem.
Amikor a nők végre hazaértek, a gróf elmesélte lányának, mit hallottak a királytól.
- De te nem fogsz feleségül menni hozzá, Bess! - tette hozzá. - Megmondod a királynak, hogy nem mész hozzá az unokaöccséhez. Megértetted?
- Nem fogom megmondani, apám - felelte Bess. - Szeretem Charlie-t, és ő is szeret engem. Azt felelem majd a királynak, hogy elfogadom az unokaöccsét férjemül, méghozzá a legnagyobb örömmel!
- Azt már nem! - kiáltott rá Welk grófja a lányára.
- De igen! - felelte a lány elszántan.
- Kékre-zöldre verlek, ha nem engedelmeskedsz az apai tekintélynek, lányom! - dühöngött a gróf.
- Ha megteszed, megmutatom a királynak, milyen sérüléseket ejtettél rajtam - hangzott a fenyegetés.
- Ó! - roskadt a grófné karosszékébe sápadt arccal, kezét a szívére szorítva.
- Most nézd meg, mit műveltél az anyáddal! - dohogott a gróf.
- Csak meglepődött, hogy ellenkezem veled, amit ő sosem mert megtenni hosszú házasságotok alatt, apám - felelte Bess merészen. - Kérlek, légy igazságos! Charlie még sosem kérte meg senkinek a kezét. Engem viszont annyira szeret, hogy a király segítségét kérte álmunk valóra váltásához. Szeretjük egymást.
- Gyermeket vársz? - kérdezte az apa haragosan.
- Ó! - Welk grófnéja lehunyta a szemét kétségbeesésében.
- Tessék?! - Bess megdöbbent apja szavai hallatán.
- Odaadtad magad ennek a szemét Stuartnak? - kérdezte újra a gróf. - Lefeküdtél vele? Azt hiszem, elég egyértelmű volt a kérdésem, lányom.
- A feltételezésed felháborító és sértő, apám - felelte Bess. - Természetesen semmi nem történt köztünk a herceggel. Sosem hoznám szégyenbe magam vagy őt közönséges viselkedéssel, sosem feküdnék le vele az egyház áldása nélkül. Hogy mersz ilyesmit feltételezni rólam, apám?
- Én rendelkezem feletted, és jogom van megbizonyosodni arról, hogy még szűz vagy. Az udvari pletykák tönkretehetik egy nő hírnevét, még akkor is, ha nem igazak -felelte a gróf. - Csak óvni szeretnélek, Bess. Te vagy a legkisebb gyermekem.
- Köszönöm megtisztelő figyelmed, apám - mondta Bess szárazon. - Most, ha megengeded, visszatérnék a St. Jamesbe. A királyné csak két órára engedett el, úgyhogy nincs túl sok időm.
Meghajolt, majd magára hagyta a szüleit. Más választásuk nem lévén, Welk grófja és grófnéja mérgelődve, de elfogadta lányuk döntését. Charles Frederick
Stuart és Elizabeth Anne Lightbody a király saját kápolnájában esküdtek meg, a windsori kastélyban, 1639. május 3.-án. Azonnal visszavonultak az udvartól, és később is csak ritkán látogatták. Szívesebben éltek vidéken, Queen's Mal-vernben, Charlie birtokán. És mindenki meglepetésére a kicsapongó és lehengerlő Stuartból hűséges és odaadó férj lett.
- Milyen színű cérnát hozzak? - kérdezte a herceg a feleségétől.
- Amilyet találsz - felelte Bess. - De próbálj valami világos színt keresni. Fekete biztosan lesz, mert ezek a puritánok addig javítgatják a ruháikat, míg a végén már több benne a cérna, mint az anyag. Mindenesetre valami világos színt keress.
- Veled mehetek Worcesterbe, papa? - kérdezte a herceg legidősebb fia, Frederick.
- Örömmel veszem a társaságodat, Freddie - hangzott a válasz.
- Mikor? - faggatta a fiú.
- Néhány napon belül - ígérte a herceg.
- Hadd menjek én is - kérte Autumn. - Annyira unatkozom.
- Nem - felelte a bátyja. - Fiatal nők számára manapság nem biztonságosak az utak, húgom.
- Fiúruhába öltözhetnék - javasolta Autumn.

- Kicsi húgom, a világon senki sem nézne téged fiúnak - mondta Charlie, és tekintete egy hosszú pillanatig elidőzött a lány formás, fiatal mellein. - Lehetetlen elrejteni ezeket a kincseket, Autumn. Ahogy a mamáddal, veled is bőkezűen bánt a természet.
- Ne légy közönséges, Charlie - csattant fel a lány. Bess akarva-akaratlan elnevette magát. Amikor sikerült visszanyernie komolyságát, megszólalt:
- Majd keresünk magunknak valami mulatságot, húgocs-kám, amíg Charlie Wörcesterben lesz. Az alma már megérett a préselésre, és az almaborkészítésben is segíthetünk. Sabrina imádja az almaborkészítést.
- A lányod kilencéves, Bess. A kilencéves kislányok mindenért lelkesednek. Miért kellett annak az ostoba Parlamentnek elűznie Károly királyt, és kikiáltania a köztársaságot? Az udvarba akarok menni, de király nélkül udvar sincs, a pokolba is! Remélem, az unokatestvéred, Károly most már hamarosan visszatér a trónra! Akárkivel beszélek, mindenki halálosan unja Cromwellt és a híveit. Miért nem kergeti már el őket valaki? Az öreg Károly királyt árulónak nevezik, de szerintem azok az árulók, akik meggyilkolták azt, akit Isten jelölt ki az uralkodásra.
- Autumn! - könyörgött a bátyja bosszúsan.
- Ó, senki sem hallja, Charlie - intette le a lány.
Bátyja fáradtan rázta meg a fejét. Amikor anyja megkérdezte, hogy meglátogathatja-e őket Autumn a nyáron, fel sem merült benne, hogy a lány már felnőtt. Mindig úgy gondolt rá, mint a kishúgára, pedig - ahogy Autumn az imént olyan világosan rámutatott - már egy hónap sincs hátra a tizenkilencedik születésnapjáig. Nem értette, hogy az anyja és a mostohaapja miért nem talált megfelelő férjet a számára, de aztán eszébe jutott, mennyi gondot okozott idősebb húgainak kiházasítása is. És ki a csudát találhattak volna férjül Felső-Skóciában Glenkirk hercegkisasszonyának? Tényleg az udvarban lenne a helye, de a polgárháború évei lehetetlenné tettek egy ilyen hosszú utazást, aztán meg Károly nagybácsit ki is végezték. Az angol udvar jelenleg száműzetésben élt, néha Franciaországban, néha Hollandiában. Charles nem tudta, mihez is kezdjenek a lánnyal, de azt érezte, hogy gyorsan kell cselekedniük. Autumn már megérett arra, hogy férfiakkal kezdjen viszonyt, és könnyedén megtalálhatja a módját, hogy titokban neki is lásson.
Annak a napnak a hajnalán, amikor Worcesterbe akart utazni, futár érkezett Glenkirkből. Október eleje volt. A küldöncnek nem volt egyszerű dolga, hogy elkerülje Crom-well csapatait Skóciában, de nagyon óvatosan haladt, és végül sikerült átjutnia a határon. Onnan már könnyedén eljutott Queen's Malvernbe. Elgyötört arccal és nagyon kimerülten közölte a herceggel, hogy a híreket elsősorban Lady Autumn-nak hozta. A herceg elküldetett a feleségéért és a húgáért, akik, hallva, hogy a futár Glenkirkből érkezett, gyorsan lesiettek a szalonba.
- Ian More! Az apám küldött, hogy hazavigyél? - kérdezte Autumn izgatottan. - Hogy van a mama? Milyen jó látni valakit az otthoniak közül!
A futár egy levelet adott át, és a herceg még a könnyeket is látta a szemében.
- Az édesanyja küldi, kisasszony.
A lány boldogan törte fel a pecsétet, és szétnyitotta az írást. Szemei elhomályosultak, és arca egyre sápadtabb lett, ahogy olvasta a szavakat, majd végül elszörnyedt sikoly tört fel belőle, és a bátyjára roskadt. Nyilvánvalóan nagyon megrázta a hír. A levél a szőnyegre hullott a kezéből, teste reszketett a felindulástól. A futár felemelte a papirost, és átnyújtotta a hercegnek, aki egyik karjával húgát tartotta. Charlie gyorsan végigfutott anyja sorain, csinos arca eltorzult a fájdalomtól és a haragtól. Majd a levelet félretéve a futárhoz fordult:
- Ian More, ha kipihented magad, visszatérsz, vagy anyám inkább azt szeretné, hogy Angliában maradj?
- Azonnal visszaindulok, amint a lovak és jómagam pihentünk néhány napot, uram. Bocsásson meg, hogy ilyen szomorú hír hozója voltam.
- Kösd ki a lovadat, aztán menj a konyhába vacsorázni. Smythe majd megveti az ágyadat - szólt a herceg, majd a húgához fordult, hogy megnyugtassa, mert a lány keservesen zokogott.
- Mi történt? - kérdezte Bess a férjét, mert azt látta, hogy a Glenkirkből hozott hír nagyon komoly volt.
- Az a-apám h-ha-lott! - szipogott Autumn. - Ó, az isten verje meg Cromwellt! - Kivonta magát bátyja öleléséből, és kiszaladt a szalonból.
- Ó, Charlie, annyira sajnálom! - mondta Bess. Fiatal sógornője után pillantott. - Utána menjek?

A herceg a fejét rázta.
- Ne! Autumn a gyengeség jelének tartja, ha az ember mások előtt kimutatja az érzéseit. Ilyen volt már gyermekkorában is. Most biztosan egyedül akar maradni.
- Mi történt? - faggatta Bess a férjét.
- Jemmie Leslie elesett Dunbarnél. Nem is kellett volna harcolnia, tekintve a korát, na és persze a Stuartok balszerencséjét, ami elől, úgy tűnik, egyetlen glenkirki Leslie sem menekülhet. De hát tudod, milyen kötelességtudó ember volt. Hűségéért az életével fizetett. A mama azt írja, még a tél beállta előtt Angliába jön, és Cadbyben telepszik le, a saját birtokán. Azt kérdezi, nálunk maradjon-e Autumn, amíg ő megérkezik, vagy menjen el Henryhez. A féltestvérem, Patrick Leslie vigasztalhatatlan az apja halála miatt, és Glenkirk új uraként hirtelen rengeteg kötelezettség szakadt a nyakába. A mama úgy véli, Patrick könnyebben megbirkózik a feladatokkal, önállóbbnak érzi majd magát, ha ő nem lesz mellette. Természetesen igaza van.
- De hogyan utazik ide ilyen körülmények között? - aggodalmaskodott Bess.
Charlie elmosolyodott.
- Meg fogja oldani, abban biztos lehetsz, Bess. Ha a mama valamit akar, semmi sem állhat az útjába. Inkább Autumn miatt kell aggódnunk. Biztosan meg akarja majd keresni Cromwellt, hogy a saját kezével ölje meg. Ki kell vernünk a fejéből az azonnali bosszú leghalványabb gondolatát is.
- És ezt hogy akarod elérni? - kérdezte férjét az asszony.
- A húgomnak a család a legfontosabb a világon - mondta a herceg. - Meg fogom neki mondani, hogy bármilyen őrültséget csinál, az mindnyájunkra rossz fényt vet. A glenkirki Leslie-kre, rám és a családomra, az összes unokatestvérünkre, még a legtávolabbi rokonainkra is - mindnyájunkra. A mi kedvünkért le fogja nyelni a haragját, még ha belepusztul is. Erre mérget vehetsz. És ha a mama megérkezik, tudni fogja, mivel vonja el Autumn figyelmét a bosz-szúról. A mama mindig nagyon értett az efféle dolgokhoz. Ő az egyeden, akire hallgat az én húgocskám. Apám, isten bocsássa meg, szörnyen elkényeztette.
Autumn a következő néhány napban ágyban maradt. Szobalánya, Lily hordta neki az ételt, amely az első két napon érintetlenül érkezett vissza. A harmadik napon csipegetett egy keveset a tálcáról, a hét végére pedig visszatért az étvágya. Még a szobájából is előjött, hogy beszéljen Ian More-ral, mielőtt a férfi nekivág a hosszú útnak, vissza, Skóciába.
- Ott voltál Dunbarnél? - kérdezte tőle a kandalló előtt üldögélve, a szalonban.
- Igenis, kisasszony - hangzott á keserű felelet.
- Hányan indultatok, és mennyien tértetek haza?
- Százötvenen lovagoltunk ki. Harminchat ember tért vissza, kisasszony - mondta az öreg. - Minket is csak a jószerencse hozott haza.
- Az apámnak nem volt szerencséje aznap - jegyezte meg a lány.
- A Stuartokat mindig elkerülte a szerencse. Pedig Jemmie Leslie nagyon jó ember volt, isten nyugosztalja!
- Hát igen - bólintott Autumn, azután átadott Ian Morénak egy lepecsételt levelet. - Add ezt oda a mamának, amikor hazaérsz. Itt, Queen's Malvernben várom ki, hogy megérkezzen.
- Látjuk még valaha Glenkirkben a kisasszonykát? - kérdezte a férfi sápadt, komoly arccal.
Autumn fáradtan rázta meg a fejét.
- Nem tudom, Ian More. Tényleg nem tudom. Tavaly áprilisban, amikor elhagytam Glenkirköt, fel sem merült bennem, hogy talán sosem térek vissza. Nem tudom, mi lesz velem most, hogy a papa meghalt.
- Az új herceg gondoskodik majd magáról, kisasszonyka - állította Ian.
- Patrick? - Autumn először nevetett apja halála óta. -Patricknek éppen elég feladat lesz, hogy magáról és Glenkirkről gondoskodjon, Ian More. Apám váratlan halála bizonyára nagyon megrázta a bátyámat, de még jobban meg lehet rémülve attól a hatalmas felelősségtől, amit a kastély és a birtok igazgatása jelent. Patricknek nem lesz rám ideje. Jobb is, hogy távol vagyok, ha nem is a legjobb megoldás itt maradni Charlie-val és Henryvel.
Halvány mosoly futott át a férfi ajkain. Lady Autumn Leslie sokkal felnőttesebben gondolkodott, mint feltételez-, te róla. Hiszen benne is a Leslie-k vére csörgedezett. A család nőtagjai híresen okosak és józan gondolkodásúak voltak. A legfiatalabb is kétségtelenül felnőtt, és éppen időben, állapította meg a férfi. Felemelkedett a fotelből, és udvariasan meghajolt a lány előtt.

- Elviszem az üzenetét a mamájának, amilyen gyorsan csak tudom, kisasszony. Üzen valamit a bátyjának is?
- Mondd meg, hogy sok szerencsét kívánok neki, és az isten áldása legyen vele - mondta Autumn. - Mondd meg, hogy remélem, egy napon még viszontlátjuk egymást.
Ian More érezte, hogy könnyek csordulnak ki a szeméből. Azok az átkozott politikusok! Miért nem hagynak mindent úgy, ahogy van, miért választják inkább a háborút, és irtják ki Skócia fiait és a jövendő nemzedékeket? Miért üldözik el az ő szeretett hercegnéjüket és kisasszonyukat az otthonukból? Pokolba Cromwell-lel! Pokolba a puritánokkal és az egész királyi családdal! Nagyot nyelt.
- Eljuttatom kedves szavait Patrick herceghez - mondta a lánynak. - Vigyázzon magára, kisasszony!
- Te is vigyázz, Ian More! - felelte Autumn. - Isten óvjon a hazafelé vezető úton. Óvatos légy!
- Az leszek, kisasszony - ígérte a férfi, de mindketten tudták, hogy ez hazugság. Ian More mindent megtesz azért, hogy minél gyorsabban visszaérjen Glenkirkbe, és kézbesítse az üzenetet.
Már majdnem október vége volt, amikor Lundy hercege és fia végül elindult Víbrcesterbe, ami jó egynapi lovaglásra volt Queen's Mai vemtől.
- A születésnapodig mindenképpen hazaérünk, és ígérem, nagyszerű ajándékot hozunk - mondta a herceg a húgának.
- Nem ünneplem meg többé a születésnapomat - jelentette ki Autumn. - Legalábbis addig, amíg nem leszek férjes asszony. Addig tizennyolc éves maradok, Charlie, de ha ajándékot akarsz hozni nekem, mert szeretsz, akkor örömmel elfogadom - tette hozzá, és kacsintott egyet.
- Megkapod az ajándékot, mert szeretlek - nyugtatta meg a bátyja.
Megkönnyebbülten látta, hogy a lány elrejti apja halála miatt érzett végtelen fájdalmát. Autumn sosem fogja elfelejteni Jemmie Leslie-t, de megértette, hogy az életnek folytatódnia kell. Remélhetőleg az édesanyjuk még a tél beállta előtt megérkezik, és ha együtt lesznek, majd könnyebben gyógyul a seb. Charles Frederick Stuart el tudta képzelni,milyen emésztő fájdalom gyötri most Glenkirk hercegnőjét. Még alig volt húszéves, amikor már két férjet elveszített. Charles apja, Stuart Henrik herceg, aki anyja szeretője volt, két hónappal az ó születése után halt meg. Az özvegy nem akart újra férjhez menni, de Jemmie Leslie-nek nem lehetett ellentmondani. Harmincöt évig voltak házasok. Mihez kezd most a férje nélkül?
A herceg hétéves fiával az oldalán lovagolt ABorcesterbe, saját fegyveresei kíséretében. Worcestershire királypárti vidék volt, de azért nem ártott az óvatosság. Körülöttük őszi napfényben nyugodott a táj. A betakarítás már véget ért, a földet felszántották, a gyümölcsfák már nem roskadoztak az almától és a körtétől. Birkák és juhok legelésztek a halványzöld hegyoldalakon. Még napnyugta előtt beértek a városba. A Korona és Jogarban szálltak meg, a nagy és kényelmes fogadóban, ahol a herceget már jól ismerték.
Másnap reggel a folyóparti katedrálisba mentek misére. Freddie-nek tágra nyílt a szeme a hatalmas oltár, a díszes boltívek, a gyönyörű festett üvegablakok láttán. Utána elindultak, hogy cérnát találjanak Bessnek. A feladat nehezebbnek bizonyult, mint Charlie gondolta, de végül egy kicsi és jelentéktelen boltban megtalálták, amit kerestek. Rengeteg fekete cérna volt, ahogy Bess megjósolta, de akadt fehér és színes is. Lundy hercege annyit vett, ameny-nyit csak a kereskedő adni tudott, és busás borravalóval jutalmazta érte. Végül is nem tudhatta, mikor jut be újra a városba, és hogy lesz-e még akkor valami a boltban.
A nap hátralévő részét azzal töltötte, hogy megmutatta fiának a gyönyörű várost. Frederick Stuart korábban még sosem járt "VGbrcesterben. Tulajdonképpen sehol sem volt, a rokonai birtokán kívül. Miután a kisfiú alaposan megvacsorázott, Charlie ágyba dugta, majd elment, hogy találkozzon a barátaival, mert ez volt a valódi oka az egész kirándulásnak. A helybéli nemesek, amikor csak tudtak, összejöttek, hogy kicseréljék egymás közt a híreket és pletykákat a polgárháborúról, és Cromwell legújabb intézkedéseiről. A férfiak egy különteremben gyűltek össze, biztonságban a kémektől, a fogadós védelme alatt, aki megrögzött királypárti volt.
- Azt mondják, Dunbar csapda volt, és a király csapatait egy negyedakkora sereg győzte le - jegyezte meg Lord Hailey. - Hogy történhetett meg ilyesmi? A híresztelések szerint a király elhagyja Skóciát, és a húga birtokára utazik Hollandiába, vagy az anyjához, Párizsba.
- Ez válasz az előző kérdésedre, Hailey. A skótok feladták biztonságos pozíciójukat a hegyekben, és lejöttek a síkságra. Ezt már megtették egyszer, néhány száz évvel korábban, az első dunbari csata előtt. Úgy tűnik,

nem tanultak a hibájukból. Azt a csatát is ugyanezért veszítették el - magyarázta Lundy hercege asztaltársainak.
- Honnan tudsz ilyen sokat erről, Charlie? - kérdezte a barátja, Lord Moreland.
- Az anyám küldött egy futárt Skóciából, és megüzente a húgomnak, hogy az apja elesett Dunbarnél. A futár a mostohaapám seregének egyik túlélője volt. Ő mesélt el mindent a csatáról. Amikor Jemmie Leslie elesett, az emberei fogták a holttestét, és hazamentek. Cromwell katonái hírhedtek arról, hogy átkutatják a sebesülteket, és ellopnak mindent, amit találnak. A glenkirki férfiak nem akarták kiszolgáltatni a herceget az ellenség kénye-kedvének. Elvitték a holttestét, összegyűjtötték a lovakat, és hazamentek.
-Jemmie Leslie halott? Alig tudom elhinni! - szólalt meg Lord Moreland.
- Isten nyugosztalja - mondta Lord Hailey, aki egyidős volt Glenkirk hercegével. - Még emlékszem rá, amikor a mamádnak udvarolt, és menekült a nagyapád meg a bácsi-káid elől. Nagyon jó ember volt! A pokolba Cromwell-lel és a forradalmával!
- Úgy beszélsz, mint a húgom - jegyezte meg mosolyogva Charlie -, bár ő csak úgy emlegeti: Cromwell és a hülye kerekfejűi.
- De remélem, csak akkor, ha senki sem hallja - figyelmeztette Lord Hailey.
- Már mondtam neki, hogy tegyen lakatot a szájára - felelte a herceg. - Jobb lesz a helyzet, ha anyánk megérkezik.
- Az édesanyád ideutazik Skóciából? Szentséges ég! Lehetetlen vállalkozás, Cromwell csapatai az egész vidéket ellenőrzésük alatt tartják. Le tudod beszélni róla? - Lord Hailey hangja valóban ijedt volt.
- Nem, nem tudom - felelte Charlie egyszerűen. - Erős védelem mellett utazik majd, arról biztosíthadak. A híresztelések szerint az unokatestvérem, Károly elhagyja Skóciát. Még nem koronázták meg hivatalosan, úgyhogy vissza fog jönni, legalább arra az időre, amíg a ceremónia lezajlik.
- De Cromwell kezében van Edinburgh - szólt közbe Lord Moreland, lassan kortyolgatva borát.
- A skót királyokat hagyományosan Scone-ban koronázzák, Scone pedig még a miénk - magyarázta a herceg.
- És ha a királyt hivatalosan is megkoronázzák, Skócia fellázad majd, hogy segítsen neki? - kérdezte Lord Plymp-ton.
- Nem tudom - mondta Charlie csendesen, és újratöl-tötte a boros kupáját. - Skóciát évek óta megosztják a vallási különbségek. Nem lennék meglepve, ha már annyira megelégelték volna a háborúskodást, hogy semmi másra nem vágynának, mint békére. Ha a béke iránti sóvárgásuk erősebb, mint a nemzettudatuk vagy a hűségük II. Károly iránt, akkor nekünk magunknak kell összefognunk, itt, Angliában, hogy megszabaduljunk ezektől a kerekfejűektől és a puritánoktól.
A férfiak virginiai dohányukat szívták, bort és világos sört iszogattak, és beszélgettek, a levegőt kékre festette pipáik füstje. Tudták jól, hogy az angolok is belefáradtak már a háborúkba. Kinek van még ereje arra, hogy legyőzze Crom-wellt és híveit? A legtöbben nem bíztak a skót Stuartokban, akik Erzsébet királynét követték a trónon, majdnem ötven éve. Mindamellett ez a II. Károly Angliában született, és nagyon népszerű volt. Ő volt az angolok szemében az első igazi angol király a Stuart-családból. Egyesek meg voltak győződve róla, hogy ha a kései Henrik herceg, I. Jakab király legidősebb fia feleségül vehette volna a gyönyörű, megözvegyült Westleigh lányt, a jelenlegi Jasmine Leslie-t, akkor az a Charles Frederick Stuart lett volna a király, aki ezen az estén ott ült velük az asztalnál. Ő biztosan nem szövetkezett volna a puritánokkal, ahogy a nagybátyja,I. Károly tette. Charles Frederick Stuart nem vesztette volna el a fejét.
- Tehát itt kell ülnünk tehetetlenül, miközben egy csapat bolond kormányozza az országot, akik feloszlatják a Lordok Házát, és tönkreteszik a monarchiát - morogta Lord Plympton. - Az isten verje meg mindegyiket!
A körülötte ülők felnevettek. Ők is ugyanazt a tehetetlenséget érezték, mint a barátjuk, de kénytelenek voltak megvárni a királyt. Ekkor a különterem ajtaja hirtelen kinyílt, és Lord Billingsly lépett be rajta feldúltan, levegő után kapkodva.
- Menjen haza mindenki, aki tud - lihegte -, kerekfejű csapatokat láttak a környéken. A híresztelések szerint Sir Simon Bates vezeti őket, az a kőszívű ördög, aki felkoncolta Sir Gerald Croft családját Oxfordshire-ben!
- Kitől tudod mindezt, Billingsly? - kérdezte Lord Moreland.

- Magam láttam a csapatokat, ahogy a város felé lovagoltam. Elhiheted, elrejtőztem előlük amilyen gyorsan csak tudtam - hangzott az őszinte válasz. - Még nincs szándékomban özveggyé tenni a feleségemet.
- Ő lenne a legboldogabb özvegy Angliában, puritánok ide vagy oda - suttogta Lord Moreland Lundy hercegének.
- A pokolba! - káromkodott Charlie. - Nem indulhatok el Queen's Malvernbe hajnal előtt, mert nem elég fényes a hold, hogy megvilágítsa az utat. Bess egyedül van otthon a húgommal és a gyerekekkel.
- Talán Billingsly téved - igyekezett Lord Moreland megnyugtatni a barátját.
- Dehogy tévedek! - hangzott a felháborodott válasz. -Menj haza, amilyen gyorsan csak tudsz, hercegem, bár úgy tűnt, nem abba az irányba tartanak. Én mindenesetre a családommal szeretnék lenni, ha felénk indulnak.
- Elhagyom a várost, amint megvirrad - mondta Charlie.
- És mi lesz a kisfiáddal? - kérdezte Moreland.
- Freddie velem jön - felelte a herceg. - Az anyja szívrohamot kap, ha itt hagyom, még akkor is, ha biztonságban tudja. Jézusom! Remélem, azok a szemetek nem jönnek Queen's Malvern közelébe! A húgom nem képes uralkodni magán, különösen most, hogy az apja halála Cromwell lelkén szárad. Az isten legyen kegyes hozzánk, uraim! Majd összeülünk újra, ha tehetjük, de csak az Úr a megmondhatója, mikor.
A herceg, a fia és az embereik virradatkor hagyták el Worcestert, épp mielőtt feltűntek a nap első sugarai. Ugyanakkor látta meg Queen's Malvernben az egyik paraszt a közelgő felfegyverzett csapatot, és rohant a kastély felé, amilyen gyorsan csak tudott. Közben folyamatosan kiabált, hogy figyelmeztessen mindenkit, aki hallja.
- Kerekfejűek! Kerekfejűek! - A paraszt olyan hangosan üvöltött, ahogy a torkán kifért. - Kerekfejűek jönnek a hegy felől! - Szaladt keresztül a kerteken a fenyegető hírrel.
Az egyik szolgáló felfutott a lépcsőn a konyhából, hogy figyelmeztesse a ház többi lakóját. A hercegné hálószobájából a gyerekszobába sietett. A cselédek már felkeltették Sabrinát és a kis Willyt, és sietve öltöztették őket.
- Vigyétek a gyerekeket a kertbe, és rejtsétek el! - mondta Bess.
- Ne, mama! - sírta Sabrina. - Én veled akarok maradni!
- Lemész a kertbe Mavisszel és Clarával - parancsolta a hercegné ellentmondást nem tűrően, és kisietett.
- Mi történt? - jött ki Autumn a szobájából Lilyvel.
- Kerekfejűek - felelte Bess.
- Worcesterben?
- Újra és újra körbeküldik a csapatokat, hogy megfélemlítsék a királypárti lakosságot - magyarázta a sógornője. -Legjobb lenne, ha te is a gyerekekkel mennél.
- Nem,,itt maradok veled, Bess. Hol vannak az értékeitek?
- Már hónapokkal ezelőtt elástuk a rózsakertben - kacsintott Bess. - \blószínűleg elvisznek mindent, amit a házban találnak, de csak vigyék. Nem kockáztatom egyetlen emberünk életét vagy testi épségét sem azért, hogy a tárgyakat védjék.
Hangos dörömbölés rázta meg az ajtót. A két fiatal nő lefelé indult'a lépcsőn. Smythe, a komornyik a türelmetlen vendégek elé sietett, és ajtót nyitott nekik.
- Lejárt az idődd - mondta neki az egyik katona, és belökte Smythe-t a hallba. Majd felemelte a muskétáját, és durván a komornyik fejéhez nyomta.
Lundy hercegnéje elszörnyedve sikoltott fel. A hűséges szolga a földre zuhant, vére sűrűn folyt a sebből. Az asszony előre szaladt.
- Mit tettek? - kiabálta. - Semmit sem ártott maguknak! Ki a parancsnokuk? Jelenteni fogom ezt a barbárságot!
A katona felemelte a fegyverét, és újra tüzelt. Bíborvörös lyuk nyílt Bess szíve fölött, és a fiatal nő holtan esett össze. Autumn dermedten állt a folyosó homályában. Ösztönösen érezte, hogy egyetlen módon élheti túl a mészárlást: ha csendben marad. Érezte, hogy a háta mögött Lily reszket a félelemtől. A katona lehajolt Bess holttestéhez, és lehúzta a gyűrűket az ujjáról.
Egy másik férfi lépett be az ajtón, ő már úriembernek látszott.
- Mire készülsz, Watkins? - kérdezte. Magas férfi volt, hideg pillantással.

- Csak egy kis gyűjtögetés, uram. Az megengedett. - felelte a katona, felpillantva felettesére.
Autumn előrelépett.
- Maga ennek az embernek a felettese? - kérdezte keményen.
A férfi meghajolt, és levette a kalapját.
- Én vagyok, asszonyom.
- Hidegvérrel meggyilkolt két embert! - Autumn majdnem kiabált. Odament, és kivette Bess gyűrűit a meglepett katona kezéből. - Adja ide, maga tolvaj gyilkos!
Kihúzta magát, és a parancsnokra nézett.
- Ez itt Lundy hercegnéje, akit azért gyilkolt meg ez a szörnyeteg, mert felháborodott, amiért megölték a cselédjét. Smythe csak kinyitotta az ajtót, mire ez az alak belökte a hallba, és lelőtte. Hogy engedheti meg az embereinek, hogy berontsanak egy békés házba, és ilyen szörnyűségeket műveljenek, uram! - kérdezte, és eltette sógornője gyűrűit a zsebébe.
- És ön kicsoda, hölgyem? - kérdezte a férfi udvariasan.
- Lady Autumn Leslie vagyok, Glenkirk hercegének a lánya, és e ház tulajdonosának, Lundy hercegének a húga - felelte Autumn. - Ez az önök úgynevezett köztársaságának a politikája? Betörnek az emberek otthonába, hogy fosztogassanak és gyilkoljanak? És ki az ördög maga, aki csak ennyire képes kézben tartani a katonáit?
- Sir Simon Bates, hölgyem, szolgálatára - felelte a férfi. Tekintete végigsiklott a fiatal lányon. Autumn gyönyörű volt, sötét haja lágyan omlott le hímzett, burgundi vörös pongyolájára.
- Mi a terve ezzel az állattal? - kérdezte a lány.
- Meg fogja kapni a büntetését, megígérem, hölgyem -felelte Sir Simon.
- Szemet szemért - mondta Autumn keményen. - Mégpedig most azonnal! Adja ide a pisztolyát, uram, megteszem én magam!
- Tényleg megtenné?
Sir Simon nagyon elcsodálkozott. A lány nyilvánvalóan sokkhatás alatt állt. Biztos volt benne, hogy nem gyilkolná meg Watkinst hidegvérrel, de hogy a kedvében járjon, átadta neki a fegyvert. Valószínűleg azt sem tudja, hogy kell bánni a pisztollyal. Legnagyobb meglepetésére Autumn kibiztosította fegyvert, a katona szeme közé nyomta a csövét, és lőtt.
- Te jó isten! - mondta a férfi elképedve, amikor Autumn nyugodtan visszaadta neki a pisztolyt.
Watkins teste tompa puffanással zuhant a földre.
- Azt hitte, nem fogom megtenni, igaz? - szólalt meg Autumn csendesen.
- Ki tanította meg lőni? - kérdezte Sir Simon, még mindig értetlenül állva a történtek előtt.
- Az apám, akit az emberei megöltek Dunbarnél - felelte Autumn fagyosan. - Most le fog tartóztatni? Megteheti, nem érdekel.
- Azt kellene tennem - mondta lassan Sir Simon -, de nem teszem, hölgyem. Ahogy olyan pontosan megfogalmazta: szemet szemért. Watkins egyébként sem számít. Csak egy közkatona volt, akit előbb-utóbb úgyis megöltek volna. Aztán ott van a pisztoly, amit én adtam az ön kezébe. Watkins haláláért engem terhel a felelősség, bár nem gondoltam volna, hogy meg fogja ölni.
- Távolítsa el a házból - mondta Autumn fagyosan. -Nem engedem, hogy ugyanabba a földbe temessék, amelyben szegény Bess nyugszik majd. Ássák a sírját az út mellé. Ez a szörnyeteg özveggyé tett egy jó embert, és árvává három gyermeket, uram. Vigyék innen, és távozzanak Queen's Malvernből! - Autumn érezte, hogy remegni kezdenek a lábai, de uralkodott magán. Ezek a kerekfejűek és erőszakos kapitányuk nem fogják őt sírni látni.
- Hol vannak az ékszerek? - kérdezte Sir Simon.
- Honnan tudjam? - felelte a lány dühösen. - Én csak vendég vagyok ebben a házban, uram. A sógornőm készen állt, hogy odaadjon mindent, amit csak akarnak. Azt mondta, az emberélet többet ér bármilyen ékszernél, de önök elvették két ártatlan ember életét. És most, hogy gyilkoltak, képesek kirabolni a halottakat? - Autumn megvetően vonta meg a vállát. - Vigyenek mindent, amit csak akarnak, uram. Nem akadályozom meg önöket a fosztogatásban.
- Madame, az ön nyelve élesebb a kardomnál - mond-' ta a férfi.

Autumn hidegen tekintett rá, és Sir Simon meglepetten fedezte fel, hogy a lány egyik szeme tiszta levélzöld, míg a másik fényes türkizkék. Elbűvölte a látvány, és hirtelen azt kívánta, bárcsak máskor találkoztak volna, és más helyen. Udvariasan meghajolt.
- Nem háborgatom a házat, asszonyom, de szükségem van némi ékszerre, hogy az embereimet etethessem. Becket, aki Smythe segédje volt, futva érkezett a hallba.
- Felgyújtották a keleti szárnyat, asszonyom! - kiabálta, majd hirtelen megállt, amint meglátta a három holttestet. Kettőt közülük felismert. - Szentséges isten! - szólalt meg, majd Autumn-ra pillantott. - Asszonyom?
- Alakítson egy tűzoltó csapatot, és tegyenek meg mindent, hogy megmentsék a házat - mondta Autumn keserűen, azután Sir Simon felé fordult. - Vigyék a hullájukat, és mindent, amit akarnak, csak menjenek! Egy életre elegendő kárt okoztak itt. Az ön élete egy fabatkát sem ér, ha hazatér a bátyám, és meglátja, hogy a felesége halott, a háza pedig romokban hever!
- A bátyja Stuart, igaz? - kérdezte Sir Simon. Autumn bólintott.
- Akkor nem érzek bűntudatot amiatt, ami ma itt történt. Lady Autumn, a skótok és a Stuartok uralják Angliát, mióta megörökölték Erzsébet királynő trónját. Nem érzek lelkiismeret-furdalást egy Stuart halála miatt - mondta a férfi hűvösen.
Autumn olyan erősen ütötte pofon, amilyen erősen csak tudta, amit Sir Simon csinos arcán egy hatalmas vörös folt bizonyított.
- A sógornőm angol volt, uram, ahogy a bátyám is az, és az egész rokonsága. Charles itt született, ebben a házban. Bess pedig Welk grófjának legkisebb lánya volt. Maguk közül való. Biztos lehet benne, hogy részletesen elmesélem majd neki; hogyan ölték meg a kerekfejűek az ártatlan gyermekét, Sir Simon. Azt hiszi, hogy sikerült megfélemlítenie minket, de mindössze annyit ért el, hogy még keményebben fogunk küzdeni azért, hogy visszaállítsuk a monarchiát. Isten óvja a királyt!
- Ha nem tudnám, hogy milyen sokkhatás érte, madame, én magam puffantanám le árulásért - felelte a férfi, sajgó arcát dörzsölve. - Mások nem lesznek ilyen elnézőek önnel.
- Ha fegyverem lenne, uram, én lőném le magát árulásért - vágott vissza Autumn merészen.
Sir Simon elnevette magát. Milyen talpraesett kis vadmacska ez a Lady Autumn Leslie! Irigyelte azt a férfit, aki egyszer majd ágyba viszi, és arra gondolt, bárcsak neki jutna ez a szerencse!
- További kellemes napot, madame! - mondta. Ismét meghajolt, és visszatette a sapkáját a fejére. Azután felemelte Watkins holttestét, átvetette a vállán, és kisétált a nyitott ajtón.
A lány még mindig mozdulatlanul állt, nézte, ahogy a kerekfejűek és kapitányuk kilovagolnak Queen's Malvern-ből. Néhány birkát és szárnyast is magukkal vittek, a tyúkok, a pulykák, a kacsák és a libák felháborodottan visítoztak, ahogy megkötözve vonszolták őket. Autumn a keleti szárny felé pillantott, ahol a cselédek hősiesen küzdöttek a ház épen maradt részeinek megmentéséért, hogy a tűz ne terjedhessen tovább.
- Autumn, mi történt? - jelent meg mellette váratlanul unokahúga, Sabrina. Édesanyját megpillantva a kislány felsikított. - Mama!
Autumn-hoz bújt, arcát nagynénje szoknyájába rejtette.
- Mama! - sírta.
- A mamád halott, Brie - mondta neki Autumn, majd meghallván saját szavait, a földre roskadt, és unokahúgát átölelve mindketten kétségbeesetten zokogtak.
így talált rájuk Charles Frederick Stuart alig egy órával később, amikor hazaért.

2. fejezet

Bess! Gyönyörű, kék szemű felesége élettelenül hevert az előtér sötét, fényezett fapadlóján. Testén a vér már feketére száradt, szemei nyitva voltak, rettenet és értetlenség tükröződött bennük. Charles Frederick Stuart szíve egy pillanat alatt összetört, és olyan üresség töltötte el, amilyet a férfi még soha életében nem érzett.

Smythe-ra pillantott, aki szintén halott volt. Húga és a lánya egymást átölelve zokogtak. Legidősebb fia dermedten állt mellette, apró keze szorította az apjáét.
- Mi történt itt? - préselte ki a szavakat összeszűkült torkán, nyelve alig-alig engedelmeskedett. Legszívesebben üvöltött volna a fájdalomtól, szerette volna az égbe kiáltani ezt a szörnyű igazságtalanságot. Bess! Bess! Bess! A nő neve visszhangzott a fejében.
Autumn felnézett, szeme dagadt és vörös volt.
- A kerekfejűek - mondta mindössze, majd remegni kezdett, és végül eszméletlenül zuhant magatehetetlen unokahúga mellé.
Lundy hercege felemelte a kislányát. Hideg volt a gyermek, és félig öntudatlan a sokktól. A cselédek kezdtek a hallba gyűlni. Többen sírtak, részben a történtek miatt, részben pedig a megkönnyebbüléstől, hogy a herceg, a ház ura visszatért Worcesterből.
Becket intett a kis Sabrina dadájának, Mavisnek, majd kivette a gyermeket apja kezéből, és átadta a nőnek.
- Vidd Lady Sabrinát a szobájába, és vigyázz rá - mondta, valami egészen valószerűtlen hangon. - Ti ketten! -mutatott rá két fiatalemberre. - Vigyétek el Smythe testét az előszobából, és készítsétek fel a temetésre! Lily! Ne ácsorogj ott! Gondoskodj a kisasszonyról! Sámuel! Péter! Vigyétek Lady Autumn-ot a hálószobájába! Clara, kísérd fel Fre-derick úrfit az emeletre. Uram, ha velem jön, megpróbálom elmondani, mi történt itt ma reggel. Hol van a hercegné szobalánya? Sybill, maradj itt a hercegnével, amíg a herceg eldönti, mit tegyünk. A többiek, mindenki menjen a dolgára!
A herceg követte Becketet a könyvtárszoba viszonylagos csendjébe. A cseléd töltött neki egy nagy adag füstös, tőzeges whiskyt, és a kristálypoharat ura kezébe helyezte.
- Bocsásson meg a merészségemért, uram, de minthogy Smythe halott, úgy éreztem, nekem, a segédjének kell valami rendet teremtenem ebben a zűrzavarban. Állok szolgálatára, és elmondom azt a keveset, amit tudok. Nem sokkal pirkadat után az egyik paraszt észrevette, hogy egy csapat kerekfejű közeledik Queen's Malvern felé. Azonnal riasztott mindenkit. A hercegné a kertbe vitette a gyerekeket a cselédekkel, hogy elrejtőzzenek. Miután ellenőriztem, hogy minden rendben megy, észrevettem, hogy néhány katona behatolt a keleti szárnyba, de nem találtak semmi értékeset, ezért felgyújtották az épületet. Rohantam, hogy jelentsem a hercegnének, de addigra már halott volt. Lady Autumn azt parancsolta, hogy szervezzek egy tűzoltó csapatot, és visszaküldött, hogy felügyeljem őket. Attól tartok, mást nem mondhatok.
- Látta a lányom az anyja meggyilkolását? - kérdezte a herceg.
- Nem volt a hallban, uram, amikor én odaértem - felelte Becket. - Egyébként volt egy harmadik áldozat is, egy kerekfejű katona. Gondolom, a csapat kapitánya vitethette el. Nem kétséges, hogy halott volt. A hátán feküdt, a golyó pontosan a szemei között hatolt a fejébe. A kerekfe-jűek kapitánya úriember volt, uram.
Becket újratöltötte a herceg kiürült poharát.
- Akkor a húgom az egyetlen, aki el tudja mondani nekünk, mi történt itt ma reggel - mondta lassan Charles. Pillantását Becketre szegezte. - Köszönöm a hűségedet, Becket, és egyelőre természetesen te veszed át Smythe helyét. Intézd el, hogy a feleségemre a cselédei ráadják az esküvői ruháját. Ássanak egy nagy sírt a családi temetőben.
Holnap eltemetjük. Szólj, ha a húgom magához tér, és elég erős ahhoz, hogy beszéljen velem.
- Igen, uram - felelte Becket, majd távozott.
Mikor Charles Frederick Stuart magára maradt, kezébe temette az arcát, és sírva fakadt. Hogyan történhetett meg mindez? Warcester megye királypárti vidék volt, biztos távolságban Cromwelltől és kegyetlen embereitől. De csak mostanáig, ez nem kétséges. És az az idióta Billingsly azt mondta, hogy a kerekfejűek az ellenkező irányba tartanak! Bess! Az ő édes felesége nincs többé! Sosem hallja már a hangját, nem fekszik mellé az ágyba. Sosem simogathatja többé kis, kerek melleit, amelyek mindig olyan érzékien válaszoltak a mindkettejükben feltörő szenvedélyre. Bess halott! Az a forradalom vette el tőle, amely meggyilkolta a nagybátyját, és száműzetésbe kergette unokatestvéreit.
Mindig óvakodott attól, hogy állást foglaljon politikai kérdésekben, bár ezt tanácsolta neki az anyja, és így tett bátyja, Henry Lindley is. A Stuartok királyi ága mindig is szerette őt, és születésétől fogva kitüntetett gyengédséggel bánt vele. Mégis, a családja kedvéért semleges maradt. Most azonban már nincs választása. Most állást kell foglalnia, mert feleségének gyilkosai, a kerekfejűek erre kényszerítették. Hát legyen,

gondolta Charlie keserűen, de akármennyit is öl majd meg közülük - mert így fog tenni -, drága kis feleségét akkor sem kapja vissza. Bess elhagyta őt örökre.
Másnap ott állt a sírja mellett az őszi esőben, három gyermekével az oldalán. Húga még mindig nem épült fel a megrázkódtatásból, bár már voltak jelei, hogy kezd visszatérni az öntudata. Sabrina és Frederick mindent értettek. A kis William nem fogta fel, mi történt. Ó egyáltalán nem emlékszik majd Bessre, csak a család elbeszéléséből, gondolta Charlie szomorúan. Megnyugtatta valamelyest a tudat, hogy Besst dédszülei, Adam de Marisco és Skye O'Malley mellé temették. Ők majd vigyáznak rá, ebben biztos volt.
Autumn végül sógornője temetésének másnapján tért magához. Charlie bement hozzá, leült mellé, és megfogta apró kezeit.
- Emlékszel arra, ami történt? - kérdezte tőle. Autumn bólintott, majd beszélni kezdett.
- Becket azt mondta, a katonát lelőtték - mondta halkan Charlie. - A kapitánya végezte ki?
- Nem - felelte Autumn. - Én.
- Te? - A herceg nem tudta, elhiggye-e, amit hallott vagy sem. Végül is, rettenetes megpróbáltatáson ment keresztül a lány.
- Mondtam, hogy azt akarom, hogy halállal bűnhődjön Smythe és Bess meggyilkolásáért - magyarázta Autumn. -Sir Simon kinevetett, de átadta a puskáját, és azt mondta, rajta, öljem meg. Nem hitte, hogy tényleg megteszem, Charlie. Azt hitte, egy bolond lány vagyok, akit túlságosan megviseltek a látottak, de én fogtam a fegyvert, és lelőttem azt a szörnyeteget, aki meggyilkolta Smythe-t és Besst! Sir Simon nagyon meglepődött. Mondtam, hogy tartóztasson le, de azt felelte, a katona csak egy közlegény volt, aki úgyis meghalt volna előbb-utóbb. Hozzátette, hogy vállalja a felelősséget a haláláért, mert ő maga adta a kezembe naivan a puskáját. Aztán fogta a hullát, és elment. Ekkor jelent meg Sabrina, és látta, hogy ott fekszik az anyja. Ó, Charlie! Gyűlölöm a forradalmat és a kerekfejűeket meg azt az átkozott Cromwellt! Gyűlölöm őket!
A férfi nagyot sóhajtott.
- Tegnap eltemettük Besst - mondta.
- Mennyi ideig voltam öntudatlan? - ámult el Autumn.
- Három napig - felelte a bátyja.
- Három napig? - A lány nagyon meglepődött a hallottakon.
- Amint rendbe jössz annyira, hogy utazni tudsz, elviszlek Cadbybe. Talán addigra a mama is odaér. Azután elviszem a gyerekeket Patrickhez Glenkirkbe, a biztonság kedvéért.
- Charlie! Mire készülsz?
- Harcolni fogok a királyért - felelte a bátyja. - Csatlakozom az unokatestvérem, II. Károly király seregéhez Skóciában, kishúgom.
A lány bólintott. Mindent értett.
- Nem maradt más választásod - mondta. - Mi lesz Queen's Malvernnel?
- Mindent lezárok, és csak néhány embert tartok itt, felügyelőnek. Kifizetem a cselédeket két évre, és mindenki visszakapja a helyét, ha ez az egész véget ér, és ők is úgy akarják. Most, hogy a kerekfejűek eldöntötték, minden Stuart az ellenségük, nagyobb biztonságban lesznek, ha én nem vagyok itt. Majd rájönnek, hogy mekkora hibát követtek el azzal, hogy az ellenségükké tettek - jelentette ki Charles Frederick Stuart.
- A mamának nem nagyon tetszik majd a döntésed -mondta kedvesen Autumn.
- Tudom - felelte Charlie. - De nem hagyhatom megtorlás nélkül a feleségem halálát, és azt sem tűrhetem, hogy ezek az árulók szétrombolják a monarchiát. Cromwell és az emberei sem jobbak másoknál, húgom. A nagybátyám jó ember volt, de rossz király. Azok, akik a kegyeit élvezték és a környezetében voltak, meghamisították a valóságot, és éppúgy visszaéltek a hatalmukkal, mint azok, akik most kormányozzák Angliát. De ezek a mostaniak ráadásul meggyilkolták Isten választott uralkodóját, és üldözik az anglikán egyházat. Most már látom, amit eddig nem. Meg kell állítanunk őket!
- Teljesen egyetértek veled, bátyám, de tudod, hogy a mama mit fog mondani. Különösen most, hogy az apám is meghalt a Stuartokért.

- Küldök egy futárt Cadbybe a hírrel, hogy a mamával fogsz lakni - mondta a herceg. - A többit inkább személyesen mondom el Henrynek és a családjának. Ez nem olyasmi, amit meg lehet írni levélben, bár küldenem kell egy üzenetet Bess szüleinek is Dorsetbe. Welk és a felesége nyíltan átálltak ugyan a puritánokhoz, de akkor is Bess családja maradtak.
- Ne mondd el nekik, mi a szándékod a gyerekekkel -figyelmeztette Autumn. - Biztosan magukhoz akarják majd venni őket, de azt nem engedhetjük, Charlie. Megtagadnák tőlük az élet minden örömét, hogy csak zsoltárokat énekeljenek.
A férfi bólintott.
- Csak a tényeket közlöm velük. Megüzenem, hogy Besst meggyilkolta egy kerekfejű katona, amikor az egyik cselédjét védte. Ennyi elég lesz - mondta a herceg keserű fintorral.
Másnap a herceg elküldte az egyik szolgáját Dorsetbe, hogy tájékoztassa apósát lánya haláláról. A futár azt a feladatot kapta, hogy némi pihenés után térjen vissza Welk grófjának válaszával. Becket majd később megírja Welk grófjának, hogy a herceg és a gyermekei elhagyták Queen's Malvernt, egy ideig úton lesznek, és a herceg nem mondta meg, mikor térnek vissza. Charlie biztos volt benne, hogy ha mindent elmagyaráz anyjának és bátyjának, Henry-nek, megértik majd, és nem árulják el hollétüket Jonathan Lightbodynak.
A futár Dorsetbe indulásának másnapján Lundy hercege gyermekeivel, kishúgával és néhány cseléddel elhagyta Queen's Malvernt. Ahogy visszatekintettek a repkénnyel befuttatott gyönyörű kastélyra, mindnyájukban felmerült a gondolat, hogy vajon látják-e még valaha. Úgy tervezték, az úti cél titokban tartása érdekében a cselédeket nem küldik vissza december előtt, amikor is megkapják kétévi bérüket, és a biztosítékot, hogy visszakapják munkájukat, ha a herceg egyszer visszatér Queen's Malvernbe.
- Nem is néz ki olyan rosszul a keleti szárny - jegyezte meg Autumn halkan.
A herceg a kormos falakra és a megrongálódott ablakokra pillantott.
- A szolgáknak sikerült megmenteniük a festmények nagy részét - felelte komoran. Azután bátyja birtoka felé fordította a lovát, és elindultak a kétnapos utazásra.
Westleigh márkijának otthona, Cadby szép, régi téglaépület volt az Avon folyó partján, a zöld gyep lefutott egészen partig. Henry Lindley melegen üdvözölte bátyját, és megölelte húgát, boldogan csodálva meg a lány szépségét.
- Találnunk kell neked valami jó férjet - ugratta.
- Hol? - vágott vissza Autumn. - Ahogy most állnak a dolgok, biztos nem Angliában, hacsak nem akarod, Henry, hogy egy megrögzött puritánhoz menjek feleségül.
- Isten ments! - kiáltott fel a márki.
- A mama megérkezett már? - tudakolta Charlie.
- Már két nappal ezelőtt, és be is rendezkedett az özvegyi házban - felelte Henry. - Jaj, Charlie, még sosem láttam ennyire összetörtnek. Mikor üzentél, hogy jöttök, nagyon megörültem. Talán ti Autumn-mal fel tudjátok vidítani.
Hirtelen körbepillantott, és megkérdezte:
- Hol van Bess?
- Ezért vagyunk itt - felelte a herceg a bátyjának. - Freddie-vel Worcesterben voltunk. A kerekfejűek, annak a szörnyeteg Sir Simon Batesnek a vezetésével betörtek Queen's Malvernbe. Besst és a komornyikomat, Smythe-t hidegvérrel meggyilkolták. Autumn lelőtte a katonát, aki tette. -Azzal részletesen elmondta Henrynek, mi történt azon a rettenetes napon.
- Sabrina és William?
- Hála istennek, semmit sem láttak. A gyerekeket elviszem Patrickhez, aztán csatlakozom a király seregéhez -felelte Charlie csendesen.
Henry bólintott.
- Megértelek - mondta. - Nem maradt más választásod. Jaj, Charlie, annyira sajnálom!
- Mit sajnálsz? - Az anyjuk, Jasmine Leslie lépett be a szobába, mire lánya azonnal a karjaiba szaladt.
- Mama! - Autumn könnyekben tört ki.

- Mi baj van? Mi baj van? - kérdezte Jasmine a lányát átölelve, majd eltolta magától, hogy lássa az arcát. Glenkirk hercegnéje éppolyan gyönyörű volt negyvenévesen, mint fiatalkorában, de a pillantása végtelenül szomorú volt.
- Menjünk a nagy szalonba - szólt közbe Henry -, és Charlie mindent elmesél, mama.
Sietve utasította a cselédeket, hogy vigyék a gyerekeket a gyerekszobákba, és hozzanak bort meg kekszet a vendégeknek. A felesége, magyarázta, nincs itthon, mert néhány beteg szolgáról gondoskodik. De mire kényelmesen elhelyezkedtek a nagy szalonban, Rosamund Wyndham Lindley már meg is érkezett. Kedves mosollyal az arcán üdvözölte a vendégeket, és gondoskodott róla, hogy a cselédek elegendő frissítővel szolgáljanak.
- Henry nem ért hozzá - jegyezte meg, és kacsintott.
Rosamund Henry második felesége volt, gyermekei anyja. Gyönyörű unokatestvérük, a márki első felesége, Cecily Bürke hat hónappal az esküvőjük után halt meg. Leesett a lóról, és kitörte a nyakát. Azonnal szörnyethalt, ami akkora sokkot okozott Henrynek, hogy nem volt hajlandó elhagyni Cadbyt. Csak bátyját, Charlie-t, és nővérét, Indiát fogadta, mialatt fiatal feleségét gyászolta.
Két évvel Cecily halála után Westleigh márkiját meghívták Langford grófkisasszonyának esküvőjére. Charlie, aki szintén hivatalos volt az eseményre, ragaszkodott hozzá, hogy Henry is elmenjen.
- Nem gyászolhatsz életed végéig - mondta ellentmondást nem tűrően. - A mama sem gyászolt.
így hát Henry Lindley elment Rivers Edge-be az esküvőre, és legnagyobb meglepetésére találkozott egy lánnyal, aki élete nagy szerelme lett. Rosamund Wyndham még a tizenhatot sem töltötte be. Nem is foglalkozott még a házasság gondolatával, de Westleigh márkija tudta, mit akar. Isten nyugosztalja édes kis Cecilyjét, de végre készen állt arra, hogy folytassa az életét. A báj, a humor és az elszántság keveréke jellemezte udvarlását. Rosamund képtelen volt ellenállni neki, és nem sokkal tizenhatodik születésnapja után feleségül ment Henry Lindleyhez. Ettől kezdve ő uralta a férfi szívét és otthonát.
Épp csak letelepedtek a pislákoló tűz köré, amikor az özvegy hercegné számba vette magában a jelenlévőket.
- Hol van Bess?
- Bess halott - mondta Charlie az anyjának, majd nekilátott, hogy elmesélje az egész történetet.
Mikor befejezte, Jasmine Leslie csodálkozva nézett legkisebb gyermekére.
- Lelőttél egy kerekfejű katonát? - kérdezte. Autumn bólintott.
- Te jó isten! - kiáltott fel az özvegy hercegné. - Emlékszem, a nagymamám is hasonlóképpen cselekedett, hogy megmentsen engem és a gyermekeimet. Nagyon bátor volt, ahogy te is az vagy. Büszke vagyok rád!
- Jaj, mama, de hát ez gyilkosság! - méltatlankodott Westleigh márkija, megdöbbenve húga tettén.
- Az a férfi egy szörnyeteg volt, és Autumn szeme láttára gyilkolta meg Besst és hűséges szolgáját - vágott vissza a hercegné. - Autumn önvédelemből cselekedett. Ki tudja, mire lett volna képes máskülönben az a Sir Simon Bates? Az a tény, hogy vállalta a felelősséget a katona haláláért, azt mutatja, hogy a lányom bebizonyította nekik, milyen erős. Ezért nem mertek szembeszállni vele!
- Sir Simon Bates közismert a kegyetlenségéről. Mi van, ha a katona haláláért bosszút áll Autumn-on vagy a családunkon? - aggodalmaskodott Henry.
- Hogy tehetné? - kérdezett vissza Autumn. - Nem volt senki az előszobában, csak a katona, Sir Simon és én. Mivel tudná bizonyítani a bűnösségemet? Egy ártatlan fehérszemély vagyok, aki nyilvánvalóan képtelen ilyen szörnyűségre. Ha még egyszer az életben találkozunk Sir Simonnal, és megvádol engem, azzal fogom meggyanúsítani, hogy a pénzünket akarta elvinni, hiszen mindenki tudja, hogy tehetős család vagyunk. Esetleg megzsarolhatna ezzel a történettel azért, hogy hozzámenjek feleségül. Egy gazdag, jó kapcsolatokkal rendelkező feleség nem jön rosszul Sir Simonnak, ha a király visszatér a trónra. Különösen egy olyan feleség, akinek a bátyja a király első unokatestvére.
Autumn ártatlan arccal mosolygott meglepett rokonaira, csak az anyja nevetett.
- Te aztán gyors vagy, lányom - kuncogott, majd Henry-hez fordult. - Túl sokat aggódsz, drágám. Autumn-nak teljesen igaza van. Nincs rá semmi bizonyíték, hogy ő ölte meg a katonát. Nem volt ott más, csak ő és Sir Simon Bates, aki valószínűleg még mindig nem tért magához a megdöbbenéstől, hogy egy ilyen fiatal lányka ennyire bátor lehet. Azt se felejtsd el, hogy ő adta a kezébe a puskát, és ő biztatta fel Bess

gyilkosának megbüntetésére. Egy szót sem fog szólni, ebben biztos lehetsz. Most pedig, Charlie - nézett második fiára -, mihez akarsz kezdeni?
- Lezártam Queen's Malvernt, és elviszem a gyerekeket Glenkirkbe. Aztán csatlakozom a király csapatához, mama.
- Charlie a kandalló mellett állt szétvetett lábakkal és csípőre tett kézzel, harcias tartással. Jasmine nagyot sóhajtott.
-Jól teszed, Charlie. Stuart Henrik fia vagy, és csak egy apró véletlenen múlt, hogy nem te lettél Anglia királya. Eddig sikerült semlegesnek maradnod. De most már muszáj döntened, és Cromwell emberei nem hagytak számodra más lehetőséget. Én megértelek, fiam. Nem örülök, hogy az események ilyen fordulatot vettek, de megértelek. Nincs más választásod. De miért viszed a gyerekeket Skóciába?
- Mert ha itt hagynám őket, azzal veszélybe sodornám Henryt és a családját. Cromwell emberei a legkisebb aggály nélkül felhasználnák őket ellenem. Gondolj csak szegény Erzsébet hercegkisasszonyra, akit a carisbrooke-i kastélyba börtönöztek be, és alig egy hónapja halt meg, mert azok az istenverte puritánok nem gondoskodtak rendesen szegénykéről. Nem, a gyerekek nagyobb biztonságban lesznek Glenkirkben, mert ott nagyobb rá az esély, hogy megfeledkeznek róluk.
- És ha a nagyszüleik érdeklődnek utánuk, ami igen valószínű, akkor mi a fenét mondjunk nekik? - szólt közbe Henry.
- Majd hazudni fogsz, Henry - utasította az anyja -, és azt mondod, nem tudod, hol van az unokahúgod és a két unokaöcséd. Bevallód, hogy Charlie itt járt, azt viszont nem tudod, hogy hová indult, mert nem volt hajlandó elárulni, hogy ne sodorja bajba a családját. Ez csak kis hazugság, és tökéletesen hihető magyarázat. Welk grófjának se hatalma, se pénze nincs arra, hogy tovább feszegesse a kérdést. Logikusan gondolkodva belátja majd, hogy a gyerekek biztonságban vannak az apjuk mellett. Majd kiabál meg dühöng egy ideig, de aztán el kell fogadnia, hogy a lánya meggyilkolása után az unokáknak muszáj elutazniuk, amíg helyre nem áll a rend az országban - vonta le a következtetést Glenkirk özvegy hercegnéje.
- Ide fog jönni - mondta Henry bosszúsan -, és majd te beszélsz vele, mama. Tudod, hogy nem tudok hazudni.
Az anyja felnevetett.
- Ilyen volt az apád is, drágám, de kénytelen leszel magad elintézni Welket, mert én valószínűleg már nem leszek itt.
- Hogyan? - kiáltott fel egyszerre a herceg és a márki.
- Anglia nagyon pocsék hely mostanság, drágáim, és nekem anyai kötelességem, hogy Autumn-ot megfelelően kiházasítsam. Itt nem találunk neki alkalmas vőlegényt, de talán Franciaországban vagy Hollandiában nagyobb sikerrel járhatunk. Ne is próbáljatok lebeszélni, fiúk. A húgotok tegnap töltötte be a tizenkilencet, már nem sokáig lesz ilyen üde és harmatos. A szépsége és a vagyona segítségével persze találhatunk számára megfelelő vőlegényt, de nincs túl sok időnk. Ha elterjed róla, hogy már túl van az ideális koron, nehezebb lesz tökéletes férjre lelni - magyarázta a hercegné.
- Külföldre utazunk? - ragyogott fel Autumn arca. - Jaj, de jó, mama! Ez a megoldás! Charlie megmondta, hogy te rájössz a megoldásra, és igaza volt! - boldogan ölelte meg az anyját.
- Szóval már megtárgyaltad a kérdést a húgoddal, Charlie - fordult Jasmine Leslie a fiához.
- Nem egészen, inkább csak ő siránkozott a tény felett, hogy mindjárt tizenkilenc éves, és hogy ideje férjhez mennie, amiről egészen megfeledkeztünk.
- Én azt mondtam - pontosított Autumn -, hogy az esküvőmig nem ünneplem többé a születésnapjaimat.
Az egész család nevetett, de Autumn komoly maradt, és a fejét rázta.
- És mikor indultok? - kérdezte Henry az anyját.
- Egy-két héten belül, ha a cselédeim kipihenték magukat. Nem volt könnyű utazás, naponta hatszor megállítottak Cromwell emberei, és újra meg újra átkutatták a kocsit. Ne felejtsd el, hogy a cselédeim sem fiatalok már. - Felemelkedett a karosszékből. - Gyere velem, Autumn. Fáradtnak tűnsz a kalandok után, jobban teszed, ha lepihensz vacsora előtt. - Azzal Jasmine Leslie a lányával kivonult a szalonból.
- Ha a cselédek kipihenték magukat - ismételte Henry. - Állni is alig tudott, amikor néhány nappal ezelőtt megérkezett. Patrick küldött vele néhány fegyverest, és nagyon jól tette. Eljutottak Edinburghig, de a

határnál meggyűlt a bajuk a kerekfejűekkel. Sikerült elmenekülniük a kocsival, de nem volt könnyű dolguk. A sofőr kapott egy golyót a vállába, de egy szót sem szólt. Fergus More-Leslie igazán kemény fickó! - mesélte a márki csodálattal. - És Adali! Istenem, Charlie, az az ember már majdnem nyolcvanéves, de kivette a gyeplót Fergus kezéből, hogy az elláthassa a sebét, és átvitte a kocsit a golyózáporon! Egyikük sem fiatal már. Mégis itt vannak, elhagyták az otthonukat, és készen állnak az újabb kalandokra.
- Mindig is azt mondták, hogy a mama hasonlít legjobban a dédnagymamára az összes gyermeke és unokája közül - jegyezte meg Charlie. - Itt vannak még a glenkirki emberek?
- Igen - felelte a márki.
- Remek! Akkor elkísérhetnek engem és a gyermekeimet Skóciába. Elvisszük a mama kocsiját a gyerekeknek és a cselédnek. Csak Biddyt hoztam magammal, Clarát és Mavist otthon kellett hagynom. Mindkettejüknek vőlegénye van Queen's Malvernben. Ki tudja, mikor térhetünk vissza... Nem tarthatok teljes személyzetet ilyen körülmények között - magyarázta Charlie.
- Tud Biddy lovagolni? - kérdezte a márki.
- Igen. Miért?
- Ne vidd el a kocsit, Charlie. Gyorsabban haladhatsz, és nagyobb esélyed van rá, hogy megúszod nehézségek nélkül, ha lóháton mentek. A kocsi csak bajt okoz. Az egyik glenkirki férfi viheti Williamet, és akkor Biddy minden figyelmét az útra összpontosíthatja. Brie és Freddie hároméves koruk óta lovagolnak. Biztosan fárasztó lesz nekik, de képesek megtenni az utat, abban biztos vagyok.
- Talán igazad van - Lundy hercege elgondolkodva bólintott. - Brie és Freddie azt hiszi majd, ez valami játék.
- Mikor indultok? - kérdezte Henry.
- Adok a gyerekeknek két nap pihenőt, aztán útra kelünk. Nem kockáztathatom meg, hogy Welk itt találjon minket. A lehető leggyorsabban át kell jutnunk a határon. Minél távolabb tudom a gyerekeket Angliától, annál nagyobb biztonságban érezhetjük magunkat.
Henry Lindley egyetértett vele. Bár nagyon szerette öcs-csét, mégsem sajnálta, amikor két nap múlva elbúcsúzott tőle. Nekik maguknak is öt gyermekük volt, akikre vigyázni kellett. Azonkívül ott voltak a cadbyi lakosok is, akik szintén az ő védelmére szorultak. Apjától eltérően, aki könnyed és gondtalan ember volt, Henry Lindleyt megtanította az élet, hogy óvatos legyen, ami nem is jött rosszul ezekben a nehéz időkben.
Glenkirk özvegy hercegnéje gyengéd öleléssel búcsúzott fiától.
- Próbáld nem megöletni magad, Charlie - mondta neki. - Hihetetlen! Annyira hasonlítasz az apádra! Ne felejtsd el, hogy csak te maradtál nekem belőle, Charles Frederick Stuart! Még nem szeretnélek elveszíteni! - Megcsókolta az arcát. - Belle Fleurs-be küldhetsz üzenetet. Ha nem lennénk ott, akkor is tudni fogják, hol keressenek.
Újra megcsókolta fiát, majd az unokáihoz fordult.
- Neked kell vigyáznod az öccseidre, Sabrina. Hallgass Patrick bácsikádra, de ő minden bizonnyal rád hagyja, hogy csinálj, amit akarsz. - Jasmine két puszit adott a kislánynak.
- Igen, nagymama - mondta Sabrina Stuart, és meghajolt.
- Te pedig, Frederick Henry Stuart, ne feledd, ki vagy! Hallgass a bácsikádra, vigyázz a nővéredre és az öcsédre! -utasította a kisfiút Jasmine.
- Igen, nagymama - felelte Freddie, és kezet csókolt.
- Micsoda lovag! Egyetlen nemes sem csinálta volna elegánsabban, kisöreg - dicsérte meg a nagyanyja, majd megcsókolta a kisfiút. - Te pedig, William Charles Stuart, fogadj szót az idősebbeknek, és próbálj jó fiú lenni!
- Igenis - suttogta a gyerek.
Jasmine arcán halvány mosoly futott át, aztán lehajolt, és adott két puszit a kisfiúnak. Majd felegyenesedett, és vetett rájuk egy utolsó pillantást.
- Isten óvjon benneteket, kedveseim! - mondta, és visz-szament a házba, hogy ne kelljen látnia, amint ellovagolnak.

- Míg nem jöttek a kerekfejűek, csodálatos nyarunk volt, Charlie. Sajnálom, hogy ilyen szomorú véget ért. - Autumn átölelte a bátyját, és megcsókolta. - Hiányozni fogsz.
- Ne menj hozzá akárkihez, kishúgom - intette Charlie. - Szerelemből menj férjhez, csakis szerelemből, Autumn!
Megcsókolta a lányt, majd elfordult, felült a lovára, és csatlakozott a családjához.
Autumn a gyerekektől már korábban elbúcsúzott. Most ott állt Henryvel, és nézte, ahogy Lundy hercege a gyerekkel a glenkirki fegyveresek kíséretében kilovagol Cadbyből.
- Gyűlölöm Cromwellt és a hülye kerekfejűeket - mondta Autumn halkan, amint a lovasok eltűntek a kanyarban.
- Túl gyakran emlegeted ezt, kishúgom - jegyezte meg Henry szárazon. - Menjünk be! Hűvös van, és egészségesnek kell lenned, hiszen a mamával hamarosan indultok Franciaországba.
- Voltál már Franciaországban, Henry?
- Néhányszor. Tetszeni fog neked. Úgy tűnik, a mama a Loire-nál kívánja tölteni a telet, Belle Fleurs-ben.
- Ó - sóhajtott Autumn kissé csalódottan. - Azt reméltem, Párizsba megyünk.
- Ne aggódj, húgom - vigasztalta a bátyja. - A mama azt akarja, hogy megismerd kissé Franciaországot. Lesz elég idődd megszokni, hogy nem angolul beszélsz, hanem franciául, összeválogathatod a legdivatosabb, legszebb ruhatárat, és a lehető legtöbb információt szerzitek be az aktuális francia udvarról, ahogy a legjobb generálisok terveznek meg egy hadjáratot. A mama vagyona és nagyapja francia kapcsolatai értékesek lesznek a számodra, Autumn, ezért is akarja, hogy előbb velük találkozz. Csak bízz benne, hogy a mama mindent a lehető legjobban csinál, és lefogadom, hogy egy év múlva, vagy talán még hamarabb, boldog férjes asszony leszel - nyugtatta meg Henry a húgát, miközben kart karba öltve visszasétáltak a házba.
A következő héten végig esett, és Autumn sokat gondolt a bátyjára, milyen útjuk lehet észak felé. Tulajdonképpen az időjárás nekik kedvezett, csökkentette az esélyét annak, hogy elkapják őket. Csak azok utaznak ilyen időben, akik nagyon sietnek, vagy szörnyen elkeseredettek.
Egy nappal azelőtt, hogy anyjával Párizsba indultak, megérkezett Welk grófja, dühösen tudakolva, mi történt a lánya gyermekeivel, hol találja őket.
Westleigh márkija a nagy szalonban fogadta a dühöngő férfit.
- Az anyám felvilágosítja majd a kérdésben, uram. Én alig hallottam valamit, csak annyit tudok, hogy a sógornőmet hidegvérrel meggyilkolták Cromwell emberei. A húgom, Lady Autumn Leslie ott volt, és el tudja mesélni önnek, mi történt aznap, de kérem, beszéljen vele kíméletesen. Akkora megrázkódtatás érte, hogy még mindig nem sikerült kihevernie.
Welk grófja zömök ember volt, zord arckifejezéssel. Sötét szemöldöke csak fokozta tekintetének komorságát.
- Nos, asszonyom? - fordult Glenkirk özvegy hercegnéjéhez.
- A fiam és az unokáim itt jártak néhány héttel ezelőtt, de hogy most hol vannak, arról a leghalványabb fogalmam sincs. Megmondtam Charlie-nak, hogy nem is akarom tudni, hová megy, mert akkor nem veszélyeztethetem a biztonságukat. Ezt bizonyára ön is megérti.
- A fia nem alkalmas arra, hogy gondját viselje az unokáimnak, asszonyom - hangzott a dühös válasz.
- De kérem, uram, miként juthatott erre a következtetésre? - vágott vissza Jasmine keményen. - A fiam az apjuk.
- Az ön fia egy kalandor, egy léhűtő - felelte a gróf. Jasmine nevetett.
- Charlie-t még legbolondosabb fiatalkorában sem nevezhette senki léhűtőnek vagy kalandornak. Amikor megismerte az ön lányát, azonnal beleszeretett, és senki más nem érdekelte többé, csak Bess. Hűséges, odaadó és lovagias volt hozzá attól a pillanattól, hogy találkoztak, és ezt ön, kedves uram, éppolyan jól tudja, mint én.
- A lányom még mindig élne, ha nem ment volna feleségül az ön fiához - felelte a gróf.
- A lánya rövid életének legboldogabb éveit töltötte Charlie-val és a gyerekeivel. A haláláért pedig ne a fiamat okolja, hanem a maguk csapatainak módszereit! Betörtek az otthonukba, és lelőtték a komornyikot. Amikor Bess tiltakozott, az a szörnyeteg egyetlen szó nélkül szíven lőtte. A lányom szemtanúja volt az egész rémségnek. Őt magát is meggyilkolták volna, ha a katonák kapitánya nem lépett volna be a házba. Amikor

odaért, a katona éppen a gyűrűket húzta le az ön halott gyermekének élettelen ujjairól. Ilyen emberekre akarják önök bízni Angliát, uram! Tolvajokra és ártatlan emberek gyilkosaira!
- A Stuartok nem ártatlanok - morogta a gróf.
- A Stuartok is ugyanolyan emberek, mint bárki más, John Lightbody. Emberi lények, esendőek. A király rosszul uralkodott, de jóságos volt. Maguk nem elégedtek meg azzal, hogy félreállítják. Nem, meg kellett gyilkolniuk Isten választott uralkodóját, aztán pedig bőszen imádkoztak, hogy bocsánatot nyerjenek bűneikért. Mindannyian szé-gyellhetik magukat!
- Könnyű megállapítani, hová húz a szíve, asszonyom -jegyezte meg mogorván Welk grófja.
- Az én szívem egy glenkirki sírban fekszik a férjem mellett, aki Dunbarnél esett el a király és az ország védelmében. Én sosem tettem semmit senki ellen, ahogy a fiam sem. Ami pedig az unokáimat illeti, mint már említettem, nem tudom, hová vitte őket Charlie, de akárhová is, nyilván biztonságos helyen vannak. Úgy tűnik, az ön jámbor parlamentáristól a vezetéknevük miatt üldözik őket. Hallottam, hogy bántak Charlie kis unokahúgával, Elizabeth hercegnővel, tehát megértem, mennyire fontosnak tartja a fiam, hogy elrejtse gyermekeit. Az önök emberei nem gondoskodtak megfelelően a hercegnőről. Megbetegedett, mert nem fűtötték a szobáját, és éhen halt, mert nem kapott elegendő ételt. Ilyen sorsot szánna Sabrinának, Fredericknek és a kis Williamnek is, uram?
- A feleségemmel gondoskodnánk róluk. Cromwell hívei vagyunk, tehát az unokáim biztonságban lennének.
Jasmine gúnyosan nevetett.
- Ön tényleg őrült, ha ezt elhiszi. A gyerekek az apjukhoz tartoznak, ezért is vannak vele. Ne tekintse ellenségemnek a fiát. Egy nap a király majd visszakerül a trónjára, és akkor ön majd örülni fog neki, hogy van egy barátja az udvarnál, aki ráadásul a király hőn szeretett unokatestvére.
- A Stuartok sosem térnek vissza Anglia trónjára - jelentette ki Welk grófja.
Jasmine újra elnevette magát.
- Ó, dehogynem, uram. Azt nem tudom, mikor, de egy napon megint ők kormányozzák majd Angliát. Ügyeljen, hogy ne kerüljön fel az árulók listájára!
- Bírósághoz fordulok! - üvöltötte a gróf.
- Csak rajta! Biztos vagyok benne, hogy a bíróság örömmel meghallgatja, miként ölt meg az egyik katonájuk egy ártatlan nőt, és hogyan akarta kifosztani az otthonát. Egyszerre két parancsolatot szegtek meg: öltek és loptak! Nem a lányom volt az egyetlen tanúja a bűntettnek. Sir Simon Bates volt a kapitánya annak a csapatnak, amelyik betört Queen's Malvernbe. Ó maga volt a felelős az említett katona haláláért. Ezt nem tagadhatja le, hacsak nem akar valótlanságot állítani. De biztos vagyok benne, hogy az önök tisztjei sosem hazudnának.
- Asszonyom ön igen ravasz, de gondolatmenete a legnagyobb sajnálatomra hibátlan. Értesít, ha hall valamit a fiáról?
- Attól tartok, uram, erre nem lesz lehetőségem. A lányommal rövidesen Franciaországba utazunk. Nem maradhatok Skóciában, túl sok fájdalom ért. Az özvegyi ház itt, Cadbyben természetesen az enyém, és úgy terveztem, itt élem le hátralévő éveimet. Mint mondtam, gyötörnek az emlékek. A nagyanyám hagyott rám egy kisebb házat Franciaországban. A lányommal elutazunk, hogy ott gyászoljam James Leslie-t. A fiam, Henry mindenképpen értesíti, ha hall valamit Charlie-ról. De ne nagyon számítson rá. Gyanítom, hogy Charlie a gyermekek biztonsága érdekében nem fedi fel a rejtekhelyét.
Jasmine a grófra mosolygott, és csókra nyújtotta a kezét. A férfi értette a célzást. Kesztyűs-kezével megfogta a hercegné tenyerét, és udvarias csókot lehelt a kézfejére.
- Köszönöm, madame, hogy fogadott - tette hozzá -, és további kellemes napot kívánok!
- Önnek is, uram - felelte Jasmine. - És adja át üdvözletem a kedves feleségének! - tette hozzá, azzal kivonult a szalonból.
Welk grófja Westleigh márkijához fordult.
- Az édesanyja kivételes asszony.
Henry elfojtott egy mosolyt.
- Igen, az - felelte szinte kifogástalan komolysággal.
- Számíthatok rá, hogy értesít?

- Ha a bátyám érintkezésbe lép velem, feltétlenül, uram - válaszolt a márki azonnal.
Nem mintha szándékában állt volna betartani ígéretét, de rokonszenvesnek és készségesnek akart mutatkozni. Számára a család volt az első, egyeden rokonát sem árulta volna el. A grófnak sem a hatalma, sem a pénze nem lett volna elég ahhoz, hogy kényszeríthesse ígérete megtartására, de Henry nem akart ellenségeket szerezni. Kedves mosollyal búcsúzott Welk grófjától, és nézte, amint a férfi elhagyta a házat.
- Okosan csináltad - szólalt meg Autumn, s felállt a székből, ahonnan az egész beszélgetést hallgatta. - A mama is okos a maga módján, ahogy a királyi vére diktálja, de te, Henry másképp vagy ügyes. Fogadni mernék, hogy Bess apja tényleg hisz abban, hogy értesíteni fogod, ha Charlie üzen. Sokkal nyugodtabban távozott, mint amilyen állapotban akkor volt, amikor a mama itt hagyta - fejezte be halk kuncogással.
Henry lassan elmosolyodott.
- Semmi értelme, hogy fölöslegesen ellenségeket szerezzek - mondta. - Welk grófja most úgy tér haza a feleségéhez, hogy ésszerű magyarázattal szolgál arra, miért nem vitte magával Charlie gyerekeit. Bolond, ha azt gondolja, hogy a bátyám rájuk ruházza a gyámsági jogot. - Megvonta a vállát. - A mama hová ment?
- Vissza a házba, a holmik csomagolását felügyeli. Azt hiszem, néhány dolgot itt hagy majd, hiszen jelenleg ez az otthona Angliában. Mesélj nekem Belle Fleurs-ről, Henry. Egyszer jártál ott, úgy tudom. Nagy birtok? Szép hely? -faggatta Autumn a bátyját.
- Hát, még gyerek voltam, amikor ott jártunk - hangzott a válasz. - A mama el akarta kerülni a házasságkötést az apáddal, mert zavarta, hogy Jakab király és a felesége parancsolták meg neki. Fogalma sem volt, mennyire szereti őt James, ezért Belle Fleurs-ben rejtőztünk el, amíg az apád ránk nem talált.
Westleigh márkija mosolyogva idézte fel a múltat.
- Én már majdnem hétéves voltam, India nyolc, Fortune öt, Charlie pedig még pólyás volt. Nagyon régen történt, de olyan, mintha tegnap lett volna! - kuncogott. - Milyen jól éreztük ott magunkat! A mama hagyta, hogy azt csináljunk, amit akarunk, és mi nagyon élveztük! Szinte elfelejtettük az anyanyelvünket! Aztán megérkezett a dédnagymama a hírrel, hogy a dédnagypapa meghalt, a sarkában meg ott volt az apád. Pár hét múlva már papának szólítottuk. Tulajdonképpen mindannyian nagyon vágytunk egy apára. Belle Fleurs kicsi, de különleges hely. Emlékszem, csodálatos kertje volt. Közel van Archambault-hoz, ami, mint tudod, francia rokonaink birtoka. Nem hiszem, hogy a mama járt volna Belle Fleurs-ben az utóbbi harminc évben. De azt hallottam, megtartotta a személyzetet, hogy ügyeljenek a házra. Azt hiszem, India járt ott a családjával valamelyik nyáron, és Charlie is odavitte a feleségét a nászútjukon. Mindazonáltal már jó ideje nem tartózkodott ott senki a családból hosszabb ideig. Gondolom, mostantól a te otthonod lesz, Autumn.
- Visszatérek Angliába és Skóciába, ha a király újra trónra kerül - ellenkezett Autumn.
- Valószínűleg francia férjed lesz - magyarázta a bátyja -, azonkívül pedig, függetlenül attól, mit mond Charlie vagy a mama, több időre lesz szükség néhány évnél ahhoz, hogy Cromwellt elüldözzük, és II. Károly visszatérjen a trónjára.
- De az emberek többsége gyűlöli Cromwellt és a híveit! - vitatkozott Autumn.
- Az embereknek, kishúgom, valójában nincsen szavuk, bármit is állítanak a politikusok. Az emberek azt teszik, amiről úgy gondolják, hogy az a helyes. A hatalom, Autumn, a legveszélyesebb kábítószer. Kevesen tudnak ellenállni a vonzásának. Korábban maga a király birtokolta a legnagyobb hatalmat. Ma már a Parlament dönt. Anglia még nem gyűlöli eléggé Cromwellt és az embereit. Menj Franciaországba, drága kishúgom, és kezdj új életet! Micsoda csodálatos kalandok várnak rád, Autumn! Ne félj tőlük!
- De mi lesz veled, Henry, meg a többiekkel? - aggódott Autumn a rokonaiért.
- Ulsterben a bátyáink már megnősültek, és mindent megtesznek, hogy megvédjék a családjukat Cromwell embereitől, bár északon nem sok kárt okoznak. Fortune, Kieran és a családjuk biztonságban van Mary's Landben. Charlie csatlakozott a királyhoz. Patrick valószínűleg meghúzódik Glenkirkben az embereivel. India és Oxton hozzám hasonlóan a birtokukon élnek. Megpróbálnak semlegesek maradni, és mindent megtesznek, hogy megóvják a földjüket és az övéiket. Családjaink nem fontosak, egy kis szerencsével épségben átvészelhetjük a vihart. Te pedig, drága húgom, elutazol Franciaországba a mamával, hogy megtaláld az igaz szerelmet és a szerencsédet.
Autumn hirtelen sírva borult bátyja fekete bársonykabátjára.

- Én... én jobban szerettem a régi időket, amikor még mindannyian együtt voltunk, senki sem háborúzott, és nem kellett félni - szipogta.
Henry Lindley, Westleigh márkija nagyot sóhajtott, és megsimogatta húga vörösesbarna haját.
- Én is jobban szerettem, Autumn - mondta szomorúan. - Én is.

3. fejezet

Sir Simon Bates egyedül lovagolt a Cadby felé vezető úton. Néhány nappal a Lundy hercegnőjének halálát okozó szerencsétlen eset után vissza kellett térnie Queen's Malvern-be, hogy lássa, jól van-e Autumn. A gyönyörű, fiatal lány nagy hatással volt rá, és még mindig nem tért magához a megdöbbenéstől, hogy volt bátorsága lelőni a katonát, aki megölte Lady Stuartot. Queen's Malvern azonban kongott az ürességtől. Csupán a cselédeket találta ott, és a herceg pompás lovait, amelyek a réten legelésztek.
- Lady Autumn elutazott a mamájához, Glenkirk hercegnőjéhez - közölte Becket leghűvösebb hangján, és be akarta zárni az ajtót.
Sir Simon Bates becsúsztatta csizmás lábát az ajtónyílásba, majd megkérdezte:
- Mégis hová?
- Azt nem tudom, uram - felelte Becket.
- Pedig tudnia kell! Biztos vagyok benne, hogy tudja! És hol van a herceg a gyerekeivel? - Simon Bates érezte, mint növekszik benne a harag attól, ahogy a cseléd beszél vele. Mégiscsak a kormányzó képviselőjével áll szemben!
- Glenkirk hercegnéje valószínűleg a legidősebb fiánál tartózkodik, Westleigh márkijánál, vagy a legidősebb lányánál, Oxton grófnőjénél. A cselédeket csak arról tájékoztatták, hogy Lady Autumn a mamájához utazik. Ami pedig a herceget és a gyerekeit illeti, halvány fogalmam sincs, hová mentek. A herceg szándékosan döntött így. Úgy érezte, az önök múlt heti támadása és szeretett feleségének meggyilkolása azért történt, mert rokonságban áll a királyi családdal. Most pedig, uram, ha elvenné a lábát az ajtóból... -mondta Becket, miközben egyenesen Sir Simon szemébe nézett.
- Melyik van közelebb? - Sir Simon nem tágított. - Cadby vagy Oxton?
- Egyforma távolságra vannak Queen's Malverntől, uram - felelte Becket.
Sir Simon Bates elvette a lábát a nyílásból, s az ajtó abban a szempillantásban be is csapódott előtte. Fel sem vette a sértést. Gondolatait már az kötötte le, hol találhatná meg Autumn Leslie-t. Egy cseppet sem érdekelte, hol lehet a herceg a gyerekeivel. Ez a kormány gondja mindaddig, amíg Charles Frederick Stuart nem fordul az állam ellen. Felesége halála szerencsétlen baleset volt, gondolta magában, miközben felpattant a lovára. Úgy döntött, a lány biztosan a bátyjánál keres menedéket, nem a sógoránál, ezért Warwickshire felé indult.
Néhány nappal később érkezett meg, és látta, hogy Cadby is éppolyan lenyűgöző hely, mint Queen's Malvern. Tiszta őrültség volt idejönnie. Tudta, hogy nincs joga a lány után járkálni. Aligha tartoznak ugyanabba a társadalmi körbe Autumn Leslie-vel, mégis első pillantásra beleszeretett. Ahhoz, hogy egy nap majd túllépjen az egészen, tudnia kell, hogy a lány jól van.
Megint egy harcias cseléd fogadta. Azután Henry Lindley is előjött valahonnan a házból, és óvatosan megkérdezte, mi járatban van.
- Sir Simon Bates vagyok - kezdte, de azonnal durván félbeszakították.
- Tudom, hogy ki ön, uram - közölte Henry. - Mit akar tőlünk?
- A húga... jól van? - Tudta, hogy úgy viselkedik, mint egy bolond, a szava akadozott, és képtelen volt értelmesen beszélni.
- Három húgom van, Sir Simon, de feltételezem, hogy ön a legfiatalabbra gondol, Lady Autumn-ra. Az anyámmal van, vele gyászolja apját és kedves sógornőnket.
- Talán - próbálkozott Sir Simon merészen - láthatnám őt, hogy még egyszer elnézést kérhessek.
Henry első gondolata az volt, hogy rögvest kidobja Sir Simon Batest a háziból, de sikerült uralkodnia magán. Semmi értelme, hogy megsértse a férfit, mert azzal csak a családját sodorná veszélybe. Autumn majd gyorsan lerendezi az ügyet, aztán másnap úgyis elutaznak az országból.

- Lekísérem az özvegyi házba, ahol anyám lakik - mondta Westleigh márkija. - Ott van a húgom.
Meglepetten, hogy kívánsága teljesült, Sir Simon Bates követte Henry Lindleyt a kerten át a túloldalra, ahol egy gyönyörű kétemeletes kőház állt. Kopogtatás nélkül léptek be, majd a márki az anyjáért kiáltott, hogy jöjjön le a szalonba. Egy idősebb cseléd sietett elébük, tetőtől talpig fehérbe öltözve, különös fejfedőben.
- Uram - hajolt meg Henry előtt.
- Adali, ez itt Sir Simon Bates. Azért jött, hogy a húgom hogyléte iránt tudakozódjon - magyarázta a márki huncut pillantással.
- Igen, uram - felelte Adali.
Sir Simon nem tudta megállni szó nélkül:
- Mi az, amit a fejeden viselsz?
- Turbánnak hívják, uram - érkezett a fagyos válasz.
- Szóval külföldi vagy. Gondoltam - jegyezte meg Sir Simon.
- Már azelőtt ebben az országban éltem, hogy ön a világra jött, uram - felelte Adali -, de helyesen feltételezi, hogy nem itt születtem. Az apám francia volt, az anyám pedig indiai. A hercegné szolgálatában állok, születése óta.
A márkihoz fordult.
- Megkeresem a kisasszonyt, uram - mondta, majd meghajolt, és kiment a szobából.
- Miért alkalmaz az anyja külföldi inast? - kérdezte Sir Simon a márkitól. •
- Az anyám Indiában született. Az apja volt a császár -válaszolta Henry Lindley kelletlenül, mert kissé bosszantotta a faggatózás.
Fergus More-Leslie lépett be a szalonba egy tálcával, rajta kancsóval és néhány korsóval. Nem volt rajta libéria, csak egy sötét nadrág, fehér ing, és egy viseltes mellény, amely épp olyan színű volt, mint kopott csizmája.
- Hoztam egy kis whiskyt, uram, és bort a hölgyeknek,ha megérkeznek. Kitöltsem, vagy inkább maguk szeretnék?
- Letette a tálcát egy kisasztalra.
- Megvárjuk a mamát és a húgomat. Köszönjük, Fergus
- mondta a márki.
- Ahogy kívánja, uram - jött a válasz, és Fergus távozott a szalonból.
- Egy skót? Az anyjának skót cselédje van?
- A mostohaapám skót volt, Sir Simon - felelte Henry kimérten.
- Ja igen, persze.
Simon Bates érezte, hogy egyre kevésbé ura a helyzetnek. Bolond volt, hogy egyáltalán idejött.
A szalon ajtaja ismét kinyílt, és két nő lépett be rajta. Glenkirk hercegnéje azonnal a fiához ment, és megölelte. Majd Sir Simonra pillantott.
- Jól értette Adali, amit mondtál, Henry? Ez tényleg Sir Simon Bates?
- Én vagyok, szolgálatára - felelte Sir Simon vidáman. Jasmine Leslie jeges tekintettel fordult a férfi felé.
- Nem önhöz beszéltem, uram, de ha már vette a bátorságot, és válaszolt, hadd mondjam el én is, mit gondolok önről.
- Mama! - Henry hangja figyelmeztetően csengett.
- Ne mamázz itt nekem, Henry! Ez az ember nem tud parancsolni a katonáinak, ő a felelős Bess meg egy hűséges cseléd haláláért. Ráadásul, ha ez még nem lenne elég, jusson eszedbe, mit tett: pisztolyt adott szegény, ártatlan kislányom kezébe! Hogy merészelt idejönni, és milyen célból, ha megkérdezhetem?
- Meg akartam bizonyosodni róla, hogy jól van a lánya, madame - felelte Sir Simon. - Igazán sajnálatos, ami Queen's Malvernben történt, de háború idején megesik az ilyesmi. Nem vagyok szörnyeteg, asszonyom, nekem is van két kishúgom.
„Te jó isten, hány éves lehet ez a nő?" - találgatta. Jasmine gyönyörű volt, alig néhány ránc látszott az arcán. Éppolyan szép volt, mint a lánya, aki sápadtan és szótlanul állt mellette.
- A híre magáért beszél, uram. Mindenki tudja, hogy végignézte, amint ártatlanokat gyilkoltak meg. Bizonyára ez történt szegény Bess-szel is - vágott vissza Jasmine dühösen. - Azt mondja, azért jött, hogy

Autumn felől érdeklődjön. Biztosan látja rajta a mély fájdalmat. Sosem lesz többé ugyanaz az ártatlan lány, aki azelőtt volt, hogy maga és az emberei betörtek Queen's Malvernbe. Látogatásával zaklat minket!
A férfi remegett a dühtől az özvegy haragos szavai hallatán, de megértette őt. Autumn-hoz fordult.
- Megbocsát nekem, Lady Autumn? - kérdezte.
- Holnap Franciaországba utazom - válaszolt Autumn, mintha nem is hallotta volna a bocsánatkérést. - Sosem látom többé sem önt, sem Angliát.
- Elhagyja az országot? - lepődött meg Sir Simon.
- Az anyám örökölt egy kis házat a Loire mentén - vágott közbe gyorsan Henry, mielőtt Jasmine újabb szitkokba kezdhetett volna. - A húgom egészsége, mint ön is láthatja, törékeny. Könnyebben felépül, ha távol kerül ettől a sok szomorúságtól.
- Hol szállnak hajóra? - kérdezte Sir Simon.
- Harwichban - felelte Henry.
- Én magam kísérem oda az embereimmel, ha megengedi - jelentette ki Sir Simon hivatalos hangon.
- Semmi szükség rá, uram - ellenkezett Jasmine hűvösen.
Ekkor újra megszólalt a fia.
- Azt hiszem, ez kitűnő ötlet, mama. Köszönöm, Sir Simon, hogy ilyen figyelmes. Mama, nekem nincsenek fegyvereseim, akik elkísérhetnének, és ezekben az időkben nem mernék katonákat bérelni. A saját embereid is ellened fordulhatnak, hogy kiraboljanak. Tudom, hogy biztonságban lesztek Sir Simonnal, és épségben megérkeztek a poggyásszal együtt Harwichba. Magam is veletek tartok.
- Az embereim a kastélyban vannak elszállásolva, uram. Találkozunk holnap reggel az úton. Most magukra hagyom önöket. - Sir Simon meghajolt, és kisietett a szalonból.
Amikor meghallották a ház bejárati ajtajának csapódását, Jasmine haragosan fordult a fiához.
- Megőrültél?
- Nem - szólt közbe Autumn. - Nagyon ügyes volt, ugye, Henry? És igaza van, mama. Nem utazhatunk egyedül ilyen veszélyes időkben. Ki lehetne jobb kísérőnk Sir Simon Batesnél és kerekfejű híveinél? Senki sem mer belénk kötni. Azt hiszem, azért vállalkozik rá, mert megtetszettem neki, de ha egyszer elérünk Harwichba, sosem látjuk többé. Aligha lesz neki elegendő büntetés azért, amit tett, ha összetöröm a szívét, de azt hiszem, ez a legtöbb, amit tehetünk.
- Bolond vagy, te lány - mondta Jasmine. - Ez a férfi téged szemelt ki magának.
- De nem jut semmire - vágott vissza Autumn.
- Komolyan gondoltam, hogy veletek tartok Harwichba, mama - szólalt meg Henry Lindley, majd a húgához fordult. - Te pedig továbbra is viselkedj úgy, mint egy összetört, halálra rémült fiatal lány, kishúgom. Mindaddig, amíg jól játszod a szereped, Sir Simon nem mer közeledni hozzád.
- Úgy érted - kuncogott Autumn -, hogy még maga Simon Bates sem merne elcsábítani egy félbolond lányt, bátyus?
- Pontosan! - helyeselt Henry vigyorogva.
- A sírba visztek - siránkozott Glenkirk hercegnéje égnek emelt kezekkel. - Henry, tölts nekem egy keveset abból a kitűnő, glenkirki whiskyből. Kikészültek az idegeim.
- Jaj, mama, te éppolyan rossz vagy, mint én, csak játszod az ártatlant - ugratta Autumn az anyját. - Nagyon jól tudom hogy India és Fortune kalandos szerelmi ügyeiben is te mozgattad a szálakat.
- Akkor még sokkal fiatalabb voltam, és mellettem volt az apád - felelte Jasmine. Elvette a fia kezéből a kelyhet, és nagyot kortyolt a whiskyből. - Kitűnő! - jelentette ki. -Ettől biztosan rendbe jövök.
A gyerekei nevettek.
Cadby legnagyobb szalonjában gyűltek össze aznap este. Jasmine-t mély szomorúság töltötte el, mert tudta, hogy sok idő telik el addig, mire újra láthatja legidősebb fiát és családját. Menye, Rosamund megérezte, mi bántja, és igyekezett vigasztalni.
- Ne szomorkodj, Jasmine. Jövő nyáron elmegyünk hozzátok látogatóba Franciaországba, ha addig nem oldódnak meg itt a gondok. Tudom, mennyire szereted az unokáidat. De a polgárháború biztosan véget ér jövőre, és visszatérhet a király.

- Rosamund, ezt már megbeszéltünk - intette Henry a feleségét. - Cromwell nem mond le egykönnyen a hatalmáról, ahogy a hívei sem. Egy királyt már megöltek, és megölnék a másikat is, ha a kezeik közé kerülne. A fiatal királynak még nincs elég hatalma ahhoz, hogy visszatérhessen, és hiába panaszkodnak Anglia lakói, még nem elégelték meg annyira ezeket a zsoltárkántáló puritánokat, hogy harcba szálljanak a jogaikért. Valószínűleg elmegyünk Franciaországba, és meglátogatjuk a mamát.
Felesége csalódottnak tűnt.
- Azért én remélem, hogy hamar véget ér - mondta szomorúan. - Mi lesz a gyerekekkel? Mindent betiltottak, amiben örömét lelhetné az ember. Hogy fognak így találkozni velük egykorú fiatalokkal a mi köreinkből, és hogyan fognak férjhez menni? Henry már tizenegy éves, de táncolni sem mertem megtanítani, nehogy valamelyik cseléd jelentse a hatóságoknak!
- Miért nem jöttök ti is Franciaországba? - javasolta Autumn.
- Én nem hagyom el az otthonomat - jelentette ki Henry Lindley -, és a családom sem. Már évekkel ezelőtt felhagytunk azzal, hogy az udvarba járjunk. Ha nem rendezhetünk ünnepségeket, akkor majd más módot találunk arra, hogy kiházasítsuk a gyerekeket, amikor eljön az ideje. Most még mind nagyon kicsik ehhez. Egyszer majd elűzik Cromwellt, és visszatérhet a király. Nagyon megviseltek téged az utóbbi hetek eseményei, Rosamund. Ha a mama és Autumn elmennek Franciaországba, fogjuk a gyerekeket, és meglátogatjuk a szüleidet RiversEdge-ben.
Felesége, aki Langford grófjának legidősebb lánya volt, gyerekes lelkesedéssel csapta össze a kezeit.
- Igen, Henry, nagyon szeretnék RiversEdge-be menni! Autumn mosolygott magában. Milyen könnyű Rosamundnak! Ván egy férje, akit imád, és öt gyönyörű gyereke.
Anyja és apja is él még a családi otthonban. Igazán semmi sem változott Rosamund számára, kivéve, hogy egy ideje nem járhatnak társaságba a puritánok miatt. Cadbyt sosem fenyegette támadás, és valószínűtlen volt, hogy zaklatnák óket, bár az elszigeteltség nem volt garancia semmire, ahogy azt Queen's Malvern esete is bizonyította.
Mindenesetre Rosamundnak nem kellett elhagynia az otthonát és megszokott életét. Autumn viszont nem tudhatta, hogy visszatér-e még valaha Glenkirkbe. Három unokatestvérére pillantott: Henryre, Jamesre és Róbertre. Jövő nyárra sokat változnak majd, ahogy húgaik is. Azt találgatta, vajon Henry el tudja-e majd vinni a családját Franciaországba, vagy Cadbyben kell maradnia, attól tartva, hogy elveszítheti a birtokot, ha elhagyja. És mi lesz Queen's Mal-vernnel? Vajon meglesz még, amikor ez az egész véget ér, és Charlie újra hazajön?
Másnap hajnalban tiszta és hűvös volt az idő. Úgy tervezték, Westleigh márkijának nagy, kényelmes kocsiján utaznak, amelyet egy poggyászos kocsi kísér. Ha Franciaországba érnek, ott már bérelt kocsi várja őket lovakkal, poggyászos kocsival és a személyzettel együtt. A hercegné semmit sem bízott a véledenre. Fontos volt, hogy Autumn megszeresse Franciaországot, hiszen valószínűleg ott éli majd le az életét. Jasmine nem akarta, hogy a lánya valami száműzött angolt találjon magának. Mindenki gyanús volt a szemében, aki valamilyen kapcsolatban állt a Stuart-udvarral. És mit nyújthat lányának a száműzetés? Nincs otthona. Nincs családja. Nincs jövedelme. Nincs élete. Soha! Autumn egy franciához megy majd feleségül. A hollandok túl unalmasak és józanok, Autumn-hoz francia férfi illik. Glenkirk hercegnéje vakon hitt a sorsban. Egy fiatalember sem keltette fel Autumn érdeklődését, sem Skóciában, sem Angliában. A hercegné ebből arra következtetett, hogy legkisebb gyermeke sorsa Franciaországban teljesedik be. Búcsúzóul megölelte Rosamundot és öt unokáját, majd felmászott a kocsiba két cselédjével, Rohanával és Toramallival, valamint Autumn szolgálójával, Lilyvel. Toramalli férje, Fergus, és Adali vezeti majd a poggyászos kocsit. Red Hugh, Jasmine kapitánya már elhajózott Franciaországba, hogy felügyelje az előkészületeket, vele majd ott találkoznak.
- Azonnal írok, amint megérkezünk Belle Fleurs-be, drágám - mondta Rosamundnak. - Élvezzétek a látogatást RiversEdge-ben, de utána maradjatok otthon, és a gyerekeket is igyekezzetek a közeletekben tudni. Üdvözletem küldöm a szüleidnek!
Rosamund kék szemében könnyek csillogtak.
- Bárcsak maradhatnátok! - mondta. - Az özvegyi ház mindig várni fog rád, Jasmine.

- Ez megnyugtató tudat, drágám - hangzott a válasz, azzal az ablak becsapódott, és a kocsi zötyögve megindult a főút felé.
Ahogy Warwick kastélyához értek, csatlakozott hozzájuk Sir Simon az embereivel. A kerekfejűek kapitánya odalovagolt Westleigh márkija mellé.
- Jó reggelt, uram. Meddig tart velünk? - tudakolta udvariasan.
- Elkísérem az édesanyámat egészen Harwichig. Megnyugtat, ha látom őket elhajózni, ezt biztos megérti.
- Természetesen. - Sir Simon Autumn-hoz fordult. - Jó reggelt, hölgyem. Remélem, jól van.
- A mama azt mondja, francia férfihoz megyek majd feleségül - jelentette ki Autumn. - Azt hiszem, még sosem találkoztam franciával. Ön már találkozott, Sir Simon? Olyanok, mint mi? Bárcsak hazamehetnék Skóciába! De a papa meghalt. A mamát nagyon boldogtalanná teszi, ha rá gondol, vagy Glenkirkre.
- Nem ilyen volt Queen's Malvernben. - jegyezte meg Sir Simon a márkinak. - Akkor egész másképp beszélt.
- Megőrizte valahogy az önuralmát, amíg meg nem látta a mamát. Akkor tört ki belőle a zokogás, talán az apja miatt, talán Bess miatt, vagy a kettő miatt együtt - nem tudjuk. Azóta nagyon gyerekesen viselkedik, de bízunk benne, hogy a mama birtokának békés légkörében rendbe jön. Szegény Autumn - sóhajtott fel Henry Lindley, majd maga elé meredt, megelőzve ezzel a további társalgást.
Autumn hevesen küzdött magában, hogy ne törjön ki belőle a nevetés. Már szinte sajnálta Sir Simont, mert úriembernek ismerte meg. Nyújtott némi elégtételt számára, hogy a férfi bűntudatot érzett Bess halála és az ő állítólagos meghibbanása miatt. Öt hosszú napon át utaztak, mire végül elértek Harwichba. Autumn mindig a lehető legtávolabb helyezkedett Sir Simontól, hogy minél kevesebb esélyt adjon neki a közeledésre. Ennek ellenére néhány órával a kihajózásuk előtt a férfinak sikerült odaférkőznie a lányhoz.
- Remélem, boldog lesz Franciaországban - mondta.
- Boldogabb voltam, amikor még nem találkoztam önnel, és még nem gyilkolták meg Besst. Boldogabb voltam, mielőtt elkezdődött a polgárháború, és amikor még nem ölték meg az apámat. Sosem érzem többé azt a boldogságot - felelte Autumn.
- Ön nem őrült! - szakadt ki a megkönnyebbült felismerés Sir Simonból.
- Nem, nem vagyok őrült, uram, csak tele vagyok fájdalommal. Azt hiszem, az utazás máris segített egy kicsit.
- Lehet, hogy csak a bolondját járatta velem.
- Lehet - helyeselt Autumn.
- Ön nem kedvel engem - mondta Sir Simon.
- Miért kedvelném? - kérdezte Autumn. - Ön a felelős a sógornőm meggyilkolásáért. Ahhoz a táborhoz tartozik, akik lerombolták az életemet, és megölték a királyomat. Ön és a társai komor és sötét országgá változtatták Angliát. Nem, nem kedvelem önt, Sir Simon.
- Ön a leggyönyörűbb lány, akit életemben láttam -mondta a férfi meglepődve a lány őszinteségén.
- Maga vágyakozik utánam, uram. Megkívánt abban a percben, hogy átlépte a küszöböt Queen's Malvernben -jelentette ki Autumn határozottan.
- Mit tud egy ártatlan fehérnép a vágyról? - Sir Simont hirtelen elöntötte a féltékenység. Hogy tudhat ennyi mindent ez a lány, ha még szűz?
- Annyira ostobának gondol, uram, hogy nem látom meg a sóvárgást egy férfi szemében? - Autumn egyre merészebben beszélt. - Akkor attól tartok, ön az ostoba! Rosszul vagyok öntől és a magához hasonlóktól!
- Itt tarthatnám Angliában - jelentette ki hirtelen Sir Simon.
- Hogyan? - Autumn pillantása tele volt gyűlölettel.
- Elkövetett egy gyilkosságot, amelynek szemtanúja voltam.
- Bizonyítsa be! - vágott vissza Autumn. - Úgysem tudja. Csak annyit érne el vele, hogy késleltetné az elutazásomat. Ott lenne a maga vallomása, szemben az enyémmel. Még az önök zsoltárkántáló fekete köpenyes bírái sem hinnék el, hogy megöltem egy embert. Jó családból való hajadon vagyok. Nincs fegyverem. És különben is, hol az állítólagos holttest?
- Nő létére túl okos. Megbabonázott engem, Autumn Leslie! Talán ezzel kellene vádolnom. Letartóztatni!
- Menjen a pokolba! Csak próbálja meg, és éh azonnal visszaváltozom azzá a félbolond lánnyá, akinek eddig mutattam magam. A ma esti dagállyal elhajózunk Franciaországba a mamával. Sosem látjuk többé egymást,

Sir Simon, és ezért rendkívül hálás vagyok! - kiáltotta Autumn, majd a férfi legnagyobb meglepetésére teljes erőből pofon vágta. - Ezt a merészségéért kapta, uram!
De most rajta volt a csodálkozás sora, mert a férfi elkapta a kezét, felfelé fordította tenyerét, és gyorsan egy forró csókot lehelt rá.
- Egész biztosan találkozunk még, hölgyem - ígérte gyengéden.
Sötét szemei egy pillanatig még a lány gyönyörű arcán időztek, aztán megfordult, és már ott sem volt. Autumn érezte bőrén a férfi ajkának nedvességét, és megremegett. Gyorsan kisietett a kis szalonból, ahol beszélgettek, és a szobájában megmosta a kezét. Erősen dörzsölte a helyet, ahol a férfi ajka hozzáért, és azt találgatta, vajon sikerül-e megszabadulnia valaha ennek a csóknak az érzésétől. Nagyon felkavarták a történtek. Hallotta, amint Sir Simon a katonáival távozik a fogadó udvaráról. Autumn-ból megkönnyebbült sóhaj szakadt fel. Sir Simon fenyegetései fabatkát sem érnek. Semmit sem tehet ellene.
Jasmine lépett be a hálószobába, és kemény pillantást vetett a lányára.
- Sir Simon megölelt búcsúzóul, és azt mondta, nagyon megkönnyebbült, látva, hogy betegséged csak átmeneti volt. Mit akart ezzel mondani? Mit műveltél, lányom?
- Semmit - felelte Autumn. - Azt mondta, reméli, hogy boldog leszek Franciaországban. A válaszomból rájött, hogy már nem állok sokkhatás alatt.
Autumn úgy gondolta, semmi értelme elmesélni az egész beszélgetést az anyjának most, hogy a kapitány már elment.
- A Jószelek kapitánya azt mondja, egy órán belül kihajózunk - közölte Jasmine. - A poggyászunk a fedélzeten van. Gyere, és búcsúzz el a bátyádtól, gyermekem.
Ez már tényleg az indulás pillanata volt. Autumn-ot hirtelen úgy elöntötte a szomorúság, hogy alig tudta visszatartani a könnyeit. Látta, hogy anyja is sírással küzd.
- Hol van Lily? - kérdezte. Nem látta a cselédjét azóta, hogy felment a szobájába.
- Már a fedélzeten van a többiekkel - felelte az anyja. -Adali azt mondja, Lily nagyon fél a tengeri úttól. Figyelned kell rá, hogy megőrizze a nyugalmát.
- Nem is leszünk sokáig a tengeren - jegyezte meg Autumn. - Lily egy gyáva nyúl. Csoda, hogy eljött Glenkirk-ből.
- Egyedül Fergus bácsikája miatt volt hajlandó rá - magyarázta Jasmine a lányának. - Ő és Red Hugh az egyetlen élő rokonai. Ne felejtsd el, hogy Fergus és Toramalli nevelte Lilyt hétéves kora óta, mert nem volt saját gyerekük. Mivel nem volt olyan férfi, aki miatt maradnia kellett volna, összeszedte minden bátorságát, és beleegyezett, hogy velünk tart. Franciaország egész más világ. Ne mondd, hogy gyáva, mert ez nem igaz. Minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy legyőzze a félelmét. Visszatérhetett volna Glenkirkbe, a bátyád szolgalatába. Félénksége ellenére igazán okos lány, meglátta az előnyeit annak, ha melletted marad. Tudom, hogy még nem ismered őt eléggé, de Ro-hana és Toramalli sok mindenre megtanították.
- Tényleg kedves - ismerte el Autumn. - Csak hiányzik a jó öreg Maybel.
- Tudom, de Maybelt, szegény asszonyt megviselték az évek, és már nem egészséges. Nem tudta volna végigcsinálni ezt az utat. Már évekkel ezelőtt le kellett volna cserélnem, de tudtam, mennyire szereted a jó öreg dajkádat, és neki is hiányoztál volna, Autumn. Most boldogan él a szép új házában, apád takaros kis kandallót építtetett neki. Sosem fog hiányt szenvedni semmiben, neked pedig fiatalabb szolgálóra van szükséged, aki gondoskodik rólad.
- Kik voltak Lily szülei? - kíváncsiskodott Autumn. -Sosem beszélt róluk senki. Fergus rokonai?
- Fergusnak és Red Hugh-nak volt egy náluk sokkal fiatalabb húguk, aki sok évvel ezelőtt megszökött egy zenésszel. A lány meghalt, amikor Lily hétéves volt, ezért a zenész visszaküldte Lilyt Glenkirkbe. Azt mondta, bár ő a gyerek apja, sosem vette feleségül az anyját, ezért nem is hajlandó gondoskodni a kislányról. Red Hugh nem volt olyan helyzetben, hogy felnevelhette volna a gyereket. Mivel addigra már nyilvánvalóvá vált, hogy Toramallinak nem lehet gyereke, Fergus örökbe fogadta Lilyt, és sajátjaként nevelte. Most már mindent tudsz. Eddig nem volt szükség rá, hogy mindezt elmeséljem. Gyere, Autumn. A bátyád aggódni fog, mi történt velünk, ha nem kerülünk elő gyorsan.
Glenkirk hercegnéje a lányával kisétált a fogadóból az udvaron várakozó márkihoz. Henry Lindleyt mély szomorúság töltötte el, amint közeledni látta a két szeretett nőt, de erős maradt, és kieröltetett egy mosolyt.

- Szóval - mondta nekik - készen álltok a nagy kalandra! Remélem, kishúgom, te bonyolódsz olyan kalandokba, mint annak idején a nőrokonaid! - Anyja sötét pillantása láttán elnevette magát, és a kezébe vette az asszony gyűrűs kezét. - Nos, mama, te vele leszel, és biztos vagyok benne, hogy sárkányként őrzöd majd. Ő egyébként sem olyan, mint India vagy Fortune. Sokkal keményebb dió, nem igaz?
- Nem kapta meg ugyanazokat a lehetőségeket, mint a nővérei, Henry, ráadásul változnak az idők.
- Asszonyom, itt vannak a köpenyek. - Lily sietett feléjük, karján a meleg holmival. - Rohana elnézést kér, de ezeket is felhozta a hajóra, annyira aggódott, nehogy megfeledkezzenek róluk.
A fiatal lány ráhelyezte a hercegné vállára a prémszegé-lyes, sötétkék bársonyköpenyt. Autumn kabátját is felsegítette, amelyet szintén drága szőrme szegélyezett, azután hátralépett, és meghajolt.
- Köszönjük, Lily - mondta hercegné, majd a lányához fordult. - Öleld meg Henryt búcsúzóul, aztán menj fel a fedélzetre! - És nézte, amint legidősebb fia és legfiatalabb lánya forró öleléssel elköszönnek egymástól.
- Nem kell mindenben szót fogadnod a mamának - suttogta Henry -, de hallgasd meg a tanácsait. A mama nagyon bölcs. Ettől függetlenül neked is megvan a józan eszed ahhoz, hogy tudd, mi a helyes, és mi nem az. Ügyelj a nyelvedre, az ártatlanságodra és a jó híredre, Autumn. Légy óvatos azokkal a férfiakkal, akik vég nélkül dicsőítenek. Csak az ágyba szeretnének cipelni, vagy a vagyonodra fáj a foguk, esetleg mindkettőt akarják, és nem lehet megbízni bennük. Csakis szerelemből menj férjhez, húgom. Tudasd velem, ha a mamának szüksége van rám!
- Úgy lesz - felelte Autumn, és adott neki két puszit. -Megfogadom a tanácsaidat, Henry. Szeretlek, bátyus!
Henry viszonozta az ölelést, erősen megszorította húgát, és gyengéden megcsókolta.
- Isten áldjon, húgocskám, remélem, hamarosan találkozunk!
- Figyelmeztesd Charlie-t, ha tudod, hogy ne ölesse meg magát - intette Autumn kedvesen. Azután kibontakozott az ölelésből, és követte a cselédet a várakozó hajóra.
Jasmine legidősebb fiához fordult.
- Légy óvatos! - figyelmeztette. - Ne hagyd, hogy magával ragadjon az őrület, mint a bátyádat. Tarts ki, ahogy Patrick és a többiek! Cromwell és az aljas bandája nem lesz mindig ilyen szerencsés.
- Hazajössz, ha véget ér ez az egész? - kérdezte Henry. Jasmine elmosolyodott, és összehúzta a köpenyét, ahogy
a szél meglegyintette.
- Nem tudom - felelte őszintén. - Isten tudja... Belle Fleurs nem nagyobb, mint az özvegyi ház Cadbyben, mégis mindig vonzott oda valami. Ráadásul az időjárás is sokkal kellemesebb a Loire mentén, mint Angliában. Nem tudom, hogy lesz, Henry. Szeretném, ha Glenkirkben temetnének
el, ha eljön az ideje. Ha ez nem lehetséges, akkor Queen's Malvernben, a nagymamám mellett.
- Nehogy megpróbáljon meghalni nekem, asszonyom -figyelmeztette Henry huncut kacsintással.
- Egyszer az is eljön, fiam. Azt akarom, hogy tudd, mit szeretnék, mert különben valamit rosszul csinálsz majd, és akkor vissza kell jönnöm kísérteni.
Henryből kitört a nevetés.
- Mama, az egész világon nincs még egy olyan, mint te! - Két forró csókot nyomott anyja arcára. - Isten áldjon, és írj hamar, hogy tudjam, mi újság Autumn-mal.
- Rendben - ígérte Jasmine. Utoljára még megcsókolta a fiát, majd megfordult, és felsietett a hajópallón. Westleigh márkija ott állt a kikötőben, amíg a Jászelek el nem tűnt a láthatáron. Csak akkor tért vissza a kocsihoz, és utasította a kocsist, hogy vigye haza, amilyen gyorsan csak tudja. Anyja és húga a család egyik kereskedőhajóján utazott. Útvonaluk az Északi-tenger felé vezetett, majd a csatornán át Brest mellett a Vizcayai-öblön keresztül le a Loire torkolatához, onnan tovább a folyón Nantes városáig, ahol a kocsi várta őket. A hercegné kapitánya már korábban Franciaországba utazott, hogy megtegye a szükséges előkészületeket.
November közepe volt, a tenger meglehetősen hullámzott, bár az idő kellemes volt. Az északi szél szüntelenül fújt, ami meggyorsította útjukat a Csatorna-szigetek mellett. Az északnyugati szél segítette át őket a Penmarche-fok mellett, és délutánra, amikor hajójuk Belle île és Le Croisic között siklott, eleredt az eső. Ballard kapitány lesétált a főkabinba Jasmine-hoz és a lányához. Autumn és Lily az ágyukon feküdtek,

mert a hullámzástól szédültek kissé. Adali egy széken ült, Rohana és húga, Toramalli csendesen varrogattak asszonyuk mellett. A diszkrét kopogásra Toramalli felugrott, és az ajtóhoz sietett.
- Jó napot, szolgálatukra - mondta Ballard kapitány, ahogy belépett, és Autumn-ra pillantott. - Hogy érzi magát, kisasszony?
- Egy kis tengeribetegség - magyarázta Jasmine. - A lányom még sosem utazott tengeren. Eddig sikerült leküzdenie a tüneteket, de ma elemi erővel törtek rá. Túl fogja élni.
- Talán megnyugtatja majd valamelyest a tudat, hogy reggelre beérünk a Loire torkolatába - mondta Ballard kapitány mosolyogva. - Késő délutánra a városban leszünk.
- Kitűnő, kapitány - szólt Jasmine. - Szeretném megköszönni, hogy a kedvünkért eltért megszokott útvonalától. Már jócskán úton lehetne Mary's Land felé, ha nem kellett volna kerülőt tennie. Ugye nem felejti el átadni a nővéremnek, Devers grófnőnek a leveleket, amelyeket odaadtam?
- Persze hogy nem felejtem el, hogy is felejthetném. Kedves karácsonyi ajándék lesz neki még most is, amikor ezek az átkozott puritánok nem engedik megünnepelni Urunk születését.
Jasmine nevetett, majd megpirongatta a kapitányt.
- Legyen óvatosabb a megjegyzéseivel, Ballard. Ha rossz emberek fülébe jut, a leváltását követelhetik. A családom szívesebben bonyolítja a saját üzleteit, nem szeret másokkal közösködni. Az O'Malley - Small Kereskedelmi Társaság a diszkréciónak köszönhetően van talpon már csaknem száz éve.
- Igenis, szolgálatára - helyeselt bűntudatos arccal a kapitány.
-. Tudom, hogy helyén van a szíve, Ballard - enyhített Jasmine a feddésen -, de a többségtől eltérően mi mindig elfogadtuk a más hitű embereket. Éppen ezért a legénység elég vegyes, és akadnak közöttük, akik nem olyan széles látókörűek, mint mi vagyunk. Legyen óvatos, ne csak a mi kedvünkért, de a saját érdekében is!
A férfi megint bólintott, majd egy meghajlással távozott.
- Ezek a puritánok igazán nagy felfordulást okoztak -mondta Rohana az úrnőjének. - Sosem gondoltam volna, hogy a mi korunkban még felkerekedünk egy ilyen nagy utazásra.
- És hogy találjuk meg Belle Fleurs-t? - kérdezte Tora-malii. - Több, mint harminc éve, hogy utoljára ott jártunk. Az öreg Mathieu már régen eltávozott. Ki viseli gondját a kastélynak?
- Az unokája, Guillaume - felelte Jasmine. - Ő és a felesége, Pascaline gondoskodnak Belle Fleurs-ről. Talán kicsit túl régimódi lesz Autumn számára, de mindig kedves hely volt, nem igaz?
Toramalli kuncogott magában, ahogy felidézte, miként utaztak évekkel ezelőtt Angliából Belle Fleurs-be az úrnőjével. Aztán megérkezett a herceg, összeházasodtak, és azóta sem tértek vissza Franciaországba. Az ikernővérek egymásra pillantottak, és bólintottak őszülő fejükkel. Belle Fleurs jó hely volt akkoriban, ahogy jó lesz most is.
Még reggel is esett, de a hajó hullámzása csillapodott, és a kajütablakon át Autumn már látta a Loire folyót. A ködön és párán át megpillantotta a szárazföldet. Franciaország! Megérkeztek Franciaországba. Hamarosan bevezetik a királyi udvarba, és elfelejtheti Cromwellt meg az összes savanyú puritánt, akik mindent gyűlölnek, ami szép és világos. Határozottan jobban érezte magát, mint előző éjjel. Még Lily is felkelt, és dudorászott magában, miközben kisasszonya holmiját csomagolta.
- Hol van a mama? - kérdezte Autumn a cselédeket.
- Fenn a fedélzeten Fergusszal - felelte Toramalli. Autumn az ajtó felé indult.
- Várjon egy pillanatot, kisasszony - szólt utána Toramalli ellentmondást nem tűrő hangon. - Lily, add fel a kisasszonyra a köpenyét. Nem szabad kimennie e nélkül. Még hajnal van, és a szél bizonyára hűvös, bármilyen enyhe is. Siess, lányom! Meg kell tanulnod, hogy gondolj az ilyesmire!
- Sajnálom, nénikém - mentegetőzött Lily.
A zöld bársonykabátot Autumn vállára borította, majd óvatosan megkötötte, a szőrmeprémmel szegélyezett kapucnit pedig a lány fejére húzta. Igyekezett, hogy ne nevesse el magát, mert közben Autumn, háttal Toramallinak, folyamatosan grimaszolt felé.
- Tessék, kisasszony - mondta Lily olyan komolyan, ahogy csak tudta, miközben még mindig a nevetéssel küzdött. Majd odaadott Autumn-nak egy pár selyemszegélyű, illatos bőrkesztyűt. - Nem akarhatja, hogy megfagyjon a csinos kis keze, kisasszony!

- Nem, bizony! - jelentette ki Autumn. - Mit gondolna a finom francia lovagom - bárki legyen és bárhol is legyen - a fagyásfoltokról?
Lilyből kitört a nevetés, képtelen volt tovább uralkodni magán, és Autumn is kacagni kezdett.
- Na, ez aztán a szép pár - zsörtölődött Toramalli. - Lily, vedd a köpenyedet, és kísérd fel a kisasszonyt! A hideg levegő biztosan segít majd, hogy lehiggadj kissé.
A két fiatal nő kiment a kabinból a fedélzetre. Mögöttük Toramalli lemondóan rázta a fejét.
- Hogy csináltuk végig ép ésszel a hercegnével a hat hónapos utazást Indiából, nem is tudom - mondta az ikertestvérének.
- Cselédnek születtünk, annak neveltek - jegyezte meg csendesen Rohana. - Szolgák voltunk, és a külsőnk is nagyon különbözött Lilyétől, Toramalli. Ha eljön az ideje, kitűnő szobalánya lesz a kisasszonynak. Mindketten skótok, és még fiatalok.
- Véded Lilyt, ahogy mindig - ellenkezett Toramalli. -Nélkülünk ugyanolyan haszontalan lenne, mint az anyja volt.
- Túl kemény vagy hozzá, húgom. Lily anyja beleszeretett abba a férfiba, és kihasználta őt a gazember. Jól emlékszem Lily apjára. Olyan szép férfi volt, mint az álom. Gyanítom, hogy nem Fergus húga volt az egyetlen lány, aki a nyomába szegődött.
- Ha nem szeretném annyira Lilyt - morogta Toramalli -, kiadnám az útját!
- Nem, nem tennéd - nevetett Rohana. Toramalli sóhajtott.
- Nem - ismerte el. - Nem tenném, de ő visz majd a sírba, húgom!
kjószelek délután kötött ki Nantes-ban, ahogy a kapitány megjósolta. Red Hugh már várta őket. A fedélzeten üdvözölte asszonyát.
- Hölgyeim! Minden készen áll a fogadásukra. Gondoltam, hogy későn érkeznek. Már majdnem sötét van, az éjszakát bizonyára szeretnék itt tölteni, Nantes-ban. A város legjobb fogadójában foglaltam szállást, a Le Canard Bleu-ben. A kocsi a kikötőben várakozik.
- Köszönöm, Red Hugh. Üdvözöld a családodat, és már mehetünk is - felelte a hercegné apró mosollyal.
A hatalmas skót megragadta Toramallit, és hangos csókot nyomott az arcára.
- A pokolba is, nagyon hiányoztál! - kiáltón fel.
- Te nagy bolond! - morogta Toramalli, de arca kipirult a boldogságtól. - Jól van, nekem is hiányoztál!
Red Hugh sokkal visszafogottabb modorban üdvözölte sógornőjét és unokahúgát is, majd a bátyjához fordult.
- Fergus, öreg fickó! - kiáltotta, azután a hercegnére nézett. - Végeztünk, asszonyom.
Jasmine ismét köszönetet mondott Ballard kapitánynak, majd lányával és cselédeivel elhagyta a Jószelekex. A kocsi, amelyet Red Hugh hozott, tágas volt és gyönyörű. Egy kisebb jármű is várakozik rájuk a fogadó előtt, magyarázta a hölgyeknek, miközben helyet foglaltak a kocsiban. Majd bátyjával felmászott a bakra, és a kikötőből a fogadóhoz hajtottak. Érkezésük láttán a fogadó tulajdonosa eléjük sietett, meghajolt, és mosolygott. Red Hugh nyilván már korábban értésére adta, milyen fontos személyek érkeznek, ezért a férfi maga kísérte szobájába Jasmine-t és a lányát.
A fogadó tiszta volt, meleg és hatalmas. Ételek illata lengte be a termet. Méghozzá igen-igen kellemes illatok, gondolta Autumn, miközben a pompás lakosztály felé igyekeztek. A fiatal Autumn Leslie lenyűgözve figyelte, milyen könnyedén váltogatja anyja az angol és a francia nyelvet. Erre azért volt szükség, hogy Lily is értse, miről van szó, mert a többiek mind beszéltek franciául, még Red Hugh és Fergus is.
- Lily, meg kell tanulnod franciául. Ha itt lesz az új otthonod, másképp nem tudod megértetni magad. Na és hogy fogsz flörtölni a férfiakkal, ha fogalmad sincs, mit mondanak, és válaszolni sem tudsz? - ugratta a hercegné, majd a tulajdonoshoz fordult. - Most pedig, Monsieur Pierre, megvacsoráznánk itt, a lakosztályunkban. Valami egyszerűt kérünk. A konyhából kiszivárgó illatok nagyon ínycsiklandóak, ezért önre bízom a választást. Azonnal eszünk, amint az étel elkészül, mert nagyon vágyom egy fürdőre és az ágyamra. Már nem vagyok fiatal, és az utazás meglehetősen kimerítő volt. - Széles mosollyal zárta a szavait.
A tulajdonos olyan mélyen hajolt meg, hogy feje csaknem a padlóhoz ért.

- Azonnal felszolgáljuk a vacsorát, madame, azután pedig hozzuk a fürdőt önnek is, és szépséges leányának is. -Ismét meghajolt, majd távozott.
- Milyen furcsa ember - jegyezte meg Autumn. - De igazán kedves.
- Okos fickó, és jól vezeti a fogadót - bólintott Jasmine. - Az aranynak persze mindig nagy súlya van. Tartsd ezt észben, Autumn! Az arany hatalom.
- Van nekem örökségem? - kérdezte a lány. - Még sosem gondolkodtam ezen.
- Igen, van. Hatalmas vagyont örököltél az apádtól, és tőlem is tekintélyes összeget kapsz majd. Elég nagy vagyo-nod van ahhoz, hogy a legjobb férjet válasszuk - felelte az anyja, majd huncut mosollyal folytatta: - Jó néhány hozományvadászra is számítanunk kell, kicsim.
- Elmegyünk Párizsba, mama?
- Később - válaszolta Jasmine. - Előbb ki kell derítenem, mi a helyzet most Franciaországban. Anna királyné ül a trónon, de gondok voltak a kis Lajos király körül. A királyné legbizalmasabb tanácsadója Mazarin bíboros, akit sokan gyűlölnek a királyi családból, de ellenérzésük valódi oka nem más, mint a féltékenység. A hatalomra fáj a foguk, amit a fiatal király megnyerésétől remélnek, de Mazarin és a királyné eddig ügyesen megóvta a kisfiút.
- A franciák legalább nem ölték meg a királyukat - jegyezte meg Autumn. - Mennyi idős a kis Lajos, mama?
- Tizenkét éves. Jövőre, a tizenharmadik születésnapján elfoglalhatja a trónt, és gyám nélkül kormányozhat, bár úgy vélem, az anyja továbbra is befolyással lesz rá. Mindenesetre, ha egyszer törvényesen is elfoglalja az uralkodói széket, a királyné és a bíboros ellenségei nem rabolhatják el többé, mondván, hogy meg akarják óvni Anna királynétól és Mazarintől. - Jasmine nevetett. - A királyné és a hívei nagyon okosak, Autumn. Igazán csodálatra méltóak.
- Egy tizenkét éves királynak nem lehet valami nagy udvara. - Autumn hangjában csalódottság érződött. Anyja csak nevetett.
- Nem maradsz udvarló nélkül, kicsim - ígérte legkisebb gyermekének.
Kinyílt a lakosztály ajtaja, és egy sereg szolga érkezett egymás után, csábítóan illatozó tálakkal és tányérokkal. Az asztalt megterítették, az edényeket pedig a tálalóra helyezték.
- Majd én kiszolgálom a madame-ox. - küldte el Adali a fogadó cselédjeit.
- Nem fogunk ünnepélyeskedni - jelentette ki Jasmine. - Üljetek le mindannyian. Adali a bal oldalamra, Autumn a jobbomra, a többiek pedig oda, ahová szeretnének.
Hagyta, hogy Red Hugh üljön szembe vele az asztalfőre, és apró mosollyal köszönte meg neki a gesztust. Adali töltötte meg a tányérokat; először a hercegnéét, azután Autumn-ét, majd a többiekét, utoljára hagyva a sajátját. Volt párolt articsóka ecetes-olajos szósszal és finom olívaolajjal, burgundi marhasült apró zöldhagymával és répaszeletekben gazdag, édes szószban, köménnyel fűszerezett homár, hagymával töltött sonka, lazac és saláta, amelyhez vékony szeleteket vágott Adali az omlós húsból. Kétfajta sajt is volt, érett brie és angol cheddar, frissen sült kenyér, még meleg, egyenesen a kemencéből, és fűszeres vaj, amelyet Adali az asztal közepére helyezett, hogy mindenki könnyen hozzáférhessen. A tálalón maradt még egy almatorta és egy tál aranyszínű barackpuding. Zamatos vörösbor volt a kísérő, amelyből a hercegné két pohárral is fogyasztott, de hozzátette, hogy a családi szőlőből készített bor sokkal ízletesebb.
Amikor már mindnyájan jóllaktak, a fogadó cselédei visszatértek, hogy leszedjék az asztalt. Két fakádat hoztak, egyet-egyet mindkét hölgy hálószobájába. Színültig töltötték őket vízzel, a feladatnál Fergus és Red Hugh gálánsán segédkeztek nekik. Jasmine és a lánya kellemes fürdőt vett, mielőtt nyugovóra tért. Lily, Rohana és Toramalli asszonyaik szobájában aludtak, a férfiak pedig a szalonban, ahol a vacsorát elfogyasztották. Most először pihenhették igazán ki magukat, ágyuk végre már nem ringatózott. Reggel kiadós reggelivel kezdték a napot. Adali már előző este rendelt egy kosár ételt az utazásra.
A következő néhány napon észak felé haladtak, a Loire folyó mentén. Minden fogadó, ahol éjszakára megszálltak, vetekedett a Le Canard Bleu színvonalával. Autumn már arra panaszkodott, hogy egészen el fog hízni az ízletes francia konyhától.
- Nem kell mindent megenned - intette az anyja.
- Mama, nem szabad elveszítenem az erőmet - védekezett a lány.

Tours-ban, a Cher folyónál keltek át a Loire-on, ahonnan egy keskenyebb úton folytatták az utazást. A kocsi mindkét ablakából szőlőtőkékre nyílt kilátás, és egy kis hegy mögül egy gyönyörű kastély tűnt elő.
- Ez Archambault, az unokatestvérem birtoka - magyarázta Jasmine a lányának. - Ha berendezkedtünk, elhozlak látogatóba.
- Milyen messze vagyunk Belle Fleurs-től? - kérdezte Autumn.
- Közel járunk - felelte az anyja.
Egy keskeny ösvényre kanyarodtak, az egyéneden, köves úton erősen rázkódott a kocsi. Csupasz ágak ütődtek az ablakhoz, csaknem lehetetlenné tették a továbbhaladást. Amikor utoljára itt járt, nem volt ilyen vad a növényzet, gondolta Jasmine, de azóta nagyon sok év telt el. Fel kell bérelnie néhány kertészt, akik rendbe teszik a kertet.
- Mama! Ó, mama, nézd! - mutatott előre Autumn tágra nyílt szemekkel. - Az ott Belle Fleurs, mama? Igen?
Jasmine odapillantott, és hirtelen minden kedves emléke megelevenedett. Belle Fleurs volt a menedék James Leslie elől neki és négy gyermekének, azután megérkezett Jemmie, és Belle Fleurs az eszményi szerelem paradicsomává lett. Ez már sosem tér vissza, gondolta Jasmine, de nagyon valószínű, hogy Autumn számára még azzá válhat. Megfogta lánya kezét, és gyengéden megszorította.
- Igen, kicsim, az ott Belle Fleurs - mondta.

4. fejezet

A kastély egy kis földnyelven helyezkedett el, amelynek három oldalát a tó vize szegélyezte. A negyedik oldalon hatalmas, gyönyörű kert húzódott, végében alacsony kőfallal. 1415-ben építették, így Belle Fleurs már kétszázharmincöt éves volt, de a tervek, amelyek alapján készült, még ennyi idő múltán is modernnek számítottak. Barnásvörös égetett téglafala volt, és négy hatalmas tornya, minden sarkon sötét fedéllel, amelyek boszorkánysüveg alakot formáztak. A kocsibejáró egy erős hídon át vezetett, keresztül egy boltíves kapubejárón, amelynek mindkét oldalán szépen megmunkált, henger alakú apró tornyocskák nyúltak a magasba.
Ahogy a kocsi megállt, egy középkorú férfi sietett eléjük, gyorsabban, mint ahogy Fergus leszállt a bakról. Kinyitotta a kocsi ajtaját, leeresztette a lépcsőt, és lesegítette a hölgyeket.
- Isten hozta, drága hercegné! - köszöntötte Jasmine-t, és mélyen meghajolt. - Guillaume vagyok. Remélem, kellemesen utaztak.
- Nagyon kellemesen - felelte Jasmine. - A ház készen áll a fogadásunkra?
- Oui, madame, de vettem a bátorságot, és nem fogadtam fel új cselédeket a megérkezésükig. A feleségem, Pascaline és jómagam fogunk gondoskodni önről és leányáról a következő néhány napban. Látom, magukkal hozták a közvetlen személyzetüket.
- Szükségünk lesz kertészekre, akik megnyírják a fákat és a bokrokat az út mentén - mondta Jasmine. - És az utat is meg kell csináltatni. Nagyon egyéneden.
Guillaume bevezette őket a kastélyba. Felmentek egy rövid lépcsősoron, amelynek két oldalát kőszobrok díszítették, majd egy széles folyosón találták magukat.
- Ó - szakadt fel a sóhaj Jasmine-ból. - Milyen jó újra itt lenni!
A lakájhoz fordult.
- Emlékszem, a nagymamám említette, hogy annak idején volt egy másik Guillaume is itt, Belle Fleurs-ben. Talán a rokona?
- A dédszüleimnek, Guillaume-nak és Mignon-nak volt szerencséje az önök nagyszüleit szolgálni, madame. Marisco lordja vette meg a kastélyt egy hugenotta úriembertől a Szent Bertalan-napi párizsi vérengzés után, amikor Navarrai Henrik feleségül vette Margit hercegnőt. Az előző tulajdonos jobbnak látta, ha visszavonul La Rochelle-be. Ó, itt az én kedves feleségem. Gyere, Pascaline, üdvözöld asz-szonyunkat és a fiatal kisasszonyt! Te fogod felvezetni a hölgyeket és a cselédeiket a szobájukba.
Adali előrelépett. A kor már megviselte kissé, de még mindig sugárzott belőle a határozottság.

- Én vagyok a hercegné lakája - jelentette ki. - Már jártam Belle Fleurs-ben azelőtt. Fergus - mutatott a férfira -és felesége, Toramalli közös szobát szeretnének, erre van lehetőség, ezt pontosan tudom. A hercegné kapitánya szintén a házban lakik majd.
Egy rövid mosolyt küldött Pascaline felé.
- A madame és a mademoiselle a nagy szalonban vacsoráznak ma este. Mindent előkészítettek, hölgyem?
- Oui, Monsieur Adali - felelte Pascaline udvariasan, mert felismerte Adaliban a tekintélyt, amelynek engedelmeskedni kell. - Az étel egyszerű, de kiadós.
- Kitűnő! - bólintott Adali. - Akkor, mes amies, hordjuk be a poggyászt, amilyen gyorsan tudjuk. Érzem a levegőben az eső illatát.
- Adali ismét formában van - suttogta Autumn kuncogva az anyjának. - Egészen elveszettnek érzi magát, ha nem kell gondoskodnia a háztartásról, nem igaz?
- Ez nem Glenkirk - magyarázta Jasmine a lányának. -Ez csak egy kis kastély. A konyha az alagsorban van, ahogy a cselédszobák is. A nagy szalonon kívül csak egy kis könyvtárszoba van ezen a szinten, fent pedig hat hálószoba. Nincsenek több helyiségből álló lakosztályok, csak egyszerű hálók. Kint pedig, ha majd lesz időd felfedezni a birtokot, kutyatenyészetet találsz, istállót, solymászatot és galambházat.
- Szép hely - ismerte el Autumn -, de nem valami hatalmas.
- Nem, nem túl nagy, de szerelmi fészeknek vagy egy kis család számára éppen megfelelő. Az unokatestvérem birtoka, Archambault óriási, majd meglátod, ha odalátogatunk - ígérte Jasmine.
Berendezkedtek, és Autumn a következő néhány napot szobája csinosítgatásával és a kicsomagolással töltötte. A szoba a tóra nyílt. Egyetlen ablaka alatt volt egy beépített pad, amelyen Autumn szívesen üldögélt, és nézte a gyönyörű tájat, ismerkedett a termékeny francia föld illatával. A bútorzat egyszerű volt; régi, de szépen polírozott aranyszínű tölgyből készült.
Volt egy hatalmas ágya óriási baldachinnal és magas fejtámlával, amelyre virágokat és szőlőtőkéket faragtak. De ez még semmi sem volt anyja ágyához képest, amely tényleg gigantikus méretű volt. Volt egy magas tölgyfa szekrény is, amelyet armoire-nak neveztek, abba aggatta Lily Autumn ruháit, és egy szép komód a többi holmi számára. Az ágy egyik oldalán kisasztal állt, éppen szemben a faragott angyalkákkal díszített kőkandallóval.
Az ágy halvány rózsaszín árnyalatú függönye rézkarnisról hullott alá. Az ablak melletti szék huzata festetlen lenvászonból készült, rajta hímzett rózsákkal. Az ablak drapériája len és bársony keverékéből állt, amely kizárta a hideg levegőt. Az ágy alatt rejtőzött a vastag matrac, amelyen Lily aludt éjszakánként. A kandalló tetején virágokkal és levelekkel teli porcelántálka illatosította a szobát. Eltekintve attól, milyen elszigetelt helyen voltak, távol a társas élettől, Autumn szerette a szobáját, és szerette Belle Fleurs-t is.
Adali Guillaume segítségével további cselédeket vett fel. Pascaline lett a szakácsnő, de szüksége volt két lányra a munkájához, és egy fiúra is, aki emelgette a teli lábosokat és élesítette a késeket. Felvettek egy mosónőt és hozzá egy kisegítőt, valamint három szobalányt és három férfi szolgát. Két ember foglalkozott a lovakkal. Egy főkertész és hat munkás gondoskodott arról, hogy a kert szépen gondozott legyen, és a behajtót ne zárják el a faágak és a bokrok hajtásai. Guillaume felügyelte a kinti munkálatokat, Adali pedig a kastély falain belül irányította a cselédeket. Red Hugh és Fergus gondoskodott a hercegné és a lánya védelméről és szórakozásáról. Két héten belül a háztartás tökéletesen működött, és Jasmine a lányával otthonosan érezhette magát az új körülmények között.
December elején, egy délután jól öltözött úriember érkezett a kastélyhoz. Az udvaron átadta lovát az egyik lovászfiúnak, és belépett a házba. Adali sietett a fogadására.
- Gróf úr, ön mindig szívesen látott vendég nálunk! Azonnal szólok a hercegnének, hogy megérkezett. Jöjjön be! Marc, hozz bort a vendégnek!
Beinvitálta a férfit a nagy szalonba, majd elsietett, hogy megkeresse Jasmine-t.
- Philippe! - A hercegné kitárt karokkal érkezett a szobába, boldog mosoly sugárzott az arcáról.
- Drága kuzin, semmit sem változtál az évek alatt, amíg nem láttuk egymást! - mondta gyengéden a férfi, és megcsókolta Jasmine-t.
- Te hazug! - nevetett a hercegné.
- Szomorúan hallottam a férjed haláláról - fejezte ki részvétét a gróf.

- Miként én is Marié Louise távozásáról. Gyere, Philippe, üljünk ide a tűz mellé. Hideg napunk van, biztosan átfáztál lovaglás közben.
Leültek egymás mellé, majd a férfi szólalt meg:
- Gondolom, azért jöttél Franciaországba, hogy elmenekülj Cromwell meg a puritánjai elől.
- El sem tudod képzelni, milyen szörnyű a helyzet, Philippe - kezdte Jasmine, majd elmesélte, milyen is a Cromwell kormányozta Anglia. - Én még elviselném vala.-hogy, de Autumn-nak semmiképpen nem való. Már nincs társasági élet, mint valaha, Philippe. Azért jöttem Franciaországba, hogy békében gyászolhassak, hogy elmeneküljek a mostani sivár, örömtelen Angliából, és elsősorban azért, hogy megfelelő férjet találjak legfiatalabb gyermekemnek. Most töltötte be a tizenkilencet, és azt hiszem, ő a leggyönyörűbb a testvérei közül. Skóciában senkit sem találhatunk neki, ahogy valószínűleg Angliában sem ütné meg senki a mércét. Ezért jöttem Belle Fleurs-be. Philippe megértően bólintott, majd hozzátette:
- Franciaországban nagy a zűrzavar az utóbbi években, Jasmine. A király még alig nőtte ki a rugdalózóját, amikor az apja meghalt. Az öreg Lajos nem volt bolond, volt annyi esze, hogy kinevezze a királynét a fiú gyámjának, de ez nagyon sok bonyodalmat okozott. Ausztriai Annát sem ejtették a feje lágyára. Kemény kézzel irányítja az országot, de a hercegek gyűlölik őt, és féltékenyek. Örülök, hogy Nantes felől jöttetek. Ha Calais-nál hajóztatok volna be, aligha érkeztek meg Belle Fleurs-be. Nekünk errefelé szerencsénk van, volt ugyan itt is néhány összecsapás, de kívül maradhatunk a komoly csatározásokon.
- Tényleg ennyire súlyos a helyzet, Philippe? Nem sok hír jutott el Glenkirkbe, Angliában pedig másról sem esik szó, mint a király meggyilkolásáról, és a fiatal király visszatéréséről.
- Ennyire súlyos volt a helyzet - bólintott a férfi. - Januárban a királyné letartóztatta Condé és Conti hercegeket, valamint Duc de Longueville-t, azután békét teremtett Normandiában és Burgundiában. A bíborosra hagyta Párizst, és Guyenne-be ment, hogy helyreállítsa a hatalmát. Sógora, Gaston d'Orléans sosem bocsátotta meg XIII. Lajosnak, hogy a feleségére bízta az országot, és nem rá.
- Azt hittem, Condé a királyné oldalán áll - csodálkozott Jasmine.
- Mindig oda húz a szíve, ahonnan több hasznot rétnél - jegyezte meg Cher grófja keserűen. - A legnagyobb bajkeverő mind között Jean Françoise Paul de Gondi, Párizs érseke. Bármilyen vitás kérdés merül fel, neki biztosan szerepe van benne. Nagyon aljas és törtető ember. Az az álláspontja, hogy a királyné neménél fogva nem alkalmas az uralkodásra. Csak a jóisten tudja, mi következik ezután. Könnyen lehet, hogy az ideutazásotokkal a fortyogó serpenyőből egyenesen a tűz közepébe vetettétek magatokat.
- Mikor lép a király törvényesen trónra? - kérdezte Jasmine.
-Jövő szeptemberben, a tizenharmadik születésnapján, így akarta az apja. Őszintén szólva, drágám, ha nem javul a helyzet, aggódnunk kell majd Lajos király életéért. Annának és Mazarinnek mindent meg kell tennie azért, hogy a fiút megvédjék a születésnapjáig. Ha egyszer trónra kerül és megkoronázzák, a lázadók nem folytathatják tovább aljas játékaikat, mert attól kezdve árulónak bélyegzik őket. Most még harcolnak, mondván, hogy meg akarják óvni a királyt az anyja és Mazarin káros befolyásától - magyarázta a gróf.
- És mit gondolsz Mazarinről? - érdeklődött a hercegné.
- Sokat tanult Richelieu-től. Okos politikus, ráadásul őszintén és mélyen ragaszkodik a fiatal Lajoshoz. Azok, akik Mazarin ellenségei, mind önérdekből cselekszenek -mondta Philippe de Saville, majd széttárta a kezeit. - Párizsban most nem sok keresnivalótok van, drágám, de ezen a vidéken az élet ugyanúgy zajlik, mint máskor. - Elnevette magát. - Egyetlen francia hazafi sem terjesztené ki a harcokat a szőlővidékekre. A bor mindenkinek szent!
Jasmine is nevetett, de hamar elkomolyodott.
- Találunk vajon megfelelő kérőket a lányomnak, Philippe?
- Ez női dolog, drágám. Erről a húgaimat kérdezd, Gabyt és Antoinette-et. Ők tudni fogják, mert nekik is vannak lányaik, akiket férjhez kell adniuk, ha eljön az ideje. Gaby és Toinette ugyanolyan helyzetben vannak, mint mi. Elvesztették a társukat, és most velem élnek Archambault-ban. Inkább gyermekkoruk tágas otthonában laknak, mint a melléképületekben, amelyeket felkínáltak nekik. Neked is van özvegyi házad Glenkirkben?

- Nem, ott nincs, de Cadbyben van. Sosem fogom megérteni, miért gondolják az építészek, hogy az özvegyeknek kevesebb szobára van szükségük, csak azért, mert már nincs velük a férjük - felelte Jasmine felháborodottan.
- Mama, Adali azt mondta, vendégünk jött.
Autumn jelent meg a szalon ajtajában. Egyszerű ezüstkék damasztruhát viselt, széles ezüstszegélyes vászongallérral. A haját szépen megfésülte, de nem tűzte fel, egyeden copfban omlott a hátára.
- Micsoda szépség! - kiáltott fel Philippe de Saville mosolyogva.
- Ez a lányom, Lady Autumn Rose Leslie, monsieur le comte - hangzott a hivatalos bemutatás. Azután Jasmine a lányhoz fordult. - Autumn, ő az unokatestvérem, Philippe de Saville, Cher grófja. Ha ő is beleegyezik, szólíthatod Philippe nagybácsinak.
Autumn illedelmesen meghajolt.
- Örülök, hogy megismertelek, Philippe bácsi - köszöntötte a férfit, és a kezét nyújtotta. - Már sokat hallottam rólad.
A gróf megcsókolta a felé nyújtott kis kezet, majd meghajolt.
- Számomra öröm, hogy megismerhetlek, kedvesem. Milyen bájos vagy! Nem lesz nehéz feladat, hogy férjet találjunk neked!
- Ó, de én Párizsban szeretnék férjet keresni, az udvarban - felelte Autumn őszintén. - Gondolom, egyeden fontos férfi sem él vidéken, bácsikám. Nagy vagyonom van, mint tudod, ezért csak gazdag nemesi családból származó vagyonos férfit kereshetek magamnak, hogy biztos lehessek benne, nem a pénzemért akar feleségül venni, hanem szerelemből.
Philippe de Saville szívből felnevetett.
- Ó, istenem, Jasmine, ez a lány pont olyan, mint a többi nőrokon a családban. Szókimondó és őszinte. Kedvesem -fordult Autumn-hoz -, a mamád majd elmeséli, milyen állapotok uralkodnak éppen errefelé. Sajnos a háborús viszonyok miatt jelenleg nincs igazi udvar Párizsban. Egy éven belül azonban mindenképpen megváltozik a helyzet. Addig is az itteni társasági életből kell kivenned a részed, amiben nem lesz hiány, erről biztosíthadak.
Felállt, és további szavait Jasmine-hoz intézte.
- Gyertek el Archambault-ba a karácsonyi ünnepekre, de jöhettek hamarabb is. A húgaim minden bizonnyal még azelőtt meglátogatnak benneteket, úgyhogy velük majd mindent megtárgyalhattok. - Udvariasan meghajolt a hölgyek felé, majd távozott.
- Nincs udvar? - Autumn vigasztalhatatlannak látszott.
- Talán jobb is, ha itt vonulsz be először a társaságba -igyekezett Jasmine megnyugtatni a lányát.
Titokban egy kicsit meg is könnyebbült. Autumn nem tudta, de az udvar kemény hely volt, ráadásul a francia udvarban sokkal szigorúbban tartották magukat az előírásokhoz és az illemszabályokhoz, mint Angliában. „Nem tudom, van-e még elég türelmem ezekhez a dolgokhoz" -gondolta Jasmine.
- Tetszik nekem Philippe bácsi - jegyezte meg Autumn mosolyogva.
-A húgait is szeretni fogod - jósolta Jasmine. - És nagy szükségünk lesz rájuk ahhoz, hogy bevonulj a társasági életbe. Vér szerinti rokonuk vagy a dédnagyapád, de Marisco révén, akinek az édesanyja a második felesége volt Cher grófjának, Philippe dédnagyanyjának.
- Nem is tudtam, hogy anyai ágon francia rokonaim vannak, mama. A papa egyszer említette a nagybátyját, aki Franciaországban él. Ők merre laknak?
- Párizs közelében. Majd ellátogatunk hozzájuk, ha a fiatal király trónra kerül, és az országban megint béke lesz.
- Szükségem lesz új ruhákra, ha elmegyünk Archam-bault-ba - jegyezte meg Autumn félénken. - Nem akarhatod, mama, hogy szegény, ódivatú skót rokonnak gondoljanak.
Jasmine elnevette magát.
- Megvárjuk, amíg az unokatestvéreim, Gaby és Antoi-nette megérkeznek. Ha az idő kellemes marad, pár napon belül eljönnek. Ők majd megmondják, mi a teendő.
- Kilovagolhatok ma délután? - kérdezte Autumn.
- Persze, kicsim, de ne menj túl messzire. Még nem ismered jól a környéket - intette az anyja.

Autumn nagyon szerette a lovat, amelyen lovagolni indult. Magas, erős fekete állat volt, fekete színe alapján egyszerűen Noirnak keresztelte el. A lány átöltözött, ruháját sötétzöld gyapjúnadrágra cserélte, hogy megóvja a bőrét, és fehér selyeminget húzott hozzá, amelyet a nyakánál kellett megkötni, és hosszú ujja volt, fölé pedig sötét bőrmellényt vett, amelyet ezüstszegélyes faragott elefántcsontgombok díszítettek. Magas szárú csizmája barna bőrből készült. A délután hűvös volt, de nem hideg, fölösleges lett volna kabátot vagy köpenyt vennie.
A kert mögötti ösvényen léptetett, túlhaladt az alacsony kőkerítésen, és bement az erdőbe. A fák kopaszon álltak, leveleik már lehulltak és elszáradtak. Kellemes, ropogó zajt hallatott az avar Noir patái alatt. Hamarosan már egyáltalán nem látszott háta mögött a kastély. Autumn nem tért le az ösvényről. Egyszer csak egy patak keresztezte az útját, sziklás partvonallal. A lány megállt, és azon tanakodott, miként juthatna át a vízen anélkül, hogy megsértené magát vagy a lovát.
- Nem biztonságos - törte meg hirtelen egy hang a csendet.
Autumn meglepetten nézett fel, és a patak túloldalán megpillantott egy férfit, hasonló öltözetben, mint amilyet ő viselt. Egy fa alatt ült, a lova ott legelészett mellette.
- Honnan tudja? - kérdezte Autumn. - Megpróbálta?
- A meder nagyon köves, kisasszony. Igazán kár lenne, ha egy ilyen szép állat, mint amilyenen ön lovagol, eltörné a lábát - felelte a férfi.
- De én kíváncsi vagyok rá, mi van a patakon túl - jelentette ki Autumn, s közben azt találgatta, ki lehet a férfi. Talán egy orvvadász, aki nem akarja, hogy kiderüljön, miben mesterkedik, ezért akarja megakadályozni, hogy átkeljen a vízen.
- Ez a patak a határvonal a Belle Fleurs-i kastélyhoz tartozó föld és Auriville márkijának birtoka között - magyarázta a férfi. - Idegen területre merészkedne, ha átkelne, mademoiselle.
- Kicsoda ön? - kérdezte Autumn merészen.
- Ön kicsoda? - vágott vissza a férfi.
- Én Lady Autumn Rose Leslie vagyok. Az anyámé Belle Fleurs, és azért költöztünk ide, mert Angliában mostanában nagyon nyomorúságos a helyzet.
- Franciaországban sem jobb, kisasszony. Attól tartok, önök csupán felcserélték az egyik polgárháborút a másikra - mondta a férfi, miközben felállt, és lustán kinyújtóztatta a tagjait. Nagyon jóképű volt, hosszúkás arccal.
- Maga orvvadász? - kérdezte Autumn, de persze egy pillanatig sem volt kétséges a számára, hogy a férfi letagadná, ha az lenne.
- Nem, mademoiselle - felelte az, és felettébb mulattatta a feltételezés. Furcsa szerzet ez a Lady Autumn Rose Leslie, gondolta magában.
- Akkor kicsoda? - tette fel ismét a kérdést Autumn, és közben azt figyelte, milyen magas a férfi. Épp akkora lehet, mint a bátyja, Patrick.
- Tolvaj vagyok, kisasszony - hangzott a válasz. Autumn egy pillanatig sem hitt neki.
- És mit lop, monsieur? - Nyilvánvalónak tűnt, hogy a férfi csak ugratja, hiszen egyáltalán nem látszott banditának.
- Szíveket, kedvesem - jött a különös felelet. Azután a férfi megfordult, felpattant a lova nyergébe, egy csókot dobott a lány felé, és ellovagolt. Autumn meglepetten nézte, ahogy a férfi és a lova eltűnt a patak túloldalán a fák között. A következő pillanatban csodálkozva vette észre, hogy nemcsak a szíve ver hevesen, de az arca is kipirult. Nagyon furcsán érezte magát. Megfogadva a tanácsot, visszafordította Noirt a kastély felé. Ha a patak túloldalán húzódó birtok tényleg másé, akkor nincs joga átkelni a vízen, hacsak nem kap rá előzetesen engedélyt a tulajdonostól.
Mikor hazaért, magához hívatta Guillaume-ot.
- Kinek a birtoka a patakon túli rész?
- Auriville márkijáé, kisasszony. De miért kérdezi?
- Csak kíváncsi voltam - felelte Autumn kis vállrándítással. - Át akartam kelni a vízen, de aztán eszembe jutott, hogy azzal talán határt sértenék.

-Jól tette, hogy nem ment tovább, kisasszony - jegyezte meg Guillaume. - A meder nagyon köves és egyéneden. Noirnak baja eshetett volna. Örülök, hogy ennyire vigyáz a lovára. Nagyon szép állat.
Másnap reggel, nem sokkal kilenc óra után Cher grófjának két húga, Madame de Belfort és Madame St. Omer érkezett meg Belle Fleurs-be. Boldog sikollyal szaladtak a nagy szalonba, és szóhoz sem hagyták jutni a háziakat.
- Jasmine! Drágám, te semmit sem változtál! Még mindig olyan az alakod, mint lánykorodban, pedig hány gyereket szültél már a férjeidnek! És a hajad! Még mindig ugyanolyan szép sötét, eltekintve a két ezüst csíktól a halántékodnál!
Gábriellé de Belfort megcsókolta unokatestvérét, majd közelebb állt a kandallóhoz, és hálásan vette el Adalitól a felkínált borral teli poharat.
- Adali, hogy te mennyire megöregedtél! Hogy fordulhatott elő veled ilyesmi? - kérdezte, és kedvesen mosolygott az inasra.
- Az idő, madame. Úgy tűnik, végül velem is elbánik -felelte Adali széles mosollyal. - Ön azonban épp olyan fiatal, mint volt.
- Ez talán túlzás - szólt közbe Antoinette St. Omer epésen. - Isten hozott, Jasmine! Azonnal le kell cserélned a fekete ruháidat színesekre. A bőröd túl halovány a sötéthez, drágám. Biztos vagyok benne, hogy Jemmie is egyetértene velem. Hol van a lányod? Tüzetesen szemügyre kell vennünk, hogy kidolgozhassuk a férjhez adásának tervét. Philippe azt mondta, igazi szépség.
-Adali, menj, keresd megAutumn-ot. Mondd meg neki, hogy megérkeztek a nénikéi. - Jasmine újra az unokanővéreihez fordult. - Azt mondtam a lányomnak, szólítson benneteket nagynéninek, Philippet pedig nagybácsinak nevezze. Férjet keresünk neki, de azt hiszem, érdemes lenne előbb kicsit társaságban forognia, mert Skóciában erre nem volt lehetősége. Mire elérte a megfelelő kort, Angliában kitört a polgárháború.
- Hamarosan rengeteg estélyt rendezünk Archambault-ban. Philippe imád szórakozni, annak ellenére, hogy megözvegyült. Tulajdonképpen ő rendezte a partikat már akkor is, amikor Marié Louise még élt. Marié inkább a háztartás vezetésében jeleskedett, és persze megszülte neki a fiúkat - magyarázta Antoinette. Míg húga alacsonyabb volt és testesebb, ő magas és karcsú volt. Apja barna szemeit örökölte, ezüstszürke haját a legutolsó divat szerint apró lok-nikba fésülve viselte.
- Ó, igen - vágott közbe Gaby. - Philippe csodálatos partikat szokott rendezni! Nemcsak a környékről, de a szomszédos vidékekről is mindenki szívesen jön az estélyei-re. Szerencsére errefelé egyetlen nagy nemesnek sincs birtoka, így minket nem ért el a háború, és a fiatal férfiak mind itthon maradhattak.
A háború csúnya és piszkos ügy - folytatta megborzongva. - Nem értem, hogy a férfiak miért akarnak részt venni benne. Tényleg nem értem.
- A hatalom nem jelent túl sokat a húgomnak - kacsintott Madame St. Omer Jasmine-ra. - Ó, hát itt van a gyermek! Gyere közelebb, lányom, hogy jobban lássalak! Én vagyok Antoinette St. Omer, ő pedig Gábriellé de Belfort.
Autumn sietve csadakozott a nagy szalonban a hölgyekhez. Udvariasan meghajolt, és köszöntötte a vendégeket:
- Isten hozott benneteket, nénikéim! Nagyon örülök, hogy megismerhetlek titeket.
Madame St. Omer, aki nem ült le azóta, hogy belépett a szalonba, hüvelyk- és mutatóujja közé fogta Autumn állát, és előbb az egyik, majd a másik irányba fordította a lány fejét.
- A bőre jó, sőt kitűnő - jelentette ki. Kinyújtotta a kezét, és megtapogatta a vastag hajfonat végét. - A haja szép színű, és puha, bár nem elég selymes.
Engedett a szorításon, és bíráló tekintettel vizsgálgatta Autumn arcát.
- A fejforma jó, a homlok magas, az orr egyenes, az áll formás, bár az ajkak egy kissé túl húsosak. Szent isten, gyermekem! - kiáltott fel csodálkozva. - A két szemed különböző színű! Az egyik csodálatos türkizkék, mint az anyádé, a másik viszont zöld, mint nyáron a falevelek. Honnan a csudából örököltél ilyen szemeket?
A megdöbbenéstől elpilledve egy székre roskadt, és végre elfogadta a pohár bort, amivel egy cseléd már jó ideje kínálgatta, és nagyot kortyolt az italból.

- A zöld szemet anyai nagymamámtól örököltem, Lady Hepburntől - mondta Autumn nevetve. - Mindig úgy gondoltam, hogy ez a különös adottságom megtetszik majd a férfiaknak, nénikém. Ismersz bárkit, akinek ilyen szemei vannak, mint nekem?
- Még soha! - ismerte el Madame St. Omer. - Valószínűleg nagyon is igazad van, kicsim. Amit egyesek hátránynak vélhetnek, azzal tökéletesen megbabonázhatod az áldozatodat. Ravasz kis teremtés vagy, Autumn Leslie, látszik, hogy francia vér is csörgedezik benned. - Húgától várt helyeslést. - Ugye milyen gyönyörű, Gaby? Nagyon jó mulatság lesz összeállítani a ruhatárát. Vannak ékszereid?
- Nekem vannak - jegyezte meg Jasmine gyorsan, mielőtt a lánya megszólalhatott volna, és a két unokahúga bólintott.
- Ó, micsoda tél áll előttünk! - jelentette ki Madame St. Omer boldogan. - Több megfelelő fiatalembert is tudok, aki kitűnő férje lehetne a lányodnak, drágám. Az egyik Gaby néhai férjének a rokona, Pierre Étieniie St. Mihiel, Belfort hercege. Aztán ott van Jean Sebastian d'Oleron, Auriville márkija, és Guy Claude d'Auray, Montroi grófja. Ezek a fiatalemberek a környékbeli elit legjobbjai. Mindegyiküknek saját birtoka van, és nagyon jól állnak anyagilag, úgyhogy nem kell attól tartanod, hogy csak a vagyo-nodra fáj a foguk. Még az udvarban sem találhatnál jobb jelölteket.
- És jóképű férfiak? - kíváncsiskodott Autumn.
- Igen - felelte a nénikéje. - Azt hiszem, igen, de nem a szép arc a legfontosabb, kicsikém, hanem a férfi jelleme és a pénztárcája. Jasmine, kedvesem, van pap a birtokodon?
- Nem, Toinette, nincsen - válaszolta Jasmine.
Most, hogy Franciaországban voltak, visszatérhetett eredeti vallásához, bár ez a kérdés sosem volt számára túl nagy jelentőségű. Római katolikusnak keresztelték, és unokatestvére, Cullen Butíer jezsuita atya tanította. Az atya az előző évben halt meg Jasmine korábbi birtokán, Ulsterben, a nyolcvanas évei derekán.
- A te Guiüaume-odnak van egy fia, akit épp most szenteltek pappá - közölte Madame St. Omer. - Ha idehívnád, az remek megélhetést biztosítana neki. Erre a kérdésre is gondolnod kell, Jasmine. A lányod protestáns nevelésben részesült, igaz?
- Igen, de Ulsterben a születése után nem sokkal pap is megkeresztelte - felelte Jasmine.
- De abban biztos vagyok, hogy nem ismeri a katekizmust. Ha egy francia nemeshez megy feleségül, ezeket a dolgokat is meg kell tanulnia.
Jasmine bólintott.
- Igazad van - mondta lassan. - Most azonnal beszélek Guillaume-mal. Van itt a kastélyban valahol egy kis kápolna. Újra megnyitjuk, és a pap mindennap tarthat istentiszteletet. - Elmosolyodott. - Hogy örülne ennek Cullen atya!
- Áthozzuk holnap a saját szabónkat - jelentette ki Madame Belfort. - Autumn-nak sok szép ruhára lesz szüksége, amikor Archambault-ba jön. Ha jól emlékszem, van itt egy gardróbszoba alattunk, Jasmine. Fogadni mernék, hogy megtalálod ott azokat az anyagokat, amelyeket még a nagyanyád raktározott el. Ha mégsem, elküldetünk Nantes-ba selymekért, mert a kisasszonynak tökéletesen kell festenie. Más eladósorban lévő lányok is vannak a környéken, akik szintén férjre vadásznak. Komoly versenytársakra kell számítania.
- Badarság! - torkolta le Madame St. Omer a húgát. -Nincs még egy lány a vidéken, aki ilyen gyönyörű lenne, és ennyire gazdag. Mindent meg kell tennünk majd, hogy elkergessük a hozományvadászokat, és gondoskodjunk róla, hogy a legjobb férfi nyerje el Autumn kezét. Olyan boldog vagyok, Jasmine, hogy ránk bíztad ezt a feladatot. - Széles mosollyal pillantott unokatestvérére, kivillantva vakítóan fehér fogait.
Miután a nővérek elmentek, megígérve, hogy másnap igen korán visszatérnek, Autumn az anyjához fordult.
- A nénikéim olyan... - nagyon igyekezett megtalálni a legmegfelelőbb jelzőt, de nem sikerült.
- Túlbuzgóak? - segítette ki Jasmine nevetve. - Igen, Gaby és Toinette majd megőrülnek az igyekezettől, hogy mindent megfelelően elrendezzenek. Emlékszem, a nagymamám mindig azt mondta, hogy inkább az anyjukra ütöttek. De nagyon szerencsések vagyunk, Autumn, hogy ellátnak téged jó tanácsokkal. Azt akarom, hogy boldog legyél, kicsim, és az apád is ezt szeretné. Autumn szemei hirtelen megteltek könnyel.
- Úgy hiányzik, mama - tört fel belőle a fájdalom. - Miért ragaszkodott hozzá, hogy elmenjen a csatába a Stuartokkal?

Jasmine egy hosszú pillanatig lehunyva tartotta a szemét, hogy leküzdje erős fájdalmát. Amikor kinyitotta, már meg tudott szólalni:
- Te is tudod, hogy miért, Autumn. James Leslie volt a legbecsületesebb ember, akivel életemben találkoztam. Tudta, hogy a glenkirki Leslie-k mind végzetes hibát követtek el azzal, hogy megvédték és követték a Stuartokat, de mégiscsak a királyról volt szó, aki ráadásul a vérrokona volt. Bár pontosan tudta, hogy valószínűleg katasztrofális véget ér majd a csata, mégis úgy érezte, kötelessége engedelmeskedni a felhívásnak. Az apád a korát tekintve otthon maradhatott volna, de ő nem tette, mert neki ez fontos volt, és én elfogadtam a döntését. Nem hiszem, hogy folt esett volna a becsületén, ha nem indul harcba, de neki ez volt a véleménye. Könnyebben elviselte az én ellenkezésemet, mintha lelkiismeret-furdalással kellett volna küzdenie egész hátralévő életében. Emiatt most halott, ott fekszik Glenkirkben a sírjában, mi pedig Franciaországban vagyunk, hogy új életet kezdjünk.
- De mi van Patrickkel? - aggodalmaskodott Autumn. Anyja elnevette magát.
- Szegény Patrick. Mindig is tudta, hogy egyszer ő lesz Glenkirk hercege, de biztos nem számított rá, hogy ilyen hamar a nyakába szakad az összes ezzel járó felelősség. Szép lassan beleszokik majd. Az apád és én jó tanítómesterei voltunk. Patrickben megvan mindaz a bölcsesség és erő, ami alkalmassá teszi a feladat elvégzésére. Mielőtt elmentem, azt tanácsoltam neki, hogy keressen egy feleséget, aki mellette áll. Erre már hamarabb rá kellett volna szánnia magát, de neki jobban tetszett, hogy elkötelezettség nélkül élvezhette a hölgyek társaságát. Ennek viszont vége.
Megint elnevette magát.
- Amikor elhagytam Glenkirköt, azt gondoltam, sosem térek vissza többé, de most már tudom, hogy egy nap visszamegyek még. Végül is, azt akarom, hogy az apád mellé temessenek, ha eljön az ideje.
- Jaj, mama, ne beszélj a halálról! - kérte Autumn, és kétségbeesetten ölelte át az anyját.
- Remélem, sokáig fogok élni, hiszen az anyám és a nagyanyám is magas kort élt meg - nyugtatgatta Jasmine a lányát. - Kénytelen leszek, ha látni szeretném, hogy felnőnek a gyerekeid, mert úgy akarom kényeztetni őket, ahogy Madame Skye tette velem.
- Velvet nagymama sosem kényeztetett engem - ellenkezett Autumn.
- Nem, anyám nem volt olyan típus - ismerte el Jasmine.
- És a papa édesanyját sem ismertem, pedig tőle örököltem a zöld szememet - folytatta Autumn. - Emlékszem, akkor hozták haza a holttestét Olaszországból, amikor tizenhárom éves voltam. Sosem árulták el nekem, hová temették. A papa azt mondta, hogy ez titok. De miért kellett hallgatni róla?
- Azt hiszem, most már elmondhatom - felelte Jasmine. - Nagyanyád nagy szerelme a második férje volt, Francis Stuart-Hepburn, Bothwell utolsó grófja. Ő volt Jakab király első unokatestvére, és szegény Jakab rettegett tőle, mert benne minden megvolt, ami a királyból hiányzott. Rendkívül okos, jóképű, szenvedélyes, ügyes ember volt. Úgy nevezték, hogy Skócia koronázatlan királya, ami persze nem tetszett Jakabnak meg a híveinek. Egyetlen hibát követett csak el: amikor a király támadást intézett ellene, ő kétszer olyan hevesen vágott vissza. A király tanácsadói azzal vádolták, hogy kicsapongó életet él.
- És igaz volt a vád? - Autumn lenyűgözve hallgatta családja történetének ezt az eddig még ismeretlen darabkáját.
- Természetesen nem - nevetett Jasmine. - Bár a bíróság több hisztérikus nőt is felvonultatott - hozzá kell tennem, hogy alacsony származásúakat -, akik azt állították, hogy prostituáltak, és Francis az ügyfelük volt, mégsem sikerült semmit rábizonyítaniuk. Azt azonban senki nem tudta, hogy a király szerelmes volt a nagyanyádba. Egy éjszaka megerőszakolta, mire a nagymamád Bothwellnél
keresett menedéket, aki jó barátja volt. Egymásba szerettek, és mikor Lord Bothwellt száműzték Skóciából, a nagyanyád, aki özvegy volt, vele tartott, és összeházasodtak. Mellékesen az apád volt az, aki megszervezte az anyja szökését, de később, amikor a király nagy haragra gerjedt, úgy tett, mintha semmiről sem tudna. Jakab sosem tudta meg, hogy az apád hazudott neki. Amikor évekkel ezelőtt Franciaországba jöttünk Mária Henrietta hercegnő és I. Károly esküvőjére, akkor találkoztam először és utoljára a nagymamáddal. A halála előtt arra kérte apádat, hogy vitesse haza Skóciába a holttestét Lord Botbwellével együtt, hogy glenkirki földben nyugodhassanak. Bothwell testét, aki már korábban eltávozott, titokban kiemelték nápolyi villájuk kertjének földjéből. Csontjait a nagyanyád holtteste mellé helyezték a koporsóba, így a kívánsága szerint

együtt temették el őket. Az apád csak akkor mondta el nekem, amikor a koporsó már megérkezett Skóciába. Patrick ismeri a történetet, mert elmondtam neki, mielőtt eljöttem Glenkirkből. Ő biztosan gondoskodik majd róla, hogy a sír mindig ápolt legyen. Most már te is tudod, Autumn.
- Azt hiszem, ez a legromantikusabb történet, amit életemben hallottam! - sóhajtott fel a lány.
- Még nem is mondtam el mindent - mosolygott Jas-mine -, de már ez is épp elég hosszú mese volt mára. Most azzal kell foglalkoznunk, hogy felkészítsünk téged a társasági életre és a férjkeresésre. Egyetlen tanácsot szeretnék adni neked, kicsim. Ne menj férjhez csak a házasság kedvéért. Ne fogadj el valakit férjedül csak azért, mert mindenki azt mondja róla, hogy ő a tökéletes jelölt. Szerelemből házasodj, drágám. Csakis szerelemből!
- Mi másért mennék férjhez, mama? - Autumn szorosan az anyjához bújt, ahogy ott ültek a kandalló előtt.
- A házasság szentség - kezdte Jasmine -, legalábbis ezt tanítják, de egyúttal üzleti megállapodás is. Az ingóságok és a pénz is hangsúlyos szerepet kap benne a nemesek között. Az esetek nagy többségében szó sem esik szerelemről az esküvő előtt. Csak remélni lehet, hogy később eljön.
- És mi van akkor, ha nem jön el? - kérdezte Autumn.
- Akkor a házaspár egyetlen esélye, ha tisztelik egymást,és harmóniában tudnak együtt élni. Az első házasságomat az apám szervezte. Egyáltalán nem is találkoztam Jamai kánnal az esküvőnk napjáig. Szerencsére a férjemmel egymásba szerettünk, amint kezdtük jobban megismerni egymást. A nagyszüleim szervezték a második házasságomat Rowan Lindleyvel, de vele már az esküvő előtt is szerelmesek voltunk egymásba. A harmadik férjemet, a te apádat Jakab király rendelte mellém. Ismered a történetet, úgyhogy ezt nem kell részleteznem. Az apáddal szerencsénk volt, mert mélyen szerettük egymást. A nővéreidnek megengedtem, hogy a szívük szerint válasszanak, és mindkettejük sorsa jól alakult. Most pedig neked kell férjet találnunk. Válassz nagyon megfontoltan, Autumn! A házasság sírig tartó kötelék. Autumn bólintott, majd megkérdezte:
- Katolikusnak kell lennem, mama?
- Bár megkereszteltek a születésed után, nem a katolikus vallás szerint nevelkedtél. Ezek a dolgok számomra nem igazán fontosak, de Franciaországban nagy jelentőségük van. Beszélni fogok Guillaume-mal, akinek a fia pap, hogy megtanulhasd a vallás alapjait, amelyet talán majd gyakorolnod kell, és egy napon továbbadni a gyerekeidnek - magyarázta Jasmine a lányának.
Délután Jasmine beszélt is Guillaume-mal a fiáról.
- Talált már magának helyet?
- Nem, madame, még nem - felelte a férfi.
- Mivel itt, Belle Fleurs-ben szándékozom berendezni az otthonomat, nagy szükségünk lenne egy papra - mondta Jasmine. - Van is egy kápolna a házban, igaz?
- Igen, asszonyom, a szalon mögött, rögtön a könyvtár mellett - hangzott a felelet. - De már évek óta nem használjuk.
- Meg fogom mondani Adalinak, hogy a cselédlányok nyissák meg, és takarítsák ki. Mi a neve a fiadnak?
- Bemard - felelte Guillaume. Alig tudott egy helyben maradni, annyira szeretett volna már szaladni, hogy elújságolja feleségének, Pascaline-nak a hatalmas szerencsét, amely érte őket.
- Mondd meg Bernard-nak, hogy szeretném, ha ideérne a hét vége előtt, hogy elláthassa a feladatát. Itt fog élni a házban, míg fel nem építünk neki egy különálló kis épületet. Majd elmagyarázom neki, mi lesz a dolga. Menj, mondd el a hírt a feleségednek, mert látom a szemeden, hogy erre vágysz a legjobban - mosolygott Jasmine. Guillaume többször meghajolt.
- Köszönöm, kedves hercegné, nagyon köszönöm! -mondta, és elsietett a konyha felé.
Berendezkedtek, és most Jasmine egy papot is hívott a házba. Franciaország lassanként tényleg az igazi otthona lesz. „Amikor hozzámentem Jemmie-hez, nem gondoltam volna, hogy egyszer el fogom hagyni Glenkirköt - gondolta. - Nagyon sok helyen éltem már életemben. Vajon ez lesz az utolsó otthonom, vagy a sors még idős korom ellenére is tartogat meglepetéseket?" Mosolygott magában. A változások teszik érdekessé az életet. Túl kényelmessé vált a Glenkirkben töltött évek alatt. Csupán egyszer utazott el Ulsterbe, amikor Autumn még kisbaba volt. Néha felmerült benne a gondolat, hogy Angliában kellene

tölteniük a nyarat az anyjával, de Queen's Malvern nagyon megváltozott, amikor Charlie feleségül vette Besst. Jasmine inkább otthon maradt.
Most azonban a sors kézen fogta, és új útra vezette. Nagyon remélte, hogy helyesen döntött, amikor a lányát Franciaországba hozta. Mi lesz, ha nem talál senkit, akibe bele tud szeretni? Mi lesz akkor a lányával? Jasmine nagyot sóhajtott. Mindig függetlennek és magabiztosnak tartotta önmagát. Most azonban szerette volna, ha imádott férje, Jemmie Leslie mellette áll. Eddig a gyermekeivel kapcsolatos döntéseket a férje segítségével hozott meg, tanácsai szerint. Nagy családjukról közösen gondoskodtak. Sosem kellett egyedül döntenie semmiben. Egészen mostanáig.
- A pokolba Stuartokkal - suttogta. - És a pokolba veled is, Jemmie Leslie, hogy elmentél, és egyedül hagytál! Hozzám kellett volna hűségesnek lenned, nem a Stuartokhoz. Mit tettek ők érted? Semmit! - A keserűségtől hullani kezdtek a könnyei.
- Asszonyom, igya meg ezt! - A hűséges Adali állt mellette, és egy kristálypoharat nyomott a kezébe. Jasmine felhajtotta az erős italt, majd így szólt:
- Mihez is kezdenék nélküled, Adali? Mi van, ha rossz lépést választottam az élet sakkjátszmájában? - Az idős férfira pillantott, aki most jutott túl nyolcvanadik évén.
A kedves, barna szemek bizonytalanság nélkül állták a hercegné tekintetét.
- A férje halála nagy veszteség, asszonyom, de megvoltunk azelőtt is, hogy belépett az életünkbe, és megleszünk ezután is. Sem Skócia, sem Anglia nem volt megfelelő hely a lánya számára. Ha a sors ide akarta vezérelni, arra hamarosan fény derül. Ha viszont nem, akkor továbbállunk, ahogy máskor is tettük. Ön nagyon erős, asszonyom. Mindig is az volt. Rohana, Toramalli és én a születése óta ön mellett állunk, hogy segítsük mindenben. Egyikünk sem fogja elhagyni soha!
- Megöregedtünk, Adali - ellenkezett Jasmine. - Elmúltam hatvanéves.
A lakáj legyintett.
- A kor, hercegném, nem más, mint puszta szám. Igen, a test öregszik, de mit számít, ha a szívünk fiatal marad?
Erre már Jasmine is elmosolyodott.
- Ahogy a nagymama, én is mindig fiatal maradok, Adali, bármilyen ráncos öregasszonynak tűnök is majd. - Felhajtotta a maradék italt. - Azt hiszem, ideje befejeznem az önsajnálatot. Köszönöm.
A férfi meghajolt.
- Hallottam a beszélgetésüket, és lementem a konyha alatt húzódó gardróbszobába. Ládahegyek vannak benne, tele csodálatosabbnál csodálatosabb kelmékkel. A ládák légmentesen le voltak zárva, így se penész, se moly nem támadta meg az anyagokat. Persze alaposan ki kell majd szellőztetni őket, hogy a dohszag kiszálljon belőlük, de egyébként hibátlanok. Felhozatom az összesét a szalonba. A kápolna zárva volt. Még nem találtam meg a kulcsát, de ismerek néhány trükköt, amelyek segítségével sikerült kinyitnom az ajtót. Elvitetem a lakatoshoz a zárat, és készíttetünk hozzá új kulcsokat.
- Egy percet sem vesztegethetünk, igaz, Adali? - nevetett Jasmine.
- Az idő nem áll meg, asszonyom, bármennyire szeretnénk - felelte Adali. - Rengeteg tennivalónk van, hogy Autumn kisasszony készen álljon a bemutatkozásra.
Glenkirk hercegnéje felemelkedett a kandalló mellett álló karosszékből.
- Nagyon helyes, Adali, lássunk munkához - mondta az inasnak, majd együtt távoztak a nagy szalonból.

5. fejezet

-Mademoiselle, legalább száz alsószoknyára van szüksége.
- Száz alsószoknyára? - Autumn megdöbbent a szabó kijelentése hallatán. - Monsieur Reynaud, minek nekem annyi?
- Mademoiselle - hangzott az elgyötört válasz -, a szűk szoknya már a múlté. Most a sok alsószoknya a divat, attól lesz testes a szoknya. Igazán nem akarhatja, hogy úgy lógjon önön a ruha, mint valami zsák, ahogy egyes szolgálólányokon vagy - tragikus arckifejezéssel félrepillantott -mint az utcalányokon. Nem! Nem!

Nem! Száz darab tényleg a minimum, annál nem lehet kevesebb! Selyemből, természetesen. Annak van a legjobb esése - magyarázta.
- Nem lehetne némelyik puha lenből? - kérdezte Jas-mine.
- Ha a kisasszony recsegni akar minden lépésnél...
- A szabó felhúzta a szemöldökét, és megvonta csontos vállát.
Jasmine elnevette magát. Egy cseppet sem zavarta a szabó különös modora.
- Beleegyezem, hogy száz selyem alsószoknyát készítsen a lányomnak, Monsieur Reynaud, de csináljon neki huszonötöt lenből is. Az hűvösebb viselet a nyári melegben. Természetesen nem az estélyi ruhákhoz, csak reggelre vagy délutánra.
- Hát hogyne, hercegné - felelte a szabó apró mosollyal.
- A madame-nak tökéletesen igaza van. Látom, jó érzéke van a divathoz.
- Látja, hogy vastag a pénztárcád - suttogta Madame St. Omer. - Hogy lehet, hogy még sosem vettem észre, milyen rettenetesen sznob ez a Reynaud? De hát ő a legjobb szabó egész Franciaországban, Párizst is beleértve. Borzasztó! Ezzel ő is tisztában van, a szörnyeteg!
-Jaj, nővérkém, fejezd már be, még meghallja! - mormolta Madame de Belfort dühösen. - Tudod, milyen! Ha megbántod, nem készíti el a ruhákat. Nélküle pedig milyen eséllyel indulhat Autumn?
- Volt lehetősége megvizsgálni a kelméket? - kérdezte Jasmine a szabót.
Monsieur Reynaud-ból elismerő kiáltás tört fel:
- Madame, soha életemben nem láttam még ilyen kitűnő minőséget! A bársonyok! A brokátok! A selymek! Az arany- és ezüstszálas szövetek! És a szalagok meg a csipkék, madame! Honnan szerezte ezeket a kiváló kelméket?
- A nagyanyám hagyta itt sok évvel ezelőtt - magyarázta Jasmine. - Itt voltak a kamrában.
- Ez hihetetlen! És nincs rajtuk egyetlen penészfolt vagy molyrágta lyuk sem! - kiáltotta a szabó.
- A ládák légmentesen le voltak zárva - magyarázta Jasmine.
- Elképesztő! - felelte a szabó, majd ismét teljes figyelemmel fordult a munkája felé. - Michel, a mérőszalagot, légy oly kedves. Ha készen akarunk lenni azon a nevetségesen rövid határidőn belül, amelyhez Madame St. Omer ragaszkodik, akkor még ma el kell kezdenünk. Én magam mérem le a kisasszonyt.
Autumn csendesen álldogált egy kisasztalon, míg a szabó óvatosan levette a méretet. Közben éles hangon diktálta az adatokat a segédjének, aki gyorsan lejegyezte őket, majd hangosan el is ismételte, hogy ellenőrizzék, jól értette-e. Bármilyen hiba végzetes lehetett volna a készülő ruhatár szempontjából. Amikor minden méretet levettek, és minden adatot feljegyeztek, a szabó megkérdezte:
- Milyen színeket szeretnének?
- Azt hiszem, a lányom... - kezdte Jasmine, de a kotnyeles szabó félbeszakította.
- Drága hercegné, ahhoz intéztem a kérdésem, akinek viselnie kell ezeket a ruhákat - közölte a férfi ellentmondást nem tűrve. - Ha a mademoiselle kényelmetlenül érzi magát bennük, nem tudja a legjobb formáját nyújtani a fiatalemberek előtt. Érthető?
Hátat fordított az anyának, és Autumn-hoz intézte a szavait. - Mondja, melyek a kedvenc színei, mademoiselle?
Autumn egy pillanatig gondolkodott, és csak azután felelt.
- A hajam sötét, a bőröm viszont nagyon világos. Szeretem az erős, tiszta színeket. A smaragdzöldet, a türkizt és a sötétkéket. A bordót és a sötétlilát. A bíborvöröset. Ezek a színek tetszenek a legjobban, Monsieur Reynaud. A dekoltázs mostanában vízszintes. Azt akarom, hogy a kivágás olyan mélyen legyen, amennyire csak lehetséges, és legyen csipke minden egyes alsószoknyán, és kombinén! Világos?
A szabó meglepetten elmosolyodott, de úgy tűnt, elégedett a válasszal.
- A kisasszonynak tökéletesen igaza van - helyeselt.
- Szent isten! - kiáltott fel elképedve Madame St. Omer.
- Ha a dekoltázs túl mély, rossz véleménnyel lesznek róla már abban a pillanatban, amikor belép a terembe - szörnyülködött Madame de Belfort.

- A mademoiselle divatot fog teremteni, egy szót sem mernek majd szólni - jósolta Monsieur Reynaud. - A kisasszony tökéletes, és a ruháim is tökéletesek lesznek! Két nap múlva megtarthatjuk az első próbát az igazításokhoz, madame - közölte a hercegnével. - Rendben van?
- Ahogy önnek megfelel, Monsieur Reynaud - felelte Jasmine mosolyogva. - Megbízunk önben.
A szabó meghajolt.
- Rá fogok szolgálni a bizalmára, madame - mondta szenvedélyesen. - Az embereim eljönnek ma délután, hogy összeszedjék a kelméket. Elviszik mindet, hiszen ki tudja, melyikre lesz szükség, nem igaz?
Glenkirk hercegnéje bólintott.
- Természetesen. Már mindent előkészítettem. Adali, kísérje ki a szabót és a segédjét, azután gondoskodjon róla, hogy az anyagok készen álljanak a szállításra, mire délután érte jönnek.
- Igen, asszonyom - felelte Adali, és kikísérte a szabót a szalonból.
- Huh - sóhajtott fel Madame St. Omer elégedetten. -Nehéz egy ember, de tetszett neki Autumn, tehát mindent meg fog tenni azért, hogy a legjobbat nyújtsa.
A lányhoz fordult.
- Ügyes kis boszorka vagy - nevetett. - Nem pirultál el, és nem játszottad a félénk lánykát. Ha így tettél volna, csupa átlagos darabot készítene. Most viszont halálra dolgozza magát, hogy biztosan te legyél a legszebben öltözött nó a karácsonyi ünnepségen Archambault-ban! Fogsz majd magadnak egy csinos, rendes, gazdag fiatalembert, és Reynaud magának tudja be a sikert. Egy életre szóló barátot szereztél!
- Ha nem tetszik, amit készít, meg fogom mondani neki - jelentette ki Autumn. - A nővéreimhez hasonlóan én is nagyon igényes vagyok az öltözködés terén.
- Vegyítsd a kritikát bőven dicsérettel - intette Madame St. Omer. - Azzal nem bántod meg, és hidd el, kicsikém, akkor egészen különleges ruháid lesznek. Mi, franciák imádjuk követni a divatot, és ez az öntelt kis fickó igazi művész.
Két nappal később Belle Fleurs csak úgy zsongott a szabó és segédjei hangjától, akik Autumn első próbájára érkeztek. Lily segítette bele a lányt a tíz selyem alsószoknyába, amelyekre rábórították az első szoknyát.
- Nem jó - bosszankodott a szabó. Elgondolkodva dörzsölgette az állát. - Miért? Miért?
- Lily, vedd le a szoknyát, és adj egyet azok közül - utasította a lányt Autumn, a len alsószoknyákra mutatva.
- Jó, most húzd a selyem alsószoknyák tetejére, és utána húzzuk rá a szoknyát. - Reynaud-ra pillantott. - Nos, mit gondol?
A szabó elismerően bólintott.
- Sokkal jobb, mademoiselle. Jó érzéke van a divathoz. Eggyel kevesebb selyemalsó, és tökéletes lesz.
Lily benyújt Autumn szoknyája alá, és megoldott egy selyemalsót. Leengedte, hogy a lány kiléphessen belőle.
- Tökéletes! - kiáltott fel a szabó, boldogan összecsapva a kezeit. Madame St. Omer és Jasmine felé fordult. - Hölgyeim?
- Kitűnő, Monsieur Reynaud - hangzott az elismerés, s közben Autumn anyjára kacsintott a szabó válla felett.
Még öt szoknyát igazítottak méretre aznap reggel, azután a felsők következtek. Ez már nehezebb feladatnak bizonyult. Autumn ragaszkodott hozzá, hogy a felső rész és a szoknya ugyanolyan színű legyen.
- A nagymamám ruhái sokkal bőségesebben voltak díszítve ékszerekkel, gyöngyökkel, aranyfonallal - közölte. -Milyen szomorú, hogy az én ruháim ilyen egyszerűek, hogy csak néhány szalag és csipke színesíti őket.
A szabó mély egyetértéssel bólintott.
- A mai világ az oka, mademoiselle. Az emberek nem mernek díszesen öltözni a polgárháború közepén. De itt azért még mindig jobb a helyzet, mint Angliában. - Huncutul elmosolyodott. - Ismerek néhány trükköt, mademoiselle, amelyeket még senkinél sem vetettem be, de önnek elkészítem őket. A kisasszony lesz a legdivatosabban öltözött hölgy Archambault-ban, azt megígérhetem!
Majd Glenkirk hercegnőjéhez fordult.
- Varrok tizenkét ruhát, hatot nappali viseletre, hatot pedig estére, és Archambault-ba szállíttatom, mire a hölgyek odaérkeznek. Azután mindennap, kivéve természetesen karácsony napját, további két ruhát küldök.

A lánya alaposan el lesz látva, arról biztosíthatom. Ha véget ér a látogatásuk, csak hagyjanak ott mindent, az embereim majd átszállítják ide, Belle Fleurs-be az egész ruhatárat.
- Ön igazán gáláns és gondos, Monsieur Reynaud -mondta Jasmine. - Beszéljen Adalival, ő majd megtéríti a költségeit.
A szabó tisztelettel meghajolt. A segédjei összeszedték a kelméket és a félkész ruhákat, majd gyorsan távoztak.
- Nem kellett volna pénzt ajánlanod neki, amíg nem készült el mindennel - korholta Madame St. Omer az unokahúgát.
Jasmine megrázta a fejét.
- így - felelte bölcsen - megtartja majd az ígéretét, abban a reményben, hogy bőségesen megjutalmazom, ha az utolsó ruhát is leszállítja. Nem fog csalódást okozni, és én sem fogom becsapni. Lehet, hogy túl sokáig éltem Felső-Skóciában, de az emberi természet nem változott az évek múlásával, Toinette.
Antoinette St. Omer felnevetett.
- Úgy beszélsz, mint a mama. Ha Reynaud megtartja a szavát, külön szobát kell nyittatnunk a lányod ruháinak.
Autumn már szinte beteg volt az izgalomtól, amikor december 21-én Archambault felé lovagoltak.
- Mi lesz, ha a ruháim nem érkeztek meg? A pokolba, mama, nem kéne ilyen gyerekesen viselkednem. Mi a baj velem?
- Csak izgatott vagy, ennyi az egész. Tizenhat vagy tizenkilenc, mindegy, ez az első igazi társasági esemény az életedben, Autumn - felelte Jasmine.
A kastélyban melegen üdvözölték őket az özvegy nővérek és a gróf.
- Ma este csak családi körben leszünk - szólt Philippe de Saville.
Mégis, amikor aznap este beléptek a kastély nagy szalonjába, már várta őket egy csinos fiatalember, akit Jasmine nem ismert.
- Igen, igen! Hát itt vannak - lelkendezett Gaby de Bel-fort. - Autumn, kedvesem, gyere, és ismerd meg néhai férjem unokaöccsét. Ő Herre Étienne St. Mihiel, Belfort hercege.
Kinyújtotta a kezét, és közelebb vonta Autumn-ot.
- Étienne, ő Lady Autumn Rose Leslie, az unokahúgom lánya. Már meséltem neked Glenkirk hercegnéjéről.
A herceg Autumn előretartott keze felé hajolt, hűvös ajkaival éppen csak érintette a lány bőrét.
- Mademoiselle - szólt, majd felpillantott.
Szőke hajának egy tincse a homlokába hullott, barna szemeiben őszinte érdeklődés csillogott.
- Monsieur - felelte Autumn.
A fiú tényleg nagyon jóképű volt, de érezni lehetett rajta, hogy ezzel tisztában is van.
- Ő pedig Autumn édesanyja - folytatta Gaby. Belfort hercege üdvözölte Jasmine-t. Jasmine kedvesen köszöntötte a fiatalembert.
- Az unokahúgom már mesélt önről.
- Remélem, csupa jót mondott, madame - felelte a fiú.
- Mi mást? - bókolt Jasmine, majd Madame St. Omer felé fordult.
- Nagyon tetszik a ruhája - dicsérte a herceg Autumn-ot. - Épp olyan színű, mint az a finom burgundi, amit készítek.
Úgy tűnt, pillantása erősen fürkészi, mi lehet a dekoltázs alatt, amely elég mély volt ahhoz, hogy kíváncsivá tegye, de mégis épp eléggé takarta az idomokat.
- Merci - felelte a lány. - Van olyan finom a burgundija, mint amilyet itt készítenek, Archambault-ban? Egész életemben archambault-i bort ittam. Az apám nem engedett be másfajtát Glenkirkbe.
A fiatalember elmosolyodott.
- Hamarosan megítélheti saját maga, kisasszony. Remélem, tavasszal ön és a kedves mamája ellátogatnak a reve-i kastélyba. Tud lovagolni? Hát hogyne, biztosan. Holnap esetleg kilovagolhatunk, ha kellemes lesz az idő - javasolta a herceg.
- Itt marad Archambault-ban, monseigneur? - kérdezte Autumn.
- Igen.

Egy cseléd érkezett melléjük, bort kínált ezüstserlegben.
- Jóképű fiatalember - mondta Jasmine a lányának később, amikor a tűz mellett üldögéltek a szobájukban. - Gaby rajong érte. Azt állítja, a kastélya gyönyörű.
- Azt mondta, látogassuk meg a tavasszal - felelte Autumn. - Helyes, de azt hiszem, ezt tudja is magáról.
- Gaby megkérte, hogy jöjjön hamarabb, hátha így nagyobb esélye lesz nálad. Azt hiszem, elszámította magát, kicsim.
- Nem tudom, mi a baj velem, mama - sóhajtott fel Autumn. - Te is ilyen közömbös voltál, amikor a papával találkoztál? Mikor jöttél rá, hogy ő az igazi?
- Amikor találkoztam az apáddal, ő még nem volt herceg, és a mostohatestvérem, Sybilla úgy döntött, ő lesz Glenkirk következő grófhéja. De Jemmie-nek nem kellett Sybbi, én pedig akkortájt Rowan Lindley felesége voltam. Miután megözvegyültem, és Charlíe már megszületett, az apád udvarolni kezdett nekem. Bizonyos értelemben mindig is tetszett nekem. A szikra megvolt, csak nem hagytam, hogy lángra gyúljon bennem. Amikor annyi idős voltam,mint most te vagy, Autumn, már két gyermekem volt, és két férj állt a hátam mögött. - Megfogta a lánya kezét. -Tudom, hogy úgy tűnik, mintha a franciaországi utazásunk egyetlen célja a férjkeresés lenne, kicsim, de ha egyetlen férfi sem kelti fel az érdeklődésed, ne menj férjhez csak azért, hogy túl legyél rajta. Az a lényeg, hogy boldog légy, Autumn. Ha hajadonként boldogabb vagy, akkor nem kell férjhez menned!
- Ó, mama! Sok fiatalember tetszik. De még soha senkivel kapcsolatban nem éreztem azt, hogy fájna, ha elveszíteném. Egész életemben csupán egyetlen fiút ismertem, aki megfogott, és szerettem volna jobban megismerni, de ő nem volt hozzám való - vallotta be Autumn az anyjának.
Most Jasmine lepődött meg. Még sosem említett olyasmit a lánya, hogy bárki is megtetszett volna neki.
- Ki az a fiatalember, kicsim, és hol találkoztál vele? -faggatta gyengéden.
- Itt találkoztunk nemrégiben az erdőben - mesélte Autumn. - Azt hittem, orvvadász, de azt mondta, nem az. Fogalmam sincs, kicsoda, vagy mi a neve. Azt mondta, tolvaj, és amikor megkérdeztem, hogy mit lop, mama, nagyon furcsát válaszolt. Azt felelte, hogy szíveket.
Jasmine mosolygott.
- Azt hiszem, engem is kíváncsivá tenne egy ilyen férfi, Autumn. Aki ilyen okosan beszél, az aligha orvvadász vagy tolvaj. Nem tudom, ki lehet. Nos, ha nemesember, egészen biztosan találkozunk vele, mert Philippe bácsikád minden vagyonos családot meghívott a környékről a karácsonyi nagy estélyre. Addig be kell érned St. Mihiel-vel. Rajta gyakorolhatod a flörtölést, kicsim.
- Mama! A lányok manapság nem foglalkoznak ilyesmivel - oktatta ki Autumn az anyját. - Talán egész fiatalon igen, de később már semmiképp.
- Amikor én fiatal voltam - felelte Jasmine -, a lányoknak nem engedték, hogy szerelemből menjenek férjhez, és ez még ma sem bevett szokás. Az én időmben, kicsim, a szülők választottak férjet a gyermeküknek, és ezzel le volt zárva a kérdés. A lányoknak el kellett fogadniuk a döntésüket, és a választott férj mellett kellett élniük. Talán nekem is így kéne tennem, ha nem találsz magadnak senkit. Fogalmad sincs, milyenek a lányok manapság, de én lefogadom, hogy a flörtölés igen fontos része az udvarlásnak.
- Szerintem butaság - legyintett Autumn.
- Több legyet foghatsz mézzel, kicsim, mint ecettel -magyarázta Jasmine.
Karácsony napján csatlakozott hozzájuk Guy Claude d'Auray, Montroi grófja, egy kedves fiatalember ragyogó kék szemekkel és aranyszínű szálakkal vegyes világosbarna hajjal. Megnevettette Autumn-ot, ami nyilvánvalóan bosszantotta Étienne St. Mihiel-t. Autumn lassanként egyre jobban szórakozott. Még sosem foglalkoztak vele ennyit a férfiak, hiszen meglehetősen elzártan élt Glenkirkben. Azt az életet is nagyon szerette, de most mulattatta, ahogy Étienne és Guy udvarolt neki. Mindegyik magának követelte a figyelmét, és összevesztek, hogy melyikükkel táncoljon legközelebb. Egy nap azon kapta magát, hogy nevetve paskolta meg egyik lovagja karját szőrmestólájával.
- Te flörtölsz, kicsim - suttogta az anyja.
- Szent isten, tényleg! - ismerte el Autumn csodálkozva, de egy pillanattal később már újra a hercegre és a grófra figyelt.
- Már csak egy hiányzik - mondta Madame St. Omer halkan, miközben Autumn táncát figyelte.

- Már ha eljön - jegyezte meg a gróf mogorván. - Tudod, milyen önfejű Sebastian, és egyébként sem kedveli a szüzeket.
- Hát, pedig jobban teszi, ha legyőzi az ellenérzését, különben nem lesz örököse Auriville-nek - felelte Madame St. Omer élesen. - Az eszményi menyasszony szűz, Phi-lippe. Nem tudom, honnan szedi Sebastian d'Oleron a furcsa hóbortjait. Már nem fiatal, lassan túl öreg lesz ahhoz, hogy örököst nemzzen. Igazán kedves ember, de nagyon makacs.
Saville grófjának karácsony esti bálja táncos mulatság volt. A vendégeknek jelmezben kellett érkezniük, és egy csapat vándorszínészt is vártak, akik majd a közönséget szórakoztatják.
- Napnak öltözöm - közölte Autumn a lovagjaival.
- Akkor én leszek a Hold - mondta gyorsan Étienne, és kárörvendően vigyorgott Montroi grófjára.
Guy d'Auray nem jött zavarba
- Én pedig bolygó leszek, amely a Nap körül kering -jelentette ki.
Autumn összecsapta a kezeit.
- Ó, hogy miket tudtok kitalálni! A gróf udvariasan meghajolt felé. -Merci, chérie.
- Ki engedte meg, hogy „kedvesemének szólítsd? - kérdezte a herceg.
- Mindketten szólíthattok „kedvesem"-nek - vágott közbe gyorsan Autumn, hogy elejét vegye az újabb vitának.
A két férfi dühösen meredt egymásra.
- Hihetetlen, ahogy versengenek egymással, mama -mondta később Autumn az anyjának. - Már azt hittem párbajozni fognak értem.
Szemei huncutul felcsillanták a gondolatra.
- A párbajozás tiltott dolog, Autumn, és akit rajtakapnak, halállal büntetik - figyelmeztette Jasmine a lányát.
- Ne hajszold törvénytelenségbe a lovagjaidat! Azzal amúgy sem könnyítenéd meg magadnak a döntést.
- Milyen döntést? - kérdezte Autumn.
- Hát, hogy melyikhez mész feleségül - felelte Jasmine.
- Egyikhez sem akarok hozzámenni, mama - közölte a fiatal lány. - Étienne kedves, Guy pedig szórakoztató, de egyikükbe sem vagyok szerelmes. És nem hinném, hogy ez megváltozna.
- Ez a kijelentés túl korai - intette az anyja. - Egyiküket sem ismered még eléggé. Majd tavasszal meglátjuk.
Autumn bólintott.
- Talán igazad van, mama. Több időt kell adnom magamnak, hogy jobban megismerjem őket.
Glenkirk hercegnéje gyásza miatt nem viselt jelmezt unokabátyja estélyen. Sötétlila ruhát választott helyette, amelyet Monsieur Reynaud készített számára, s hozzá egy különleges ezüst- és ametisztmaszkot. A ruha egyetlen díszítését az ezüst csipkegallér jelentette. Lánya azonban gyönyörű aranyszínű ruhát öltött, amelyre áttetsző tüllkendőt terített. A kendőre millió apró aranygyöngyöt és kövecskét hímeztek. A ruha mély dekoltázsa szabadon hagyta Autumn vállait, és látni engedte a lány selymes bőrét, melle bájos ívét. A puffos ujjakat topázszínű szalag szegélyezte. Cipője is aranyszínű volt, sarkait apró gyémántok ékesítették. Autumn haját elegáns kontyba tűzték fel, aranyporral szórták meg, majd fényes aranyszalagokat fontak belé, amelyeken csak úgy csillogott a sok arany, gyémánt és topáz. A konty csúcsán egy ftnom kis aranykorona jelképezte a napot, minden sugarán sárga gyémánt fénylett. Nyakán gyémántokból és aranyszemekből fűzött lánc villogott, közepén egy hatalmas gyémánttal, amelynek csiszolt élei a lány minden mozdulatára tüzes sugarakat bocsátottak ki magukból.
- Tüneményes! - kiáltott fel nagybátyja, amikor Autumn először lépett be a nagy szalonba. - Egyetlen nő sem homályosíthatja el a ragyogásodat ma este!
- Nem találod egy kicsit túl merésznek? - aggodalmaskodott Madame de Belfort, s ide-oda kapkodta a fejét Jasmine és Philippe között.
- Badarság! - jelentette ki Madame St. Omer, mielőtt bárki szóhoz juthatott volna. - Feltűnő jelmez, hiszen mindenki a legízletesebb sajtot helyezi az egércsapdába, ha eredményt akar elérni. Bravó, drágám! Ma este megőrjíted a férfiakat.
Jasmine nevetett.

- Az biztos, Toinette - mondta a hercegné, majd megnyugtatásul megpaskolta Gaby de Belfort húsos kezét. - Autumn már nem tizenhat éves, Gaby Nem lenne helyes kislányként kezelni.
Étienne St. Mihiel és Guy d'Auray sietett a szalonba. Szinte fellökték egymást igyekezetükben, hogy Autumn-hoz jussanak. A herceg ezüstbe öltözött, fején akvamarinnal kirakott ezüst fejdísz ékeskedett. Társa mélykék és ezüstruhát viselt, fejére arany- és ezüstdíszt helyezett. Autumn-nak mindketten egyformán tetszettek, pedig mindkét fiatalember azt remélte, hogy az ő jelmeze lesz a tetszetősebb. Mikor elkezdődött a zene, azon kezdtek vitázni, melyikükkel táncoljon a lány először. Váratlanul egy banditának öltözött, fekete köpenyes férfi toppant közéjük, széles karimájú kalapban és fekete maszkban, meghajolt Autumn előtt, majd a táncparkettre vezette.
- Hát ez ki volt? - kérdezte Jasmine.
- Ha nem tévedek - kuncogott Antoinette -, Sebastian d'Oleron. Jól gondoltam, hogy a kíváncsiság idehozza majd.
Jasmine érdeklődéssel figyelte a lányát, és mosolygott magában, ahogy felrémlett benne saját ifjúsága.
- Ön igen merész - mondta Autumn a partnerének, aki a tánc bonyolult lépései ellenére biztos kézzel vezette.
- Az ön jelmeze sem szerényebb - hangzott a felelet. -Úgy csillog-villog, mint egy ékszer, amiért a legmagasabb árat akarják kicsikarni.
Nagyot pördített a lányon.
- Nincs szükségem a legmagasabb árra, monsieur -mondta Autumn sértett hangon. - Nagy vagyon örököse vagyok.
Partnere felnevetett, látszott, hogy mulattatja a válasz.
- Ó, igazán, mademoiselle?
Autumn megállt a táncparkett közepén, és toppantott a lábával.
- Igen, igazán! - kiáltotta.
- Ne csináljon jelenetet, kedvesem - tanácsolta a férfi, és visszahúzta a lányt a megfelelő figurába. - Ön meglehetősen indulatos, de én szeretem az indulatos nőket. Nem szeretnék halvérű teremtést feleségül venni.
- Feleségül venni? - Autumn megdöbbent a szavain. -Hogy érti, hogy feleségül venni, monsieur?
- Ön azért jött Franciaországba, hogy férjet találjon, legalábbis ez a pletyka járja - magyarázta a férfi, és újra elnevette magát, látva, hogy a lány mennyire elpirult. - Én mostanság feleséget keresek, a rokonaim legnagyobb megkönnyebbülésére. Azt hiszem, ön éppen megfelelő lesz, Lady Autumn Rose Leslie.
Ez a hang! Ez az ő hangja!
- Maga! - tört ki a kiáltás a lányból. - Tudom, ki maga! A férfi az erdőből, aki tolvajnak nevezte magát!
A zene elhallgatott, és a partnere elegánsan meghajolt.
- Jean Sebastian d'Oleron, Auriville márkija, szolgálatára, mademoiselle.
Megfogta a lány kezét, megcsókolta, s azután sem engedte el. Inkább kivezette a szalonból egy csendes sarokba.
- Akkor sem mennék magához feleségül, ha nem lenne több férfi a világon! - dühöngött Autumn.
- Inkább szűzen halok meg!
- Erre nem sok esély van, kedvesem. És bizonyára nem választja inkább a két ostoba udvarlója valamelyikét, akik hűséges kutyaként követik minden mozdulatát.
- Étienne herceg, maga viszont csak egy márki - vágott vissza Autumn. - Guy d'Auray pedig nagyon is szórakoztató. Magát viszont egyáltalán nem ismerem.
- Majd megismer - felelte a férfi magabiztosan. - Nos, ami St. Mihiel-t illeti, talán tényleg herceg, de bennem sokkal nemesebb vér csörgedezik, mint benne.
Nekidöntötte a lányt a szoba hűvös falának.
- Megcsókolták már valaha? - kérdezte kíváncsian. Egyik karját kinyújtotta, hogy megtartsa a lány könnyű testét, másik kezével pedig Autumn száját simította végig.
- Olyanok az ajkai, mint a rózsaszirmok - suttogta gyengéden.
„Lélegezz - figyelmeztette Autumn-ot egy belső hang. -Lélegezz, a pokolba is!" Hallotta, hogy szíve a torkában dobog. Hogy megcsókolták-e már? Nem! Eddig még nem, de ez bizonyára hamarosan megtörténik.

A szemtelen ujjak a férfi arcához húzták az övét, és a férfi szája lágyan megérintette az ajkait. Autumn mélyen felsóhajtott, nem tudott uralkodni magán.
A márki hátrébb húzódott.
- Jobban tenné, ha becsukná a szemét, kedvesem - tanácsolta mosolyogva. - Próbáljuk meg újra!
A férfi szája szenvedélyesen tapadt az övére, s a lány szemei lassan lecsukódtak.
Autumn elolvadt a gyönyörtől. Ez csodálatos volt! Épp olyan, amilyennek a csókot valaha elképzelte! Sőt még annál is jobb! De a márkinak egyáltalán nem volt joga ahhoz, hogy megtegye. Autumn felemelte a lábát, és gyémánt-berakásos cipősarkával a férfi lábára tiport.
- Hogy merészeli, monseigneur! - Ahogy a márki kiegyenesedett, Autumn gyorsan arcul csapta, majd hátralökve a férfit visszasietett a szalon nyüzsgésébe.
Ezer ördög, hogy sajgott a lába, ahol a lány rátiport! Ha leveszi a csizmáját, valószínűleg kék-zöld folt lesz a helyén. Micsoda vadmacska! Most már semmi kétség sem maradt benne afelől, hogy ezt a lányt akarja feleségül venni. Már akkor is tudta, amikor az erdőben meglátta, de most végleg eldöntötte magában a kérdést. Számtalan dolgot kellett elintéznie ahhoz, hogy egy olyan nemes hölgynek udvarolhasson, mint Autumn. Otthont kellett szereznie szeretőjének, Marianne Boucher-nek, lányukat pedig beadta tanulni az apácákhoz. Kifizette a gyermek oktatásának költségeit, és gondoskodott róla, hogy ha eladósorba kerül, legyen elegendő hozománya. Tudta, hogy Marianne ezt elvárja tőle, hiszen nagyon gyakorlatias gondolkodású nő volt. Vett neki egy házat Tours-ban, közel a lányuk iskolájához. Ott kényelmesen élhet majd. A legfontosabb, hogy a nő megértette: nincs többé helye a márki életében, mert a férfinak most meg kell nősülnie, és családot alapítania.
Jean Sebastian d'Oleron enyhén imbolygó járással átvágott a szalonon az estély házigazdája felé, s útközben levette a maszkját. Meghajolt a gróf előtt.
- Philippe, köszönöm, hogy meghívott az estélyre -mondta, majd meghajolt a három nő felé is. - Hölgyeim!
- Engedje meg, hogy bemutassam az unokahúgomat, Glenkirk özvegy hercegnéjét - szólalt meg Philippe.
A márki megfogta Jasmine kezét, és az ajkaihoz emelte, majd megcsókolta.
- Már látom, madame, kitől örökölte a lánya a szépségét. Szeretném meglátogatni önöket, ha visszatérnek Belle Fleurs-be. Ne ígérje másnak a lányát, amíg nem váltunk egymással néhány szót.
Madame de Belfort felszisszent, Madame St. Omer pedig furcsán mosolygott.
- Nem ígérhetem senkinek a lányomat az ő engedélye nélkül, monseigneur - felelte Jasmine. - Nálunk családi hagyomány, hogy a lányok maguk választhatják meg a férjüket. A döntés joga az övék, csak az a lényeg, hogy a fiatalember megfelelő parti legyen. Jobban szeretjük, ha a házasságok szerelemből köttetnek, és nem más okból.
- Talán különösen hangzik, asszonyom, de egyetértek abban, hogy a szerelem az egyetlen elfogadható indok a házasságra.
A férfi meghajolt, és újra kezet csókolt a hercegnének. Azután megfordult, és elhagyta a szalont.
- Szent isten - próbált Madame de Belfort magához térni a megdöbbenésből. - Az unokaöcsém jobban teszi, ha másra veti ki a hálóját. A márki szemet vetett Autumn-ra.
- Nem kell kiábrándítanod, Gaby - mondta Jasmine. -Autumn már korábban bevallotta, hogy - bár nagyon élvezi a társaságukat - sem Étienne, sem Guy nem foglalkoztatja komolyan. Azt tanácsoltam neki, hogy ismerje meg őket jobban, mielőtt végleges döntést hozna. Autumn még fiatal. Talán kicsit éretlen, de tudja, mit akar, és nagyon érzékeny lány.
- De d'Oleron olyan... olyan... - Gaby próbálta megtalálni a pontos jelzőt.
- Sötét és veszélyes - kacsintott Madame St. Omer. - Ó, bárcsak tizenkilenc éves lennék újra, és olyan gyönyörű, mint Autumn! Micsoda férfi a mi különc márkink, húgom! - Élvezettel csettintett a nyelvével.
- Ó, Toinette - korholta a húga. - Mit mondunk majd Étienne-nek? Teljesen odavan Autumn-ért.
- Nem mondasz neki semmit - jelentette ki Jasmine. -Autumn-nak kell döntenie, és neki kell megmondania a lovagoknak, hogy mit határozott. Nem akarom, hogy elhamarkodottan válasszon, vagy elmenjen a kedve az esküvőtől, mert érzi magán a nyomást.
- Te végig d'Oleronnak drukkoltál! - szidta Gaby a nővérét. - Szegény Étienne!

- Tényleg d'Oleronnak drukkoltam - ismerte be a nővére őszintén. - Ideje, hogy megnősüljön, de nem szabad valami ostoba, törékeny kis nebáncsvirágot elvennie. Inkább olyan lányt válasszon, akiben van elég szenvedély. Autumn éppen ilyen, bár az is lehet, hogy végül nem választja sem d'Oleront, sem a többieket. Étienne St. Miniéinek csalódást okozna, ha rájönne, hogy Autumn-ból nem.lesz az a csendes kis francia feleség, amilyenre igazából vágyik. Az ilyen házasság egy katasztrófa! - Puszit nyomott húga arcára. - Hadd döntsék el ők, maguk, Gaby! Végül minden elrendeződik majd. Unokahúgához fordult.
- Te mit gondolsz, Jasmine?
- Még semmit, Toinette. A márki valóban nagyon merész. És nagyon jóképű. De mennyire! Autumn-ot megbabonázta, de várjuk ki a végét.
- Honnan tudod, hogy Autumn-ot megbabonázta? - kérdezte kíváncsian Madame St. Omer. - Ma este látta először, és a tánc óta nem beszéltél vele.
- Hát, azt hiszem, a márkiról mesélte Autumn, hogy lovaglás közben találkozott vele az erdőben. Már akkor megtetszett neki, és azóta sem tudta kiverni a fejéből. -Jasmine halkan felnevetett - Azt hitte, hogy orvvadász, de a márki azt mondta magáról, hogy tolvaj, és szíveket rabol.
Madame St. Omer kuncogott.
- Ez nagyon is Sebastianra vall.
- Honnan ismered? - érdeklődött Jasmine.
- Elhunyt édesanyja a legjobb barátnőm volt - magyarázta Antoinette St. Omer -, egyúttal a férjem, Raul unokahúga. Ismerem Sebastiant a születésétől fogva. A szülei meghaltak. Párizsba utaztak, és mire visszatértek, már mindketten elkapták a pestist. Ugyanazon a napon haltak meg. Sebastian még csak tizenhat éves volt, de átvette az auriville-i birtok teljes irányítását, és a szőlője éppolyan kiváló, mint Archambault-é.
- Most hány éves? - kérdezte Jasmine.
- Idén augusztusban volt harminc.
- Eddig miért nem nősült meg?
Madame St. Omer egy pillanatig késlekedett a válasszal, ezért a húga felelt a kérdésre.
- Megnősült - mondta Gaby de Belfort Jasmine-nak. -Szörnyű botrány volt!
- Nem Sebastian volt a hibás - vágott közbe gyorsan Madame St. Omer. - Tizenhét éves korában feleségül vette Elise Móntpensier-t, Montpensier grófjának egyetlen lányát. Mit mondhatnék Elise-ről? Ránézésre egy angyal volt,de az ördög lakozott benne. Nem sokkal az esküvő után szeretőket kezdett tartani. Nem válogatott. Nemesember vagy lovászfiú, mindegy volt neki. Nem számított más, csak az, hogy nagy, fáradhatatlan szerszáma legyen. Amikor terhes lett, nem tudta, hogy Sebastian-e a gyerek apja. Elment egy öreg boszorkányhoz az erdőbe, hogy megszabaduljon a babától. Akármit adott neki az öregasszony, megölte vele Elise-t is, és a gyereket is. Még egy évig sem voltak házasok, Jasmine! Azóta nem nősült meg újra.
- Ne feledkezz meg Marianne Boucher-ről és a lányáról sem - intette Gaby kedvesen. - Már hét éve a szeretője. A lányáról, Celine-ről úgy gondoskodik, mintha törvényes gyermeke lenne.
Rámosolygott a nővérére.
- Étienne sokkal diszkrétebb, semhogy nyilvánosan elismerje a fattyait!
Jasmine nevetve figyelte, ahogy a két testvér egymásra mered. Mindegyikük azért küzdött, hogy az ő jelöltje kerekedjen felül ebben a vitában.
- Nos - mondta nekik -, legalább tudjuk, hogy mindkettő potenciális apajelölt. Mi a helyzet Monsieur Guyjal? -ugratta őket.
- Egy lány és egy ikerpár - nevetett Philippe.
- Olíala/ - kiáltott fel Jasmine elismerően, s most már a két nővér sem tudta visszafojtani a nevetést.
- Micsoda pletykafészkek vagyunk - jegyezte meg Madame St. Omer. - De be kell vallanom, már nagyon kíváncsi vagyok, mi sül ki ebből. Talán Autumn-nak egyik sem kell.
- Kétlem, hogy a lányom bárhol jobb kérőkre akadhatna - mondta nekik Jasmine, finoman bókolva az igyekezetükért, hiszen tényleg annyira szerettek volna segíteni. -Holnap visszatérünk Belle Fleurs-be, és adunk Autumn-nak némi gondolkodási időt. Olyan jól szórakozott itt, Archam-bault-ban, hogy szüksége lesz egy kis magányra ahhoz, hogy visszanyerje a józan ítélőképességét. Meg fogom mondani Étienne-nek és Guynak, hogy legalább egy hónapig ne zavarjanak minket. Ez jó terv, nem?

A három unokatestvér egyetértett vele, helyeslően bólogattak.
Jasmine és Autumn másnap hazautazott.
- Örülök, hogy újra itthon vagyunk - vallotta be Autumn az anyjának. - Szinte semmi időm nem volt az utóbbi három hétben, se magamra, se alvásra.
- És nem hiányzik a szórakozás vagy a két lelkes lovagod? - ugratta Jasmine.
- Étienne és Guy mulatságosak, de már kezdett elegem lenni az állandó versengésükből. Biztos vannak nők, akik élvezetesnek találják az ilyesmit, de engem zavart. Különösen annak fényében, hogy egyikkel sem voltam soha kettesben, és egyiknek sem engedélyeztem még egy csókot sem. Nagyon fárasztó volt, mama.
- És mi a helyzet Auriville márkijával, kicsim? Autumn elpirult.
- A márki? - kérdezte elcsukló hangon.
- Igen, a márki - ismételte az anyja. - Láttam, hogy kivezetett a táncparkettről, és nagyon piros voltál, amikor pár perc múlva visszatértél. Megcsókolt?
Autumn bólintott.
- Azt mondta, feleségül vesz. - Zavarában beharapta alsó ajkát. - Tudod, mennyire utálom, ha megmondják, mit tegyek. Viszont...
Jasmine mosolygott.
- Viszont nagyon tetszik, ugye?
- Hát, igen... - ismerte el Autumn.
- Élvezted a csókját?
- Igen, de nem tudom pontosan, hogy miért. Azért, mert most csókoltak meg először? Vagy azért, mert felizgatott? Ha Étienne vagy Guy közelített, az nem volt rossz érzés, de a márki közelében egész mást éreztem. Azt is élvezném vajon, ha a herceg vagy a gróf csókolna meg?
- Ez csak akkor derül ki, ha kipróbálod - felelte az anyja.
- Arra biztatsz, hogy minden udvarlómmal csókolózzam? - Autumn elnevette magát. - Nem hinném, hogy más lányokat is ilyen tanácsokkal látna el az anyjuk. Tényleg, mama, megdöbbentesz.
- Badarság, kicsim! Nincs a tanácsomban semmi felháborító. Ha össze akarod hasonlítani ezt a három fiatalembert, meg kell csókolnod mind a hármat. Hogyan dönthetnéd el másképp? A tudatlanság rossz lépéseket eredményezhet. Persze a csóknál nem kell tovább menni, Autumn. Egy egyszerű csók ártalmatlan dolog, de minden más szigorúan tilos, kicsim. És a legfontosabb, hogy ne dönts elhamarko- , dottan!
Már javában benne jártak a télben, de az időjárás sokkal enyhébb volt, mint amilyenhez Autumn Skóciában szokott. Eltelt a január, és semmi sem zavarta meg a magányukat, egészen a hónap utolsó napjáig, amikor Sebastian d'Oleron tűnt fel a Belle Fleurs-höz vezető úton. Lova lassan lépdelt át a hídon, majd elhaladt a kápolna mellett, és besétált a kastély udvarára. Egy lovászfiú sietett a fogadására. Egy őszes-vörös szakállú, magas férfi lépett elő.
- Kit jelenthetek be, monsieur?
- Auriville márkiját - közölte Sebastian. - Azért jöttem, hogy megkérjem Lady Autumn kezét.
- Szólok a hölgyeknek, monsieur - mondta Red Hugh. A házban Adali köszöntötte a márkit, szokásos fehér nadrágjában és hosszú kabátjában, kis turbánnal a fején.
-Auriville márkija a kisasszonyhoz jött - magyarázta Red Hugh. - Lássuk, kinek kedvez a szerencse! - Ez utóbbi mondat angolul hangzott el.
Sebastian d'Oleron arckifejezésén semmi sem utalt arra, hogy értene angolul. A márki rendkívül művelt volt, több nyelven beszélt, s az angol is közéjük tartozott. Nagyon megtetszett neki ez a soknemzetiségű háztartás. Nagyon keveset tudott Autumn-ról, azt leszámítva, hogy feleségül akarta venni.
- Fáradjon a szalonba, monsieur, én pedig megkeresem a hercegnét - mondta Adali. Meghajolt, majd mutatta a férfinak az utat.
A márki igen bájosnak találta a kis kastély szalonját. Meleg és barátságos hatást keltettek a rusztikus tölgyfa bútorok, a kandallók és a kőfalakon függő régi szőttesek, a török szőnyegek és az illatosító párája.
- Kérem, foglaljon helyet a kandalló mellett, mon-seigneur! Marc! Bort az úrnak! - Adali meghajolt, majd távozott, a vendéget magára hagyva a kényelmes fotelben, korsóval a kezében.
A hercegnét a kápolnában találta Autumn-mal, akit a fiatal pap, Bemard atya éppen katekizmusra oktatott.

- Madame, Auriville márkija érkezett a kisasszonyhoz -jelentette.
Jasmine felállt, lányát maradásra intette.
- Majd én megyek. Ha befejezted az órát, csatlakozhatsz hozzánk a szalonban. Hozd rendbe magad, mielőtt bejössz
- kérte, azzal gyorsan kisietett a kápolnából.
- Nem! Nem! Ne keljen fel! Majd én csatlakozom önhöz. Adali! Egy kis bort, légy szíves! - mosolygott a szobába lépve a férfira. - Milyen jól tette, hogy hagyott egy kis időt a lányomnak az archambault-i mulatság után, amelyet mindannyian annyira élveztünk. Azt tanácsoltam a hercegnek és a grófnak is, hogy ne keressenek fel bennünket a tél közepéig, de ön már korábban távozott, így nem tolmácsolhattam a kérésemet. Most január utolsó napja van, és ön eljött.
- Feleségül akarom venni a lányát - közölte a férfi.
- Nem ismeri a lányomat, ahogyan ő sem ismeri önt -felelte Jasmine. - Már mondtam, hogy a döntés joga az övé, és ez nem változott. Ha Autumn-ot akarja, monseigneur, attól tartok, kénytelen lesz annak rendje és módja szerint udvarolni neki. Valószínűleg számolnia kell legalább két vetélytárssal, amint azt már bizonyára tudja.
Jasmine alig tudta megállni, hogy ne mosolyodjon el a férfi bosszús arckifejezése láttán.
- Én más vagyok, mint az a két léhűtő - felelte a márki.
- Személyesen felügyelem a birtok szőlőtermesztését. Nincs sok időm tenni a szépet, madame. Pillanatokon belül itt a metszés, a permetezés és a trágyázás ideje. A növekedési szezon szinte már a nyakunkon van. Nem bohóckodhatok összevissza egy csinos lány előtt, miközben a birtokom összeomlik.
- Nem is kívánnék ilyesmit, monseigneur, de úgy vélem, nyugodt szívvel áldozhatja a februárt arra, hogy eljár hozzánk látogatóba - magyarázta Jasmine halvány mosollyal. -Mondja meg őszintén, nem udvarolt az első feleségének?
- Nem, madame, nem tettem. A szüleim szervezték meg a házasságot, még a haláluk előtt. Amikor tizenhét éves lettem, elvettem Elise-t. A hozományához tartozott egy darab kitűnő föld, közvetlenül az enyém mellett, ahová új tőkéket telepítettem. Bizonyára hallotta már a pletykákat, és tudja, hogy mialatt a szőlő vidáman virágzott, a házasságom egyre hervadt. Tizenhárom éve vagyok özvegy.
- Autumn apja is már évek óta özvegy volt, amikor feleségül mentem hozzá - válaszolta Jasmine. - Volt három fiunk és két lányunk. A férjem előző házasságából született gyermekei meghaltak, az anyjukkal együtt. Én négy gyermeket vittem a házasságba. Nagy család vagyunk.
- Nekem unokatestvéreim vannak, és egy nővérem, aki apáca.
- És a szeretője meg a lánya? - faggatta Jasmine kedvesen.
- Vettem Marianne-nak egy házat. Évjáradékot fizetek neki, Celine-t pedig beadtam tanulni az apácákhoz. Ma-rianne tisztában van vele, hogy a viszonyunknak vége. Okos nő, madame - mondta a márki. - Ha újra megnősülök, hűséges férj leszek, mint ahogy hű voltam első feleségemhez is.
- Akkor hát, nincs kifogásom ellene, hogy megkérje a lányom kezét, Sebastian d'Oleron. De ha Autumn-ot akarja, attól tartok, kénytelen lesz rendesen udvarolni neki. Ó még fiatal és tapasztalatlan, ezt bizonyára ön is észrevette, amikor megcsókolta. De ön kinyitotta Pandora szelencéjét azzal a csókkal. Autumn most tudni akarja, vajon más férfiak is úgy csókolnak-e, ahogy ön - mosolygott Jasmine.
A férfi felnevetett, és közben azon tanakodott, vajon miért nem kedvetlenítették el a hercegné szavai. Feleségül vette Elise-t, és rá kellett döbbennie, milyen romlott az a lány. Az ösztönei azt súgták, hogy a bájos Autumn egészen más természet. Az ő kíváncsisága csupán átmeneti lehet. Azok az ajkak, amelyek oly lágyan fogadták a csókját, csak neki engedelmeskedtek, és ezt a lány is hamar felismeri majd.

MÁSODIK RÉSZ
Autumn 1651-1655

6. fejezet

Autumn belépett a szalonba. Szíve nyugtalanul zakatolt. Szent isten, milyen jóképű férfi! Magas, csinos és büszke. Szerette volna megérinteni erős szálú, szénfekete haját. Szerette volna, ha ajka újra az övére tapad. Autumn-nak erős kétségei voltak afelől, hogy Guy d'Auray vagy Étienne St. Mihiel ugyanúgy tudna csókolni, mint a márki, de azért mindenképpen utána akart járni, mielőtt elkötelezné magát bármelyik férfi mellett.
- Adali azt mondja, vendégünk jött, mama - mondta ártatlan hangon.
A márki felállt, és Jasmine észrevette rajta, milyen nehezére esik, hogy ne siessen az üdvözlésére. Udvariasan meghajolt:
- Mademoiselle.
- Monseigneur - felelte Autumn, és csókra nyújtotta a kezét.
A férfi megcsókolta, majd elengedte a bájos kezet, és így szólt:
- Az édesanyja engedélyezte, hogy udvaroljak önnek, mademoiselle. Kaphatnék öntől is engedélyt rá?
Okos, okos ember, gondolta Jasmine. Már tudja is, hogy kell bánni a lánnyal.
- Miért kíván udvarolni nekem, monsieur? - kérdezte kedvesen Autumn.
- Mert feleséget keresek magamnak, és ön nagyon megtetszett - felelt a férfi őszintén.
- És ez kezdetnek nem rossz.
- Szerelmesnek kell lennem a férfiba, akihez hozzámegyek - jelentette ki Autumn.
- Özvegyember vagyok, mademoiselle. Saját keserű tapasztalatom révén tanultam meg, hogy nekem is szeretnem kell a nőt, akit legközelebb az oltár elé vezetek -mondta a márki. - Természetesen később, ha már kicsit jobban megismerjük egymást, kiderülhet, hogy nem illünk egymáshoz. De erről szól a házasság.
Szürke. Nem, ezüst! Ezüstszínűek voltak a márki szemei.
- Udvarolhat nekem, monsieur - adta meg az engedélyt a lány -, de figyelmeztetem, hogy van két vetélytársa.
- Ha én úgy döntök, hogy akarom önt, Autumn Rose Leslie, akkor semmi esélyük - mondta gyengéden a férfi.
- Ha én úgy döntök, hogy akarom önt, Sébastian d'Ole-ron - vágott vissza gyorsan Autumn -, akkor nem lesz semmi esélyük.
Ó, igen, gondolta Jasmine, miközben csendesen figyelte lánya szópárbaját a márkival. A kettejük között pattogó szikrák egy pillanatra visszarepítették a múltba. Ilyen szikrákból született egy életre szóló szerelem közte és Jemmie Leslie között. „Ó, Jemmie, ha látnád most a lányod! Bárcsak itt lehetnél velem, és nem a hideg sírban feküdnél, Glenkirkben!" Érezte, hogy könnyek tolulnak elő a szempillái mögül, de gyorsan visszapislogta őket. Rádöbbent, hogy hamarosan egyedül marad, életében először, és ezúttal nem számíthat új szerelemre. De nem rémítette meg a gondolat. Már három férje volt, mindegyik különleges és szerető férfi. Csodálatos emlékekre tekinthet vissza. Most legkisebb gyermekén a sor, hogy megtalálja a szerelmet.
- Mama, a márki szeretne kilovagolni velem. Szabad? -Autumn apró szív alakú arca könyörgött a beleegyezésért, bár hangja nyugodt volt, és kimért, mintha tökéletesen hidegen hagyná, hogy megkapja-e az engedélyt.
- Hát persze, kicsim. Menj, és öltözz át. Ne felejtsd el, hogy a levegő hűvös, és a nap nem süt túl melegen - intette Jasmine. '
- Merci, madame - mondta a márki Jasmine-nak.
- Sebastiannak fogom nevezni - közölte a hercegné. -Ön pedig szólítson Madame Jasmine-nak, monseigneur.
Autumn felszaladt a szobájába, hogy lovaglóruhába öltözzön.

- Meséljen nekem a lánya apjáról - kérte Sebastian Jasmine-t. - Hogyan halt meg? Sok mindent kell megtudnom Autumn-ról.
A kérdés meghatotta Jasmine-t, bár ezt a márki nem sejtette. Sem a fiatal herceg, sem a gróf nem érdeklődött Autumn családja felől. Nyilvánvalóan éppen elég volt nekik az a tudat, hogy vagyonos a lány.
- A férjem Dunbarnél esett el, Károly királyért harcolt. Nagyon bátor, lelkiismeretes ember volt. A hűségéért az életével fizetett, mert már túl idős volt ahhoz, hogy helyt álljon a csatában. Autumn majd elmeséli, mekkora áldozatot vállaltak a Leslie-k a Stuartokért. A Stuartok nem hoznak szerencsét a családunkra. Belle Fleurs a nagyszüleimé volt. De Marisco volt a nagyapám, az anyja második férje volt Cher grófja, akinek sok gyereket szült. Innen a rokonság a dédnagyanyám révén. Úgy látszik, Belle Fleurs az a hely, ahová akkor menekülök, ha valami baj van. Amikor legutóbb itt jártam, még csak a négy idősebb gyermekem volt velem. Akkor még nem voltam Autumn apjának, Jemmie Leslie-nek a felesége. Jakab király adta parancsba, hogy házasodjunk össze, de én más véleményen voltam, ezért Franciaországba jöttem a gyerekekkel.
- Nyilvánvalóan elsimult a véleménykülönbség - jegyezte meg a márki apró mosollyal.
Jasmine elnevette magát.
- Pontosan, bár a házas éveink alatt jó néhány további született. A legutolsó éppen az volt, hogy ragaszkodott ahhoz, hogy elmenjen harcolni a Stuartokért, hogy az isten verje meg! Elnézést, Sebastian, de a seb még friss, és nagyon fájdalmas. Meséljen az otthonáról!
- Van egy kastélyom Archambault mellett - kezdte a márki. - Chermont a neve. A birtok emberemlékezet óta a családom tulajdona. A kastély maga több mint kétszáz éves és gyönyörű. Úgy mesélték, egy erőd romjaira épült. Kisebb, mint Archambault, de nagyobb, mint az önök otthona. Autumn nagyon boldog lesz ott, Madame Jasmine.
- Hol leszek boldog? - Autumn tért vissza a szalonba, immár lovaglócsizmában. Nem vesztegette arra az időt, hogy ruhát cseréljen.
- Chermont-ban, az otthonomban - felelte a márki.
- Nem mondtam, hogy a felesége leszek, monsieur -feleselt Autumn. - Csak azt mondtam, hogy kilovagolok önnel.
- Akkor rajta - vágott közbe Jasmine, mielőtt parázs vitává fajult volna a beszélgetés.
Kisétáltak a szalonból az udvarra, ahol Red Hugh várta őket a lovakkal. Miután felsegítette Autumn-ot a nyeregbe, a férfi is felpattant a saját lovára. A márki és a lány átlovagoltak a kastély kis kőhídján, Red Hugh pedig tisztes távolból követte őket. Autumn a lódobogást hallatán megállt, és megfordult.
- Mit művelsz? - kérdezte Red Hugh-tól.
- Önt kísérem, kisasszony - felelte a férfi nyugodtan.
- Nincs szükségem kíséretre - ellenkezett Autumn mérgesen.
- Az édesanyja parancsol nekem, kisasszony, ezt ön is nagyon jól tudja. Biztos vagyok benne, hogy a márki megérti.
- Természetesen - szólalt meg Sébastian d'Oleron. - Ha meglátnák, hogy kíséret nélkül lovagol velem, és az eljegyzésünk még nincs bejelentve, az pletykák forrása lenne. Biztos vagyok benne, hogy nem szeretné, ha rémhíreket terjesztenének.
- Miért érdekelne? Különösen, ha a pletykák nem igazak - csodálkozott Autumn. - Engem hidegen hagy, mit beszélnek az emberek, mindaddig, míg tudom, hogy a becsületemen nem esett folt, monseigneur.
- A becsület és a jó hírnév közeli rokonságban állnak egymással, kedvesem - magyarázta a márki. - Ha az egyiken folt esik, az a másikat is bemocskolja. Az emberek hajlamosak a legrosszabbat feltételezni, még a legártatlanabb társukról is. Mivel a szándékaim tisztességesek, nem találok semmi sértőt abban, ha kíséretünk van.
Autumn összeszorította az ajkát, hogy elzárja a benne dúló ellenkezés további útját. Ha Red Hugh ott lovagol mögöttük, hogyan fogja rávenni a férfit, hogy újra megcsókolja? Belevágta a sarkait a ló oldalába, és vágtatni kezdett. Meglepetésére a márki továbbra is tartotta vele a lépést, a hátuk mögött pedig hallotta Red Hugh lovának dobogását. Felvágtattak a kis domb tetejére, ahonnan kilátás nyílt a Cher folyóra. Jól látszott a szomszédos hegy tetején álló Archambault, előttük pedig körös-körül szőlőtőkék húzódtak csillogva a gyenge téli nap sugaraitól.

- A szőlőtőkék még akkor is gyönyörűek, ha nincsenek rajtuk levelek és gyümölcsök - jegyezte meg Autumn. -Olyanok, mint egy csapat bohókás barna törpe. Olyan békés itt. Merre van Chermont?
- Lenn, a folyó mentén, néhány mérföldnyire, délre. Közelebb van Chenonceaux-hoz, a király birtokához, mint Archambault-hoz vagy Belle Fleurs-höz - felelte a márki.
- Szokott odajárni a király? - kíváncsiskodott Autumn.
- Régebben gyakran tartózkodott ott az udvar. A kis Lajos királyt azonban annyira lefoglalják az államtudományórák, meg a feladat, hogy elmeneküljön azok elől, akik meg akarják menteni, hogy nem marad ideje Chenonceaux-ra. Pedig nagyon romantikus hely. Ha összeházasodtunk, majd oda is elviszem, kedvesem.
- Folyton emlékeztetnem kell rá, monseigneur, hogy még nem mondtam, hogy a felesége leszek? - nevette el magát Autumn.
- Folyton emlékeztetnem kell rá, kedvesem, hogy a feleségem lesz? Ön olyan üde és kívánatos, mint egy érett, nyári barack. Szeretném felfalni! - ugratta a lányt, és ezüstszínű szemei vészjóslóan villogtak.
- Szerintem maga egy lehetetlen alak - vágott vissza Autumn elpirulva, rettenetes zavarban.
- Persze hogy az vagyok - mosolygott a márki -, de akkor ön is lehetetlen teremtés, kedvesem. Remekül összeillünk. Csodálatos vitáink lesznek, és utána szenvedélyesen szeretkezünk majd. Nos?
- Még sosem szeretkeztem, se szenvedélyesen, se másképp - jelentette ki Autumn fülig pirosan, azon igyekezve, hogy kizökkentse a férfit nagy nyugalmából.
- Hát persze hogy nem - felelte az zavartalanul. - Én leszek az ön első és egyetlen szeretője, Autumn Rose Leslie.
- Nem feltétlenül, monseigneur - ellenkezett Autumn kedvesen. - A mamám túlélt három férjet és egy királyi szeretőt. A nagymamámnak két férje volt. A másik nagymamámnak is kettő volt, plusz egy királyi szerető, és egy ideig egy szultán háremében is élt. De Marisco dédnagyanyám-nak hat férje volt, és több szeretője. Szóval, amint látja, monseigneur, jobban teszi, ha megvárja, míg túlélek néhány férjet, és csak azután vesz feleségül. Nem szeretne inkább az utolsó lenni, mint az első?
- Hány nővére van? - kérdezte a férfi, és közben arra gondolt, hogy a lány túlzó meséjével biztos csak ugratni akarja.
- Kettő - felelte Autumn.
- És nekik hány férjük volt? - érkezett a következő kérdés.
- Fejenként egy - ismerte el a lány, majd hozzátette: -De még fiatalok!
A márki elnevette magát.
- Kis hazug! - bosszantotta tovább.
- Nem hazudok! - háborodott fel Autumn. - Sem India, sem Fortune nem öreg még. Biztosan megpofoznák, ha ezt merné állítani.
A márki megfordult, és Red Hugh-hoz intézte a kérdést.
- Hány évesek a kisasszony nővérei?
- Az idősebbik túl van a negyvenen, a fiatalabbik pedig már közel jár hozzá - felelte a cseléd.
- És boldog házasságban élnek?
- Istennek hála, monseigneur, igen, nagyon is. Lady India Gloucesterben él, Fortune asszony pedig az óceán túlsó partján, az Újvilágban. Olyan boldogok, mint hal a vízben - tette hozzá Red Hugh vidáman.
A márki visszafordult Autumn-hoz.
- Ha a nővérei beérték egy-egy férjjel, kedvesem, akkor ez bizonyára önre is igaz lesz, a nagymamái és a dédnagy-mamája ellenére is.
- Én én vagyok, a nővéreim pedig a nővéreim - ellenkezett Autumn. - Egyébként pedig ők többet forogtak társaságban, mint én. Mielőtt férjhez megyek, túl kell esnem néhány kis kalandon, Sébastian d'Oleron.
- Ó, hát hogyne, csókolja csak meg a másik két hódolóját is. Gyorsan rádöbben majd, hogy én vagyok az, akit önnek rendelt a sors, és akkor véget vet ezeknek a butaságoknak. Megtarthatjuk az esküvőt áprilisban, kedvesem?
- Nem! - Autumn szinte kiabált.
- Észrevette már, hogy Montroi grófja elkezdett tokát növeszteni? - váltott témát a márki könnyedén.

Autumn kuncogott. Igen, észrevette. Guy betegesen rajongott az édességekért.
- Ön igazán rettenetes - mondta a férfinak.
- És fogadni mernék, hogy de Belfort pocakot ereszt -folytatta a márki. - Az a típus, aki odavan az ételekért és a borokért, kedvesem. Két év múlva már napnyugtakor ágyba megy, és semmi más nem számít majd neki, csak a kiadós alvás, erről biztosíthatom, drágám.
Autumn hangosan nevetett az észrevételen.
- Tud valami jót is mondani a lovagjaimról, monseigneur?
- Nemes vér folyik az ereikben. Gazdagok. Mindketten jól neveltek és nagyon-nagyon unalmasak - felelte vigyorogva.
- És miért lenne ön a legesélyesebb férjjelölt?
-Az én vérem még nemesebb, a pénztárcám még vaskosabb, és sosem megyek ágyba napnyugtakor, hacsak nem akarom szenvedélyesen átszeretkezni az egész éjszakát a gyönyörű feleségemmel - suttogta a férfi olyan halkan, hogy csak Autumn hallja a szavait.
Kinyúlt, és rátette hatalmas tenyerét a lány apró kezeire, amellyel a gyeplőt tartotta. Tekintete tele volt gyengédséggel.
Autumn érezte, ahogy a szíve egyre hevesebben ver. Lüktettek az erei, a torka teljesen kiszáradt. Egy kis idő után, ami számára örökkévalóságnak tűnt, visszanyerte a hangját.
- Biztosan vannak hibái is - sikerült kipréselnie a szavakat. - Nem lehet tökéletes.
- Nem szeretem a bolondokat, kedvesem. Többnyire megállíthatatlan vagyok. Ha akarok valamit, ha igazán akarom, semmi sem állhat az utamban - felelte, majd óvatosan megszorította a lány kezét, mielőtt elengedte.
- Indulatos természetem van - mondta Autumn.
- Tudom.
- Nem szeretem, ha megmondják, mit tegyek.
- Tudom.
- Csak szerelemből vagyok hajlandó férjhez menni.
- Ezt már számtalanszor említette. És nem szerelmes belém egy egészen kicsit sem, kedvesem?
- Ön nagyon nehéz eset, monseigneur. Sokkal hamarabb kihoz a sodromból, mint bárki más, akit ismerek - vallotta be Autumn.
- Aha! - kapott rajta a márki. - Tehát mégiscsak érez valamit irántam. A harag a szerelem ellentéte, tehát van számomra remény.
- Kezdem azt hinni, hogy megőrült - jelentette ki Autumn.
-Az vagyok, kedvesem. Őrülten szerelmes vagyok önbe! - közölte a férfi.
- De hát ez nevetséges! - kiáltott fel a lány. - Hogyan lehet szerelmes valakibe, akit alig ismer? Étienne és Guy több időt töltött velem, mint ön, monseigneur.
- Aznap, amikor először láttam az erdőben, a sziklás vízmeder túlpartján, tudtam, hogy ön az a lány, akit nekem rendelt a sors - felelte a márki. - Nem hisz az első pillantásra fellobbanó szerelemben?
- Nem! - állította Autumn határozottan. - Egyáltalán nem! A márki nevetett.
- Már látom, hogy ön lesz a gyakorlatiasabb a házasságunkban, drágám. Szerintem ez nem baj. Remélem, a gyermekeink az anyjukra ütnek majd.
- Vigyen haza - parancsolta Autumn, és megfordította a lovát. - Nem! Menjen haza, monseigneur/ Red Hugh majd visszakísér Belle Fleurs-be. Meg fogom mondani a mamának, hogy én akartam így.
- Eljövök majd újra, kedvesem - búcsúzott a márki, aki nem vitatkozott a hirtelen döntéssel.
- Ha ez boldoggá teszi - felelte a lány.
- Önt fogom boldoggá tenni, Autumn Rose Leslie - ígérte a férfi.
Autumn lova megállt az ösvényen, így a lány közvetlenül szembe került a férfival. Szent isten! Átkozottul jóképű, de zavarba ejtő a határozottságnak és a különcségnek ez a furcsa keveréke.
- Szívesen látom újra, Sebastian d'Oleron, ahogy szívesen veszem Étienne és Guy látogatását is. Végül azonban, ha egyiküket sem találom megfelelőnek, mindnyájukat elküldöm majd. Megértette? Inkább leszek boldog hajadon, mint boldogtalan férjes asszony.
A márki komoly arccal bólintott.

- Értettem, kedvesem - felelte, majd elvigyorodott -, de a végén úgyis belém szeret majd, és hozzám jön feleségül.
Ujjait a szájára helyezve csókot dobott a lánynak, azután ellovagolt.
- Igazi, úriember - jegyezte meg Red Hugh a kastélyhoz vezető úton. - Úgy tűnik, jó partit talált, kisasszony.
Autumn nevetett.
- Gyors az észjárása, és tisztelettel bánik velem, ebben egyetértek. De éppolyan makacs, mint én vagyok. Ha hozzámegyek, éjjel-nappal veszekszünk majd.
- A szülei is így voltak egymással fiatalkorukban - mondta Red Hugh. - Ettől volt olyan szilárd a házasságuk. A szerelmüket az mélyítette el, hogy megtanulták az alkukötés finom és kényes művészetét.
- Fogadni mernék, hogy ez a szó nem szerepel a márki szótárában - felelte Autumn.
Elérkeztek a kastélyhoz. Autumn bement a szalonba, hogy szóljon anyjának, hogy visszaérkezett.
- Hol a márki? - kérdezte Jasmine.
- Hazaküldtem, mert kezdett fárasztani - válaszolta Autumn. - De ne aggódj, mama, vissza fog jönni. Most fürödni megyek. Tisztán és illatosán szeretnék ágyba bújni.
Mikor elhagyta a szalont, Jasmine megszólalt.
- Mit gondolsz, Red Hugh? Házasság lesz belőle?
- Ha a márkin múlik a dolog, akkor egész biztosan. Nagyon ügyesen csinálja. Az egyik pillanatban gyengéd, a másikban már csipkelődik. Az ilyen viselkedés nagy hatással van a lányára. Meg fog törni az ellenállása, ha belefárad a küzdelembe, vagy ha már annyira kívánkozik utána. Csak a jóisten tudja, melyik következik be előbb.
- Neked tetszik a márki? - tudakolta Jasmine.
- Nagyon is! Igazi férfi, akárcsak a mi hercegünk volt, isten óvja a lelkét. Nem riad vissza a kemény munkától. A másik két lovag kedves, madame, de egy napon sem lehet említeni őket a márkival. A kisasszonynak, akár a nővéreinek, igazi férfira van szüksége, nem holmi csinos, jól nevelt úriemberre, aki csak szépeket tud mondani. Az olyat igen hamar megunná.
Autumn-nak azonban nem volt elég ideje arra, hogy megunja a három lovagját. Hirtelen a hármas mindennapos vendéggé vált Belle Fleurs-ben. A lányt eleinte mulattatta, hogy versengenek a kegyeiért. Montroi grófja megnevettette éles megjegyzéseivel és csípős nyelvével, miközben kifigurázta a többieket, kék szeme huncutul csillogott. Étienne St. Mihiel volt a csipkelődés fő céltáblája, mert a herceg halálosan odavolt Autumn-ért. Semmi vicceset nem talált a helyzetben, hogy kénytelen két másik férfival versengeni. Étienne ahhoz szokott, hogy megkapja, amire vágyik, és a gondolat, hogy elveszítheti ezt a gyönyörű és gazdag lányt, nagyon nyomasztó volt számára. Aztán egy délután a gróf annyira magára haragította de Belfort-t, hogy a két fiatalember majdnem összeverekedett.
- Te és Sebastian túl közeli rokonságban álltok Autumn-mal - ugratta a gróf a többieket.
- Ezt hogy érted? - kérdezte a márki.
- Te és de Belfort a nagynénje rokonai vagytok - felelte a gróf - Biztos vagyok benne, hogy a vérfertőzéstől való félelem miatt visszavonjátok házassági szándékotokat. Akkor pedig kiütéssel győzök - nevetett.
- Ostoba majom! - kiáltott fel Étienne. - Sosem fog hozzád menni, amíg én élek!
- Persze hogy nem, mert az én feleségem lesz - közölte velük a márki vigyorogva.
- Azt hiszem, ez a kérdés Bemard atyának való - jegyezte meg Autumn.
A fiatal pap megérkezett, és a helyzet megoldódott. Halvány mosoly suhant át sápadt arcán, majd így szólt:
- Nem hinném, hogy a vérségi kötelék Mademoiselle Autumn és a két fiatalember között olyan szoros lenne, hogy ez egyházi berkekben a házasság akadályát jelentené. Mindnyájan ugyanakkora eséllyel indulnak a kezéért. Szívesen levezetem a szertartást, ha a mademoiselle döntésre jut.
- A tours-i érsek ad majd össze minket, nem holmi vidéki kispap - jelentette ki Étienne St. Mihiel büszkén. - Az érsek első unokatestvérem.
A gróf is rátett egy lapáttal, nehogy alulmaradjon.
- Nekem Párizs érseke a rokonom. Boldogan összead bennünket Autumn-mal.
- Én elfogadom, hogy ön vezesse le a szertartást -mondta a márki kedvesen Bemard atyának.
- Merci, monseigneur - köszönte meg a pap.

- Milyen biztosak vagytok benne, hogy közületek fogok választani - mondta haragosan Autumn. - Vannak más fiatalemberek is Franciaországban. Kezd fárasztani ez az egész. Nem akarlak többé együtt látni benneteket. Ezentúl egyenként látogassatok meg. Hogy ismerhetném meg bár-melyikőtöket is, ha egész idő alatt csak egymást bosszantjátok? Hányszor kell még elismételnem? A döntés az enyém. Egyikőtök sem dönthet helyettem. Felváltva gyertek, egymás után. Étienne, téged holnapra várlak. Aztán a következő napon a márki jön, utána pedig a gróf. Ne keverjétek össze a napokat, mert akkor nagyon megharagszom, és nem fogadlak többé egyikőtöket sem. Most pedig menjetek haza! - jelentette ki a lány, azzal megfordult, és kivonult a szalonból, magára hagyva a három elképedt lovagot. Nagyon nehezére esett, hogy megdöbbent arcuk láttán ne törjön ki belőle a nevetés. Főleg Sebastianén.
- Ez felháborító! - kiáltott fel dühösen a herceg. - Megkérem a kezét a mamájától, és azzal véget vetünk az egész cirkusznak.
- Bolond vagy, de Belfort - próbálta lehűteni a márki. -Maga Madame Jasmine mondta nekünk, hogy a döntés a lányáé. Nem kérheted meg Autumn kezét az ő beleegyezése nélkül. Autumn-nak nagy vagyona van, és nemesi vér csörgedezik benne, mint bennünk. Sőt még nemesebb, ha tudni akarjátok, hiszen császár volt a nagyapja. Nem esik hasra sem a nemesi címünk, sem a vagyonunk előtt. Csak szerelemből hajlandó férjhez menni, barátaim. Se pénzzel, se mással nem oldhatjuk meg a helyzetet.
- Akkor ráveszem, hogy szeressen - jelentette ki a herceg elszántan.
- Ah! - tört ki a sóhaj a márkiból a herceg szavai hallatán. - Tudod egyáltalán, mi a szerelem, Étienne?
- Nagyon sok nőt szerettem már - hangzott a felelet.
- Sok nővel szeretkeztél - helyesbített Guy d'Auray. -Van némi különbség a kettő között. Ha ezt sem tudod, akkor nincs sok esélyed.
- Adieu, messieurs - búcsúzott a márki. - Viszlát az esküvőmön, ha előbb nem találkoznánk. - Meghajolt két vetélytársa felé, majd távozott.
Autumn anyja hálószobájának ablakából figyelte, amint ellovagolt.
- Mit műveltél? - kérdezte az anyja az ágyán fekve, enyhe fejfájással küszködve.
- Kidobtam őket - felelte a lány. - Olyanok voltak, mint három kiskutya, aki a csonton marakszik. Vagyis rajtam! Ez nem mulatságos, hanem nagyon is bosszantó. Ezentúl egyenként jönnek majd, mindaddig, amíg nem választok közülük, vagy amíg meg nem unják. Máskülönben honnan tudhatnám meg, milyenek valójában? - magyarázta anyjának a viselkedését.
- Nagyon ügyes, kicsim - felelte Jasmine.
- Nem vagyok biztos benne, hogy ez a megoldás hosszú távon nem bizonyul-e ugyanolyan bosszantónak - vallotta be a lány őszintén.
Az anyja nevetett.
- Nem, helyesen döntöttél. Gyorsan megismered majd őket, és kiválaszthatod, melyik kettőnek kell mennie. Ha esetleg most még nem tudnád.
- Tudod, hogy már választottam, mama - ismerte el Autumn, és elmosolyodott. - De nem akarom, hogy azt gondolja, könnyű győzelem volt. Olyan erőszakos.
- Ez is része a vonzerejének - mondta Jasmine.
- És még nem csókoltam meg Étienne-t, sem Guyt - tette hozzá a lány.
- Arra pedig szükség van az összehasonlításhoz - helyeselt az anyja.
Autumn kuncogott.
- Indiával és Fortune-nel is így beszéltél, mama? Jasmine is nevetett.
- Nem, kicsim. Egyáltalán nem. India pontosan tudta, mit akar, Fortune pedig minden lépését jól meggondolta. Legalábbis addig, amíg meg nem ismerte Kierant. Akkor pedig már túl késő volt, mert őrülten beleszeretett.
Jasmine felült, és megpaskolta az ágyat maga mellett, helyet mutatva a lányának, majd amikor Autumn odaült mellé, folytatta.
- Te októberben születtél meg, csupán néhány héttel Fortune és Kieran esküvője után. Te vagy az utolsó gyermekem. Hatalmas meglepetés voltál az apádnak és nekem, már azt hittük, nem lesz több gyermekünk. És akkor megérkeztél te! Ó, igen, Autumn Rose Leslie, annyira örültünk neked! Sosem beszéltem róla sem a

nővéreidnek, sem a bátyáidnak, de azt hiszem, mindig is te voltál a kedvencem. Egyszerűen azért, mert a születéseddel még egy lehetőséget adtál Jemmie-nek és nekem, hiszen á testvéreid már mind felnőttek voltak. Nem volt ránk szükségük többé, de neked igen, és ennek nagyon örültünk. Unokák ide vagy oda, hogyan öregedhettünk volna meg, ha még mindig nevelgettük legkisebb gyermekünket? - Megfogta a lány kezét.
- És mihez kezdesz, ha férjhez megyek, mama?
- Nem leszel távol tőlem, kicsim - felelte Jasmine. -Kényelmesen eléldegélek majd itt, Belle Fleurs-ben. Talán egyszer még visszatérhetek Cadbybe vagy Glenkirkbe is, ha a szívem már nem sajog annyira. Ha ez egyáltalán megtörténhet.
- Nem vagyok biztos benne, mama.
- Itt gyászolom a szívemben mindnyájukat. Jamal kánt, az első férjemet. Rowan Lindleyt. Stuart Henriket. És most már az apádat is. - Elmosolyodott. - Milyen csodálatos életem volt, kicsim!
- Úgy beszélsz, mintha már véget ért volna, mama - ijedt meg Autumn.
Az anyja nevetett.
- Nem, nincs vége. Csak valami új kezdődik, de még nem látom, hová vezet az út, Autumn.
- Én sem látom, hogy az enyém hová vezet - felelte a lány - Félig-meddig beleszerettem Sebastianba. Előtte persze egyáltalán nem mutatom ki, de nagyon tetszik, mama. Wjon elég ez ahhoz, hogy hozzámenjek feleségül? Segítened kell a döntésben, mert én olyan tapasztalatlan vagyok.
- Ha biztos vagy benne, hogy Sebastian az igazi, akkor el kell küldened a másik kettőt, Autumn. Nem tisztességes dolog kétségek közt tartani őket.
- Még nem, mama - jelentette ki a lány. - Nem akarok kegyeden lenni, de még szükségem van egy kis időre. Ráadásul nagyon bosszant Sebastian magabiztossága. Szüksége van egy jó nagy pofonra, mielőtt igent mondok.
Már majdnem március volt, mire a Cher-, és a Loire-vi-déken élő emberek tudomására jutott, hogy január harmincadikán megállapodás született a két szembenálló fél között, melynek révén Gaston d'Orléans kezébe került a teljes hatalom. A fiatal király nagybátyja Gondi érsek és a Parlament támogatásával száműzte Mazarin bíborost. Ma-zarin ellenállt, amíg halálos fenyegetést nem kapott, akkor viszont, 1651. február hatodikán kénytelen-kelletlen elhagyta Párizst.
Ekkor Gaston d'Orléans bejelentette, hogy a királyt fogságban tartják. A február kilencedikéről tizedikére virradó éjszakán az érsek körülvette embereivel a királyi palotát. Anna királynénak sógora követelésére meg kellett mutatnia az alvó királyt, majd fel is kellett ébresztenie a fiát, hogy lássa, mi történik. Ezek után a kis királynak szembesülnie kellett a teljes fejetlenséggel, mert a nép egy emberként rontott rá, hogy ragacsos és fokhagymabűzös ujjaival megérintse.
Alig egy héttel később a király szabadon engedte a hercegeket, akik az elmúlt hónapokat bebörtönözve töltötték. Egy héttel az után, hogy a francia Parlament közzétette a királyi dekrétumot, miszerint külföldi állampolgár nem tölthet be miniszteri posztot a király mellett, sőt olyan személy sem, aki nem születésétől fogva francia. Mazarin bíboros bouillon-i birtokáról saját biztonsága érdekében Kölnbe menekült, de továbbra is kapcsolatban maradt Anna királynéval, akit szinte fogolyként tartottak Párizsban. A Parlament ezek után pert indított a bíboros ellen árulás vádjával.
Április kilencedikén ünnepelték a húsvétot. A Cher völgyébe megérkezett a tavasz, és Autumn tudta, hogy hamarosan döntenie kell. Még mindig nem engedte meg sem Étienne-nek, sem Guynak, hogy megcsókolják, bár mindketten megpróbálkoztak vele, sőt szinte könyörögtek érte. Autumn attól tartott, hogy a csókjuk esetleg éppolyan izgalmasnak bizonyul, mint Sebastiané, és ezzel a lehetőséggel nem mert szembenézni.
- Nem tudom, mit tegyek - jelentette ki hangosan egy délután, miközben Guy d'Auray-val sétált a kastély kertjében.
- Mivel kapcsolatban? - kérdezte a fiatalember kíváncsian.
- Csókolj meg! - parancsolt rá Autumn hirtelen. Montroi grófjának nem kellett kétszer mondani. Átölelte Autumn-ot, majd édesen-gyengéden megcsókolta.
Nagyon kellemes volt, gondolta Autumn, de egyáltalán nem izgalmas. Elhúzódott a gróftól, nagyot sóhajtott, és szomorúan harapta be alsó ajkát.

- Ah - értette meg a gróf a lány mozdulatainak jelentését. - Nem én vagyok az igazi, ugye, szépségem?
Autumn megrázta a fejét.
- Nem, Guy, nem te vagy. Sajnálom!
- Ne sajnáld - mondta neki a férfi. - A szerelem ritka és értékes adomány, Autumn. Nem szabad letagadni, és nem szabad hazudni róla. Auriville az, ugye?
- Azt hiszem - vallotta be a lány. A gróf gyengéden mosolygott rá.
- Azért barátok maradunk, igaz?
- Igen! - felelte Autumn viszonozva a mosolyt. - Ó, Guy, nagyon szerencsés lesz az a lány, akivel összekötöd az életed.
- Az biztos - kacsintott a gróf, majd meghajolt, és megcsókolta Autumn kezét. - Adieu, szépségem. Egy ideig nem látogatlak meg, de amikor újra eljövök, barátként üdvözöllek majd.
Autumn bólintott, és nézte, amint a férfi távozott.
- Szép munka volt, édesem - hallatszott anyja hangja. Jasmine közelített felé a magas kerítés mögül, ahol addig a nyugágyában pihent. - Szereztél egy jó barátot, lányom. Guy gálánsán viselkedett. Egy kicsit mindig szerelmes marad beléd, és bármikor a segítségedre lesz, ha kéred. Nem hiszem, hogy Étienne St. Mihiel is ilyen nemesen viselkedik majd. Hozzászokott, hogy megkapja, amit akar, de ezen is túl kell esned, drágám.
- Holnap eljön - felelte Autumn. - Megcsókolom, azután elküldöm őt is.
De ahogy az anyja megjósolta, Belfort hercegét már nem volt olyan könnyű elküldeni. A kertben sétálgattak, ahogy a gróffal is. Nem volt lehetőség a csókra, és Autumn hirtelen felismerte, hogy nincs is rá szükség. Sébastian d'Ole-ron, Auriville márkija az a férfi, aki neki kell. Nekifogott hát a búcsúzkodásnak.
- Meghoztam a döntésemet, Étienne - kezdte. - Nem vagyok szerelmes beléd, és azt hiszem, soha nem is tudnék az lenni. Remélem, megérted, és barátok maradunk, hiszen egy családhoz tartozunk.
Ekkor nézett fel először a férfira, és megdöbbent, milyen düh villog barna szemeiben.
- Kosarat mersz adni nekem? - kérdezte. - Türelmesen részt vettem ebben a kis játékban, amit játszottál velünk, mert tudom, hogy ártadan és tapasztalatlan vagy És kidobtad a többi udvarlódat is, vagy én vagyok az egyetlen nemkívánatos személy, mademoiselle? - Elhallgatott, arca sápadt volt a haragtól.
- Tegnap elküldtem Guyt, monseigneur - felelte Autumn csendesen.
- És d'Oleron? - Hangja elcsuklott a felháborodástól. Autumn késlekedett a válasszal, amiből a herceg levonta a következtetést.
- Aha! Szóval d'Oleron az! - kiáltotta vészjósló hangon.
- Azt nem mondtam - felelte gyorsan Autumn, akinek kezdett visszatérni a bátorsága. Hogyan meri Étienne számon kérni őt!
- Akkor őt is el fogod küldeni? - faggatta a férfi.
- Azt sem mondtam - csattant fel Autumn.
- Akkor mégiscsak d'Oleron az! - dörögte a herceg. - De ha én nem kaphatlak meg, akkor ő se fog!
Étienne St. Mihiel magához rántotta Autumn-ot, szája erőszakosan tapadt a lányéra. Amikor megérezte, hogy Autumn puha, fiatal keblei a melléhez nyomódnak, elöntötte a vágy. Megpróbálta leteperni a földre, hogy magáévá tegye. Ebben a rendkívül megalázó helyzetben találta szemben magát Red Hugh-val, aki arrébb taszította, majd fölébe magasodott.
Autumn hátralépett, s alig törődve rendezetlenségével, lázasan törölgette ruhaujjával ajkait, hogy megszabaduljon a nyálas csók nyomaitól. Gyűlöletes és undorító csók volt.
- Hogy mersz kezet emelni rám, szolga! - üvöltött Étienne St. Mihiel dühösen Red Hugh-ra. - Börtönbe csu-katlak ezért a merészségért!
- Nem lenne bölcs lépés, monseigneur - felelte a hatalmas skót. - Akkor kénytelen lennék elmondani az igazságot. Megpróbálta megerőszakolni a kisasszonyt, hogy bele-kényszerítse egy olyan házasságba, amelyre másképp nem kerülhetne sor. Kiközösítenék az egész környéken. Az eladósorban lévő arisztokrata lányok szülei kétszer is meggondolnák, hogy engedjék-e udvarolni gyermeküknek. Biztos vagyok benne, hogy nem vágyik ilyesmire, monseigneur. Végül is szüksége van feleségre.
Red Hugh udvariasan mosolygott, majd kinyújtotta a kezét, és megigazította a herceg mellényét, amely összegyűrődött a kis közjáték alatt.

Étienne St. Mihiel hátrahőkölt, mintha pofon csapták volna. Gyilkos pillantással nézett Red Hugh-ra, azután Autumn felé fordult.
- Engem többé nem lát itt, mademoiselle - közölte fagyosan.
- Ne légy dühös, Étienne - kérte Autumn. - Barátok lehetnénk. Guy boldogan egyezett bele.
- Ön eljátszotta a barátságomat, kisasszony - felelte a herceg keményen. - Ha összetalálkoznánk valamelyik rendezvényen, amire, remélem, nem lesz példa, ne merjen közelíteni felém, mert megbánja.
- Ne aggódjon - vágott vissza Autumn. - Minden erőmmel azon leszek, hogy soha többé ne lássam, monseigneur. Boldog vagyok, hogy hallgattam az ösztöneimre. Maga igazán rettenetes ember! - Azzal Autumn hátat fordított neki, és távozott.
Red Hugh meghajolt a herceg előtt.
- Úgy látom, a lova az istállónál várja, monseigneur -közölte, majd kikísérte a dühöngő férfit a kertből.
Autumn az ablakból figyelte a jelenetet, ügyesen elrejtőzve a függöny mögé.
- Szent isten! - szólalt meg hangosan.
A következő napon a márki nem jött el. Autumn először megijedt, hogy biztosan történt vele valami, de amikor megtudta, hogy a szőlőben látták, amint segített felkarózni az új növényeket, felháborodott.
- Meg kell értened, hogy ő olyan férfi, aki imádja a birtokát - intette Jasmine a lányát. - Olyan úriember, aki nem riad vissza a munkától sem. Ez igazán dicséretes.
- De itt kellene lennie, hogy udvaroljon nekem - mérgelődött Autumn. - Lefogadom, hallotta, hogy kidobtam a herceget meg a grófot. Azt hiszi, nyert ügye van, és ezért meg meri tenni, hogy nem foglalkozik velem. Ó, hogy gyűlölöm a magabiztosságát! - Haragosan toppantott a lábával.
- Nem tudhatod, hallott-e róla, hogy kidobtad a vetélytársait. Kétlem, hogy bármelyikük is eldicsekedett volna a vereségével. Különösen Belfort hercege hallgathat az esetről. Szerintem egyszerűen úgy érezte, hogy ma nagyobb szükség van rá a földjein.
- De a megállapodásunk értelmében nem jön el a következő napokon sem, nehogy összefusson a többiekkel -panaszkodott Autumn.
- Olyan nagyon szeretnéd már látni? - kérdezte az anyja.
- Hát persze! Most, hogy elküldtem Guyt és Étienne-t, csak Sebastian maradt. Tudni akarom, összeházasodunk-e vagy sem, mama. Hat hónap múlva betöltöm a húszat!
Mielőtt Jasmine válaszolhatott volna, Madame St. Omer sietett be a szalonba.
- Hála istennek, itt vagytok mindketten! - kiáltotta. -Nem fogjátok elhinni, mit hallottam! A király Chenonceaux-ban van az édesanyjával! Azt mondták, nem szabad kihirdetnünk az érkezésüket, de minden Cher környéki család arra készül, hogy odautazik, és tiszteletét teszi. Neked is jönnöd kell, Jasmine, és el kell hoznod Autumn-ot is! Jaj, ez annyira izgalmas! Még izgatottabb vagyok, mint Gaby! Otthon kellett hagynom, mert annyira felzaklatta a dolog, hogy egy pillanatra sem hagyja abba a beszédet.
Most alaposabban szemügyre vette a két rokont.
- Mi történt? - tudakolta. - Mindketten olyan furcsák vagytok.
- Autumn kidobta a herceget és a grófot - közölte Jasmine az unokanővérével.
- Ó - sóhajtotta Madame St. Omer -, akkor az én jelöltem a befutó, d'Oleron. Nem vagyok meglepve, kicsi Autumn. Az első pillanattól láttam, hogy ő tetszik a legjobban, de tényleg hosszú időbe telt, mire végre döntöttél. Ő tudja már?
- Nem jött ma el - felelte Autumn. - Azt mondták, kinn dolgozik a földeken, mint egy közönséges munkás.
Nagynénje kuncogott.
- Ez jellemző rá, kicsim. A föld a mindene. Az egész családja ilyen volt. Nem így volt a te papád is Glenkirkkel?
- De neki jutott rá ideje, hogy udvaroljon a mamának -ellenkezett Autumn.
- Ha Sebastian megtudja, hogy ő maradt az egyetlen esélyes lovag, szakít majd rád időt, biztosíthatlak - nyugtatta meg Madame St. Omer. - Most azt kell kitalálnunk, mit viselsz majd, amikor a királlyal találkozol.
- A király még gyerek - jegyezte meg Autumn. - Valószínűleg jobban érdeklik a játék katonái, mint az, hogy ki milyen ruhában érkezik Chenonceaux-ba. De a kastélyra már régóta kíváncsi vagyok. Úgy tudom, akkora, mint a folyó teljes szélessége.

- Értesüléseim szerint a király sokkal érettebb a koránál - magyarázta Madame St. Omer. - Túl kellett élnie az utóbbi nyolc évet. Már azon is csodálkozom, hogy sikerült elhagyniuk Párizst. Minden bizonnyal Gaston d'Orléans, a király nagybátyja szervezte meg az utat, mert a király nagyon szenved, ha sokat kell a városban időznie. Jobban szereti a vidéket.
- De miért pont Chenonceaux-ba jöttek? - kérdezte Autumn. - Biztosan van kastélyuk Párizs mellett is.
- Persze hogy van, kicsim, de titokban utaztak el, és minél közelebb maradnak Párizshoz, annál hamarabb fény derül a titokra. Azonkívül a herceg retteg attól, hogy Ma-zarin bíboros megpróbálja elrabolni a királyt, ha tudomást szerez a hollétéről. Akinél a király van, azé a hatalom.
Jasmine-hoz fordult.
- Hozd el Adalit, drágám. Úgy tudom, a királyné és a fia is szereti a pompát és a látványosságot. Bizonyára nagyon tetszik majd nekik, hogy India császárának a lánya Skócia és Anglia helyett Franciaországot választotta lakhelyéül.
- Megfogadom a tanácsod - felelte Jasmine. - Mikor indulunk? Bizonyára megérted, hogy szívesebben utaznék a családdal.
- Találkozzunk a folyó melletti úton, mától számítva a harmadik reggelen - javasolta Madame St. Omer, és Autumn-ra pillantott. - Remélem, addigra véget vetsz szegény d'Oleron boldogtalanságának, kicsim.
- Ahhoz el kell jönnie Belle Fleurs-be - hangzott a felelet.
- El fog jönni - felelte a nagynénje, és sokatmondóan bólintott. - El fog jönni.

7. fejezet

A király alig tudta palástolni izgatottságát. Még sosem járt Chenonceaux-ban, és a kastély varázslatos szépsége lenyűgözte. A monumentális épületív, amely átszelte a folyót, számára felért egy csodával. Lajos sosem szerette igazán Párizst, s a februári kis incidens még ellenszenvesebbé tette számára a várost és a lakóit. Legfőképpen az érsektől irtózott. Nagybátyja és unokatestvérei egyformán kellemetlen társaságot jelentettek számára, bár nagyon leplezte ellenérzését. Már csak néhány hónap, gondolta a fiatal király, és akkor átveszem a kormányzást. Sokat töprengett rajta, hogy az apja vajon miért a tizenharmadik évéhez kötötte a trón átvételét, de valószínűleg tudta, milyen nehézségekkel kerül majd szembe, és nem akarta túlságosan megkísérteni a sorsot.
Egy hét. Mindössze ennyit engedélyezett számára Gas-ton bácsikája. Lovagolni akart és vadászni, ehelyett azonban jól nevelten kellett álldogálnia, és köszöntenie a környék nemeseinek szakadatlan áradatát, akik tényleg őszintén örültek a jelenlétének. Hihetetlenül unalmas volt. A fiú mosolygott, és újra meg újra csókra nyújtotta a kezét. Egy nap épít majd egy palotát, ahol együtt élhetnek mind az összes nemesek, és ő szemmel tarthatja őket. Akkor nem lesz több árulás és polgárháború.
- Fiam - szólította az anyja -, egy különleges hölgy szeretné tiszteletét tenni előtted.
A fiatal király a csinos nőre pillantott, aki rendkívül kecsesen meghajolt előtte, és egy sosem látott, furcsa ruhába öltözött férfi kísérte.
- Lajos, ő Glenkirk özvegy hercegnéje. Egy indiai király leánya, bár már sok éve Skóciában él. Azért jött a kastélyába,Belle Fleurs-be, hogy itt gyászolja férjét, akit megöltek az unokatestvéred, I. Károly király védelméért vívott csatában.
A fiatal király ahelyett, hogy csókra nyújtotta volna kezét, maga csókolta meg Jasmine kacsóját.
- Kedves öntől, hogy meglátogatott, madame - szólt. Szép barna szemeivel kíváncsian nézett a hercegnére. A gyász ellenére Jasmine csinos és elegáns éjkék selyemruhát viselt, melynek ujjait gyöngyökkel varrták ki, gallérját pedig világos csipke díszítette.
- Számomra megtiszteltetés, felség, hogy találkozhatom önnel. Megengedi, hogy tiszteletem jeléül egy apróságggal kedveskedjem önnek?
A király bólintott, szemei kíváncsiságtól és izgalomtól csillogtak. Nem számított ajándékra.
Adali egy valódi arannyal díszített, kis, négyszögletű elefántcsont dobozkát adott át a hercegnének. Jasmine kinyitotta a dobozt, majd átnyújtotta a királynak. Benne fekete bársonyágyon ovális drágakő feküdt. Akkora

volt, mint a király hüvelykujja és mutatóujja együttvéve. Lajos nagyon meglepődött, és el volt bűvölve. Még sosem látott ilyen szépet, mint ez a tökéletes, halványsárga kő.
- Úgy nevezik, hogy tigrisszem, felség. Első férjem, Jamal kán, a kasmíri herceg ajándékozta nekem - mondta Jasmine a fiúnak. - Remélem, elnyeri a tetszését. A színe egészen különleges.
A király elvette a dobozt, és egészen közelről vizsgálta meg a követ. így még csodálatosabbnak tűnt.
-Azt hiszem, még soha nem kaptam ehhez fogható ajándékot. Nagyon köszönöm. - Becsukta a dobozt, és átadta az egyik cselédjének, majd Adalira pillantott. - Ki ez a férfi á kíséretében, madame?
- Az inasom, Adali. Születésem óta a családom szolgálatában áll, felség. Az apja francia tengerész volt - felelte Jasmine.
Adali mélyen meghajolt.
Lajos mosolyogva bólintott felé.
- Milyen nagyszerű lehet, madame - jegyezte meg élesen -, hogy olyan szolgája van, akiben tökéletesen megbízhat.
- Adali az én jobbkezem, felség. Rábíznám az életemet is, ami már többször elő is fordult. Ha még egy pillanatot szán rám felséged, szeretném bemutatni a lányomat, Autumn Rose Leslie-t. - Előrehúzta a lányt.
Autumn mélyen meghajolt a király előtt. Lajos gyorsan előrelépett, és felemelte a lány arcát, hogy jobban lássa. Ez a mozdulat sokkal inkább egy felnőtt emberhez illene, gondolta Jasmine, de már korábban is hallotta, hogy a fiú sokkal érettebb a koránál.
- Egészen kivételes - jegyezte meg, majd az anyjához fordult. - Elég lesz mára, mama. Szeretném végigkísérni Lady Autumn-ot az épületen a királyi udvar kellemes társasága nélkül, hogy megtudjam, tetszik-e neki az országunk. Bácsikám! - nézett egyenesen Gaston d'Orléans-ra. - Gondoskodj róla, hogy a vendégeink jól érezzék magukat. Számítok rád. - Majd megfogta Autumn kezét, és elvezette.
Autumn annyira meglepődött, hogy nem tudta, mit mondjon. Még sosem volt király társaságában, de a nővéreinek és az anyjának már volt része ebben az élményben. Szélesen mosolygott a többiekre, miközben elhaladtak előttük, s különösen vakító mosolyt tartogatott Belfort hercegének.
- Ő ki volt? - érdeklődött Lajos.
- Egy udvarló, aki rosszul viselte a kikosarazást - felelte Autumn, és maga is meglepődött, hogy sikerült megszólalnia.
A király nevetett.
- Akkor önnek most rossz a híre, mademoiselle?
- Nagyon remélem, hogy nem - jött a gyors felelet. Autumn semmiképpen nem szeretett volna rossz benyomást tenni a királyra.
- Miért jöttek Franciaországba? - kérdezte Lajos.
- Apámat megölték a Károly királyért vívott csatában -magyarázta Autumn. - Én vagyok a legfiatalabb a családban, és mostanság sem Skócia, sem Anglia nem alkalmas hely egy magamfajta lánynak arra, hogy férjet találjon magának. Az édesanyám a papát gyászolja. Van egy kastélya a közelben, a Belle Fleurs. Azért jöttünk Franciaországba, hogy elmeneküljünk Cromwell és a pénzéhes, ostoba ke-rekfejűek elől. Remélhetőleg férjet is találunk nekem.
- Ön mégis visszautasította azt a fiatalembert, aki annyira bámulta?
- Belfort hercegét, felség. Elküldtem Montroi grófját is, de Auriville márkiját nem - vallotta be Autumn.
- Milyen szerencsés, hogy magának választhat férjet! Vagy netán az édesanyja dönt a kérdésben? - találgatott a király. - Nekem természetesen Spanyolországból vagy Olaszországból hoznak majd feleséget. Akkor pedig majd elvárják, hogy örökösöket nemzzek, bár ez legalább élvezetes része lesz a dolognak.
- Felséged még kisfiú - felelte Autumn. - Még biztosan nem... - Hirtelen fülig pirulva elhallgatott.
- Először tizenegy éves koromban voltam nővel. - A királyt felettébb mulattatta, hogy Autumn elpirult. - Egy férfinak a lehető leghamarabb el kell kezdenie a gyönyörrel foglalkozni, ha meg akarja tanulni, miként tegyen boldoggá egy nőt, kedvesem. Ön még szűz?
- Igen! - nyöszörögte Autumn, aki nem tudta eldönteni, hogy megdöbbenjen vagy nevessen.

- Ó, milyen szerencsés lesz a férje, kedvesem. Nekem még nem volt lehetőségem arra, hogy szűz lányt vezessek Erósz gyönyöreinek kertjébe, de ha megfelelően csinálják, egész biztosan rendkívüli élményt nyújt mind a férfi, mind a nő számára. Hány éves?
- Tizenki...nyolc - füllentett Autumn.
- Diane de Poitiers, a hölgy, aki ilyen különleges hellyé varázsolta Chenonceaux-t, II. Henrik szeretője volt. Húsz évvel volt idősebb a királynál, de Henrik imádta őt, és hűséges volt hozzá haláláig. Ön csak öt évvel idősebb nálam, szépségem.
Autumn nem értette pontosan, mire is utal a király a történettel. Végül így szólt:
- Igazán rendkívüli nő lehetett.
- Az a gyanúm, hogy ön is rendkívüli nő, szépségem -suttogta a király.
Megállt, és gyengéden a falhoz nyomta a lányt a folyóra nyíló két ablak között. Ujjai az arcát simogatták.
- Ön igazán gyönyörű, Mademoiselle Autumn - mondta,miközben végigsimította az ajkait. - Csókoljon meg! - parancsolta.
Autumn szemei tágra nyíltak a megdöbbenéstől.
- Felség! - suttogta.
- Lajos - felelte a király gyengéden, azután egész szorosan hozzásimulva megcsókolta. Forró, szenvedélyes csók volt, nyelve a lány ajkait simogatta, azon igyekezve, hogy behatoljon a szájába.
Autumn nem tudta, mit tegyen. Ez a vakmerő fiú maga volt a király, de el kellett ismernie, hogy a viselkedése érett férfira vallott. Megpróbált óvatosan küzdeni ellene, s félrefordította a fejét.
- Felség! Lajos, kérem! Én még tapasztalatlan vagyok. Ön megrémít!
A fiú meglepődött Autumn szavain, de a keze már a lány egyik mellét markolászta. Azt állította magáról, hogy még szűz, de bizonyára kivette a részét az ártatlan szerelmi játékokból az udvarlóival. Erősen megmarkolta a gyönyörű mellet.
- Szeretném meztelenül látni - jelentette ki. - Az ártatlansága olyan kívánatos, hogy izgalomba hozott. Maradjon itt velem, Autumn. Ez a kastély szerelmeseknek való, és én a szeretője akarok lenni.
Autumn meglepődött a király egyenes és kendőzeden szavain. Hirtelen visszanyerte a bátorságát, és határozottan hátralökte a fiút.
- Feltételezem, hogy felséged csak tréfál, különben mélységesen sértve kellene éreznem magam az ajánlata miatt. Bizonyára nem várja el, hogy egy szűz, ilyen nemesi származással és ilyen vagyoni helyzetben eldobja legértékesebb tulajdonát, a becsületét egy futó kaland kedvéért. A nász-éjszakámon tisztán akarok a férjem elé állni. Nem hozom szégyenbe magamat vagy őt azzal, hogy méltatlanul viselkedem a házasságkötésünk előtt vagy utána.
Kinyújtotta a kezét, és rátette a király selyemköpenyes karjára.
- Felség, hízelgő, hogy felkeltettem királyi figyelmét, de ez a röpke jó érzés nem homályosíthatja el bennem a vágyat, hogy helyesen és erkölcsösen viselkedjem.
A király olyan mélyet sóhajtott, hogy Autumn nem tudta elfojtani halk kuncogását. A király a sértettség legcsekélyebb jele nélkül mosolygott rá.
- A mama helyeselné a viselkedését, mademoiselle. Ahogy a bíboros is.
Folytatták sétájukat a Cher folyó felett a sokablakos épületen keresztül, amely a széles meder egyik partjától a másikig ívelt. Autumn úgy érezte, ez a leggyönyörűbb hely, ahol életében járt, és ezt meg is említette.
- Ön nem a folyó partján lakik? - kérdezte a király.
- Nem, Belle Fleurs körülbelül egy mérföldre fekszik a Chertől, de a kastélyt három oldalról víz veszi körül. Egy kis tó, amely a környező patakok vizéből táplálkozik. Francia rokonaimnak nagy kastélya van, Archambault, a Cher partján.
- Szeret vidéken élni?
- Egész életemben vidéken éltem - magyarázta Autumn. - Jártam nagyobb városokban, de nem igazán tetszettek. Jobban szeretek olyan helyen élni, ahol figyelemmel kísérhetem az évszakok változását.
- Vidéken az emberek közelebb vannak Istenhez - jegyezte meg a király. - Én sem szeretem a városokat. Ha majd saját döntéseim szerint uralkodhatok, elhagyom Párizst, és építtetek magamnak egy nagy palotát vidéken. Ott lesz az udvar.

- Gondolja, hogy a nemesek hajlandóak lesznek majd minden idejüket Párizson kívül tölteni?
- Nem lesz más választásuk. Én vagyok a király. Azt kell tenniük, amit mondok, vagy számolniuk kell a következményekkel. Láthatja, mademoiselle, az egész életem zűrzavarban telik, pedig én nem szeretem a rendetlenséget. A hercegek, Condé, Conti és de Longueville meg a többiek folyton viszálykodnak, hol értem, hol ellenem. Párizsban Gon-di, az érsek állandóan zendüléseket szít, egyszer ellenem fordítja az embereket, máskor meg a hercegek ellen. Egyedül az anyám és Mazarin bíboros tudott biztonságos légkört és helyzetet teremteni számomra. De néhány hónap múlva törvényes királlyá koronáznak. Alig várom már! Egy nap felépítem a palotámat, és az lesz a világ legizgalmasabb helye. Nem erőltetem rájuk, hogy odajöjjenek. Ők akarnak majd jönni, mert ha nem lehetnek mellettem a palotámban, az rosszabb lesz nekik a száműzetésnél. Az én kastélyom lesz a legcsodálatosabb és a legmodernebb hely az egész földkerekségen. És amikor mind odagyűlnek, tökéletesen átvehetem fölöttük az irányítást, mademoiselle! Nem lesznek lázadások, mert akire megharagszom, azt egyszerűen száműzöm a földi paradicsomból!
- Milyen nagyszerű álom! - dicsérte Autumn. - Tudja már, hol építi fel ezt a csodálatos palotát, Lajos?
- Van egy vadászlakom Párizs mellett, a helységet Versailles-nak hívják. Nagyon szeretek ott lenni. Ott épül fel az új kastélyom. Ha elkészül, meglátogat? Természetesen a férjével, Mademoiselle Autumn.
- Építse fel a palotát, Lajos, és én elmegyek - ígérte a lány. - Nem szeretem a városokat, de az udvar nyüzsgése biztosan tetszene.
- Pecsételjük hát meg az egyezséget egy csókkal - javasolta a király.
Autumn megcsóválta a fejét.
- Ön igazán nagyon haszontalan - mondta, majd csücsörített az ajkaival, és odahajolt, hogy megpuszilja.
A király azonban mindkét karjával átölelte, és megint szenvedélyesen megcsókolta. Sötét szemei huncutul csillogtak, amint kiengedte az ölelésből, de elpirult, és mentegetőzött.
- Nem tudom, hogy lehet másképp csókolni - magyarázta.
Autumn megint megcsóválta a fejét.
- Remélem, akkora szenvedéllyel kormányozza majd Franciaországot, ahogy csókol, Lajos.
- Felség, bocsásson meg, hogy zavarom. Az édesanyja már keresi. - Auriville márkija mélyen meghajolt a király előtt. - Visszakísérem a hölgyet a családjához, felség.
A király, aki ugyan néhány centivel magasabb volt, mint Autumn, de még kamasz, a márkira pillantott.
- Kicsoda ön, monseigneur?
- Jean Sébastian d'Oleron, Auriville márkija, felség. -Újra mélyen meghajolt. - Szolgálatára.
- Ön veszi feleségül Lady Autumn-ot?
- Igen, felség - mosolygott a márki.
- És melyik napra tűzték ki az esküvőt?
- Még nem döntöttünk - vágott közbe Autumn idegesen. - Nagyon szeretném, ha a családom ide tudna utazni Angliából.
- Nagyszerű! - szólt a király. - És a kisasszony édesanyja beleegyezett a házasságba?
- Természetesen, felség. Nem is udvaroltam volna Autumn-nak a mamája jóváhagyása nélkül. Az nem lett volna helyes - felelte Sébastian.
- Nem tudom, akarom-e, hogy Mademoiselle Leslie máris férjhez menjen - közölte a király a márkival. - Lehet, hogy azt szeretném, ha a kíséretemben maradna, amíg Chenonceaux-ban tartózkodom, és azután Párizsba is követne. Párizs rettenetesen unalmas.
- Nem akarok most Párizsba menni. - Autumn hangja nagyon nyugtalan volt.
- Biztos vagyok benne, hogy a király nem gondolja komolyan, hogy vele kell tartania, kedvesem - szólt a márki. - Az édesanyja, aki már keresi, mindent megbeszél majd az ön mamájával. Jól mondom, felség? - Sébastian merészen a királyra mosolygott.
- Az anyámnak csak az számít, hogy én boldog legyek -jelentette ki a király.
- Ez így is van rendjén - helyeselt a márki. - Ön a király. De úgy vélem, a mamája mindent megtesz azért, hogy biztonságban tudja önt szeptemberig, a tizenharmadik születésnapjáig. A jó bíboros nélkül, akit az ön ellenségei elüldöztek, még nehezebb a dolga. Nincs szüksége több kelle-medenségre, ugye? - Az arcán továbbra is ott ragyogott a mosoly.

- Ha ön feleségül veszi Mademoiselle Leslie-t, és én a jelenlétére vágyom, elhozza az udvaromba, monseigneur?
- Felséged kívánsága számomra parancs - felelte a márki.
- Akkor mégiscsak engedélyezzük a házasságot - közölte a király nagyvonalúan. Megfogta Autumn kezét, és megcsókolta. - Most mennem kell, hogy megkeressem az anyámat. Adieu, szépséges Autumn. - Azzal megfordult, és elsietett.
Autumn-ból megkönnyebbült sóhaj tört fel. Sebastian nevetett.
- Most, hogy négy férfit megcsókoltál, kedvesem, belátod végre, hogy én vagyok az igazi?
- Hogy merészelted azt mondani a királynak, hogy a menyasszonyod vagyok? - kérdezte Autumn. - Még nem mondtam, hogy hozzád megyek! - Arca kipirult a szenvedélytől.
- Hát nem ezért dobtad ki a herceget és a grófot, kedvesem?
- Talán téged is kidoblak - fenyegette Autumn.
- Azt hiszem, megint meg kell csókolnom téged, hogy visszanyerd az emlékezeted - közölte huncutul a márki, és a lány felé nyúlt, hogy magához húzza.
Autumn ellenkezése csak félig volt őszinte, ahogy apró ökleivel a sötétzöld bársonymellényen kalapált.
- Olyan erőszakos vagy!
- Te pedig, kedvesem, olyan imádnivaló - felelte a férfi. Megcsókolta. Autumn nem tudott uralkodni magán, és karjait a márki nyaka köré fonta. A férfi ajka forró volt és puha, ahogy gyengéden az övéhez nyomult. Autumn úgy érezte, az ellenállása megtört, de egy cseppet sem bánta. A férfi keze a melléhez ért.
- Láttam, hogy ő is ezt tette, kedvesem. Élvezted?
- Igen! - suttogta Autumn elhaló hangon.
A lány őszintesége felizgatta a márkit. Érezte, hogy férfiassága megkeményedik, és felnyögött.
- Istenem! Fogalmad sincs, mit művelsz, kedvesem!
- De igen! - felelte Autumn, és apró kezével benyúlt a férfi nadrágjába, hogy érezze, fokozza a gyönyörét. - Szűz vagyok, de azért tudok egyet s mást, monseigneur.
A márki megfogta az apró kezet, és szenvedélyesen belecsókolt a tenyerébe.
- Ha most nem viszlek vissza a mamádhoz, kedvesem, a Cher folyóra épült sokablakos hídon fogod elveszíteni a szüzességed. Én is férfi vagyok. De nem akarom elsietni a dolgokat, kicsim. Ha már én nyertem el a jogot, hogy elvegyem a szüzességed, azt akarom, hogy sajogjon a szíved, és reszkessen a gyönyörtől a tested, amikor megtörténik. Gyere! - És húzta maga után, vissza a nagyterembe.
- Nem mondtam, hogy hozzád megyek feleségül, Sebastian d'Oleron! - kiáltotta Autumn, szinte futva a férfi mellett.
- De a királynak azt mondtad, úgyhogy most már állnod kell a szavad - felelte a márki.
- Senki sem kényszeríthet! - kiáltotta a lány.
A márki megállt, szembefordult Autumn-mal, és azt kérdezte:
- Mit kell tennem ahhoz, hogy elnyerjem a kezed, Autumn Rose Leslie? Mondd meg, és én megteszem. Esküszöm az Istenre és a Szűz Máriára, hogy szeredek!
- Azt akarom, hogy rendesen udvarolj nekem! - kérte a lány mézédes hangon.
- Szerinted mi az ördögöt csináltam egész mostanáig? -csodálkozott el őszintén a férfi.
- Versengtél de Belfort-ral és Montroi-val, Sebastian. Folyton csak azon igyekeztél, hogy lekörözd őket. Semmi köze nem volt hozzám a rivalizálásotoknak. Most, hogy eldöntöttem, te vagy a legérdekesebb a három udvarlóm közül, udvarolhatsz nekem, és ha úgy döntök, hogy örömömet lelem benne, akkor kitűzhetjük az esküvő napját -felelte kedvesen Autumn.
-Jobb lett volna, ha nem hagyjuk abba félúton a kis szerelmi játékunkat, és csináltam volna egy babát a hasadba! - mondta a férfi bosszúsan. Ez a kis boszorka igazán őrjítő!
- Abból nem sok hasznod lett volna - felelte Autumn. -Az apám édesanyja már a kilencedik hónapban járt, de csak akkor volt hajlandó hozzámenni a csábítójához, ha a férfi visszaszolgáltatja a birtok egy részét, amit a nagyanyám apja ostoba módon belevett a házassági szerződésbe. Ha a nagyapám nem egyezett volna bele a dologba, az apám fattyúnak születik. De persze volt olyan okos, hogy belássa, mekkora hibát követett el. így hát a papa percekkel azután jött világra, hogy a pap szentesítette a házasságukat. Mi, Leslie asszonyok

nem szeretjük, ha méltatlanul bánnak velünk. Jobban teszed, ha ezt elfogadod, ha tényleg feleségül akarsz venni.
A férfi nevetett, de megértette a hallottakat.
- Nem leszel rendes kis francia feleség, igaz, kedvesem?
- Nagyon jó feleséged leszek, Sébastian - mosolygott Autumn huncutul. - Ha magához megyek.
- Kaptál már valaha egy kiadós verést? - fenyegette a márki.
Autumn megfordult, és a férfihoz simult.
- Nem - suttogta. - Tőled majd kapok, ha összeházasodtunk?
Csábító ajkai veszélyesen közel voltak.
- A pucér fenekemet szeretnéd, vagy a selyembugyin keresztül is megfelel, ha éppen lesz rajtam, monseigneur? - Odadörgölőzött a férfihoz. - Még sosem vertek meg...
A márki fogát összeszorítva eltolta magától a lányt, újra megfogta a kezét, és visszavezette a nagyterembe, ahol a király a fogadást tartotta. Nem szólt egy szót sem, és Autumn nem tudta elfojtani a kuncogását.
- Remekül fogunk szórakozni, szívem - ugratta.
- Madame - mondta Sébastian Jasmine-nak -, visszahoztam a lányát. Amikor rátaláltam, már közel állt ahhoz, hogy a fiatal király megbecstelenítse, aki alig tizenkét éves, de máris legendákat zengnek szexuális étvágyáról. Azt kellett mondanom neki, hogy jegyesek vagyunk. Azt akarta, hogy Autumn maradjon itt vele, aztán kísérje el Párizsba. Autumn majd elmeséli a többit.
A lányra pillantott, aki éppen szemben állt vele, az anyja mellett.
- Holnap meglátogatlak, és kilovagolunk. Ez az, amit szeretnél, kedvesem?
- Igen, Sébastian - csicseregte Autumn, és megrezegtette sötét szempilláit.
A márki lehajolt, és a fülébe suttogott.
- Edzeni fogom a kezem, hogy jól megerősödjön, kedvesem. Alaposan rászolgáltál egy kiadós verésre. Bugyi nélkül.
- Igen, Sébastian - mormolta a lány, és a márki nevetett.
Azután meghajolt Jasmine, Madame de Belfort és Madame St. Omer előtt.
- Hölgyeim - búcsúzott, majd távozott.
- Mi történt a fiatal királlyal? - kérdezte Jasmine a lányát.
- Nem gondoltam, hogy egy fiatal fiú ilyen érett lehet -felelte Autumn még mindig csodálkozva. - Valójában semmi sem történt. Megcsókolt, és megfogta a jobb mellemet. Én kedvesen, de határozottan rendreutasítottam. Barátian beszélgettünk, mikor Auriville úgy döntött, hogy ideje elcipelnie onnan. Vívtak egy kis szócsatát, aztán a király visszajött a terembe. Miért viselkednek úgy a férfiak, mint a csontért marakodó kutyák, ha nőkről van szó? - találgatta Autumn.
- Ó, drágám - nyugtalankodott Gaby de Belfort. - Remélem a király nem sértődött meg a viselkedéseteken.
- Ne légy ostoba, húgom - szólt rá Madame St. Omer türelmetíenül. - A király olyan, mint minden hasonló korú fiú. Hódítani akar. Nincs ebben semmi bántó. Autumn nagyon ügyesen viselkedett, ahogy egy érzékeny, rendes fiatal lányhoz illik.
- Azt mondta, egy évvel ezelőtt volt először nővel - közölte Autumn.
Madame St. Omer nevetett.
- Azt elhiszem. De az nem volt hódítás, Autumn. Szerveztek neki egy nőt. Valószínűleg a bíboros, aki felismerte, hogy mire van szüksége a felségnek. Ha szajhákkal szórakozik, legalább elfoglalja magát valamivel, és kevesebb vele a gond. Ó, Mazarin nagyon okos fickó. Azt mondják, a királyné titokban hozzáment feleségül.
- De a bíboros száműzetésben van - jegyezte meg Autumn.
- Ez egész biztosan csak átmeneti helyzet - jelentette ki a nagynénje. - Valószínűleg visszatér, ha a király átveszi a hatalmat. Most pedig, kicsim, azt mondd meg, hogy csókol a király?
- Nővérem! - kiáltott rá Gaby de Belfort fülig pirulva. Autumn nevetett.
- Ahogy bárki más, leszámítva a márkit - felelte. - Se-bastian csókja messze a legjobb. Négy kísérletet tettem,nénikém. Lajos mindenesetre egy kissé erőszakos, mintha bizonyítani akarna valamit.

- Azt hiszem - szólt közbe Jasmine -, éppen ideje indulnunk. Tiszteletünket tettük a király és a királyné előtt. Már sötét lesz, mire Belle Fleurs-be érünk. Nem szeretek sötétedés után úton lenni. - Azt sem szerette volna, ha valaki meghallja a beszélgetésüket, és pletykálni kezd.
- Igazad van - helyeselt Madame St. Omer. - Keressük meg Philippet. Á, itt is van, Madame Delacroix-val. A madame özvegyasszony, és úgy tűnik, szemet vetett Philippe-re. Nézzétek, hogy flörtöl vele a ribanc! Elszánt léptekkel indult feléjük.
- Toinette attól fél, hogy el kell hagynunk a házat, ha Philippe megnősül. Jobban szereti a hatalmas Archambault-t a kis özvegyi házaknál - magyarázta Gaby de Belfort tőle szokatlan őszinteséggel.
- Philippe nem fog újra megnősülni - mondta Jasmine. - Sokkal kényelmesebb élete van özvegyként, és ott vagytok neki társaságnak ti, a húgai. Persze, ha fel akarná adni a'függetlenségét, egészen biztosan millió nőt találna, aki szívesen hozzámenne.
Gaby kuncogott.
- Teljesen igazad van. Én is ezt mondtam a nővéremnek, de ő attól tart, hogy valami Madame Delacroix-hoz hasonló nő tőrbe csalja, mielőtt még észrevenné, mi történt. Philippe úriember, inkább megteszi, amit kérnek, csak ne sértse meg egy nő érzéseit. Ezért vigyáz rá annyira a nővérem.
Adali előrement, hogy megnézze, előálltak-e a kocsik. Megvárta, míg Autumn és a két idősebb nő elhagyta a kastélyt. Miközben besegítette Madame de Belfort-t a kocsiba, Saville grófja és Madame St. Omer sietett ki a házból, hogy csatlakozzanak hozzájuk. Azután Adali Jasmine-nal és Autumn-mal beszállt a másik kocsiba, és máris útnak indultak vissza a folyó mentén otthonaikba.
Mikor hazaértek Belle Fleurs-be, Autumn utasította Lilyt, hogy készítse elő a lovaglóruháját másnap reggelre.
- A márki jön holnap! - magyarázta. - Udvarolni fog nekem, azután összeházasodunk.
- Nem tudom, miért tartott olyan hosszú ideig, hogy meghozza ezt a döntést - sopánkodott Lily. - Minden bolond láthatta, hogy ő való magához, kisasszony. A többiek túlságosan féltek a visszautasítástól. Autumn kuncogott.
- Azt akartam, hogy ugyanúgy udvaroljanak nekem is, mint más lányoknak. Három kérő egyszerre mindenkinek sok lenne. Folyton csak egymással versengtek, rám ügyet se vetettek!
- Most majd foglalkoznak magával - felelte Lily. - Az a francia, akit választott, kisasszony, tudja, mitől döglik a légy. Csak úgy lángolnak a szemei, ha magára néz. Azt mondják, a franciák nagyon jó szeretők - nevetett.
Autumn rendreutasította a szolgálólányt.
- Nem hiszem, hogy a mama vagy Toramalli örülne, ha hallaná, miket beszélsz. Úgy látom, egyre nagyobb a tudásod is, ahogy a francia nyelvben haladsz előre, Lily. Az a gyanúm, hogy többet tanulsz attól a cselédtől, Marctól, mint Bemard atyától - ugratta.
Lily erősen elpirult, amin Autumn-nak muszáj volt nevetnie.
- Ó, kisasszony, ön nagyon-nagyon rossz.
Anya és lánya a kandalló előtt töltötték az estét. Mindketten kényelmes, hímzett bársony köntöst viseltek, és puha papucsot, mert hűvös volt az idő. Kenyeret és sajtot pirítottak a tűz fölött, ahogy Autumn gyermekkorában Glen-kirkben. Édes, világos bort kortyolgattak a téli körte mellé, amely felszeletelve és mézzel megcsurgatva feküdt előttük a tányéron.
- Bárcsak örökké tartana ez a pillanat - mondta Autumn az anyjának. - Olyan békés minden, nem kell aggódni semmi miatt.
- Már tizenkilenc éves vagy, éppen ideje felnőnöd - felelte az anyja. - Az apáddal a széltől is óvtunk, te voltál a mi kisbabánk.
- Sosem haragudtam miatta - mosolygott Autumn.
- Nem, te nem. Mondd csak, mi ez a hirtelen félelem a felnőtté válástól, kicsim? Sebastian miatt? Mi jár a fejedben? Tudod, hogy a döntés a te kezedben van. Ha úgy találod, hogy mégsem ő az igazi, én melletted állok.
- Férjhez menni nagyon nagy lépés - mondta lassan Autumn.
Jasmine gyengéden megsimogatta térdénél kuporgó lánya vörösesbarna haját.

- Ne azon törd a fejed, milyen lesz feleségnek lenni. Gondolj arra, hogy halálosan szerelmes leszel a márkiba, és arra, hogy milyen lesz szeretkezni vele. Ezek a legfontosabb dolgok, Autumn. Csak amikor már úgy érzed, hogy nem tudnál nélküle élni, hogy vele akarod leélni az egész életedet, és az ő gyerekeit akarod nevelni, csak akkor gondolkozz azon, milyen lesz feleségnek lenni.
- De milyen pontosan az igazi szerelem, mama? Honnan tudom meg, ha eljön? Olyan butának érzem magam, amiért ilyeneket kérdezek, de nem tudom, milyen érzés, mit jelent valójában. - Nagyot sóhajtott. - Mi van, ha azt hiszem, hogy Sebastian az igazi, de később rájövök, hogy tévedtem? Akkor már késő lesz, mama!
- Nem tudom pontosan meghatározni, milyen az igazi szerelem, Autumn. Csak azt mondhatom, hogy tudni fogod, ha eljön. A nővéreid is tudták, és te is tudni fogod. Félsz a márkitól?
- Nem - felelte Autumn. - Tényleg kedvelem, de úgy felbosszant az erőszakossága!
Jasmine nevetett.
- Szerelmes beléd, és fél, hogy elveszít - magyarázta. -Ezért játssza a kemény férfi szerepét. El is hiszem, hogy bosszant. Minden férfi ezt csinálja. Még az apád is így tett. Mit gondolsz, miért menekültem előle, amikor a király kiadta a parancsot, hogy házasodjunk össze? Erőszakos volt, nem törődött vele, hogy én mit szeretnék. Ő volt James Leslie, Glenkirk grófja, a király hűséges alattvalója. Nagyon dühös voltam. Szerelmes volt belém? Csak azért akart elvenni, mert a király megparancsolta? Akart engem? Mi iránt vágyakozott erősebben - hogy megfeleljen a királynak, vagy hogy velem éljen? Erről nem beszélt. Csak annyit mondott, hogy tűzzem ki az esküvő napját, és ő ott lesz. Nagyon bosszantó volt.
Autumn kuncogott.
- Miféle botrányt csináltál, amiről a család sosem beszélt? - kérdezte. - Veled meg a papával kapcsolatban.
- Tudom, mire gondolsz - felelte Jasmine mosolyogva.
- Azt hiszem, most már elég nagy vagy ahhoz, hogy elmeséljem. Nem sokkal azután, hogy Indiából Angliába jöttem, és de Martsco nagyszüleimhez költöztem, Robin nagybátyám szilveszteri estélyt adott. Az apád Robin barátja volt, a Lynwood házban szállt meg. A mostohatestvérem, Sybilla úgy döntött, ő lesz Glenkirk következő úrnője, de Jemmie ügyet sem vetett rá. Aznap éjjel Jemmie és én úgy éreztük, hogy egy kis kényeztetésre vágyunk. Mindketten özvegyek voltunk. Rajtakaptak minket az ágyban. Nem kérte meg azonnal a kezemet, ezért a mostohaapám tette fel neki a kérdést. Mielőtt Jemmie válaszolhatott volna, közöltem, hogy nem akarok hozzámenni. Számomra ezzel le volt zárva az ügy. A nagyszüleim azonnal megszervezték az esküvőmet Rowan Lindleyvel. Mit sem sejtettem arról, hogy Jemmie belém szeretett, boldog házasságban éltem. Akkor sem tudtam, mit érez Jemmie Leslie, amikor a király évekkel később, Rowan meggyilkolása után kiadta a parancsot a házasságra. Azt akartam, hogy szeressenek, mert előtte három csodálatos férfi szeretett, és tudtam, hogy egy szerelem nélküli házasság sokkal rosszabb lenne a korábbi kapcsolataimnál.
- De aztán beleszerettél a papába? - kérdezte Autumn.
- Azt hiszem, már régóta szerettem, a botrányos afférunk óta - felelte Jasmine. - Csak elnyomtam magamban az érzést, mert azt hittem, nem vezet sehová. Mekkorát tévedtem!
- Még mindig nem feleltél a kérdésemre a szerelemről
- makacskodott Autumn.
- Senki sem tud felelni a kérdésedre, kicsim. Csak annyit mondhatok, hogy ha eljön, felismered. Hinned kell nekem, bízz bennem. - Jasmine megnyugtatásul megpaskolta lánya kezét. - Most pedig, kicsim, menj a szobádba, és aludj. Fogadni mernék, hogy a márki korán itt lesz, hogy kilovagoljon veled. Most, hogy az egész terep az övé, a lehető leggyorsabban el akar majd varázsolni, hogy az ágyába cipelhessen.
Autumn felállt, és lehajolt, hogy megcsókolja az anyját.
- Jó éjt, mama - mondta, majd felment a szobájába.
Míg Lily az igazak álmát aludta, Autumn éberen feküdt. Megkérdezte az anyját, hogy milyen az igaz szerelem, azt remélve, hogy tiszta és pontos meghatározást kap válaszul, de Jasmine nem tudott neki felelni. Az lenne a szerelem, amit akkor érzett, amikor pillantása először találkozott Sebastian d'Oleronéval az erdőben? Azt mondta az anyjának, hogy nem fél a férfitól, pedig ijedtséggel töltötte el a benne kavargó szokatlan, zavaros érzés.

Autumn kimászott az ágyából, és az ablakhoz surrant. A hold ezüstösen fénylett a tó vize felett. Nem értette, mi játszódik le a lelkében. Hirtelen rájött, miért tartotta távol magától a férfit, amikor a herceggel és a gróffal is udvaroltatott magának. Úgy viselkedett, mint egy gyerek, akit mindenféle édességgel kínálnak, de amikor végül választ egyet, hirtelen elbizonytalanodik, hogy vajon tényleg arra vágyik-e.
„Miért jelent ez nekem ekkora nehézséget? - töprengett magában. - India azonnal tudta, hogy rátalált az igazira. Fortune is, ha hinni lehet a történeteknek. De mindez még azelőtt volt, hogy megszülettem. Mi a baj velem? Lehet, hogy Sebastian nem az igazi, de nagyon jóképű, és csak úgy kalapál a szívem, amikor találkozunk!" Nevetett magában. Milyen féltékeny lett, amikor látta, hogy a kis király kikezdett vele. Ettől a gondolattól Autumn hirtelen mély elégtételt érzett. Visszaosont a szobán át, felmászott az ágyába, és mély álomba merült.
Reggel különösen nagy gondot fordított a toalettjére. Könnyű zöld gyapjúnadrágját alaposan kikeféltette, Lily már panaszkodott, hogy kifényesedik az anyag, ha tovább dörzsöli. Amikor elégedett volt az eredménnyel, felhúzta a nadrágot selyembugyogója tetejére. Felülre hosszú ujjú selyemblúzt vett, rá bőrmellényt, amelynek nyakát halványkék szalag szegélyezte. Lovaglónadrágjával megegyező színű, világos gyapjúzoknit húzott barna bőrcsizmája alá. Azután leült, és hagyta, hogy Lily kibontsa a copfját, kifésülje hosszú haját, és újrafonja. Begombolta bőrmellényének ezüstözött csontgombjait, majd elvette lovaglókesztyűjét a cselédlánytól.
Kinyílt a. szoba ajtaja, és az anyja lépett be.
- A márki még nem érkezett meg, és mennünk kell a reggeli imára - mondta. - Bemard atya nem örülne, ha megfeledkeznél Isten iránti kötelességedről.
Autumn nem vitatkozott. Együtt mentek le az ebédlőbe, ahol már megterítettek a reggelihez. Ott állt a márki, rájuk várt. Autumn szíve a torkában dobogott.
- Csatlakozik hozzánk, Sébastian? - kérdezte Jasmine, látva, hogy a lánya képtelen az illem leghalványabb jelét mutatni.
- Azt hittem, már végeztek az étkezéssel - felelte a férfi.
- Előbb az ima, aztán az evés - rótta meg Jasmine kedvesen. - Autumn-nak muszáj ennie. Ismerem a lányomat, nem akar majd egyhamar visszajönni a lovaglásból. Adali majd gondoskodik róla, hogy vigyenek magukkal kenyeret, bort és sajtot. Foglaljon helyet!
- Bonjour, kedvesem - köszöntötte a márki a lányt, miközben megcsókolta a kezét. - Jól aludtál a chenonceaux-i kaland után?
- Apró kaland volt csak, monseigneur - felelte Autumn, majd kiszabadította a kezét, és leült az asztalhoz.
- Nagyobb is lehetett volna, ha nem avatkozom közbe.
- Á, igen - vágott vissza a lány. - Kimenekítettél egy felbőszült tizenkét éves fiú karmaiból. - Elvett egy főtt' tojást, és hámozni kezdte.
- A királyéból - helyesbített a márki -, aki a híresztelések szerint már csinált egy fattyút az egyik Szajnájának.
- Még a királynak sincs joga, hogy megerőszakoljon, monseigneur - ellenkezett Autumn. - Csak egy csók volt, egy futó érintés. Tökéletesen ura voltam a helyzetnek. Vajon a király megkérdezte az anyját, hogy miért kerestette? - Édesen a férfira mosolygott, és belemártotta a tojást a sóba.
- Mindenesetre én örültem, hogy Sébastian követett, és a közeledben volt, hogy segítségedre siethessen, ha szükség van rá - vágott közbe Jasmine. Felemelte az ezüsttálkát, és megkérdezte: - Óhajt egy tojást, monseigneur? És próbálja ki azt a kitűnő dijoni mustárt is. Bort? Vagy esetleg egy kis teát kívánna? Kiváló teafűből készült. A család kereskedőhajói importálják Indiából. Egyre népszerűbbé válik, sokkal kellemesebb, mint a spanyol csokoládé vagy a török kávé.
- Madame, ön igazin kedves - felelte a márki. - Talán inkább önnek kellene udvarolnom a lánya helyett.
Jasmine szívből felnevetett.
- Ez igazán hízelgő, de figyelmeztetnem kell, hogy én nem vagyok eladósorban, Sebastian. Vőre szükségem lenne, de férjre semmiképpen sem!
Autumn hallgatta a csevegésüket, és érezte, hogy egyre bosszúsabb lesz. Lenyelte a tojást, és mellé egy darabka vajas kenyeret. Csöndben hajtotta fel a teáját, majd mikor végzett, felállt.

- Készen állok a lovaglásra, monseigneur. - Azzal kivonult az étkezőből.
A márki is felállt, meghajolt Jasmine felé, és a lány után indult. A hercegné nevetett, majd intett Adalinak.
- Mondd meg Red Hugh-nak, hogy ma nem kell elkísérnie a lányomat - utasította. - Siess!
Adali meghajolt, és nesztelenül kiszaladt a házból. Korához képest meglepően fürge volt.
Az udvaron Autumn a nyeregbe ugrott, összefogta a gyeplőt kesztyűs kezében. Gyengéd rúgással indulásra késztette a lovát, majd átügetett az íves kőhídon.
Mögötte a márki Red Hugh-t kereste a tekintetével, de a hatalmas skót nem volt sehol. Adali bukkant fel, és megmagyarázta a helyzetet.
- Megbízunk önben és a kisasszonyban. Ne éljen vissza a bizalmunkkal.
A márki komoly arccal bólintott, majd felpattant a lovára, és a lány után indult.
Autumn az erdei ösvényen haladt. Mire a férfi utolérte, a lány éppen a kis patakon kelt át, amelynél először találkoztak. Miután biztonságosan átért a túlpartra, megfordult, és büszkén a márkira mosolygott. Azután visszafordította a lovát, és továbbhaladt a fák között, míg egy napsütötte, világos tisztásra nem ért. Már majdnem átért a másik oldalára, amikor meghallotta a férfi lovának gyors patkódobogását.
Megállt, hogy bevárja a férfit, és amikor az megérkezett, így szolt hozzá:
- Elég sokáig tartott, Sebastian. Hol van Red Hugh?
- Azt mondták, ma nincs szükség a jelenlétére. Egyedül én felelek érted - mondta a márki vigyorogva.
Autumn hangosan felnevetett. Rosszkedve elszállt, kilovagolta magából a ragyogó tavaszi napsütésben.
- Igazán bátor vagy - felelte. - Ez a te birtokod? Emlékszem, amikor először találkoztunk, azt mondtad, hogy a patakon túli vidék Auriville márkijáé. Ez hogy lehetséges, ha Archambault-tól délre laksz?
- A kastélyom és a szőlőim délre vannak, de a birtokom elnyúlik Archambault-n túlra. Az ő földjük is az én családomé volt a régi időkben. Ők adták a mai Archambault-birto-kot egy másodszülött fiúnak. A de Saville és a d'Oleron családoknak közös ősük van, egy bizonyos Lucien Gaullus Sabinus. A legenda szerint törzsfőnök volt, és a rómaiak oldalán állt. Hűségéért római állampolgárságot és nevet kapott. Földjét a tizennyolcadik században kettéosztották, amikor a családban csak két gyermek született. Mind a kettő fiú volt. A fiatalabbnak kitűnő házasság kötésére nyílt lehetősége, s cserébe valami különleges ajándékot kellett adnia menyasszonyának. Az én birtokom jóval nagyobb, mert én az idősebbik fiú ágához tartozom.
- Sabinus. Sebastian! - mondta a lány. - A nevét az ősöd után kaptad.
- Tudsz latinul? - kérdezte a férfi.
- Művelt nő vagyok, Sebastian. Beszélem az anyanyelvemet, az angolt, a franciát és az olaszt. Tanultam latinul és görögül is. Tudok írni. Olvasni. Meg tudok oldani egyszerű matematikai feladatokat. Tanultam földrajzot, logikát, rengeteg történelmet, többek közt a mamám Indiájáét is. Írországban születtem. Katolikusnak és protestánsnak is megkereszteltek, de ez egy bonyolult történet. Rendkívül liberális gondolkodásúnak neveltek, mind a vallás, mind a civil élet terén. Most Bemard atya tanít, és igyekszem, hogy ne bosszantsam fel. Nagyon egysíkú a gondolkodása, mint a papok többségének.
A férfi nevetett az előadáson.
- Nem lesz belőled tökéletes francia feleség, azt már látom - mondta -, de nem kell nekem senki más, csak te, Autumn. Egyáltalán nem ijeszt meg az őszinteséged.
- Én vagyok a legfiatalabb a családban - folytatta a lány.
- Akkor születtem, amikor a szüleim már lemondtak róla, hogy még egyszer gyereket nevelhetnek. Ezért születtem Írországban. A mama nem tudta, hogy terhes, azt hitte, véget ért a fiatalsága. Mire felismerte, hogy a ciklusa azért borult fel, mert gyermeket vár, már egy tenger választotta el őket Glenkirktől. Öt bátyám van. Kettő herceg, egy márki, és a két legfiatalabb báró. Két nővérem van, India, az idősebb Oxton grófnője. A fiatalabb, Fortune, akire én nem is emlékszem, az Újvilágban él a férjével. Fortune-nek hatalmas birtoka lehetett volna Ulsterben, de szerelmes lett a rosszabbik testvérbe és a jobbik emberbe - magyarázta Autumn.
- De ez már egy másik történet - szólt a márki. Autumn mosolyogva bólintott.
- Mikor azt mondtad, hogy az édesanyád túlélt három férjet és egy királyi szeretőt, hogy mindkét nagyanyádnak két férje volt, sőt az egyiküknek egy királyi szeretője is, és török háremben élt, és hogy a dédnagyanyádnak hat férje volt és számtalan szeretője, csak ugrattál, igaz, kedvesem?- kérdezte a férfi.

- Nem - hangzott a kurta felelet.
- Meg fogom kérdezni a mamádat.
- Ha akarod, csak tessék, de én nem hazudok - jelentette ki Autumn. - Az igazság, amit elmeséltem, olyan hihetetlen, hogy megbocsátom, amiért megkérdőjelezi. De figyelmeztetlek, Sebastian: ez volt az egyetlen eset, amikor megengedtem, hogy kételkedj a szavamban. Ha még egyszer előfordul, hogy nem hiszel nekem, azonnal elhagylak, akkor is, ha esetleg már a feleséged leszek. Most már mindent tudsz rólam. Te következel.
- Chermont-ban születtem és nevelkedtem - kezdte a férfi. - Sosem hagytam el a vidéket. A nővérem apáca, a szüleim pedig halottak. Nagyon unalmas fickó vagyok, Autumn. Ezt tudnod kell, ha a feleségem leszel. Nincs más szenvedélyem, csak a birtokom, a borom és most már te.
Sosem foglak becsapni, és úgy foglak kényeztetni, ahogy nőt még soha senki. Imádni fogom a gyerekeket, akiket szülsz nekem. Tudnál ilyen csendes életet élni?
- Ilyen csendesen éltem egész életemben. Az otthonom, Glenkirk a skót felföld délkeleti részén fekszik. Néha nyáron Angliába utaztunk a mamámmal, de sosem jártam Londonban, sőt Edinburghban sem. Távol tartottak a társasági élettől. Azt remélem, hogy egyszer sok gyermekünk lesz, és elviszel az udvarba. A király azt mondta, épít egy csodálatos palotát \fersailles-ban. Azt nagyon szeretném megnézni, Sebastian. Egyszer majd elviszel az udvarba?
- Hozzám kell jönnöd feleségül ahhoz, hogy elvihesse-lek az udvarba - felelte a férfi. - Azt akarod ezzel mondani, hogy a feleségem leszel?
- Hát persze hogy a feleséged leszek - mondta Autumn. - Különben miért hagynám, hogy udvarolj nekem? Miért küldtem el de Belfort-t és Guyt? Azt hiszed, olyan gonosz vagyok, hogy szórakozom veled, és áltatlak? Férfiak! Miért nem értenek meg soha semmit?
- Akkor jegyesek vagyunk? - kérdezte a férfi.
- Hát, addig nem, amíg nem hozol nekem gyűrűt - jelentette ki a lány - A szándékodat nyilvánosságra kell hoznunk.
- És ha megkapod a gyűrűt, kitűzöd az esküvő napját?
- Nyár végére gondoltam - suttogta álmodozva Autumn.
- Ha addig ki nem tekerem a nyakad, kedvesem - mordult rá a férfi összeszorított fogakkal.
- Nem tekerheted ki, legalábbis amíg nem szeretkeztél velem - mondta a lány. - Ne felejtsd el, azt mondtad, nem halhatok meg szűzen.
Visszafordította a lovát.
- Indulás, Sebastian! Vissza kell mennünk Belle Fleurs-be, hogy elmondjuk a mamának, mindenben megegyeztünk.
A márkiból kitört a nevetés. Nem tudta visszatartani. Autumn nem hasonlított egyeden lányhoz sem, akit ismert, és valószínűleg az idegeire fog menni, de csak őt akarta feleségül. Megsarkantyúzta a lovát, és a lány után indult.

8. fejezet

A kerek smaragd levélzöld színű volt. Kerek türkizek és gömbölyűre csiszolt kékesfehér gyémántok övezték. A köveket ír vörösaranyba ágyazták. Autumn még soha életében nem látott ilyen csodálatos gyűrűt. Még Jasmine-t is lenyűgözte a gyűrű szépsége, akinek ékszergyűjteménye messze földön híres volt. Elismerően bólintott.
- A kövek illenek a szemed színéhez - mondta Sebastian Autumn-nak, amikor az ékszert a lány ujjára húzta.
- Egyenesen neked készíttettem, kedvesem.
Megcsókolta a kezét, amelyen a gyűrűt viselte.
- Most már formálisan is jegyesek vagyunk, és nyilvánosságra hoztam a szándékom, igaz?
Autumn rámosolygott, könnyek csillogtak a szemében.
- Köszönöm - sikerült megszólalnia.
- Magatokra hagylak benneteket - mondta csendesen Jasmine. - Itt marad éjszakára, Sebastian?

- Igen, madame.
- Adali majd megmutatja a szobáját, ha óhajtja - mondta az asszony, és elhagyta a szobát.
- Itt maradjak felügyelni, hercegné? - kérdezte az idős inas.
- Mondja meg a márkinak, hol fog aludni. Autumn majd később odavezeti. Egyedül kell maradniuk, Adali. Azt hiszem, még mindketten emlékszünk rá, miért.
Adali bólintott.
- Milyen rég történt, és milyen távol innen - felelte. -Számomra a legnagyobb áldás, hogy láthattam az ön gyerekeit, sőt az unokáit is, hercegnőm. Hányan nincsenek már közöttünk? Már csak Rohana, Toramalli és én maradtunk, hogy szolgáljuk önt.
- Ez az én nagy szerencsém, öreg barátom - felelte Jas-mine. - Megyek lefeküdni. Tedd a dolgodat, aztán menj te is aludni.
Adali visszament a szalonba, és mosolyogva nézte, ahogy Autumn és Sebastian összedugott fejjel sugdolózott.
- Mademoiselle - kezdte. - Túl öreg vagyok már ahhoz, hogy végignézzem a fiatal szerelmesek boldog turbékolá-sát. A márki a kék szobát kapja, az édesanyja szobájának másik oldalán. Megmutatja neki, ha végeznek, hogy az öreg csontjaimat puha ágyamban pihentethessem?
- Persze, Adali - felelte Autumn, és megpróbálta leplezni örömét. - Bonsoir, aludj jól!
Adali udvariasan meghajolt, majd távozott.
- Nem aggódnak amiatt, hogy megpróbállak elcsábítani? - ugratta Sebastian, és megcsókolta az orra hegyét.
- Szerintem azt remélik, hogy én csábítalak el téged -vágott vissza a lány. - Akkor már nem gondolhatom meg magam, és kénytelenek leszünk összeházasodni.
- Szeretnéd, ha elcsábítanálak? - kérdezte a férfi, és beletúrt a lány sűrű, sötét hajába.
- Nem - felelte Autumn. - Azt akarom, hogy a nászéjszakánk tökéletes emlék legyen, de ha szívesen beavatnál most a szerelem egy-két rejtelmébe, nem ellenkeznék.
- Egyszer már megérintettél ott - mondta a férfi, aki kíváncsi volt, milyen tapasztalatai voltak a lánynak azelőtt.
- Gyermekkoromban főleg a környékbeli fiúkkal játszottam - magyarázta a lány. - Ne felejtsd el, hogy én vagyok a legkisebb a családban. Az idősebb testvéreim Patrick kivételével már mind elhagyták Glenkirköt, mire én megérkeztem Írországból. Ahogy növekedtünk, a pajtásaim egyre erősebben érdeklődtek a szexuális kérdések iránt, és elkezdték összehasonlítgatni a méreteiket. Nem zavarta őket, hogy én is ott vagyok, de sosem mertek volna közelíteni hozzám, hiszen én voltam a herceg lánya. Én viszont nagyon kíváncsi voltam. Szórakoztak egymással, és néha velem is, talán azért, hogy lássák, mit szólok hozzá, megijedek-e. A bátyám, Patrick rájött a dologra. Megvert néhány, fiút a tiszteletlenségéért. Aztán előadást tartott nekem a férfi nemi szervről, és a mamához küldött, hogy ő mondja el a többit. Amikor a papa ezt megtudta, először nagyon felháborodott, de a mama megvilágította neki a helyzet humoros oldalát. Ezért érintettelek meg. A mama elmagyarázta, hogy a nő érintése egyszerre kellemes és izgató. Azt akartam, hogy jó legyen neked, mert olyan kedves voltál hozzám.
- Akartál valaha más férfinak is kedveskedni, Autumn? -faggatta a férfi, részben kíváncsiságból, részben féltékenységből.
-Jaj, dehogyis! - háborodott fel a lány. - A mama azt is elmagyarázta, hogy az efféle érintés csupán jegyesek között helyénvaló. Igazán nem gondolhatod, hogy válogatás nélkül fogdosom a férfiakat, Sebastian! - Elnevette magát. -Már rég férjnél lennék, ha így tettem volna, és nem feltétlenül azzal élnék, akit szeretek.
A férfiból is kitört a nevetés. Olyan furcsán keveredett a lányban az értelem és az ártatlanság. Megértette, hogy a lány csupán elszigeteltségének köszönheti, hogy még szűz. Ha elvitték volna az udvarba, könnyű prédája lett volna a kéjsóvár és gátlástalan nemeseknek, akik odavannak a fiatal lányhúsért.
- Értem - mondta kedvesen, és belecsókolt a lány apró tenyerébe. - Szeretem, amikor megérintesz, Autumn.
A lány hirtelen megremegett.
- Talán jobb lenne, ha nyugovóra térnénk - mondta nyugtalanul.
- Talán nem - suttogta a férfi, és felállt a tölgyfa pamlagról, ahol addig üldögéltek, és magával húzta a lányt is. -Üljünk oda, a tűzhöz. Itt ez a finom, puha bárányb ő r, kedvesem.

Addig ügyeskedett, míg sikerült leheveredniük a földre.
- Nem kellemesebb és melegebb itt? A tavaszi éjszakák hűvösek. Mintha a tél még nem akarna távozni. Mögötte ugyan érezni a meleg fuvallatot, de jólesik a tűz mellé ülni esténként.
- Egyszer láttam a szüleimet így üldögélni a kandalló előtt - jegyezte meg Autumn.
És még sok minden mást is látott, míg Adali macskalépteivel mögé nem surrant, és össze nem csapta kezét nyitott szája előtt. Aztán persze kuncogva visszacipelte a szobájába. Vajon Sebastian is úgy szeretkezne vele? - találgatta magában.
Csendben ültek, figyelték a lángok táncát. Vörösen, narancssárgán, aranyszínűn izzott a tűz, néha kék lángot lövellt ki magából. Égés közben halk, pattogó hangot hallatott. Autumn megfigyelte, hogy a kandallót csodálatosan faragott kőangyalkák díszítik. Nem értette, miért nem vette eddig észre őket, bár még sohasem vizsgálta a kandallót ebből a szögből. A férfi hirtelen mögé csúsztatta a karját. Autumn első gondolata a menekülés volt, de aztán megnyugodott, és fejét a márki vállára hajtotta. Nem volt szükség szavakra. Sebastian egyik karjában a lányt tartotta, a másik kezével kinyúlt, és simogatni kezdte Autumn nyakának selymes ívét. Keze lassan és finoman siklott végig a nyaklánc vonalán, ujjai gyengéden keresték a lány telt ajkait. Az ajkak szinte önkéntelenül megcsókolták az ujjhegyeit. Óvatosan megfogta a lány állát, maga felé fordította, és megcsókolta, először gyengéden, majd egyre szenvedélyesebben. A férfi érezte a lány feltörő vágyát, aki először félénken, majd egyre merészebben csókolta.
Autumn felsóhajtott a férfi szája nyújtotta gyönyörtől. Érezte, amint a férfi mozdulatát utánozva szétnyílnak ajkai, és illatos leheletük keveredése fokozta feltörő vágyukat. A férfi nyelve a lány megdöbbenésére hirtelen behatolt a szájába, és forró, heves gyengédséggel becézgette az ő nyelvét. Autumn először megijedt, de aztán megérezte, hogy gyönyörhullám csap át rajta. Követte a férfi mozdulatait, viszonozta nyelvével a simogatást.
A márkiban, látva, hogy a lány nem fél már, sőt örömét leli az érintésében, még hevesebb lett a vágy. Ajkaik folytatták a játékot. A férfi a lány blúza felé nyúlt, kigombolta, majd félredobta. Autumn egy szót sem szólt, szemeit szorosan csukva tartotta. A márki megnyugtatásul megcsókolta a szemhéját, majd ujjai a kombinét összefogó szalagot kezdték bontogatni. Hatalmas keze becsúszott a selyem alá, hogy a formás melleket becézgesse. Szinte reszketett a vágytól és az őrjítő szerelemtől, amit a lány iránt érzett.
Autumn megremegett az érintésétől. Fejét a férfi vállára ejtette. Testével szorosan hozzásimult, erős karok tartották. Torkában dobogott a szíve. Borzongott a kéjes érzéstől, ahogy a férfi gyengéden masszírozta ujjbegyeivel a mellbimbóját. Ajkaik szétváltak, Autumn mélyet lélegzett, majd sóhajtva fújta ki a levegőt.
- Szereted az érintésemet - suttogta a férfi. Autumn kinyitotta a szemét, és a márkira pillantott.
- Igen - mondta mindössze, azután újra lehunyta szemét, és hozzásimult.
A férfi kissé megemelte a lányt, majd lehajtotta a fejét, és ajkai összezárultak mellbimbóján. Keményen szívta őket, karjában szorosan tartva a könnyű kis testet.
Autumn szemei ismét kinyíltak, meglepetés tükröződött bennük. A férfi szájának játéka felkavaró érzéseket keltett benne életre, amelyek létezéséről eddig sejtelme sem volt. Abban sem volt biztos, hogy tudja, mit érez. Volt valami egészen különös benne. Aztán rádöbbent, hogy a férfi is ugyanúgy el van ragadtatva tőle, ahogy ő a férfitól. A bizsergető érzés a lába között tökéletesen új élmény volt számára. Szeretett volna nevet adni neki. Sejtette, hogy ismeri a szót.
- Ez a kéj? - kérdezte hangosan.
A márki felemelte fejét a lány melléről. Szemei tágra nyíltak a leplezetlen vágytól.
- Igen - suttogta, majd feje újra a mellbimbókra hajolt. Szívta, nyalogatta, morzsolgatta őket, majd újra nyalogatta. Keze lázasan markolta a lány mellét, gyömöszölte, hogy még többet vehessen belőle a szájába. Felnyögött a határtalan gyönyörtől, amely eltöltötte.
A lány ujjai beletúrtak a márki dús, sötét hajába.
- Mutass még többet! - kérte a férfit. - Mindent tudni akarok!
A márki feleletképpen hátradöntötte a báránybőrön. Autumn látta a tüzet; úgy tűnt, épp a feje fölött táncolnak a lángok. A férfi ujjai a kombinét gombolták, majd szétnyitották, hogy csillogó, ezüstszürke szeme elé táruljon a lány fedetlen teste. Megcsókolta szinte lázas izgalommal. Szája fel-alá mozgott a lány

testén, csókolta, ahol érte. A férfi egyre lejjebb és lejjebb hatolt, míg végül megállt, és hirtelen nyalni kezdte a nő bőrét, hosszú, erős mozdulatokkal.
- Ah - sóhajtotta Autumn remegve, részben az izgalomtól, részben a borzongástól, ahogy a férfi nyelve a bőréhez ért.
Érezte, hogy a férfi felhajtja a szoknyáját, combja hajlatát simogatja, egyre feljebb és feljebb csúsztatja a kezét, s végül ujjai az ágyékához érnek.
- Nem viselsz bugyit? - kérdezte a férfi, aki nem tudta, hogy a meglepetés vagy a megdöbbenés erősebb benne.
- Csak akkor hordom, ha lovagolni megyek, a nadrág alá - suttogta Autumn. - Gyermekkoromban nem hordtam. Csak a baj van vele, ha rád jön a szükség, és tizenkét alsószoknyát viselsz.
A márki visszahúzta a kezét a szoknyája alól. Autumn tényleg túl ártatlan ahhoz, amire ő most készült. Nem ma este. De hamarosan, gondolta magában.
- Miért hagytad abba? - kérdezte a lány kíváncsian.
A márki könnyedén megcsókolta a száját, és igazgatni kezdte a félig széttépett kombinét. Az anyagon végzett rombolás láttán a fejét rázta.
- Hogy fogod ezt megmagyarázni a cselédeknek? - kérdezte.
- Majd megjavítom, hogy ne vegyék észre - felelte a lány.
- Miért hagytad abba, Sebastian? Nagyon élveztem, amit tettél velem.
- Azért, mert nem tudok uralkodni magamon, ha rólad van szó, kedvesem - magyarázkodott félig őszintén, miközben felállt, magával húzva a lányt is. - Még annál is sokkal kívánatosabb vagy, mint gondoltam, Autumn. Ha továbbmegyünk, nem hiszem, hogy képes lettem volna megállni.
Felemelte a lány blúzát, és rásegítette, bekötötte a szalagokat, és begombolta a gombokat.
- Talán nem is akartam volna, hogy megállj - mondta a lány.
- Te még tapasztalatían vagy, kicsim. Rám kell bíznod a döntéseket efféle kérdésekben.
- Te nagyon rendes francia férj leszel, igaz? - ugratta Autumn a férfit, majd lábujjhegyre ágaskodva gyors csókot nyomott a szájára.
- Igen - hagyta rá a márki nevetve -, te viszont nem leszel jó francia feleség, és az őrületbe kergetsz majd, ugye?
- Igen - ismerte el Autumn mosolyogva. - Gyere, ha már nem akarsz tovább kényeztetni, megmutatom a szobádat. Épp a mamáé mellett van. Én a másik oldalon alszom. Belegondolhatsz, mielőtt aludni mész, hogy milyen közel töltjük egymáshoz az éjszakát.
Felvezette a lépcsőn vőlegényét, megmutatta a szobáját, és már ott sem volt.
Sebastian boldog mosollyal nyitott be hálószobájába. Kis tűz égett a sarokban álló kandallóban. Faliszőnyeg csillogott az ágy oldalán, az ágyra pedig hálóruhát terítettek. Az éjjeliszekrényen egy kancsó víz és egy törülköző várta. Levetkőzött, alaposan megmosakodott, majd belebújt a hálóruhába. Ahogy átbújtatta fején az inget, egy szépen ösz-szehajtogatott kis papírlap hullott belőle a földre. Felemelte, kinyitotta, és elolvasta.
„Holnap Chermont-ban leszek. D'Albert."
A pokolba, bosszankodott. Miért pont most, amikor éppen a legjobban haladnak a dolgok Autumn-mal. Milyen elfogadható indokot találhat arra, hogy elhagyja Belle Fleurs-t még ha rövid időre is? Valószínűleg nem is lesz rövid az az idő, ha d'Albert-ről van szó. De hát nincs választása, gondolta magában Sebastian d'Oleron, miközben bebújt az ágyába. Ki kell találnia valami mentséget, még akkor is, ha ezzel magára haragítja a lányt. Már csak néhány hónap, és a király törvényesen is elfoglalja trónját. Akkor mindenkinek könnyebb lesz.
Közvetlenül az első napsugarak felbukkanása előtt ébredt, mint mindig. Gyorsan felöltözött, és elhagyta a szobáját. A szalonban még senki nem volt, de az istállóban találkozott Red Hugh-val.
-Jó reggelt, monseigneurl - köszöntötte a skót.
- Bonjour, Hugh. Mondd meg Mademoiselle Autumn-nak, hogy Chermont-ba mentem, az új szőlőtőkék beültetését kell felügyelnem. Visszajövök, amilyen gyorsan csak tudok. Sajnálom, hogy nem mondhatom el neki én magam, de csak most jutott eszembe, amikor felébredtem, hogy ezt még el kell intéznem. Egy új szőlőfajtáról van szó. Meg kell győződnöm róla, hogy megfelelően ültetik el, és jó helyre.

Elmosolyodott, majd minden további megjegyzés nélkül felpattant a lovára, amelyet a lovászfiú vezetett elő. Gyenge kifogás volt, de azért megteszi, gondolta, miközben ellovagolt. D'Albert Sebastian életének ahhoz a részéhez tartozott, amelyet remélhetőleg sosem kell majd megosztania Autumn-mal, mert lezárul, mire nyár végén összeházasodnak. Ahogy kiért a főútra, vágtára fogta a lovát. Hamarosan már Archambault mellett haladt el. Mire a nap feljutott a látóhatár fölé, megérkezett Chermont-ba. Leugrott a nyeregből, és egy lovászfiú bevezette a lovát az istállóba. Bement a kastélyba, és az étkezőben ott találta d'Al-bert-t, aki éppen reggelizett. Frissen sült kenyeret evett sajttal, és egy korsó bort tartott a kezében. Megemelte a kupát üdvözlésképpen.
A márki csatlakozott hozzá az asztalnál. A kérdést már ültében tette fel:
- Honnan tudtad, hol vagyok?
- A cselédektől. Vagy titok volt, Sebastian? - kérdezte, és bekapott egy falat kenyeret.
- Megnősülök, d'Albert. A jövendőbelimnek udvaroltam - közölte a márki, és nagyot kortyolt a borából.
- Milyen a lány?
- Gyönyörű, imádnivaló, skót, és szörnyen bosszantó -hangzott a felelet. - Nagyon dühös lesz, ha felébred, és észreveszi, hogy eljöttem.
- Sajnálom - felelte d'Albert közönyösen -, de el kell végezned egy munkát a mesternek. Az úrnő még mindig Chenonceaux-ban van, de holnap visszautaznak Párizsba. A fajankó nagyon retteg attól, hogy elveszíti az unokaöccsét. Semmit sem írhatsz le. Meg kell jegyezned mindent, hogy elmondhasd az úrnőnek.
-r És mégis, hogy az ördögbe csináljam, d'Albert? Ha néhány nappal korábban jöttél volna, mielőtt még elmentem Chenonceaux-ba a helybéli nemesekkel, hogy tiszteletemet tegyem a király előtt, akkor sikerülhetett volna néhány pillanatra kettesben maradnom az úrnővel - bosszankodott a márki. - Most viszont nagyon nehéz lesz, ha ugyan nem lehetetlen.
- Meg kell találnod a módját - jelentette ki d'Albert. -A következő néhány hónap kritikus lesz a mester terveinek sikere szempontjából. Ha a királyt néhai apja kívánsága szerint megkoronázzák, most kell cselekednünk, mielőtt még az a fajankó d'Orléans és botrányos barátai Párizsban valami zűrt csinálnának. Fogalmad sincs, milyen nehéz volt a kerítés mögött tartani a farkasokat és rókákat az utóbbi nyolc évben. Minden vágyuk az volt, hogy megszerezzék a királyt, és apja akaratát kijátszva az ő neve alatt kormányozzák Franciaországot. Tudod, mekkora katasztrófa lett volna abból?
D'Oleron egyetértése jeléül bólintott, majd így szólt:
- Az úrnő szereti az illatosított kesztyűket. Vihetnék neki egy párat, mondván, hogy már a múltkor is meg akartam ajándékozni vele.
- Van itthon ilyesmid? - kérdezte d'Albert.
- Igen. A leendő anyósomnak akartam adni, de inkább elviszem az úrnőnek, és hozatok helyette másikat Nantes-ból. - Felállt az asztaltól. - Gyere, d'Albert. Menjünk a könyvtárszobába, ahol elmondhatod az utasításokat. Ha holnap elutaznak, még ma délután oda kell mennem.
- Megmondjam a mesternek, hogy megnősülsz? - kérdezte d'Albert, amint elhagyták az étkezőt.
- Igen, és azt is, hogy ha feleségem lesz, nem veszek részt többet ebben a játékban. Túl veszélyes lenne. Nem akarom belerángatni ilyesmibe Autumn-ot. Tökéletesen megbízik bennem, ami nem fér össze az összeesküvésekkel. A mester meg fogja érteni. Úgy tervezzük, nyár végén tartjuk meg az esküvőt.
- Megmondom neki, de tudod jól, ha azt akarja, hogy továbbra is elvégezd a titkos megbízatásait, nem lesz más választásod - jelentette ki d'Albert. - Különben is, Franciaországért tesszük!
Sebastian d'Oleron nevetett.
- Mondd el, mit kell tudnom.
Franciaországért? Majdnem újra felnevetett. Az egyeden különbség a hercegek és Mazarin bíboros között az volt, hogy a bíboros egyedül a kis királyt és az ő érdekeit tartotta szem előtt. Hidegen hagyta, hogy ez az elhivatottsága kezébe adta a mások által hőn áhított hatalmat.
Késő délután érkezett meg Chenonceaux-ba. Valami váratlan szerencsének köszönhetően épp összetalálkozott a vadászatról visszatérő királlyal és a királynéval, valamint kíséretükkel. Kalapját megemelte, s a nyeregben hajolt meg üdvözlésképpen, mire a király is visszaköszönt.

- Auriville márkija, ugyebár? - szólt Lajos. - Mi hozta önt vissza Chenonceaux-ba, és hol van a bájos Lady Autumn? Azt ígérte, eljön az udvaromba, ha felépült a palotám.
- Nekem is elmesélte, felség. A nyár végén házasodunk össze, augusztus utolsó napjaiban. Azért jöttem, mert ajándékot hoztam az édesanyjának. A múltkor sajnos otthon felejtettem. Nem szeretném, ha e nélkül távoznának Che-nonceaux-ból, felség - vette elő legellenállhatatlanabb mosolyát.
- Ön igazán kedves, monseigneur - mondta Anna királyné, aki fia és a márki közé léptetett a lovával. - Jöjjön, igyon meg velünk egy pohár bort. Akkor átadhatja az ajándékát is.
- Köszönöm, nagyságos asszony - felelte a márki udvariasan, majd hirtelen lehalkította a hangját, hogy csak a királyné hallja.- - Üzenetet hoztam önnek d'Albert-től.
Anna királyné észrevédenül bólintott.
Bementek a kastély belső udvarára, onnan pedig a gyönyörű palotába. A szalonban a cselédek bort és süteményt szolgáltak fel. A vadászatról csevegtek, amely majdnem az egész napjukat kitöltötte. Mikor d'Orléans már nagyon belelendült a beszélgetésbe, a királyné hirtelen az egyik sarokba vonta a márkit.
- Gyorsan! - Mindössze ennyit mondott.
- Nagyon jól tette, hogy visszahívta Pierre Seguier-t a tanácsosi székbe, hogy eltávolította Chateauneuf-t, és Mole-t ültette a helyébe. Most ki kell neveznie első miniszternek Chavigny grófját, aki Condé bizalmát élvezi. Ezzel feldühíti d'Orléans-t. Gondi váratlanul elszigetelve találja magát,mert úgy tűnik majd, mintha a hercegek kedvesek lennének a királynak. Condé befolyásának egy hónapon belül csökkennie kell. Ön találkozik majd a püspökkel, és megígéri neki a bíborosi posztot. A politikai frontokat ezzel teljesen összezavarjuk. Júliusban mindent meg kell tennie, hogy kedvében járjon Condénak, és el kell hanyagolnia a bíboros három szövetségesét: Servient, Lionnt és Le Tellier-t, hogy Condét hamis biztonságérzetbe ringassuk. A hónap végére valahogy vitába kell bocsátkoznia Condéval, hogy feldühödjön, és zsarnok váljon belőle. A további utasításokat még azelőtt meghozom önnek.
Mondandója végére érve átadta a gyönyörűen csomagolt ajándékot Anna királynénak, és mélyen meghajolt. A királyné nagy mozdulatokkal, látványosan bontotta ki a selyemburkot összefogó aranyszalagot. Boldog sikollyal vette ki a csomagból a pár kesztyűt.
- Ó, kedves márki, milyen gyönyörű! - mondta, és felpróbálta az ajándékot, maga elé nyújtva kezeit, hogy kedvére megcsodálhassa.
A legpuhább krémszínű bőrből készült a kesztyű. Gyöngyök és apró rózsaszín kristályok díszítették, rózsaszín selyemszegély futott végig rajta. A királyné megszagolta.
- És illatosított! Liliomillatú, épp a kedvencem! Ó, nem is adhatott volna ennél csodálatosabb ajándékot! Lajos! Gyere, nézd meg ezt a különleges illatosított kesztyűt, amelyet a márki hozott nekem!
Rámosolygott Sebastianra, és halkan hozzátette:
- Értettem, és várom a következő üzenetet. Köszönöm. Nem tudtam, hogy itt is vannak barátaink, a szőlővidékeken.
- Mindenhol vannak barátaik, madame. Sose felejtse el! Tudom, néha úgy érezheti, hogy magára maradt, de ez nem igaz. Bátorság! Már csak néhány hónap, és a király átveszi a hatalmat. Erre a napra várunk mindannyian. -Megcsókolta a királyné kezét, és ismét meghajolt.
- Hadd nézzem az új kincsedet, mama - mondta a király, amikor odaért hozzájuk, és megfogta anyja kezét. - Ó, igazán különleges! Nagyon szép munka. Honnan származnak ezek a kesztyűk, márki?
- Firenzében készültek, de egy nantes-i kereskedőtől vettem őket - felelte Sébastian.
- Tudni akarom a nevét. Még sosem láttam ilyen finom kesztyűt. - A király kissé elfordította a fejét. - Maurice, kérje el a szükséges adatokat a márkitól, mielőtt távozik.
Ismét Sebastianra pillantott.
- Itt marad vacsorára, monseigneur?
- Ha felséged megbocsátja nekem, vissza kellene térnem Belle Fleurs-be. Pirkadat előtt keltem útra. Autumn arra számít, hogy még este visszatérek. Ha most indulok, még az éj beállta előtt megérkezem. Ha felséged engedélyezné, bátorkodnék inkább távozni - hajolt meg a fiatal király előtt.
- Autumn igazán gyönyörű és rendkívül vonzó, monseigneur - jegyezte meg Lajos. - Igazán nem hibáztathatom. Én is szívesebben választanám az ő társaságát, mint a királyét. Távozhat, és köszönjük a

nagyszerű ajándékot, amelyet az édesanyámnak hozott. - Lajos biccentett a fejével, jelezve, hogy a meghallgatás véget ért.
A márki újra meghajolt a király és Anna királyné előtt, majd addig hátrált, míg a királyi pár el nem fordult tőle. Az egyik titkár, Monsieur Maurice lépett elő, és feljegyezte a kesztyű kereskedőjére vonatkozó adatokat. Amikor a márki végre kilépett a palotából, Gaston d'Orléans herceg közelített felé. Elvágta a márki útját, és megkérdezte:
- Miért jött ma ide, monsieur?
- A múltkori látogatásomkor szerettem volna átadni a királyné számára egy pár illatosított kesztyűt, de otthon felejtettem. Hallottam, hogy holnap elutaznak, ezért visszatértem, hogy odaadjam az ajándékot. Miért kérdi, monsieur? Rosszul tettem?
- Miért hozott a királynénak ajándékot? - kérdezett vissza a herceg.
- Miért hoz valaki ajándékot a királynénak? Annak reményében, hogy ha egyszer szüksége lesz rá, számíthat a királyné jóindulatára. Bár aligha hiszem, hogy egy pár kesztyű túl sokat jelentene - mosolygott. - Miért kérdi?
- A király veszélyben van - felelte a herceg, és lehalkította a hangját, mintha összeesküvésre készülne. - A királynéban nem lehet megbízni, és szövetségese, a bíboros Franciaország kormányzására feni a fogát.
- Nekem nincs tudomásom ezekről a dolgokról, herceg. Egyszerű ember vagyok, akinek a családja már több mint kétezer éve él itt, a Cher partján. Itt voltunk, amikor a rómaiak jöttek, amikor a vikingek, és most, amikor Lajos király. Egyeden szenvedélyem a földem, a szőlőm, és a bor, amelyet készítek. A politika nem való a magamfajtának. Hamarosan megnősülök. Mostantól a legfontosabb számomra, hogy legyen örököse a birtokomnak. A párizsi események már a múlthoz tartoznak, mire mi hallomást szerzünk róluk itt, a Cher vidékén.
Meghajolt a herceg előtt.
- Isten óvja a királyt, herceg úr. Bízzon, és ne aggódjon. - Azzal megfordult, és az udvar felé sietett, ahol a lova várta.
- Bolond! - morogta a herceg. - Egyszerű vidéki bugris, aki felvág a nemesi címére és családjára! Kezdek rémeket látni. A pokolba azzal az átkozott Mazarinnel. Kikészíti az idegeimet.
A márki felpattant a lovára, és ellovagolt Chenonceaux-ból. A herceg persze nem tud semmit, de ilyenek az összeesküvők, még a legártatlanabb emberre is gyanakszanak. Elmosolyodott, mulattatta a dolog. A bíboros nagy veszélyt jelentett a lázadókra. Még sosem találkozott Jules Mazarinnel, de ő is belefolyt a bíboros titkos kémhálózatába a húga révén, aki cisztercita apáca volt. Jeanne Marié csodálta a bíboros elhivatottságát, áldozatkészségét és becsületességét. Érzékeny vidéki neveltetése révén tetszett neki a bíboros gyakorlatias gondolkodása is.
Öt évvel volt idősebb öccsénél, és már tíz éve nem találkoztak, mikor egy napon megérkezett Chermont-ba „látogatóba". Azt állította, hogy a közelben építendő új rendházuk számára fedezik fel a terepet. Azt mondta, az öccsénél száll meg, hogy felelevenítheséek a múltat. Mindezeket társai előtt mesélte, hat savanyú ábrázatú apáca előtt, akiknek természetesen fogalmuk sem volt arról, hogy neki és Jeanne Marie-nak egyáltalán nem voltak közös emlékeik, amelyeket felelevenítheettek volna. A márki ötéves volt,amikor a nővérét elvitték az apácákhoz, és tízéves, amikor a lány úgy döntött, hogy életét Istennek szenteli.
A márki persze örült nővére és társai felbukkanásának, és felajánlotta nekik a chermont-i kastély egyik szárnyát. Aztán egy reggelen Jeanne Marié félrevonta öccsét, és elmagyarázta neki, mi történt Párizsban XIII. Lajos halála óta. Anna királyné a bíboros segítségével azért küzd, hogy megóvja a kis királyt azoktól a gonosz férfiaktól, akik mind maguknak akarják megszerezni a hatalmat. A nővére nagyon tragikus hangon beszélt, de a márki a hozzá eljutott híresztelések révén tudta, hogy igazat mond.
Aztán Jeanne Marié nagy meglepetést okozott. A bíboros, magyarázta, sok-sok évvel ezelőtt létrehozott egy hálózatot csupa tiszta szándékú emberből, akiknek egyetlen vágya, hogy a kis király biztonságban tanulhasson, és megkoronázhassák a tizenharmadik születésnapján. De, tette hozzá, a Cher-vidéken nincs megbízható ügynökük.
Az összeesküvők azt akarták, hogy a kis király ne foglalkozzon Franciaországgal, se Isten akaratával, se a világgal. Azt akarták, hogy ugyanolyan önző legyen, mint ők maguk. Azt akarták, hogy belefeledkezzen az

élvezetekbe, ez jelentse számára az élet értelmét. Azt akarták, hogy használhatatlan legyen, mert akkor ők kormányozhatnak helyette. A bíboros és a királyné nem engedhette meg, hogy mindez megtörténjen a kisfiúval, aki akkor született, amikor Franciaország már feladta a reményt, hogy törvényes örökös születik. A fiú, akit úgy neveztek az emberek, hogy „Isten ajándéka".
- Te jó ember vagy, Sebastian - mondta a nővére.
- Honnan tudod? - mosolygott rá a márki. - Alig ismerjük egymást, Jeanne Marié.
- Amikor az apám meghalt, te fizetted tovább a pénzt a rendháznak. Minden évben szőlőt és bort küldtél ajándékba, és nem csekély pénzt, bátyám. Azonkívül azok a helybéliek, akikkel összeköttetésben állok, mindent elmeséltek rólad meg a dolgaidról, bár nem nagyon helyeslem, hogy szeretőt tartasz Tours-ban. Mindent összevetve becsületes, istenfélő ember vagy. A bíborosnak ilyen emberekre van szüksége, mint te, Sebastian. Segítesz neki?
- Mit kellene tennem? - kérdezte a márki. - Tudod, hogy nem hagynám el a családomat, sem Chermont-t.
- Lesz egy kapcsolattartód, aki üzeneteket hoz majd neked a bíborostól, amelyeket tovább kell adnod a többieknek. Nagyon egyszerű. Szinte semmi kockázattal nem jár. Nincs túl sok megbízható ember, ezért a bíboros nem engedheti, hogy egyet is elveszítsen közülük. Mint már mondtam, itt a környéken egy sincs. Valószínűleg hónapokig nem keres majd senki, de néha-néha szükség lesz rá, hogy segítségére légy a királynak. És te készen állsz majd, ha eljön az idő, bátyám.
A márki beleegyezett, hogy ő legyen ebben a kis régióban a bíboros szeme és füle, és Jeanne Marie-nak igaza volt. Nem keresték túl gyakran. Egészen addig, míg néhány hónappal ezelőtt a bíboros el nem hagyta Franciaországot. Azóta d'Albert már jó néhányszor kopogtatott az ajtaján. A márkinak általában továbbítania kellett az üzeneteit, amelyeket fejben kellett tartania, hogy ne maradjon semmi bizonyítéka az akciónak. D'Albert elmondta neki: a bíboros azt tartja helyesnek, hogy az emberei ne ismerjék egymást. Ez volt az első alkalom, hogy a végső célponthoz kellett eljuttatnia az üzenetet.
Visszatérve Chermont-ba, megnyugtatta d'Albert-t, hogy sikerrel járt, és megemlítette Gaston d'Orléans-t is.
- Szerintem azt hitte, nem vagyok más, mint egy vidéki bugris nemes - mondta vigyorogva.
- Valószínűleg - értett egyet vele d'Albert. - Rettenetesen el van telve önmagával. Mit válaszolt a királyné?
- Hogy megértette a bíboros üzenetét, és várja a híreket. Most nagyon veszélyes helyzetben van, igaz?
- Igen - felelte d'Albert. - De ki fog tartani, ha másért nem, hát azért, hogy lássa, amint szeptemberben a fia fejére helyezik a koronát. Pirkadat előtt útra kelek. Nem tudom, találkozunk-e még.
- Értem - szólt Sebastian d'Oleron. - Most visszamegyek Belle Fleurs-be, hogy megnyugtassam a jegyesemet. Biztosan tudni akarja majd, miért volt fontosabb számomra az új tőkék beültetése, mint az ő társasága. Valami különleges ajándékot kell vinnem neki, hogy elszálljon a haragja.
Legnagyobb meglepetésére azonban Autumn nem volt bosszús a távozása miatt. Pláne, amikor meglátta a nyitott dobozkát, benne egy pár rubinköves arany fülbevalóval.
- Neked hoztam, kedvesem. Egyáltalán nem fontosabbak számomra az ültetvényeim, mint te, de azok biztosítják a megélhetésünket. Még gazdagabb birtokot szeretnék hagyni az örökösömre, mint amilyet én kaptam - mondta a márki, és gyengéden megcsókolta a lányt.
- Teljesen igazad van - felelte halkan Autumn.
- Őszintén mondod?
A márki csodálkozott. Hiszen épp nemrégiben panaszkodott a lány amiatt, hogy túlságosan kötődik a birtokához!
- Igen. A mama mindent elmagyarázott. Most már értem. A nők könnyen természetesnek veszik, ami van, és nem gondolnak bele, miként jött létre - mosolygott rá Autumn.
A márki visszamosolygott. Rájött, hogy utál hazudni a lánynak. Autumn-nak sejtelme sincs azokról a politikai int-rikákról, amelyek az utóbbi években Franciaországban zajlottak. Itt, a szőlőültetvények között a lány biztonságban érezte magát, és a márki azt akarta, hogy ez így is maradjon. Félresöpörte bűntudatát. Valószínűtlen volt, hogy a bíboros még egyszer keresse. Legjobb, ha Autumn semmit sem tud azokról az ügyletekről és titkokról, amelyekbe belekeveredett.
De ahogy közeledett a király koronázásának napja, Franciaországban egyre nőtt a zűrzavar. Márciusban a Parlament a bíboros távollétében pert indított ellene. Mazarin tudta, hogy ha a királyt megkoronázzák, őt

visszahívják majd. Spanyolország királya nyilvánosan felajánlott számára egy helyet a kormányában. Jules Mazarin visszautasította, mondván, hogy mind tetteiben, mind gondolataiban Franciaország hű szolgája marad haláláig.
A bíboros úgy tervezte, várakozó álláspontra helyezkedik, hiszen mindenki másnál jobban ismerte ellenfelei gyengeségeit. Hatalmas érdekkülönbségek voltak közöttük, még a nemesek tábora sem volt egységes. Az idő neki dolgozott, és nem az ellenségeinek. Párizsban a királyné képes befolyásolni a környezetét, ha úgy tesz, ahogy tanácsolta neki, Lajosról pedig mindenki azt hiszi, hogy csak egy buta kisfiú. Hamarosan rá kell majd döbbenniük, hogy értelme és ügyessége messze meghazudtolja korát.
Ebbe a Franciaországba érkezett Autumn, de mivel biztonságban élt Belle Fleurs-ben, semmit sem tudott a zűrzavarról.
- Nagyon tetszik a fülbevaló - mondta a lány, és köszönetképpen megcsókolta vőlegényét. - Ugyanolyan gyönyörű, mint a mama rubin fülbevalói. Merci, monseigneur.
Milyen bájos, gondolta a márki, ahogy átkarolta és magához szorította. Autumn halkan dünnyögött, ahogy a haját simogatta.
- Örülök, hogy megértesz - mondta a lánynak kedvesen, és belecsókolt a fülébe.
- Azt hiszem, kitűzhetnénk az esküvő napját - szólt Autumn, hirtelen elhatározásával nagyon meglepve a férfit.
- Miért lett olyan sürgős? - kérdezte, eltolta magától a lányt, s egyenesen a szemébe nézett. Autumn különös, eltérő színű szemei nagyon tetszettek neki.
- Nem hiszem, hogy túl sokáig kibírom szeretkezés nélkül - hangzott a szemérmetlen válasz. - Ha megérintesz, az egész testem lángol és sajog, de már tudom, hogy miért. Annyira egyértelmű, Sébastian. Arra vágyom, hogy a tiéd legyek. Legalábbis ezt szűrtem le abból, amiről a mamával és a többi nővel beszéltem. Te nem vágysz arra, hogy végre a magadévá tégy?
A márki nagy levegőt vett, majd lassan kifújta.
- Ó, kedvesem, dehogynem! - Újra magához vonta. -Autumn, az első házasságom katasztrofális volt, pedig a szüleim és a feleségem szülei a legjobb szándékkal szervezték meg. De attól a perctől fogva, hogy Elise ráérzett a szenvedély ízére, egyre többet akart. Én nem tudtam kielégíteni a vágyait, és ő más férfiakat keresett. Nem válogatott. Szeretlek! Akarlak! De nagyon félek!
Autumn hátralépett, és a férfi láthatta a szemében a tökéletes határozottságot. Ilyen pillantással még sosem találkozott.
- En vagyok az, akinek aggódnia kellene, monsieur -felelte Autumn. - Mi van, ha nem lelem örömöm a testi szerelemben? - kuncogott. - Bár ez valószínűtlen. A családom nőtagjai mind szenvedélyesek... és hűségesek. Nem csaljuk meg a férjünket. Tehát szeretnék férjhez menni a huszadik születésnapom előtt, ami október végén lesz, ezért úgy gondolom, megtarthatnánk az esküvőt augusztus utolsó napján. És mivel látom a kérdést a szemedben, kedvesem, azt is elmondom, hogy szeretlek, Sebastian d'Ole-ron. Nem tűzném ki az esküvő napját, ha nem lennék benne teljesen biztos.
- Miért szeretsz? - kérdezte a márki.
- Azért, mert jó a szíved, hűséges vagy, szereted a birtokodat. Mert rettenetesen jóképű vagy, és vadul verni kezd a szívem minden alkalommal, ha meglátlak. Mert egész éjjel ébren voltam, és arról ábrándoztam, milyenek lesznek a gyermekeink. Ha ez nem szerelem vagy szerelemkezdemény, Sebastian, nekem akkor is megfelel. Nem tudom elképzelni, hogy máshoz menjek feleségül, mert pontosan tudom, hogy téged akarlak férjemül. A szerelem, ahogy én tapasztalom, olyan, mint a köd. Homályos. Nem lehet megfogni. Csak tudod, hogy eljött, és kész.
A márki mohón megcsókolta a lányt, majd rámosolygott. Pillantása hatalmas örömről árulkodott.
- Tudtam már az első nap, az erdőben - mondta. - Tudtam, de féltem!
Autumn gyengéden megsimogatta a férfi arcát.
- Soha többé nem kell félned, kedvesem - suttogta, és megcsókolta, teljesen átadva magát a gyönyörnek.
A márki most először nem érezte Autumn-ban a távolságtartást. A lány egészen hozzásimult, ajkai puhán csókolták, még sokkal többet kínálva. A férfi érezte, hogy egyre nő benne a vágy a lány után. Megsimogatta selymes haját, megfogta az arcát, hogy csókokkal árassza el. Ajkai megérintették lehunyt szempilláit,

homlokát, arcát, orra hegyét, majd újra visszavándoroltak a szájához, amely most már az övé volt mindörökre.
Autumn a nyaka köré fonta a karját, és erősen hozzábújt. Felsóhajtott a vágytól és a gyönyörtől, amit a férfi forró csókjai keltettek benne. Nem sikoltott és nem ellenkezett, amikor a földre kerültek a kandalló előtt. Nem volt benne félelem, amikor a férfi kezei a szoknyája alá csúsztak, felhajtották a lágy anyagot, és Autumn a bőrén érezte a hűvös esti levegőt. A férfi a hasát simogatta, a lábait, combja közét. Ujjai a vénuszdombját fedő sötét szőrpárnán kalandoztak. Egyetlen pillanatra ajkaik szétváltak. Autumn remegett.
- Most abbahagyom - suttogta a márki.
- Ne - hangzott a kurta felelet.
Autumn már szinte magánkívül volt a vágytól. A férfi bedugta ujját a puha bőrpárnácskák közé, a lány csiklóját keresve. Könnyedén megtalálta, és gyengéden dörzsölgetni kezdte. Érezte, miként nedvesedik mozdulataitól. Autumn hirtelen felsikoltott, teste egy pillanatra megfeszült, majd mély sóhajjal ellazult. A márki fölébe hajolt, megcsókolta, nyelve egy pillanatra a szájába hatolt. Ujjait még mindig a szeméremajkai között tartotta, s újra játszani kezdett a lánnyal.
- Megint? - kérdezte Autumn meglepetten, de nem ellenkezett.
- Ezúttal egy kicsit tovább megyünk - felelte a márki.
Autumn kívánatosan nedves volt. A férfit elviselhetetlenül gyötörte a vágy, hogy fejét a selymes, vékony combok közé bújtassa, és megízlelje őt, de tudta, hogy Autumn még nem készült fel efféle élvezetekre. Ehelyett határozott, de gyengéd mozdulattal ujjával behatolt a lány szerelemcsatornájába. Autumn meglepetten felnyögött, de a férfi apró csókokkal nyugtatta meg, és óvatosan haladt egyre beljebb. Autumn úgy érezte, nem kap levegőt, de végül mégis sikerült mélyet lélegeznie. A férfi ujjai bizalmasan, birtoklóan haladtak előre. Annyira azért nem volt ártatlan, hogy fel ne ismerte volna: a hosszú középső ujj a márki másik testrészét helyettesíti. Meghajolt a teste a férfi keze alatt, azt akarta, hogy még mélyebbre hatoljon benne. Már egy cseppet sem félt. Úgy érezte, a férfi keze arra biztatja, hogy kinyíljon felé, mint egy virág, de aztán a márki hirtelen megállt.
- Ne! Ne! - kérlelte Autumn. - Még, Sebastian. Még! De a férfi óvatosan kihúzta ujját.
- Nem, kedvesem, majd csak akkor veszem el az ártatlanságodat, ha eljön az ideje. És nem az ujjammal. Megcsókolta, és megigazította a szoknyáját.
- Akkor vedd el most! - követelte a lány mohón. - Érezni akarlak magamban, Sébastian! Nem tudom, mi az pontosan, amit érzek, de akarlak!
A márki felült, karjaiba vonta a lányt, és a haját simogatta, úgy csitítgatta.
- Még új számodra a testi gyönyör, kedvesem - mondta. - Egy percig se kételkedj abban, hogy kívánlak, mert csak rád vágyom egész testemmel. De majd a nászéjszakánkon fogjuk együtt felfedezni a gyönyörök végtelen tárházát. Addig nem. A nászéjszakánkig nem érek többé hozzád, Autumn. Csak így tudom megakadályozni, hogy idő előtt elcsábítsalak, vagy te csábíts el engem, kedvesem.
Autumn halkan felnevetett.
- Igenis - felelte minden szégyenérzet nélkül.
Egy ideig csendben feküdtek a kandalló előtt a szalonban, végül a lány kelletlenül felállt. A márki követte, majd felmentek a lépcsőn, ki-ki a saját hálószobájába. A lány ajtaja előtt a férfi újra átkarolta Autumn-ot, hogy megcsókolja. A lány visszacsókolta, majd elmosolyodott, és megrázta a fejét.
- Miért van az, hogy a csókjaidtól szeretném ledobálni magamról a ruháimat? - kérdezte. - És persze rólad is.
A márki nevetett.
- Mert egy kis kéjsóvár fehérnép vagy - felelte.
- De csak veled szemben, monseigneur - mondta Autumn komolyan.
- Tudom - felelte a férfi. - És azt is tudom, hogy te nem vagy olyan, mint Elise. Most figyelj rám, Autumn. Holnap visszamegyek Chermont-ba. Nem maradhatok Belle Fleurs-ben, mert túl erősen kívánlak, ahogy te is engem. Azt akarom, hogy gyertek el a mamáddal néhány nap múlva a kastélyomba, hogy lásd, hol fogsz élni, és milyen otthonnak leszel hamarosan az úrnője. Ha a következő két hónapot az esküvői előkészületekkel töltöd, gyorsan elszalad az idő. Augusztus harmincegyedike ideális időpont, épp a szüret előtt. Megegyeztünk?

- Megegyeztünk - felelte Autumn mosolyogva.

9. fejezet

- Kezdesz éppolyan szörnyű lenni, mint én, kedves Gondi - mondta a herceg. - Mindenhol összeesküvést gyanítasz.
- Jobb félni, mint megijedni, Gaston - hangzott a mogorva válasz. - Mazarínnek bizonyára van kémhálózata. Nagy bolond lenne, ha nem építette volna ki, és mindketten pontosan tudjuk, hogy nem bolond. Ráadásul nem lenne ilyen jól tájékozott, ha nem kapna rendszeresen információkat. Már túl késő szétrombolni a hálózatát, de van egy másik lehetőség is arra, hogy végleg eltüntessük a színről.
- Mégpedig? - kérdezte Gaston d'Orléans.
- A királyné. A hatalom olyan, mint egy sakkjátszma. Ha leütjük a királynőt, miénk a király.
- Megőrültél? - kiáltotta a herceg. - Nem ölheted meg a királynét! Még én, aki sohasem szerettem, sem mernék ilyen foltot ejteni a halhatatlan lelkemen. Mondd csak, Gondi, gondoltál már valaha arra, hogy hová kerülsz a halálod után?
- Majd akkor gondolok rá, ha végre az enyém lesz a bí-borosi cím, amit nekem ígértek - felelte Gondi. - Nem gyilkosságról beszélek, drága hercegem. Csupán arra utaltam: ha a királyné nem lenne a közelben, hogy befolyásolja Lajos királyt - és mindannyian pontosan tudjuk, kitől kapja a királyné a tanácsait -, akkor a király fogékonyabb lenne a mi ötleteinkre. Franciaország törvényei lehetővé teszik, hogy egy tizenhárom éves kisfiút megkoronázzanak, de attól az még ugyanolyan tapasztalatlan kölyök marad. Szüksége van a szakértelmünkre. Franciaországnak szüksége van a mi szakértelmünkre.
- Mit javasolsz? - kérdezte Gaston d'Orléans.
- A királyné mindent megtesz, hogy a korona a fia fejére kerüljön, még ha ez emberfeletti erőfeszítésébe kerül is. Engedjük, hogy megtartsák a ceremóniát. Nekünk is az az érdekünk, hogy ez megtörténjen. Ha megpróbáljuk megakadályozni, árulónak titulálnak. De ha törvényesen is felkerül a korona azokra a barna fürtökre, mi leszünk a királyi felség tanácsadói és a bizalmasai.
- És a sógornőm? - kérdezte Gaston.
- Visszavonul majd pihenni, kedves Gaston. Távol Párizstól. A fiától távol. Luxuspihenésnek kell tűnnie. Nem szabad, hogy a király azt gondolja, kegyetlenek vagyunk a drága mamájához. Hol volt az a kastély, ahová húsvét után utaztatok? A Loire mentén?
- Chenonceaux-ban, a Cher partján, Tours közelében.
- Azt mondják, gyönyörű hely - felelte csúfondárosan Gondi.
- De ha a király megtudja, hogy ott van...
- Nem fogja megtudni, Gaston, ahogy a környékbeli nemesek sem. Fogoly lesz, de kényelmes körülmények között. A lelkipásztora elkísérheti, de a cselédei nem tarthatnak vele. Jobb, ha a saját embereink gondoskodnak róla. Ugye érted, hogy miért?
A herceg némán bólintott.
- Azzal indokoljuk meg a távozását, hogy immár eleget tett néhai férje végakaratának, s most szabad utat ad a fiának, hogy kedve szerint kormányozzon, hiszen a korához képest nagyon okos és rátermett fiú. - Gondi elégedetten vigyorgott. - Most, hogy megszabadultunk Mazarintől, miénk a terep, Gaston! Csak a miénk!
- Megfeledkezel róla, hogy az unokaöcsém már nem gyerek, Gondi.
- De nem is felnőtt még, és nagyon ragaszkodik az anyjához. Azt fogja tenni, amit mondunk, hogy őt biztonságban tudja.
- És ha mégsem? - aggodalmaskodott Gaston.
- Még mindig ott van az öccse...
-Jézusom! Őrültségeket beszélsz, Gondi! - kiáltotta Gaston d'Orléans döbbenten. Eddig fel sem fogta, milyen végtelenül kegyeden a társa.
- Erre nem kerül sor, drága Gaston - nyugtatgatta Gondi a herceget lágy hangon. - Lajos ugyanolyan kisfiú, mint a kortársai. Örülni fog, hogy végre megszabadul anyja és Mazarin állandó felügyeletétől. Azt hiszi majd, hogy valódi, önálló király lett. Millió módja van annak, hogy elszórakoztassa magát. Hagyjuk neki,

hogy elkezdje építeni a palotát Versailles-ban, amelyről folyton beszél. A legjobb építészeket bízzuk majd meg a tervek elkészítésével. A szemei előtt váltják valóra az álmát. Ez sok-sok hónapnyi munkát jelent. Amíg ő játszadozik, mi uralkodunk a nevében. És más lehetőségek is vannak arra, hogy ne zavarjon minket. Észrevetted már, milyen hihetetlenül kéjsóvár? Azt mondják, egyetlen csinos szolgálólány sem menekülhet mértéktelen szereleméhsége elől. Majd gondoskodunk róla, hogy a legbájosabb lányok teljesítsék minden kívánságát - hangosan felnevetett. - És természetesen feleséget is kell szereznünk neki, Gaston. Egy újabb játék, ami elszórakoztatja a mi Lajosunkat.
Gondi rókaábrázatán széles vigyor jelent meg. A kezét dörzsölgette, nagyon elégedett volt éles eszével és agyafúrtságával.
- Talán - szólalt meg Gaston d'Orléans lassan és elgondolkodva. Hosszú, kecses ujjaival állát vakargatta. Kék szemeiben latolgatás tükröződött. - Talán sikerül mindezt véghezvinned, Gondi. Az unokaöcsém azonban nagyon ragaszkodik az anyjához. Nem nyugszik majd bele könnyen a távollétébe. Végül el kell árulnod neki, hol van. Gondolj bármit, mégiscsak Lajos a király. Eljön a nap, amikor senki nem állhat a király kívánságainak útjába. Akkor mit teszel majd, drága barátom?
- Az anya ír a fiának, elmeséli, milyen kellemesen telik a pihenése. Majd szerzünk neki bridzspartnereket. Tudod, mennyire imád bridzselni. Saját balett-táncos kart küldünk a szórakoztatására. Arra fogja biztatni Lajost, hogy foglalkozzon az ország ügyeivel, és ne aggódjon miatta. Egy idő után a levelek megnyugtatják majd a fiút. Nem fog többé kérdezősködni vagy nyugtalankodni.
- Ha teljes titokban akarod tartani a hollétét - ellenkezett Gaston -, akkor hogyan szerzel neki bridzspartnereket és tánckart?
- Csak egy-két évig tartjuk titokban, nem tovább. Addigra a fiú a miénk lesz - felelte Gondi.
- És Mazarin? - aggodalmaskodott tovább a herceg. - Azt hiszed, hajlandó lesz csendben maradni, ha a királyné eltűnik, és mi irányítjuk a fiút? Egész hadsereg áll a rendelkezésére. Meg fogja támadni Franciaországot. És akkor mi lesz?
- Ha megtámadja Franciaországot, pontosabban, ha átlépi a határt, azonnal árulóvá válik, kedves Gaston. Ugyanolyan helyzetbe kerül, amilyenben mi voltunk az utóbbi években. Nem meri majd elrabolni tőlünk a királyt. Arról nem is beszélve, hogy az első ellenünk irányuló lépésével a királyné életét veszélyezteti. Gondoskodom arról, hogy ezt pontosan megértse. Mindenki tudja, hogy szerelmes Annába. Most pedig, Gaston, mondd el nekem, milyen kastélyok vannak Chenonceaux közelében? Tudni akarom, bízhatunk-e az ottaniakban, vagy sem.
- A környék nemesei ősi családokból származnak, de alig többek egyszerű parasztoknál, barátom. Nem foglalkoznak politikával, csak az időjárás érdekli őket, meg az, hogy milyen lesz a szőlőtermés. - Nevetett fel a herceg gonoszul. - Tavasszal, amikor ott jártunk, eljöttek tiszteletüket tenni. Mindegyik a legszebb ruháját viselte, ami már legalább öt éve kiment a divatból, egy gyönyörű skót lányt kivéve, aki Angliából menekült egy közeli kis kastélyba. Ő az utolsó divat szerint öltözött, akárcsak özvegy édesanyja. Az unokaöcsém elvitte a folyó fölötti hídra sétálni. A lány vőlegénye tisztes távolból követte őket. Lajos viszonylag hamar visszatért, de a lány és a lovagja csak jóval később. Majdnem el is felejtettem, volt még egy mulatságos incidens. A fiatalember ismét megjelent néhány nap múlva. Azt mondta, azért jött, hogy átadjon a királynénak valami ajándékot, amit a múltkor elfelejtett. Illatosított kesztyűket, azt hiszem. A sógornőm odavolt értük. Egy kicsit furcsának találtam a dolgot, de amikor kifaggattam a fiatalembert, nagyon ostobának bizonyult.
- Ki volt az? - kérdezte kíváncsian Gondi.
- Auriville márkija - hangzott a felelet.
Gondi egy pillanatig gondolkodott, majd így szólt:
- Sosem hallottam róla, Gaston.
- Miért hallottál volna? - felelte a herceg. - Csak egy jelentéktelen nemes. Mi okunk lenne rá, hogy ismerjük?
A diszkrét köhintésre Gaston d'Orléans kissé elfordította a fejét.
- Igen, Lechaille, mi van?
- Uraságod arra kért, hogy figyelmeztessem, a királynéval vacsorázik. Bizonyára át kíván öltözni. Itt az idő hozzákezdeni, ha uraságod is úgy gondolja. - A szolga meghajolt.

- Honnan a pokolból került ez elő? - kérdezte Gondi, meglepetten bámulva a cselédet.
- Mutasd meg neki - utasította a herceg Lechaille-t. A lakáj megérintette a falat, mire egy ajtó tárult fel. Gondi megdöbbent.
- Lehet, hogy egész idő alatt hallgatózott, Gaston -mondta nyugtalanul.
- Kihallgattad a beszélgetésünket, Lechaille? - kérdezte a herceg.
- Nem, uram. A ruhája és a fürdővize előkészítésével foglalkoztam - felelte a cseléd nyugodtan.
- Látod, Gondi, erről beszéltem. Túl sokat aggódsz. -Felállt a székéből. - További kellemes estét. Nekem mennem kell, hogy csatlakozzam a királynéhoz és a fiához az esti étkezésnél. Kísérd ki az urat, Lechaille. Aztán gyere vissza, és segíts nekem.
- Mióta szolgálsz a hercegnél? - kérdezte Gondi a cselédet, miközben kifelé tartottak a herceg lakosztályából.
- Két éve, monseigneur. Előtte a bácsikám, Pierre Lechaille szolgálta majdnem negyven évig, a nagyapám pedig a herceg apjának, IV Henrik királynak volt a cselédje.
- És az apád? - kérdezte Gondi kíváncsian.
- Az apám meghalt a születésem előtt - hangzott a rövid felelet. - Az udvart a mögött az ajtó mögött találja. Már várja a kocsija, monseigneur - tette hozzá Lechaille. Meghajolt, majd visszasietett a folyosón.
Gondi megvonta a vállát, majd kilépett az épületből. A hercegnek igaza volt: rémeket lát. A cseléd és az egész családja hosszú évek óta hűségesen szolgál. Beszállt a kocsijába, és gyorsan távozott.
Lechaille végigsietett a folyosón ura lakosztályához. Belépett, majd így szólt a fiához, aki a segédje volt:
- Keresd meg d'Albert-t, amilyen gyorsan tudod, René. Azután belépett a herceg öltözőszobájába.
- Kikísértem a barátját, uram - mondta.
A fiatal fiú kabátját felkapva kifutott a királyi palotából. Átvágott az utcán a fogadó felé, ahol d'Albert általában megszállt, ha Párizsban tartózkodott. Megkönnyebbülésére a bíboros ügynöke éppen vacsorázott az Arany Kakas fogadóban.
- Bort! - kiáltott René.
Lecsapott egy pénzérmét a pultra, majd poharával a kezében odaállt a nagy kandalló elé, háttal d'Albert asztalának.
- Az apám látni akarja - suttogta.
- Ma éjjel - jött a felelet.
- Későn érkezik - mondta René.
- Én itt leszek.
A fiú felhörpintette a borát, majd sietve visszaindult a palotába, nehogy keressék.
Jóval éjfél után érkezett Róbert Lechaille az Arany Kakasba. Azonnal kiszúrta d'Albert-t, aki feltűnés nélkül intett neki a fogadó lépcsőjéről. Ott találkoztak, távol a pult körüli nyüzsgéstől, és a herceg cselédje elmesélte neki a herceg és Gondi között lezajlott beszélgetést, amelyet délután kihallgatott.
- Üzenned kell a bíborosnak, amilyen gyorsan csak tudsz - mondta Lechaille. - Amit terveznek, az rettenetes, akármilyen szép kifejezésekkel leplezik is!
- Mondták, hogy mikor? - kérdezte d'Albert. A cseléd nemet intett a fejével.
- Nem tudom, mi mást tehetne azon kívül, hogy figyelmezteti a királynét - mondta lassan d'Albert -, de szerintem az összeesküvők nem mernék őt bántalmazni. Van emberünk Chenonceaux mellett, így legalább azt tudjuk, hogy biztonságban lesz. Sőt viszonylag könnyen ki is szabadíthatjuk onnan - tette hozzá a bíboros ügynöke.
- Én is figyelmeztethetném a királynét - javasolta Lechaille.
- Ha megteszed, nem lehetsz többé a segítségünkre, Robert. Veszélybe kerülne az életed, és valószínűleg a fiadé is. A bíborosnak ott van szüksége rád, ahol most vagy. Ennek egészen addig nem lesz vége, amíg el nem bánunk ezekkel a bajkeverőkkel. Ehhez viszont időre van szükség. Most ígérd meg nekem, hogy nem teszel semmi őrültséget. Bízol bennem, Robert?
A férfi bólintott.
- Igen, bízom, d'Albert, még így is, hogy nem tudom a keresztneved - felelte apró, ideges mosollyal.

- Françoise - hangzott a meglepett felelet. - Még ma este elviszem az üzenetet. Most pedig menj vissza a palotába, és figyelj tovább!
A két férfi kezet rázott.
- Isten áldjon, d'Albert! - búcsúzott Lechaille, azután lement a lépcsőn, és már ott sem volt.
D'Albert magára maradt, és felsóhajtott. Nem szeretett éjszaka lovagolni, de nem volt más választása. A hajnal még messze volt, napkelte előtt még csigatempóban is jó néhány mérföldre távolodhat a várostól. Hosszú az út Kölnig, de személyesen kell megtennie, és a lehető leggyorsabban.
Már augusztus vége felé járt, mire d'Albert végre megérkezett Kölnbe, a bíboros rezidenciájához.
- Nincs mit tenni. Vissza kell térnem Franciaországba -mondta Jules Mazarin a hírek hallatán.
- Uram, ne tegye, könyörgöm - kérlelte d'Albert. - Meg fogják ölni. Még sosem ismertem könyörtelenebb embert Gondinál.
- Ki lakik Chenonceaux mellett? Van ott ügynökünk? -kérdezte a bíboros, ügyet sem vetve segédje kérésére.
D'Albert egy pillanatig gondolkodott.
- Igen, Auriville márkija, de épp most készül megnősülni, és azt mondta, hogy nem dolgozik nekünk tovább. A kastélya, Chermont néhány mérföldre fekszik Chenon-ceaux-tól. Jó ember, monseigneur, hűséges a királyhoz, de szerelmes, és fél, hogy veszélybe sodorja a feleségét.
- Ha tényleg jó ember, d'Albert, akkor mindaddig segíteni fog, amíg csak szükségünk van rá - mondta halkan a bíboros. - Megteszed a szükséges előkészületeket, még előttem Franciaországba utazol, és elintézed, hogy megszállhassak Chermont-ban. Inkognitóban utazom majd.
Csengetett, majd így szólt a hívásra megjelenő cselédhez:
- Kérje meg az unokafivéremet, Seigneur Carlót, hogy csatlakozzon hozzánk.
A bíboros felállt, a szekrényhez ment, kihúzott egy térképet a halomból, majd szétterítette az asztalon.
- Idefelé Luxemburgon keresztül jöttem. Akkor az volt számomra a legrövidebb út. Nem számítanak rá, hogy ilyen körülmények között visszatérek Franciaországba, de a fon-tosabb határátkelőket biztosan figyelik. Teljesen más, és egészen váradan útvonalat kell választanom. Ha lehajózom a Rhőne-on, Strasbourg mellett léphetek be az országba, itt.
Rámutatott a térképre, majd az ujjával végigrajzolta az útvonalat.
- Colmar, Vesoul, Dijon, Nevers, Bourges és aztán Chermont. - D'Albert-re pillantott. - Mit gondolsz, öreg barátom?
- Fel fogják ismerni.
- Nem fognak - felelte a bíboros. - Egyszerű nemesként utazom, néhány fegyveres kíséretében.
- Észre fogják venni a távollétét itt, Kölnben. A rezidenciáján sokan megfordulnak. D'Orléans kémei észvesztve rohannak majd, hogy jelentsék a távozását. És akkor az ösz-szes határt figyelni fogják, monseigneur - jósolta d'Albert.
A bíboros könyvtárszobájának ajtaja kinyílt, és egy maszkos alak lépett be rajta.
- Hívatott, fivérem? - hajolt meg. - Miben segíthetek?
- Vedd le a maszkod, Carlo - utasította a bíboros a férfit, aki azonnal levette fejéről az álarcot.
D'Albert felnyögött, és tátott szájjal bámult a férfira. A bíborosra pillantott, aztán újra az unokatestvérére. Végül a fejét rázva kitört belőle:
- Szent isten! Mintha az ikertestvére lenne, monseigneur. Ha egyforma ruhát viselnének, meg sem lehetne különböztetni önöket. Ki ismeri még az unokatestvérét? Ki tud róla, hogy itt van, vagy hogy egyáltalán létezik?
- Csak a cselédem, Luigi, aki gyermekkorom óta van mellettem - felelte a bíboros. - Az unokafivérem mindig a szobájában tartózkodik. Luigi visz neki ételt. Ha kimegy sétálni a kertbe, akkor én elrejtőzöm, hogy senki se tudja meg, hogy van egy hasonmásom.
Elmosolyodott, jót mulatva d'Albert csodálkozó arcán.
- Carlo papnak készült, de sosem tette le a záróvizsgákat. Itt hagyhatom őt Cologne-ban, akkor úgy tűnik majd, mintha még mindig itt lennék. Luigi vele marad, hogy tökéletes legyen a csalás. így visszatérhetek Franciaországba, hogy elvégezzem a feladatom, és megóvjam a királynét azoktól, akik bántani akarják. Ez a terv működni fog.

- De szüksége lesz hadseregre, uram, hogy ne essen bántódása - aggódott d'Albert.
- Van ezerötszáz lovasom és kétezer közkatonám - felelte a bíboros. - Más-más helyeken lépnek majd be Franciaországba a következő hónapok alatt. Egy megbeszélt találkozóhelyen fogunk gyülekezni. Addig pedig, d'Albert, Chermont-ba kell utaznod, hogy közöld a márkival, nem sokkal karácsony előtt érkezem. Róbert Clary néven az unokatestvéreként kell majd bemutatnia, aki sok-sok évig keleten utazgatott. Ez az apró hazugság megteszi majd. -Újra elmosolyodott.
D'Albert hitetíenkedve nézte. Már jó néhány éve állt titokban a bíboros szolgálatában, de még sosem látta mosolyogni. Ma pedig már ez volt a második alkalom!
- Monseigneur, az az érzésem, ön kifejezetten élvezi ezt a kis trükköt - mondta merészen. - De kérem, könyörgöm önnek, a király érdekében legyen óvatos! Gondi és a többiek végre úgy érzik, közel jutottak a céljukhoz. Gyilkolni is hajlandóak azért, hogy visszaszerezzék a hatalmat, és csak a jóisten óvhatja meg azt, aki az útjukba áll.
A bíboros megveregette d'Albert vállát.
- A jóisten vigyáz ránk, barátom, mert a szándékaink tiszták. Most pedig intézkedem, hogy a következő néhány napban kipihenhesd magad. Elő kell készítenem az utat Franciaországba, amilyen gyorsan csak lehet.
- Önnel tartok, amikor indul - jelentette ki d'Albert. -Ha átértünk a határon, magára hagyom, és előrelovagolok.
Közlöm Auriville márkijával, hogy az unokatestvére, Róbert hamarosan meglátogatja. Értesítsem a királynét is?
- Ne - felelte a bíboros. - Téged, engem, és Auriville márkiját leszámítva nem tudhatja más az igazságot. Mindenkinek jobb lesz így, és én nagyobb biztonságban leszek.
- Milyen nap van ma? - kérdezte d'Albert.
- Augusztus harmincegyedike - felelte a bíboros.
- A márki mostanra már biztosan megnősült - jegyezte meg d'Albert.
De Sebastian d'Oleron legnagyobb bosszúságára még nem volt nős. Glenkirk hercegnéjét a lányával együtt Párizsba hívta a száműzött angol királyné, Mária Henrietta, hogy részt vegyenek a hivatalos koronázási ünnepségen, amelyet a király tizenharmadik születésnapját követően tartottak. Szeptember hetedikére tűzték ki a király trónra kerülésének megünneplését, amelyre hivatalos volt az összes francia nemesi család. Hatalmas pompával és látványos műsorral készültek, hiszen Anna királyné azóta várt erre a napra, mióta fia nyolc évvel ezelőtt megörökölte apja trónját. A királynénak sikerült megóvnia fiát mindazoktól, akik megpróbálták elvenni tőle, mert a nevében akartak kormányozni. Igazi győzelem volt. Csupán az szomorította el, hogy hűséges társa, Jules Mazarin nem lehetett jelen. Auriville márkija sok szomszédjához hasonlóan szintén távol maradt, mert megkezdődött a szüret.
Autumn-nak, az anyjának és két nénikéjének szerencséje volt. A de Saville családnak volt egy kis háza Párizsban, a Gauche folyó mentén. Nem volt lehetőségük, hogy megüzenjék érkezésüket, ezért az idős gondnoknő, Madame Alma kétségbeesetten nézte, amint nagy kocsijukkal befutottak az épület udvarára. Eléjük sietett, arcán tanácstalanság tükröződött.
- Madame St. Omer! Madame de Belfort! Miért nem üzentek, hogy jönnek? Az összes bútor le van takarva. Nincs mit enni! Nagyon szegényes fogadtatásuk lesz Párizsban.
- A cselédek, akik velünk jöttek, leszedik a huzatokat, és hoznak ennivalót a piacról, Alma - nyugtatta meg Madame de Belfort.
Leszállt a kocsiról, és megölelte az idős asszonyt.
- Milyen jó téged újra látni! Ő az unokatestvérem Angliából, Glenkirk hercegnéje, és a lánya, aki hamarosan Auriville úrnője lesz. A király beiktatására érkeztünk. Olyan izgalmas!
- Bocsásson meg a szavaimért - felelte a gondnoknő -, de az egyszerű embereknek, mint én vagyok, az egyik király olyan, mint a másik.
Kivette köténye zsebéből a nagy vaskulcsot, majd előreindult, hogy kinyissa a bejárati ajtót. A zár nesztelenül nyílt, és a nő feléjük intett.
- Jöjjenek! Jöjjenek! Autumn tüsszentett egyet.

- Mekkora por van - jegyezte meg, ahogy belépett az állott levegőjű házba.
- Ki kell nyitni az ablakokat - szólt az idős nő, és már neki is kezdett.
Megérkeztek a cselédlányok is, akik a másik kocsin utaztak, és elkezdték leszedegetni a huzatot a bútorokról. Hamarosan mindannyian tüsszögtek a szállongó portól, amely megtöltötte a szalon levegőjét. A nők nevetve visszasiettek a folyosóra, és menet közben a szoknyájukat rázogatták.
- Mióta nem jártak itt? - kérdezte Autumn.
- Legalább tíz éve annak, mademoiselle, hogy a de Sa-ville családból valaki utoljára Párizsba utazott - felelte a gondnoknő. - Nem értem, minek tartják fenn a házat, ha szinte sosem használják.
- De most, amikor a király ünneplésére érkeztünk, hol hajtanánk le a fejünket, Alma, ha nem lenne ez a ház? -mondta Madame de Belfort mosolyogva. - Persze, ha te nem lennél itt, hogy vigyázz rá, akkor más lenne a helyzet, igaz?
- De itt vagyok - jelentette ki Madame Alma. - Most pedig magammal viszem az egyik cselédjüket a piacra, hogy megnézzük, akad-e valami önöknek vacsorára. Ó! -hőkölt vissza, amikor Fergus és Red Hugh belépett a házba. - Kik ezek a hatalmas fickók?
- A szolgáink - magyarázta Jasmine. - És óriás termetük ellenére bárányszelíd lelkük van, Madame Alma.
A nő tetőtől talpig végigmérte a két férfit.
- Az egyiket magammal viszem a piacra - jelentette ki. - Idejét sem tudom, mikor mutatkoztam utoljára férfitársaságban. Ez jó alkalom lesz a pletykálkodásra a vénasszonyoknak - tette hozzá vidáman.
- Micsoda alakok ezek a párizsi férfiak, hogy nem tüntetnek ki a figyelmükkel egy ilyen finom hölgyet, mint ön, Madame Alma? - ugratta Red Hugh az idős nőt kitűnő franciasággal, majd adott egy csókot a ráncos arcra. - Követem önt a világ végére is, ha tud főzni.
- Tudok ám - kacsintott rá a gondnoknő. - Jöjjön velem, lovagom! Vennünk kell kenyeret és sajtot.
A kis idős hölgy két oldalán a két hatalmas skóttal elhagyta a házat. Mögöttük nagyot nevettek a nők. Mire friss kenyérrel, sajttal, gyümölccsel és más finomságokkal megrakodva visszatértek a piacról, a huzatokat már leszedték, a lovak az istállóban pihentek, és a kocsik az udvarban álltak. A poggyászt kicsomagolták, és füst szállt fel vidáman a kéményből. Szemlátomást mindenki szépen berendezkedett.
Reggel a hölgyek a legszebb ruháikba bújtak. Jasmine éjkékbe, Autumn rózsaszínbe, Madame de Belfort ezüstszürkébe, Madame St. Omer pedig bordóba. A királyi palotába indultak, hogy először Mária Henrietta királynénál tegyék tiszteletüket. Ő volt az, aki meghívót küldött nekik a beiktatási ünnepségre.
- Honnan tudta, hogy Franciaországban vagyunk? - kérdezte Autumn az anyját, amikor megérkeztek.
- Küldök némi pénzt a királynénak minden hónapban -magyarázta Jasmine. - Nagyon szegény. Bár nagynénje a fiatal királynak, sem ő, sem az anyja nem adnak neki elég pénzt ahhoz, hogy kényelmesen élhessen. Nem hiszem, hogy rosszindulatból teszik, de a királyné hozzászokott ahhoz, hogy királynéként éljen. Nem tudja, miként élhetne másképp, pedig nagyon sok a tartozása. Ezért minden hónapban kisegítem valamennyivel. Nem olyan sokkal, hogy zavarba hozzam, vagy kellemetlenül érezze magát miatta, csak egy kis ajándékot adok, hűségem jeléül. Ne felejtsd el, Autumn, hogy más körülmények között ez a nő a sógornőm lett volna. Azonkívül kisgyermekei vannak, akiket fel kell nevelnie. Glocester hercege még csak tizenegy éves, a kis Anna Henrietta hercegnő pedig hat. A szegény nő elvesztette a férjét, ahogy tavaly Elizabeth hercegnő is. Nincs könnyű helyzetben.
Autumn nagyon meglepődött anyja válaszán, különösen, mert a Stuartok mindig balszerencsét hoztak a glenkirki Leslie-kre. Most, a király beiktatásának napján ott állt a királyné előtt, akit ugyan még sosem látott, de aki nyilvánvalóan jól ismerte az anyját. Autumn furcsának találta, hogy az anyja ennyire jól ismeri a királynét, de végül is minden megváltozott, mióta maguk mögött hagyták Skóciát és Angliát.
- Ó, Jasmine, milyen gyönyörű kislány! Hamarosan férjhez megy, igaz? - A királyné ujjai közé csippentette Autumn állát, és egy csókot nyomott az arcára.
- Augusztus harmincegyedikére tűztük ki az esküvőt, de közbejött felséged szíves meghívása - felelte Jasmine. -A szertartást eltoltuk szeptember harmincadikára.
Mária Henrietta Autumn-ra pillantott.
- És jóképű férfi, kicsim?
- Igen, felség, nagyon jóképű - felelte a lány fülig pirulva.

- És mi a neve ennek a jóképű férfinak? - kérdezte a királyné kedvesen.
- Jean Sebastian d'Oleron, felség, Auriville márkija.
- Eljött az idő, madame de reine - szólalt meg az egyik cseléd. - Kezdődik az ünnepség.
- Menjünk - emelkedett fel székéből a királyné. - Te, a lányod és az unokatestvéreid velem jöttök. Kicsit olyan lesz, mintha megint saját udvarom lenne - sóhajtotta.
A ceremóniát a párizsi Parlamentben tartották, és a nagyterem már zsúfolásig megtelt. Jobb oldalon, az épület felső részében ült Anna királyné, Gaston d'Orléans herceg, Conti herceg, Franciaország marsallja, a nemesi osztály krémje és az egyházi vezetők. Párizs bajkeverő püspöke és a két másik leghatalmasabb francia püspök rendkívül fontos arccal ültek egymás mellett, mintha ők lennének a felelősek az egész eseményért. Bal oldalon ült a többi egyházi személy, Portugália, Velence, Málta és Hollandia követei, a párizsi Parlament elnökei és tanácsadói, valamint a többi meghívott előkelőség.
Az egyik oldalsó szárnyban foglalt helyet Mária Henrietta, Anglia királynéja és két fia, Jakab, York hercege és Henrik, Glocester hercege, kislánya, Anna Henrietta hercegnő, az orléans-i herceg és lánya, valamint még sok más hercegnő és nemes hölgy, köztük Glenkirk hercegnéje kíséretével. Jasmine tátott szájjal ült, és be kellett vallania magának, milyen vidéki kis egér ő valójában. Még soha életében nem látott ekkora pompát. Előtte ült a fiatal király a trónján, amelyről Autumn tüzetesebb szemlélődés után megállapította, hogy nem más, mint egy halom párna. Két oldalán szigorúan megszabott rend szerint ült Joyeuse hercege, és Harcourt grófja. Monsieur de Saint-Brisson, Párizs prépostja testőreivel együtt Lajos előtt térdepelt, levetett kalappal. A ceremóniamester vezetésével érkeztek meg a kormányhivatalnokok, és Monsieur Fouquet, a prokurátor, hogy a király elé térdeljenek.
Mikor mindenki megérkezett, a fiatal király felállt.
- Híveim - szólt -, azért jöttem ma a Parlamentbe, hogy eleget tegyek a törvény szavának. Ezúton leszek a kormány és a nép törvényes királya. Bízom benne, hogy Isten segítségével könyörület és igazság vezérli majd tetteimet. A tanácsos úr részletesen ismerteti terveimet.
Ezután a tanácsos tartott beszédet. Amikor befejezte, Anna királyné állt fel, és a királyhoz fordulva így szólt:
- Kilencedik éve, hogy a néhai király, szeretett uram kívánsága szerint én felügyeltem a taníttatásod és országod kormányzását. Istenünk áldott jóságával mellettem állt, és segített, hogy biztonságban tudjalak téged. Téged, aki olyan fontos és kedves vagy számomra, és minden híved számára. Most, hogy a törvények feljogosítanak téged a kormányzásra, boldogan adom át neked a hatalmat, amelynek mindeddig én voltam birtokosa. Hiszem, hogy kegyesen, bölcsen és igazságosan uralkodsz majd, és boldog életed lesz. - Letérdelt a király elé, aki megcsókolta.
Ekkor, mindenki meglepetésére ismét a király szólalt fel, anyjához intézve szavait:
-Madame, köszönöm, hogy annyit fáradozott taníttatásommal és országom kormányzásával. Kérem, továbbra se vonja meg tőlem bölcs tanácsait. Szeretném, ha ön lenne a főtanácsosom.
Ezek után mindenki előrevonult, hogy tiszteletét tegye XIV Lajos, Franciaország egyedüli és törvényes királya előtt. Aznap még több kisebb beszédet tartottak. Beiktattak három királyi rendeletet: az egyik az istenkáromlásról szólt, a második megerősítette a párbajellenes törvényt, a harmadik pedig kimondta, hogy Condé hercege ártatlan, holott a legtöbben tisztában voltak vele, hogy bűnös. Aznap a király nagylelkű akart lenni, és békejobbot nyújtott Condénak, azt remélve, hogy így békésen visszatérhet az uralkodói körbe.
Most, hogy a királyt beiktatták, megkezdődött az ünneplés. Jasmine és társai hivatalosak voltak a királyi palotában rendezett estélyre, ahová, úgy tűnt, mindenki mást is meghívtak. A király nyitotta meg az ünnepséget, mégpedig egy tánccal, az édesanyjával. James, York angol hercege Autumn-ot vezette a parkettre, mert az édesanyja gyászolt, és egyébként is szívesebben táncolt egy gyönyörű lánnyal. Autumn nagyon izgatott volt. Hálásan gondolt nénikéire, akik nem sajnálták az időt arra, hogy megtanítsák neki a menüettet, a kor divatos táncát. Az udvarban van! Végül neki is megadatott, hogy olyan társaságban mulasson, mint valaha a nővérei! Nagyon jól érezte magát.
- Miért mosolyog úgy, mintha valami kedves titkot rejtegetne, kuzin? - kérdezte James Stuart, amikor a tánc végére értek, és elhagyták a parkettet. - Nem, mintha nem lenne bájos mosoly, épp ellenkezőleg!
- Nem vagyunk unokatestvérek - felelte a lány.

- A bátyja apai ágon első unokatestvérem. Önt is az unokatestvéremnek tekinthetem, Lady Autumn - vágott vissza vigyorogva a fiú.
- Csak nem flörtöl velem? - Pontosan azt tette!
- Szeretné, ha abbahagynám, kisasszony?
A fiú megint huncutul mosolygott, és Autumn hirtelen azon vette észre magát, hogy a terem egy távoli sarkában álldogálnak. A fiú szemei kíváncsian ragyogtak rá.
- Igen - felelte Autumn határozottan. - Azt szeretném, ha befejezné, Jamie Stuart. Menyasszony vagyok, és hamarosan férjhez megyek. Jusson eszébe, hogy a glenkirkí Les-lie család tisztességes.
- Maga gyönyörű - folytatta a fiú.
- Ezt már milliószor hallottam - felelte Autumn.
- Miért megy hozzá egy franciához? - kérdezte a fiú, miközben nekidöntötte a lányt a falnak.
- Azért, mert szeretem, és Skóciában nem ismertem senkit, akibe beleszerettem volna. Ön volt már szerelmes? Olyan érzés ez, amelynek nincs oka vagy magyarázata. Az idősebb nővérem beleszeretett egy férfiba, akiből új ember lett. A fiatalabb nővérem határtalan szerelme miatt kénytelen volt elutazni az Újvilágba, ahol csodálatos otthont építettek maguknak. Én azért jöttem Franciaországba, hogy elmeneküljek a boldogtalanságból, amit Cromwell idézett Angliára, és rátaláltam Sebastianra. Hát nem furcsa dolog a szerelem?
James Stuart a karjaiba vonta a lányt, és egy tizennyolc éves fiú minden szenvedélyével csókolta. Érezte, ahogy a lány apró, de telt keblei a mellkasához nyomódnak. Feltámadt benne a vágy, és megfogta Autumn fenekét.
Autumn eltolta magától a fiút, és pofon vágta.
- Ó, a Stuartok mind egyformák - kiáltott rá. - Mindet a vágya hajtja, nem az eszére hallgat! Szégyellje magát, James Stuart! Most pedig kérjen bocsánatot, akkor barátok maradhatunk.
Autumn kiszabadította a szoknyáját a fiú kezéből.
- A lányok szeretik, ha megcsókolom őket - ellenkezett James ártatíanul.
Autumn elnevette magát.
- Maga fiatalabb nálam, ráadásul pontosan tudja, hogy Auriville márkijának a jegyese vagyok.
- A mamája is idősebb volt Henrik bácsikámnál - felelte a fiú.
- Néhány évvel, igen, nekem is mesélték - ismerte el Autumn -, de én nem vagyok az anyám. Ő már érett asz-szony volt, amikor beleszeretett az ön bácsikájába. Túlélt két férjet, és három gyereket szült. Én egy nemesi családból származó szűz lány vagyok, és annak a férfinak a jegyese, akibe szerelmes vagyok, és akihez a hónap végén hozzámegyek. Nagyon illetlen dolog öntől, hogy kikezd velem, pedig én nem akarom, James Stuart. Ha valamit biztosan állíthatok a Stuartokról, az az, hogy a tisztesség nem erős oldaluk.
- Tudja jól, hogy vérrokonok vagyunk - próbált a fiú témát váltani. - A glenkirki Leslie-k évszázadok óta Stuartokkal házasodnak. A nagyapja, Lord Gordon, Y Jakab skót király leszármazottja.
- Tényleg? - szólt Autumn, és nem vette a fáradságot, hogy elmondja neki, hogy Gordon BrocCairn a nagyanyja férje volt, és egyáltalán nem volt vérrokona. A fiúra mosolygott. - Még mindig várom a bocsánatkérését.
- Megkaphatja - hajolt meg James -, de egyáltalán nem bántam meg, hogy megcsókoltam, Autumn Leslie. Ön csodálatosan szép lány.
Eljártak még egy menüettet, de a tánc végén York hercege azon vette észre magát, hogy az egyik figuránál ügyesen lecserélték a fiatal királyra, aki huncut mosollyal pillantott rá.
- Királyi előjog - hajolt meg a herceg.
Lajos biccentett, aztán teljes figyelmét Autumn-nak szentelte, miközben levezette a parkettről, és hellyel kínálta a trónja melletti széken.
- Nem is reméltem, hogy újra látom, mademoiselle -szólt. - Hogy kerül ide az ünnepségemre?
-Az édesanyám a nénikéjének, Mária Henrietta királynénak a barátnője. Ó hívott meg bennünket, felség. Az egész olyan izgalmas volt, különösen a mai este! Egész életemben vidéken éltem, és mindig szerettem volna eljutni az udvarba, bár az angol udvarra gondoltam.
- Hol a férje? - kérdezte a király.

- El kellett halasztanunk az esküvőt, felség, amikor értesültünk a meghívásról, de a hónap végén megtartjuk, ha visszatérek - magyarázta Autumn, s közben az járt a fejében, hogy a király tényleg nagyon jóképű fiatalember.
- Miért nem kísérte el a márki? - tudakolta a király.
- Ó nem kapott meghívást, felség. Mária Henrietta királyné nem tudta, hogy menyasszony vagyok. Ráadásul szüret van Chermont-ban. A szőlőt éppen a megfelelő időben kell leszedni ahhoz, hogy jó bor készüljön belőle. Csak Sébastian és a bormestere tudja meghatározni a tökéletes időpontot, felség. A túl hamar szüretelt szőlőnek nem lesz zamata. Nem szeretnék holmi hétköznapi bort küldeni felségednek, ha küldhetek kiválót is. A király kacsintott barna szemével.
- Mademoiselle, ön okos lány, főnyeremény a márkinak - mondta. - Remélem, egy nap ellátogatnak Versailles-ba.
- Igazán fel fogja építeni?
- A nagybátyám, Gaston már fel is bérelte Franciaország legnevesebb építészeit, hogy jöjjenek el, és éljenek a közelemben, amíg el nem készülnek a terveikkel. Ha pontosan körvonalazódik bennem az álmom, a tervezők lerajzolják, és nekiláthatunk a munkának - mesélte lelkesen Lajos. -Most még fiatal vagyok, de mire huszonegy leszek, az álmom valóra válik!
- Már nagyon várom, felség - felelte Autumn.
- És akkor ön és a férje eljönnek, hogy megcsodálják a művem - folytatta a király. - Azt akarom, hogy királyságom minden gyönyörű hölgye a közelemben legyen, Lady Autumn.
Autumn bájosan elpirult a bók hallatán.
- Néha egészen elfelejtem, mennyi idős valójában, monseigneur - jegyezte meg. - Úgy beszél, mint egy felnőtt férfi, pedig még csak tizenhárom éves.
Egy percre szétfoszlott a királyi maszk, és Autumn egy röpke pillantást vethetett a mögötte megbúvó kisfiúra.
- Felnőttnek kell lennem - suttogta. - A jogos örökségemért folyó harcnak még nincs vége. Ha csak egy percre is elgyengülök, azonnal rám vetik magukat. - Hirtelen ismét magára öltötte a felnőtt álarcát.
- Ó, monseigneur - mondta Autumn kedvesen, együtt érző hangon. - Imádkozni fogok önért és a kedves édesanyjáért.
- Imádkozzon a bíborosért is, szépségem. Az ellenségei vesznek körül, és addig nem lehetek biztonságban, míg ő vissza nem tér.
- De hiszen száműzték - felelte Autumn.
- Most már én vagyok a király - jelentette ki Lajos határozottan, elszánt tekintettel. - Menjen vissza a márkijához, Autumn Leslie. Házasodjanak össze, és éljenek boldogul a szőlőtőkéik között. Igazán szerencsés, hogy ilyen élettel ajándékozta meg a sors. Óriási áldás.
A lány felé nyújtotta a kezét. Autumn megcsókolta, majd mélyen meghajolt a király előtt. Aztán megkereste anyját, és elhagyták a királyi palotát, hogy másnap visszatérjenek Belle Fleurs-be és Archambault-ba.

10. fejezet

Elérkezett az esküvő napja. Autumn az első napsugarakkal ébredt. Lily még javában szuszogott a matracán. A lány lábujjhegyen odatipegett az ablakhoz, és kinézett a tóra. Rózsaszín volt a vize, visszatükrözte az égen szálló felhőket. Keskeny, ezüstös köd emelkedett fel a melegebb vizű tóról a hűvös reggeli levegőbe. Minden nyugodt volt és csendes. Varázslatos időszak. Tökéletes kezdete egy új és tökéletes életnek, gondolta magában mosolyogva.
Visszatértek Párizsból, és Sebastian csókjait érezve rádöbbent, mennyire hiányoztak egymásnak. Monsieur Rey-naud jelent meg, hogy elkészítse az esküvői ruháját és fátylát. Elégedett ragyogás tükröződött a szabómester arcán, mert részben magának és a ruhaköltményeinek tudta be a sikert. Autumn nem mondta el neki, hogy Sebastian főleg lovaglóruhában látta, és azokban az egyszerű ruhákban, amelyeket még otthonról hozott. A büszke kis szabónak biztosan rosszul esett volna az igazság.

Autumn és az anyja egy nap ellovagoltak Chermont-ba. Nem volt idejük rendes látogatásra, de Jasmine úgy gondolta, fontos, hogy a lánya képet alkosson új otthonáról. Sebastian kastélya olyan volt, mint egy tündérpalota, az épület minden sarkát faragott torony díszítette. Épp a folyó partjára épült, egy széles, zöld mezőre. A mezőn túl húzódtak a szőlőültetvények, a tőkéken már szinte egyáltalán nem volt gyümölcs, a levelek elsárgultak az ágakon.
A kastély belül is gyönyörű volt. Belle Fleurs-től eltérően, ahol keskeny oldalsó lépcsőket építettek, Chermontban olasz divat szerint egyeden széles, elegáns főlépcső vitt a magasba. Nyilvánvaló volt, hogy a régen épült kastélyt felújították. A legtöbb szobának festett fala volt, a mennyezeteket klasszikus aranyminták díszítették. Glenkirk szép kastély volt, Belle Fleurs kényelmes otthon, de Chermont volt a leggyönyörűbb épület, amit Autumn életében látott.
- Ez csodálatos - mondta a márkinak, és a férfi őszintén örült, hogy otthona elnyerte a lány tetszését.
- Szeretnéd látni a lakosztályodat? - kérdezte. Autumn bólintott, majd hozzátette:
- És a mama is.
- Hát persze - felelte a márki, és felvezette a két nőt a faragott korláttal szegélyezett csodás márványlépcsőn. A kastély második emeletén helyezkedtek el a hálószobák. Sebastian d'Oleron kinyitott egy aranymintázattal díszített ajtót, és beinvitálta őket. Autumn szóhoz sem jutott, de az anyja boldogan csapta össze a kezét.
- Sebastian, fiam, milyen gyönyörű szoba! - A lányához fordult. - Hát nem nagyszerű, Autumn?
A szoba minden falára más-más romantikus jelenetet festettek. Venust Adonisszal. Jupitert, amint elcsábítja Lédát. Egy lányt fellibbenő fehér ruhában, aki előtt egy fiatal fiú térdel ágyékkötőben. Ott volt Ámor, amint éppen kilőtte nyilát egy csoport hajadon felé. Megint Venus, ezúttal férjével, Vulcanusszal. Minden festmény egy-egy kis szerelmi jelenetet mesélt el. Olyan káprázatosan szép volt, amilyet Autumn még soha életében nem látott.
- Elbűvölő! - hallotta a lány Jasmine áradozását. - Nézd meg a mennyezetet, kicsim! Pazar!
Autumn a plafon felé emelte tekintetét, és látta, hogy a mennyezetre ragyogó reggeli eget festettek fehér felhőkkel, amelyek széle arany- és rózsaszínben fénylett. Egy galambcsapat repült el közöttük. Autumn hirtelen sírva fakadt, nem tudta visszatartani a könnyeit.
- Mi a baj, kedvesem? - kérdezte csodálkozva a márki.
- Én nem vagyok elég jó egy ilyen gyönyörű helyhez, Sebastian - szipogott. - Én egy vidéki lány vagyok, ez pedig egy kastély.
A márki a karjába vonta menyasszonyát.
- Chermont csak veled együtt tökéletes, kedvesem -mondta neki. - Ez nem kastély, ez a te otthonod. Chenonceaux sokkal hatalmasabb.
- Hát persze, hogy nagyobb - ellenkezett Autumn nedves arccal. Könnyei áradatának csak nem akart vége szakadni. - Az egy királyi palota! Belle Fleurs egyáltalán nem ilyen óriási, és Archambault sem.
- Belle Fleurs egy nyaralóhely - magyarázta a márki -,
kiváló művészi érzéke volt. Ő tervezte meg Chermont szobáinak a dekorációját, és cserélte ki márványlépcsőre a régi, kanyargós lépcsősort. Ezek az ő szobái voltak, Autumn. Most a tieid lesznek, és az anyám biztosan örülne, ha látná.
- Elise is itt lakott? - kérdezte Autumn, aki hirtelen rádöbbent, hogy féltékeny a férfi első feleségére.
- Nem - felelte a márki csendesen. - Neki nem tetszett. Azt állította, hogy anyám szelleme kísért ezen a helyen. Ez persze butaság volt, Autumn. Ha az anyám bárhova is visz-szajárna, az a gyerekszoba lenne, ahol az unokái élnek majd.
Gyengéden megsimogatta a lány haját.
- Sok gyerekünk lesz, kedvesem?
- Remélem - szipogta Autumn, de már egy kicsit jobban érezte magát.
-Monseigneur - szólt közbe Jasmine halkan. - Mutassa meg a lakosztály többi részét, és aztán talán bemutathatná Autumn-ot a cselédeknek.
A hálószoba fehér, égkék és arany színekben pompázott, a falakra virágmotívumokat festettek. A mennyezetet az éjszakai ég képe borította, a felhők rózsaszín, levendula- és arany színekben ragyogtak.

Autumn szemei elkerekedtek az ágy láttán, de egy szót sem szólt. Hatalmas ágy volt, brokát- és selyemhuzattal. A két végébe szőlőtőkéket és leveleket faragtak.
- Remélem, tetszik a hálószobád - mondta a márki. -Kicsit átalakíttattam. Nem hiszem, hogy megfelelt volna az ízlésednek, kedvesem. Az anyám kicsit hajlamos volt a túlzásokra.
- Gyönyörű - felelte a lány.
Mindössze ennyit tudott mondani. Sosem látott még ilyen szép bútorokat, minden tárgy faragott, festett és díszített volt. Az ággyal szemben álló kandalló rózsaszín márványból készült, és angyalkákat faragtak bele. A másik fal előtt magas szekrény állt. Autumn odalépett az ablakhoz, ahonnan a folyóra nyílt a kilátás. Visszafordult a márkihoz.
- El sem tudom hinni, hogy ilyen csodálatos szobákban fogok lakni, Sebastian. Gondolj csak bele! Itt nemzünk gyerekeket, akik itt fognak megszületni.
- Az én hálószobám itt van melletted - szólt a férfi, rámutatva egy mozgatható falra.
- A te hálószobád? - Autumn nagyon meglepődött. - Nem osztjuk meg egymással ezt a pazar ágyat, monseigneur?
- De igen - felelte a férfi -, de bizonyára a te szüleidnek is volt saját hálószobájuk Glenkirkben.
- Jemmie sosem használta az övét - felelte Jasmine halkan.
- Nem tudunk gyerekeket csinálni, ha nem alszunk közös ágyban - jelentette ki Autumn. - Micsoda képtelen ötlet, hogy külön hálószobád legyen.
- Szükségem lesz rá, ott tárolom majd a ruháimat - kacsintott a férfi. - Ha olyan vagy, mint a többi nő, biztos rengeteg ruhával és szépítőszerrel érkezel majd. Ennek a szobának hamarosan minden milliméterét ellepi a holmid. Nincs igazam?
- Monsieur Reynaud nem hagyná, hogy másképp legyen - nevetett Autumn. - Millió és millió ládát hozok majd Chermont-ba, Sebastian.
Visszamentek a földszintre, és a szalonban a márki bemutatta jövendőbelijét a cselédeknek. Ott volt Lafite, az inas és felesége, Madame Lafite, a házvezetőnő. Nyolc szobalány volt, egy Leon nevű férfi, akinek nem volt más feladata, mint a házban lévő ezüst- és aranytárgyak tisztogatása, valamint egy másik férfi, Finabel nevezetű, aki gondoskodott róla, hogy az összes lámpa, kandeláber és gyertya rendben legyen. Gyertyát csak Pinabeltől lehetett szerezni, aki szigorú számadást vezetett a készletről. Cáron volt a szakács, az ő felügyelete alá hat konyhalány tartozott, egy fiú, aki a lábasokat súrolta, és egy másik, aki a késeket élesítette. Dolgozott a házban hat férfi szolga is. A mosónő, Methina hatalmas asszonyság volt vastag karokkal. Neki ketten segédkeztek.
- Szüksége lesz a nagyságos asszonynak szobalányra? Van egy nagyon ügyes unokahúgom, Orane, aki remekül megállná a helyét.
- Ha Orane-nek van kedve másodikként dolgozni a szobalányom, Lily mellett, akkor szívesen magam mellé veszem, Madame Lafite - felelte diplomatikusan Autumn.
- Ezer örömmel szolgálná a nagyságos asszonyt - felelte a házvezetőnő boldog mosollyal. - Orane nagyon ügyesen bánik a tűvel. A madame egész biztosan elégedett lesz vele.
- Ti mind olyan kedvesen fogadtok - mondta nekik Autumn. - Tudom, hogy boldog leszek itt, Chermont-ban. Már látom, hogy remekül fogtok gondoskodni rólam.
Ezek után a cselédek szétszéledtek.
- Mindannyian nagyon vártuk, hogy a monsieur új feleséget hozzon a házhoz - szólalt meg az alagsorba érve Madame Lafite. - Ez a kisasszony javára válik Chermont-nak, abban biztos vagyok. Szereti a gazdánkat, és jól nevelt ifjú hölgy Nemsokára egy új nemzedék nevelkedik majd a kastélyban.
A többi szolga helyeslően bólogatott, majd felemelték boros korsóikat, és koccintottak a márkira és jövendőbelijére.
Mielőtt Autumn hazaindult az anyjával, találkoztak a kinti szolgákkal, Arnóval, a főlovásszal és két segédjével. Az ő dolguk volt felügyelni a lovak etetését és gondozását. Hat istállófiú mosdatta és etette az állatokat. Ott volt még Henry a kocsis, Xarles a fővadász és a segédje, Yves, a kutyatenyészet vezetője, szintén egy segéddel, Florus, a főkertész, keze alatt egy tízfős csapattal, Marion, a solymászat őrzője, és asszisztense, aki a galambokra is gondot viselt.

- Sosem fogom megtanulni ezt a rengeteg nevet - panaszkodott Autumn a márkinak.
- Majd idővel - felelte a férfi nevetve. - Még rengeteg emberem dolgozik a szőlőben és a háziállatok mellett. Mi itt Chermont-ban önellátók vagyunk. Valójában sokkal több dolgod lesz annál, minthogy csupán bájos feleségem és gyermekeim anyja légy
- Nem hiszem, hogy képes leszek rá - mondta Autumn az anyjának, amint délután hazafelé lovagoltak Belle Fleurs-be. - Bele se gondoltam, mi mindennel jár az, ha Sebastian felesége leszek.
- Még sokkal nehezebb dolgod lett volna Belfort hercege mellett, és csak egy kicsit lett volna jobb Auray grófjával - magyarázta az anyja. - Egy nőnek magának kell vezetnie a háztartást. Elkerülhetetlen, hogy mindenről tudjon, ami a házban történik, tekintéllyel kell irányítania a cselédeket, de gondosan rajtuk kell tartania a szemét. Nagyon ügyesen beszéltél Madame Lafite-tel, kicsim. Mondhattad volna azt is, hogy Lily a szobalányod, de te ehelyett felajánlottál az unokahúgának egy helyet. Talán nem éppen erre vágyott, de kétségkívül nagyon előkelő pozíció. Menni fog, majd meglátod, és én is itt leszek, hogy segítsek, Autumn. Egyik nővérednek sem tudtam segíteni, de most melletted leszek.
- Mi újság Angliában, mama? - kérdezte Autumn.
- Semmi jó - felelte Jasmine. - Nem akartam elmesélni az esküvődig, de talán már te is tudsz egyet s mást. Károly király bevonult Angliába egy skót hadsereggel. Kell-e részleteznem, mit éreztek ettől az angolok? A vidéki emberek, ahelyett, hogy egy emberként a király mellé álltak volna, elszörnyedve bámultak a skótokra. Mindenki csak azt látta, hogy a hadsereg skót, nem számított, hogy az élükön a saját királyuk áll. Az angolok sosem ragaszkodtak igazán a Stuartokhoz. Nem kedvelik Cromwellt, de a skótokat is ugyanúgy gyűlölik. Úgy tűnik, ez a legyőzhetetlen ellenszenvük egészen mélyről fakad. Nagy hiba volt, hogy a király nem vette figyelembe az évszázados ellentéteket, mielőtt nagy csinnadrattával bevonult.
- És mi történt? - kérdezte Autumn.
- Károly király vereséget szenvedett szeptember elején Worcesternél - felelte az anyja.
- És Charlie?
- Nem tudom. Henry üzent. Azt írta, senki nem mondta, hogy Charlie-t megölték volna, de fogalma sincs, hol lehet, él-e még egyáltalán - felelte Jasmine, és a hangja hirtelen megkeményedett.
- Biztosan életben van, mama - jelentette ki Autumn határozottan.
- Miért vagy olyan biztos benne? Henry azt írja, hogy szörnyű csata volt Worcesternél, sokan odavesztek - magyarázta Jasmine.
- Charlie-ban Stuart-vér csörgedezik, mama. Ő nem Les-lie. Ő Mughal-unoka. Szerencsés ember, nem úgy, mint szegény papa.
- Lehet, hogy igazad van - szólt az anyja, majd nevetésben tört ki. - Nagyon is igazad lehet, Autumn. Az én Charlie fiam még a halált is leveszi a lábáról, hogy ne vigye el olyan hamar. Csak várnunk kell, hamarosan megtudjuk, mi történt.
Autumn szeme hirtelen valami mozgásra lett figyelmes a tó szélén, ami visszarepítette a reggel valóságába. Ez az esküvője reggele. Egy szarvas lépett ki az erdőből inni, a lány elbűvölve nézte. Az állat felemelte a fejét, és úgy tűnt, mintha egyenesen őrá nézne. Autumn elnevette magát. A szarvas megfordult, és visszaballagott az erdőbe.
- Már ébren van? - Lily álmos hangja hallatszott a matrac felől.
- Igen - felelte Autumn -, és jobb, ha te is felkelsz, nehogy a mama hálóingben találjon minket. Az esküvőm tízkor kezdődik, úgyhogy még lesz időnk pihenni, és aztán Chermont-ba utazunk. Először is fürdeni akarok, és szükségem lesz egy kis időre, amíg megszárad a hajam.
Lily kimászott az ágyából, és gyorsan magára kapkodta a ruháit, mielőtt kiürítette az éjjeliedényt a tóba. Sietve intézkedett, hogy a forró vizet felhozzák az emeletre, Adali azonban már kitalálta Autumn kívánságát, és a víz előkészítve várta a konyhában. Autumn visszabújt az ágyába, és az illem kedvéért behúzta a függönyt, míg a fiatal szolgák behozták a kádat. Több forró vizes vödröt is hagytak ott a fürdéshez. Amikor mindannyian kimentek, Autumn ismét lemászott az ágyról, és ledobta a hálóingét, Lily pedig jázmin- és barackolajat csepegtetett a gőzölgő vízbe.
Autumn alaposan megmosakodott, mint mindig, Lily pedig ledörzsölte a hátát. A szobalány megmosta úrnője haját, a előbb ecettel, majd tiszta vízzel öblítette le. Az ecet lemosta a felesleges szappant, és selymes

fényt adott a sötét hajnak. Autumn felállt, és egy törülközőt tekert a fejére, míg Lily leöblögette testét a maradék vízzel. A menyasszony kilépett a kádból, szobalánya pedig meleg törülközőkbe burkolta. A két lány összerezzent, amikor kinyílt a hálószoba ajtaja, de csak a hercegné érkezett.
- Helyes - dicsérte meg őket. - Ébren vagytok és készülődtök. Bemard atya azt üzeni, felmentést kapsz a reggeli ima alól, mert a ceremónián is lesz imádkozás. Adalival küldetek neked valami ennivalót.
- Nem hiszem, hogy tudnék enni - vallotta be Autumn. Az anyja elmosolyodott.
- Ideges vagy, de hidd el, drágám, jobb, ha eszel egy kicsit. Főtt tojást vajjal, sajttal meg egy kis friss kenyérrel? - kínálgatta a lányát. - Frissen préselt almalét egy kis fahéjjal?
- Szüksége lesz az erejére, kisasszony - igyekezett Lily segíteni a hercegnének.
Autumn felsóhajtott.
- Hát, talán valamit mégis le tudok erőszakolni a torkomon - egyezett bele.
- Bölcs döntés - dicsérte az anyja. - A szertartás után túlságosan lefoglal majd a vendégek üdvözlése, és nem lesz idődd a lakomára.
- Mikor jön Monsieur Reynaud a ruhámmal? - kérdezte Autumn.
- Velem jön majd, egy órával a ceremónia előtt - felelte az anyja, és kisietett a hálóból.
Autumn az ablak alatti székben üldögélt. Lily addig-addig dörzsölgette a haját a törülközővel, míg majdnem megszáradt, aztán kifésülte a sötét fürtöket. Autumn hátradőlt, hogy a reggeli szellő teljesen megszáríthassa haját.
Adali behozta a reggelit, és Autumn rádöbbent, hogy valójában farkaséhes. A szakács a kedvenc puha sajtját küldte omlós cipóval, és friss körtét, aminek a lány sosem tudott ellenállni.
- Nem fog beleférni a ruhájába - figyelmeztette Lily, amikor Autumn egy újabb körte után nyúlt. - Tegye vissza.
Szegény Monsieur Reynaud tegnap igazította méretre. Ha szűk lesz, az nem túl jó előjel, kisasszony.
- De olyan éhes vagyok - ellenkezett Autumn.
- Nem étel az, amire vágyik - vágott vissza Lily csípősen.
- Szemtelen! - ripakodott rá Autumn a lányra, de az csak nevetett.
- Nem a körte miatt nyalta meg olyan sóváran az ajkait, madame. Most pedig jöjjön, mossa meg az arcát, a kezét és a fogait. Monsieur Reynaud bármikor itt lehet. Fel kell vennie valamit, mielőtt megérkezik.
Autumn úgy döntött, nem visel kombinét, csak fűzőt. Az nem látszik ki a ruha egyenesre varrott dekoltázsa alól. Nem vett bugyit sem, ami olyan divatos volt a francia nők körében. Egyenként belelépett a tizenkét alsószoknyába, Lily ezalatt összefogta haját a nyaka mögött. Skóciában kibontva kellett volna hagynia a haját, ártatlanságát jelképezve, de a franciák már nem tartották ezt a szokást. Az elegancia mindenekfölött - ez volt az aranyszabály Lily óvatosan apró gyöngyöket tűzött a fonatba, majd a lány fülébe helyezte a gyöngyfülbevalókat.
Diszkrét kopogás hallatszott az ajtó mögül. A hercegné lépett be, háta mögött Monsieur Reynaud-val és a segédjével. Jasmine Lily igyekezete láttán helyeslően bólintott. Közös erővel nekiláttak, hogy belesegítsék a menyasszonyt az esküvői ruhájába, amely vakító fehér volt és selyemből készült. A felsőrészt csontok merevítették, az ujja pedig könyöktől lefelé egészen szűk volt. A derekán széles bársonyszalag futott körbe, amelyet gyöngyök díszítettek. Egyszerű volt, mégis gyönyörű és divatos.
Autumn szokatlanul csendesen állt, míg a többiek sürög-tek-forogtak körülötte. Hirtelen úgy érezte, álmodik. Az nem válhatott valóra, ahogy régen képzelte esküvője napját. Mindig arról álmodozott, hogy bátyjai és India nővére ott állnak majd körülötte, s egyik bátyja vezeti az oltárhoz, ahol valami arctalan fiatalember várja. És utána a glenkirki kastély nagy szalonjában a család dudása zenél nekik, testvérei pedig egymással versengve igyekeznek szórakoztatni a menyasszonyt, a vőlegényt és a sok vendéget. Úgy gondolta, a glenkirki templomban esküszik majd, az ősök sírjai között, és az a pap adja férjhez, akit gyermekkora óta ismer. Álmát könnyedén szétrombolta Cromwell, meg az a sok ostoba kerekfejű, akik polgárháborúba sodorták az országot, megölték az apját, és menekülésre kényszerítették az anyját.
Hálásnak kellene lennie, ismerte fel hirtelen Autumn. Sebastian d'Oleronnal Franciaországban megtalálta az igaz szerelmet. Az élet itt olyan, amilyennek lennie kell. Néhány rossz ember megpróbálta befolyásolni

Lajos király gondolatait és tetteit, de azokat hamarosan eltávolítják. A fiatal király ahogy néhány futó találkozásuk alatt látta, határozott és erős. A hatalméhes politikusok nem fognak túljárni az eszén. Anyja kis kastélya itt volt, hogy védelmet nyújtson nekik. Francia rokonaik szívesen fogadták őket, és bemutattak a Cher-vidék nemeseinek. Megismertették Sebastiannal. Ma férjhez megy Belle Fleurs kis kápolnájában, egy fiatal pap közreműködésével, aki még sosem vezetett le esküvőt. Mellette lesz a bácsikája, a két nagynénje, Adali, Rohana, Toramalli, Red Hugh, Fergus és Lily. Ők éppúgy a családját jelentették, mint a rokonai, és szerencsés, hogy közöttük lehet. Hirtelen egy kezet érzett a vállán, és felnézett anyja arcába.
- Nekem is hiányoznak - mondta neki Jasmine csendesen.
- Ó, mama, honnan tudtad? - kérdezte meglepetten.
- Minden gyermekem között neked van a legkifejezőbb arcod. Olvasni lehet a tekintetedben, kicsim - felelte Jasmine. - Nem lesz mindig így, tudod jól. Egy nap Károly király visszatér a trónjára, és találkozunk a többiekkel, kivéve Fortune-t, akire te nem emlékszel. Fortune mindig azt mondta, ha egyszer átszeli az óceánt, nem jön többé vissza. Ő hiányzik a legjobban.
- A zavargások elvették tőled a papát és az otthonodat - mondta Autumn -, és az egyik lányodat is, de én itt vagyok neked, mama. Én sosem hagylak el. Ahová én megyek, ott neked is lesz helyed. Ezt ígérem neked az esküvőm napján.
Jasmine megölelte legkisebb gyermekét, majd két kezébe fogva arcát, megcsókolta.
- Én pedig megígérem, hogy csak a halál választhat szét minket, kicsim.
-Madame! A mademoiselle szoknyája! Össze fogja gyűrni! - rémüldözött Monsieur Reynaud.
A két nő felnevetett, a hercegné hátralépett, s erre már a szabó is elmosolyodott. Adali feje bukkant fel az ajtóban.
- Megérkezett a vőlegény és a vendégek - jelentette.
- Monsieur Reynaud, csatlakozik hozzánk a segédjével a kápolnában? - kérdezte a hercegnő a szabót, aki örömmel bólintott. Milyen irigyek lesznek a társai Tours-ban, ha elmondja nekik, hogy nem csupán megtervezhette Auriville úrnőjének ruháját, de a szertartásra is meginvitálták.
Levonultak a kastély földszintjére, a kis kápolnához. Autumn kinn maradt az ajtó előtt, míg a többiek bementek. Látta Sebastiant, aki fehér csipkés sötét bársonyruhájában az oltár előtt várta. Milyen fess! Ó, ha a papa itt lenne most, és ő adhatná férjhez, minden tökéletes lenne! A csodálkozástól nagyot ugrott, mert ismerős hangot hallott a háta mögött.
- Belém karolnál, kishúgom? - kérdezte kedvesen Charles Frederick Stuart, Lundy hercege.
Autumn megfordult, és felnézett kedvenc bátyjára.
- Charlie! - kiáltotta, és hirtelen könnyekben tört ki. Charles átkarolta.
- Csak ma hajnalban érkeztem - szólt. - Adali mondta, hogy ma van afit esküvőd. Úgy döntöttem, megleplek téged és a mamát. Az isten szerelmére, Autumn, hagyd abba a sírást, mielőtt megbánom, hogy idejöttem.
- Ó, Charlie! - szipogott a lány, bátyja mellére borulva. - Még soha életemben nem örültem ennyire senkinek! Hallottuk, mi történt Worcesternél. Mondtam a mamának, hogy te biztosan megmenekültél. Tudtam, hogy nem hallhattál meg! Tudtam!
A herceg kivette lenvászon zsebkendőjét a mellényéből, és gyengéden felitatta vele húga könnyeit.
- Többet tudtál, mint én, te kis boszorka. A poklot kellett megjárnom, hogy elmeneküljek Angliából, és még semmi hír a királyról. De ha elkapták volna, Cromwell már eldicsekedett volna vele. Mindenesetre, senki sem tudja, hol van.
- Charlie! - Jasmine hangja törte meg halk beszélgetésüket. - Kísérd be a húgodat, mielőtt a márki elsírja magát! Még hátravan a lakodalom, nem beszélve a visszaútról Chermont-ba!
Charlie elmosolyodott.
- Szerelemből mész férjhez, igaz? - szólt a lányhoz. -Emlékszel, mit mondtam neked?
- Szerelemből - nyugtatta meg Autumn a bátyját. - Neked is tetszeni fog.
- Akkor úgy tűnik, férjhez kell adnom téged, húgom -jelentette ki Lundy hercege, majd karon fogta a lányt, és bevezette a kápolnába.

Jasmine-ban akarva-akaratlan felrémlett saját esküvője James Leslie-vel. Nagymamája házának kápolnájában tartották a szertartást Queen's Malvernben. Már a második esküvője volt ugyanott, az elsőt Rowan Lindleyvel kötötte. Milyen régen történt! Most legkisebb gyermeke, Jemmie egyeden lánya megy férjhez Belle Fleurs-ben, ahol Autumn dédszülei kezdtek neki hosszú és boldog házaséletüknek. Olyan volt, mintha a kör bezárulna. Szinte érezte Madame Skye helyeslő pillantását.
Illatos viaszból készült gyertyák fényétől ragyogott a terem. Átszűrődött a napfény a mozaiküveges ablakokon, vörös és kék fénycsóvákat szórva a szürke kőpadlóra. A fiatal Bemard atya fehér és aranyszínű köpenyében gyönyörűen mondta az imát. A menyasszony hangja tisztán csengett, amikor kimondta az igent. A vőlegény büszkén állt, hangja erős volt és határozott. Halk szipogás hallatszott: a nagynénik sírtak sikeres kerítőmunkájuk feletti örömükben. Jasmine fia karját szorította, és sokkal jobban hiányzott neki James Leslie, mint valaha. Adali, Rohana és Toramalli örültek Autumn boldogságának.
A szertartás után átmentek a szalonba, és Autumn bemutatta bátyját a férjének.
- Be kell vallanom, nagyon örülök, hogy a bátyja vagy -szólt a márki. - Amikor megláttam, hogy az én imádott menyasszonyom egy idegen embert ölelget, és a vállán sír, azt hittem, elhagy valaki másért, egy régi szerelemért. -Szeretettel kezet rázott a sógorával.
- Csak véletlenül érkeztem épp ezen a napon - felelte a herceg.
- Hogy tudtad eltitkolni előlem, hogy itt van? - kérdezte Jasmine Adalitól. - Majdnem szívrohamot kaptam, amikor meghallottam a hangját. Azt hittem, meghalt, és csak hallucinálok!
- Ne, mama, ne Adalit hibáztasd! Én döntöttem úgy, hogy megleplek benneteket - nevetett Charlie. - Azt hittem, jó tréfa lesz.
- Tréfa? - bosszankodott Jasmine. - Épp most hallottuk, mi történt Worcesternél. Csak pletykákat hallani, és azt, hogy a király is az eltűntek között van. Ilyen körülmények között sokkal bölcsebbnek tartottam volna, ha azonnal jelentkezel, és nem játszol, mint valami kisgyerek, Charlie.
- Nem tudtam, hogy a hírek eljutnak a francia birtoko* kig, mama. Ne haragudj, hogy megijesztettelek.
- Meddig maradsz?
- A barátom, Lord Carstairs Párizs mellett maradt. Mária Henrietta királyné magánkívül van az aggodalomtól a fia miatt. Carstairs majd értesít, ha megérkezik a király. Akkor el kell mennem, mama. Károlynak minden segítségre szüksége lesz, különösen most. Szerintem hamarosan megérkezik az országba. Nem maradhat Angliában, Skóciát pedig gyűlöli.- És hol voltak a gyerekeid? - kérdezte Jasmine.
- Patrickkel és a feleségével Glenkirkben - felelte Charlie, majd látva anyja arckifejezését, felkiáltott: - Ó, szent isten! Nem is tudtad? Mama, annyira sajnálom! Azt hittem, Patrick már megírta neked. Killiecairn urának a lányát vette feleségül. A hozománya Brae kastélya és a hozzá tartozó birtok. Patrick nagyon bezárkózott, nem akar embereket látni.
- Milyen a lány? - kérdezte Jasmine.
- Hát, nekem azt mondta, szeretne gyerekeket. Kicsit szabad szájú, de nekem tetszik, mama.
- Kíváncsi vagyok, mikor szánja rá magát a bátyád, hogy értesítsen minket erről a házasságról - szólt az anyja, majd hozzátette: - Te jó isten! Most már Glenkirk egykori hercegnője lettem! Nem tudom, hogyan fogom ezt megbocsátani Patricknek, bár én mondtam neki, hogy nősüljön meg!
- Akkor most már mind házasok vagyunk, mama - jegyezte meg Autumn. - Teljesítetted a gyermekeid iránti kötelességedet.
- Bár ne tettem volna! - felelte Jasmine savanyúan, mire mindenki elnevette magát.
Felszolgálták az esküvői ebédet az összegyűlt vendégeknek. Jasmine az összes cselédet behívta a kastélyba, hogy csatlakozzanak hozzájuk. Bemard atya mondott pohárköszöntőt, majd Lundy hercege emelte fel ezüstkorsóját, és mondott beszédet kishúgára.
- Igyunk Autumn Rose-ra, aki a legfiatalabb közöttünk, és aki akkor született, amikor az édesanyja már azt hitte, eljárt felette az idő. Örömet és áldást hozott szüleinek, és reméljük, épp ilyen boldogságot visz majd férje életébe is! És igyunk Sebastianra, az újdonsült férje, akinek még halvány fogalma sincs róla, mit tett, amikor feleségül vette ezt a gyönyörű kis boszorkát! Hosszú, közös életet, boldogságot és sok egészséges gyermeket kívánok nektek!
- Éljen! Éljen! - kiabálták a vendégek, és koccintottak korsóikkal.

- Ó, Charlie! - mondta Autumn meghatottan a bátyjának. - Olyan boldog vagyok, hogy eljöttél! Hála istennek épségben előkerültél!
Charles Frederick Stuart kezébe fogta húga kezét, és gyengéden megcsókolta.
- Köszönöm Istennek - felelte -, hogy osztozhatom veled és Sebastiannal ennek a napnak a boldogságában. A többiek nagyon fognak irigykedni, ha megtudják.
- Itt maradsz a mamával? Ugye még nem kell visszaindulnod? - Autumn tekintetében nyugtalanság tükröződött.
Látva pillantását, Sebastianba egy pillanatra belehasított a féltékenység. Neki csak egyetlen nővére volt, akivel alig találkozott. Nem ismerte a közeli rokonok közti lángoló szeretetet.
- A család nagyon fontos - mondta neki halkan az anyósa. - Most már te is közénk tartozol, fiam. Majd megtanulod, hogy úgy szeress, ahogy mi tesszük, és te is így érzel majd a gyermekeid iránt.
Megpaskolta a férfi hatalmas kezét.
- Bár Autumn a legkisebb köztük, Sebastian, és a többiek sokkal idősebbek nála, mi azért mindig együtt voltunk valamilyen módon. Autumn-ot éppen úgy szeretik a testvérei, mint amilyen szeretet azokban a csaladokban van, ahol a testvérek nagyjából hasonló korúak. Persze, mindig Charlie volt a kedvence. A Stuartoknak van egyfajta különleges bájuk.
Mintha meg akarná szolgálni a dicséretet, Charlie anyja két skót cselédjét szólította.
- Red Hugh, Fergus! Hozzátok a dudákat, tudom, hogy itt vannak valahol. Mit ér egy skót férfi a dudája nélkül?
Kimentette magát, és távozott az étkezőből. Amikor visszatért, szoknyát viselt, és két kard volt a kezében. Letette őket a terem közepére, majd biccentett Red Hugh és Fergus felé. Azok játszani kezdtek, Charles Frederick Stuart pedig elegánsan lépkedett a keresztbe fordított kardok között, hogy húgát nemzetük táncával köszöntse.
A francia márki bámulattal nézte a magas, erős férfit vörös szoknyájában, sötét hajával és kék szemeivel. Még sosem látott ilyen táncot, de érezte benne a szenvedélyt. Autumn férje vállára hajtotta a fejét, és halkan sírdogált. Olyan csodálatos, gondolta magában, olyan nagyszerű, hogy Charlie velük van, bár szerette volna, ha a többiek is ott lehetnének. Nagyot sóhajtott.
Sebastian megcsókolta a homlokát.
- Ez nagyon szép - mondta meghatottan. - Tökéletes befejezése a lakodalomnak. De hamarosan indulnunk kell Chermont-ba, kedvesem. Sötétedés után nem kényelmes utazni.
Az utóbbi néhány napban Autumn holmija lassan átvándorolt anyja házából Chermont-ba. Most csak egy kis pogy-gyászkocsi követte az ifjú pár kocsiját a maradék dolgokkal, rajta Lily meg a fiatal szolga, Marc üldögélt, aki a jövőben Autumn-ról gondoskodik majd. Marc okos volt, és Adali jónak látta, hogy a lánynak férfi szolgája is legyen, akinek csak ő parancsol. El is magyarázta mindezt Marcnak is, mielőtt felajánlotta neki a feladatot.
- Szolgáld a kisasszonyt ügyesen és hűségesen. Tegyél meg mindent, amit kér! A hercegnét két nővel együtt születésétől fogva szolgálom. A hercegnéék szinte családtagként kezelnek minket, és ezt a hűségünknek köszönhetjük, Marc. Mindannyian nagyon szeretünk neki dolgozni. Ez jusson eszedbe, ha bárki megpróbálna elcsábítani a kisasz-szonytól, legyen az akár maga a márki. Képes leszel rá, hogy hűséges maradj hozzá?
- Igen, Monsieur Adali - felelte a fiú. - Az ön ajánlata nagy boldogsággal tölt el, hiszen bizonyára észrevette, hogy vonzódom Mademoiselle Lilyhez. Remélem, egy nap feleségül vehetem, ha a márki és a márkiné beleegyezik, és áldását adja ránk.
- A hűség elnyeri jutalmát - mondta Adali jelentőségteljesen. - Biztos vagyok benne, hogy ha berendezkedtek Chermont-ban, és bebizonyítod rátermettséged az úrnődnek, boldogan adja majd beleegyezését. Arra viszont szükséged lesz. Lily nem megy hozzád anélkül. Nagyon kötődik a kisasszonyhoz.
- Sosem árulnám el az úrnőmet - közölte Marc komolyan.
- Akkor megállapodtunk - felelte Adali elégedetten. Később beszélt Lilyvel is. A lány nagyon örült a híreknek,de Adali azért figyelmeztette, hogy ügyeljen rá, nehogy más fehérnépen is megakadjon a fiú szeme.

- Biztos vagyok benne, hogy tudod, miként tartsd ébren benne a szenvedélyt, gyermekem - mondta Lilynek.
- Ne felejtsd el, hogy lesz egy másik lány is melletted, aki a kisasszonyt szolgálja. Orane a neve, fiatal, csinos és talpraesett. Azt nem tudom, hogy becsvágyó-e, de vigyázz, mert ha az, akkor mindenedet el akarja majd venni, beleértve az udvarlódat is. Az ő nagynénje a házvezetőnő.
- Tudom, miként védjem meg magam, és azt, ami az enyém - felelte magabiztosan Lily. - En leszek az idegen, ezért mindannyian azt figyelik majd, hogyan kerekedhetnek fölibém. Én azonban kedves leszek tele kérdésekkel. Tisztelettel bánok majd velük, de nem leszek alázatos.
Kedvelni fognak, de hamar rájönnek, hogy egyikük sem tud pótolni. Ami pedig Marcot illeti, ő nem lesz hűtlen hozzám. Jó ember, és igazán szeret.
Miközben Autumn készülődését figyelte, Adali halkan imádkozott, hogy helyes legyen a döntése, Lily és Marc ugyanúgy szeresse a kisasszony gyerekeit is. Előhozta a világoskék bársonyköpenyt, és ráterítette a lány vállára. Megállt előtte, gondosan bekötötte a gallért, és ráterítette a kapucnit selymes hajára. Nem volt szükség köztük szavakra. Autumn némán megölelte az öreg szolgát, a férfi pedig mosolygott, és biccentett a fejével.
- Jöjjenek el, látogassanak meg minket néhány nap múlva - mondta a márki új családjának.
Autumn megölelte az anyját és a bátyját, majd felszállt a kocsiba a férje mellé.
- Sokkal jobb lett volna, ha lovagolunk - morogta, miközben elhelyezkedett. - Nem szeretem a kocsikat. Olyan kényelmetlenek.
Becsukták a kocsi ajtaját.
- Ha átlovagolnánk Chermont-ba, akkor nem lenne ez a kis időnk kettesben szeretkezésre - felelte a márki.
- A kocsiban akarsz szeretkezni? - Autumn megdöbbent. - Nem szeretkezhetsz egy kocsiban!
- Ha a kandalló előtt szabad, akkor miért nem lehet kocsiban? - kérdezte a férje, és becsúsztatta kezét a lány köpenye alá, hogy megsimogassa a fenekét. - Később -folytatta -, ha már tapasztaltabb leszel, megmutatom, hogy egy férfi és egy nő szinte bárhol szeretkezhet. Most azonban csókolni és ölelni akarlak.
- Ha hazaértünk, egyenesen az ágyba megyünk, monseigneur? - kérdezte a lány, és hozzábújt.
- A szalonodban vacsorázunk, márkiné. Nagyon jó lesz. A lakosztályodban egész éjjel égni fog a tűz, ahogy énbennem is. - Gyengéden megcsókolta a lány száját. - Szerelmeskedni fogunk, és én bevezetlek a gyönyörök kertjébe. Akkor eszünk, ha megéhezünk, és akkor pihenünk, ha jólesik. Tudod te egyáltalán, mennyire kívánlak, Autumn? Hogy mennyire sóvárgok utánad?
A lány hozzásimult, és megsimogatta a nagyon is nyilvánvaló keménységet a férje nadrágján.
- Igen, Sebastian, tudom - suttogta, s ujjai lágyan barangoltak fel-alá.
- Te vagy a legcsábítóbb szűz - sóhajtotta a férfi.
- És ez zavar téged?
- Nem, kedvesem, egyáltalán nem - vallotta be a márki.
- Akkor, szívem, kedveskedhetünk egymásnak egész úton hazafelé, nem igaz? - kérdezte a férfihez dörgölőzve.
- Én foglak levetkőztetni - nyögte a márki összeszorított fogakkal.
- Szakértő vagy szűz lányok beavatásában? - csipkelődött Autumn. - Nem szakíthatod el az esküvői ruhámat felindulásodban, Sebastian.
- Csak a fehérneműdet tépem el - ígérte a férfi. - Van rajtad bugyi?
- Nincs - suttogta a lány a fülébe. - Azzal csak a baj van, nem igaz, kedves uram?
A márki felhajtotta Autumn szoknyáját, és becsúsztatta kezét a combjai közé, hogy lássa, igazat beszélt-e a lány. Ujjai a puszta bőrt simították végig, amely olyan puha volt, mint a selyem.
- Madame, attól tartok, ön túl kívánatos.
- Ön szintén - felelte a lány. - Talán jobban tennénk, ha lehűtenénk magunkat, és inkább a folyót néznénk az ablakon át.
- Ahogy a márkiné kívánja - egyezett bele a férfi. Visszahúzta kezét a lány ruhája alól, és megigazította a szoknyáját.
- A márkiné nem így kívánja, de már annyira kiéhezett, hogy beleőrül a vágyba, ha a márki úr nem tanúsít némi önmérsékletet - ismerte be Autumn.

- Eljön majd a nap - ígérte a férfi -, amikor rajtam lovagolsz a kocsi pamlagján, és együtt ringunk az út ritmusára. Most azonban az lesz a legjobb, ha tényleg a folyót figyeljük.
- És ha hazaérünk? - faggatta a lány.
- Ó, kedves márkiné, akkor már egész más lesz a helyzet - hangzott a felelet.
Ahogy a nap lenyugodott, és Chermont felé közeledtek, a vidék körülöttük egyre csendesebb lett.

11. fejezet

Minden úgy történt, ahogy a márki ígérte. Amikor megérkeztek, Lafite köszöntötte őket.
- Isten hozta itthon, kedves márkiné - kiáltotta. - Lily és Marc azonnal itt lesz.
- Merd - felelte Autumn kedvesen.
Férje a könyökénél fogva vezette fel a márványlépcsőn a szobájukba. Amikor beléptek, egy fiatal lány sietett elő, hogy elvegye Autumn köpenyét.
- Elmehetsz, Orane - utasította a márki. - Menj, és köszöntsd Lilyt. Majd ő elmondja a reggeli teendőidet.
Orane szemei elkerekedtek. Meghajolt, majd Autumn ruhájának szépségétől elbűvölten kisietett.
- Állj hátrébb, hadd nézzelek meg - kérte a márki a feleségét. - Ó, kedvesem, olyan gyönyörű vagy! Azt hiszem, még nem is mondtam ma neked. Monsieur Reynaud kitűnő szabó.
Autumn érezte, hogy elpirul.
- Ne felejtsd el - intette a férjét -, azt ígérted, hogy nem szakítod el.
- Nem is fogom - felelte a márki. - Éhes vagy? A vacsora az asztalon van, legalábbis azt kértem, hogy ott legyen.
- Nem. Nem vagyok éhes... ételre - mondta Autumn merészen.
- Fordulj meg - utasította a márki, és amikor a lány megtette, nekilátott, hogy kifűzze a ruháját. - Le lehet venni az ujjait, vagy oda vannak varrva? - kérdezte.
- Oda vannak varrva - felelte Autumn.
Érezte, ahogy a felső rész meglazult, majd a férfi levette róla, és letette egy székre. A szoknya, amelyet kapcsokkal erősítettek a felsőrészhez, szintén lehullott az alsószoknyák tetejéről.
A márki alaposan tanulmányozta a helyzetet, majd nekilátott, hogy egyenként megoldja az alsószoknyákat. Végül eljutott a fűzőig. Azt is kioldozta, és letette a többi réteg mellé.
- Mondtam, hogy nem szakítom el a ruhádat, kedvesem.
Megfogta Autumn derekát, és óvatosan kiemelte a ruhakupac közepéből. Azután hátralépett, és elállt a lélegzete, mert előtte állt a legcsodálatosabb lány, akit életében látott.
Nem viselt mást, csak egy selyemharisnyát, amelyet apró pillangókkal díszített kis pántokkal erősítettek a gyöngyökkel kivarrt harisnyakötőhöz. Lábai keskeny orrú, fehér, selyembevonatú, gyémántokkal kirakott cipőbe voltak bújtatva. Gyönyörű, formás melleiről a márki tudta, hogy mesés gyönyört ígérnek. Csípője kerek volt, combjai karcsúak. Lapos hasa alatt sűrű, fekete bozont húzódott, mely fogva tartotta a márki pillantását.
Nem kellene zavarban lennie, amikor a férfi olyan leplezetlen szeretettel vizsgálja meztelen testét? - találgatta magában Autumn, de nem érzett zavart. Helyette inkább piruettezett, balettpozitúrába helyezkedett, egyik lábát a magasba emelte, és a válla fölött a férfira nézett.
- Meg vagy elégedve?
A márki nem tudta megállni, hogy meg ne érintse meztelen bőrét.
- Igen, kedves márkiné, nagyon is - felelte.
- Akkor most te következel - mondta Autumn.
Meglepő ügyességgel gombolta ki a férfi mellényét, gyorsan végzett a feladattal. Aztán a nadrág volt soron, és a márki lerúgta a cipőjét, hogy segítsen a lánynak. Autumn lehúzta a nadrágot, és csodálkozva vette észre, hogy a márki fehér selyemből készült rövidnadrágot visel alatta. A férfi kilépett a rövidnadrágból is.
- Nagyon jól csinálod - dicsérte a lányt.
- Pedig ez az első alkalom - nyugtatta meg Autumn. Az inget kezdte kikötözni, s amikor minden szalaggal

végzett, becsúsztatta kezét az anyag alá, és tenyerét végigfuttatta a selymes, puha bőrön. Lehúzta az inget a férfi válláról, és hagyta, hogy lehulljon a padlóra. Hátralépett, és tetőtől talpig végignézte a márkit, ahogy a férfi tette vele. Milyen gyönyörű, gondolta magában, és jól mulatott a gondolaton, hogy ilyen jelzőt használ egy férfira. De nem volt más kifejezés, amely jobban illett volna rá. Mindene nagy volt, a mellkasa, a karjai és a lábai is, amelyekről megállapította, hogy nagyon szőrösek, bár a mellén inkább csak pihék nőttek. Dereka keskeny volt, csípője széles. Engedve a kísértésnek, Autumn odanyúlt, hogy megsimogassa férfiasságát. Az is nagy volt, mint minden más. Letekintett a lábfejére. Az is nagy volt. Akkor igaz, gondolta. A bátyjai nem ugratták: a férfiak lábfejének mérete annak a bizonyos végtagnak a méretére utal. Pillantásuk találkozott, és Autumn látta, hogy a férfi szemében nevetés bujkál.
- Mi olyan mulatságos, monseigneur? - kérdezte.
- Tudom, mire gondolsz, kedvesem, de biztosíthatlak, hogy a lábfejnek semmi köze hozzá. Ez nem más, mint dajkamese - magyarázta Sebastian. Megfordult, és úgy folytatta. - Még nem vizsgáltál meg teljesen. Egyszer azt mondták, a fenekem a legszebb testrészem.
- Akárki mondta, nem hazudott - egyezett bele Autumn, és elismerően paskolta meg a férfi fenekét.
A márki nevetett, majd így szólt:
- Ülj le, kedvesem. Leveszem a cipődet és a harisnyádat. A tested látványa felkorbácsolja bennem a vágyat. Szeretném a melledet simogatni, elvenni a szüzességed, és megtanítani arra, mi az igazi gyönyör.
Autumn bizsergést érzett a testében, mélyen belül. Lábai elgyengültek, és combjait összeszorítva szinte hálásan rogyott le a kis bársonyszékre.
Férje odatérdelt elé, és végigsimította a lábát. Óvatosan levette a cipőit, egyiket a másik után, és a szék alá igazította őket. Kioldozta a szalagokat, s lassan lehúzta az egyik harisnyáját, csókokat lehelve a szabaddá váló bőrfelületre. Amikor végzett vele, lábfejét a tenyerébe vette, megsimogatta, végül megcsókolta. Aztán ugyanezzel a végtelenül érzéki módszerrel lehúzta a másik harisnyát is. Miután megcsókolta a másik lábfejét is, előrehajolt, hogy csókot leheljen mindkét térdére, s utána szétnyitotta a lány combjait.
Autumn szinte elalélt a gyengéd érintésektől. Nem tudott uralkodni a testén, enyhe remegés lett úrrá rajta.
- Ne félj, Autumn - mondta márki. - Látni akarom a kincseidet.
Két ujjával óvatosan szétnyitotta a lány szeméremajkait. Szinte fájdalom tükröződött a szemében.
- Drágám, te ott is tökéletes vagy - mondta erőtlen hangon, aztán előrehajolt, és megcsókolta a bőrét.
Ez már túl sok volt. Autumn előredőlt, de Sebastian gyorsan elkapta, és szorosan tartotta, miközben nyugtató szavakat suttogott a fülébe.
-Jól van, kicsi szűz lány, nincs semmi baj. Nem tudtad, hogy egy nő minden egyes porcikáját imádni kell? - Megcsókolta a lány feje búbját. - Nem tudok ellenállni neked, kicsim. A mamád nem magyarázta el, mi történik a férj és a feleség között?
- A ma... mama elmagyarázta - sikerült megszólalnia, majd ahogy kezdett visszatérni belé az erő, folytatta: - És Charlie felesége is mondta, de nagy különbség van a szavak meg a valóság között. Csináld megint! Olyan izgató volt.
A márki mosolygott.
- Tudom úgy is csinálni, hogy még jobb legyen - suttogta. - Te is kívánsz engem, kicsi feleségem?
- Igen!
- Akkor tedd, amit mondok, Autumn - utasította, miközben a lány visszaült a székre. - Tedd a csinos kis lábaidat a vállamra. Ah, éppen így, kedvesem. Most, pedig élvezd, amit érzel.
Autumn elbűvölve figyelte, amint a férfi bedugta fejét a combjai közé. A márki ujjai megint szétnyitották szeméremajkait. És akkor megérezte! A férfi az ő érzékeny bőrét nyalogatta. Érezte, ahogy férje nyelve erőteljes mozdulatokkal végigsimította, s addig becézgette, míg szinte már elolvadt a bensőjében izzó hőtől. Akkor a férfi nyelve rátalált a csiklójára, és hevesen, rakoncátlanul nyaldosni kezdte, fel és le. Autumn felnyögött a meglepetéstől, érezte, miként nő testében a feszültség. Felnyögött, és hangja még önmaga számára is különös gyönyört okozott. Ez még sokkal kellemesebb volt, mint első ízben, amikor a márki az ujjaival csinálta ugyanezt. A nyomás egyre nőtt benne, majd végül olyan erővel robbant ki, hogy megrázkódott az egész teste.

A férfi érezte, ahogy Autumn elernyedt, és felsóhajtott a vágytól. Orrlyukai beszívták a lány édes és kívánatos illatát. Szája megtelt a lány pikáns ízével. Hóna alá csúsztatta a kezét, és lehúzta maga mellé a földre, majd ráfeküdt hatalmas testével.
- Nem tudok tovább várni - nyögte a fülébe.
- Ne várj! - Autumn mindössze ennyit felelt, és megnyílt a férfi alatt.
Érezte, hogy a férfi kemény szerszáma behatol gondosan előkészített testébe. Felnyögött az enyhe fájdalomtól, amikor szüzességét elveszítette. Könnyek csordultak le az arcán, de a márki lecsókolta őket, s közben mentegetőzött, azt suttogta, mennyire szereti. Autumn köré fonta combjait, hogy még mélyebben hatolhasson belé, majd átadta magát a szédítő gyönyörnek, amely kezdett, elhatalmasodni rajta.
A férfi érezte, milyen szívesen fogadják a forró, selymes combok. Hívogatóan kinyíltak neki, majd szorosan összefonódtak körülötte. A lány puha kis mellei a mellkasához nyomódtak. Óvatosan fel-le mozgott. Behatolt, majd kihúzta szerszámát, majd újra behatolt, előre-hátra mozgott a lányban. Amikor úgy érezte, már nem bírja tovább a feszültséget, Autumn felkiáltott, és a férfi kiengedte magából a szerelem nedvét, elárasztva vele a lány testét.
- Túl finom! Túl finom! - sikoltotta Autumn, feje előre-hátra ingott. - Ó, nem bírom tovább! Istenem! Istenem! -Teste megremegett, aztán elernyedt.
A márki a hátára fordult, és úgy maradt néhány percig, míg újra rendesen tudott lélegezni. Azután felállt, karjaiba vette a feleségét, és odavitte az ágyhoz. Ahogy felemelte, meglátta a szőnyegen a vért, az apró bíborvörös foltokat. Amint lepillantott, látta, hogy férfiassága is magán viseli a lány szüzességének foltjait. Felmászott az ágyba, karjaiba vonta feleségét, és Autumn felsóhajtott a boldogságtól.
-Je t'aime - suttogta, majd elaludt.
- Én is szeretlek, kedvesem - felelte halkan a férfi.
Lehunyta a szemét, de nem aludt el azonnal. Gondolatai visszakalandoztak a múltba, első nászéjszakájához Elise-zel. Milyen félénknek és ártatlannak tűnt Elise! Majdnem egy hétig tartott, mire elvette a szüzességét, mert sírt, kiabált és jajgatott, hogy fél. Sebastian még csak tizenhét éves volt, és az apja mindig azt mondta neki, hogy egy úriember sosem tesz erőszakot egy nőn. Belement a türelemjátékba, s végre megtörtént a dolog, de nagy csalódást okozott. És, ahogy visszagondol, nem is volt vér. Akkor még nem tudta, hogy a vér a szüzesség bizonyítéka.
Attól kezdve Elise-nek semmi sem volt elég. Sebastian hirtelen észrevette, hogy a férfiak tekintetében sajnálat tükröződik, ha ránéznek, különösen a saját házában élő férfiakéban. Aztán egy nap néhai édesanyjának legjobb barátnője, Madame St. Omer elmondta neki a pletykákat. Nyomozni kezdett, és rá kellett jönnie, hogy igazat beszélnek az emberek. Megharagudott Madame St. Omerre, de aztán Elise rájött, hogy terhes, és nem tudta megmondani, ki a gyerek apja. A bizonyítékok szerint abba halt bele, hogy megpróbált megszabadulni a babától. Most úgy érezte, tartozik Madame St. Omernek azért, hogy Autumn-ot az útjába segítette. Sebastian d'Oleron hitt a végzetben, és nyilvánvaló volt számára, hogy Autumn Leslie-t a sors vezette hozzá. Oldalra fordította a fejét, nézte az alvó lányt, és tudta, hogy sosem fog senkit annyira szeretni, mint őt.
A márki néhány órával később felébredt, és látta, hogy a lány a mellkasán ül, háttal neki, és a hímtagját mosdatja.
- Madame - morogta álmosan -, mit művel?
- Megmosom - felelte Autumn, hátra sem fordulva. - Azt tanultam, hogy meg kell mosni az intim testrészeket szeretkezés után. A mama azt mondja, utána még szebb lesz Erósz játéka.
- Ez azt jelenti, hogy készen állsz egy újabb menetre? Autumn megfordult, hogy szembe kerüljön vele, és lehajította a törlőkendőt az ágy melletti tálba.
- Te talán nem? - kérdezte.
Lehajolt, mellbimbóival végigsimította a férfi mellkasát, aztán újra kiegyenesedett, és kétszínű szemeiben huncutság csillogott.
A márki felnyúlt, és megragadta a melleit. Ezüstös szemei elkeskenyedtek.
- Szóval, madame - mondta -, egy nem elég önnek?

- A bátyáim telhetetlen szeretők, legalábbis a feleségeik ezt állítják. A mama azt mondja, legalább kétszer kell csinálni egy éjszaka, mert az jót tesz az egészségnek, Sebastian - felelte komoly tekintettel.
Először nem volt biztos benne, hogy a lány ugratja, vagy sem, de úgy gondolta, jobb, ha óvatos.
- A kettő, az nagyszerű. ígérem, hogy pár óra pihenés után fontolóra veszem az ötletet, hogy újra szeretkezzünk.
- Csak fontolóra veszed? - suttogta Autumn, és fenekét kihívóan dörzsölte hozzá, miközben a férfi a mellbimbóját morzsolgatta.
A márki hirtelen mozdulattal maga alá gyűrte a lányt, és nekipréselte kemény, ágaskodó férfiasságát.
- Tudod, mit szeretnék? - suttogta a fülébe. - Beledöngölni téged a matracba, és olyan mélyen beléd hatolni, hogy elvesszek benned.
Szája rátalált a lány ajkaira, és szenvedélyesen megcsókolta, feltétlen engedelmességet követelve.
Autumn feje hátrahajlott, de elszántan visszacsókolt, majd mutatóujja hegyével végigsimította a férfi ajkait.
- Mióta először megláttalak, azóta vágyom rá, hogy belém hatolj - vallotta be merészen. - Nagyon megkívántalak aznap, az erdőben. Még gyerek voltam, de erotikus gondolatokat ébresztettél bennem. Mindenki elől titkoltam, még a mama elől is, de azt hiszem, sejtette. A bátyáim figyelmeztettek, hogy csak szerelemből menjek férjhez. Ez a finom, érzéki vágy tényleg a szerelem, Sebastian?
- Része a szerelemnek - felelte a férfi, és lassan csókolni kezdte a lányt, szája továbbkalandozott a nyaka és válla selymes bőréhez. - Tudod milyen féltékeny voltam a két másik udvarlódra? Megőrjített a gondolat, hogy az a két paprikajancsi hozzád érhet! - Fogait belemélyesztette a vállába, aztán megnyalta a harapás nyomát. - Ha valaha is más férfira pillantasz, megöllek, Autumn!
- Én nem vagyok ő - közölte a lány, aki Elise-nek még a nevét sem volt hajlandó kimondani. - Én csak téged akarlak, szívem. Csak téged!
A márki hirtelen felpattant az ágyról.
- Bor kell, hogy koccintsunk a szerelmünkre, kedvesem! - kiáltotta.
Kisietett a szalonba, de gyorsan visszatért egy üveggel és két díszes pohárral a kezében. Megtöltötte a poharakat, az egyiket átadta Autumn-nak, majd így szólt:
- Kettőnkre! Sebastian és Autumn d'Oleronra, és a szerelmükre, amely örökké fog tartani! - Egymásba font karokkal kiitták a tósztot.
- Hmm, ez nagyon finom! - lelkesedett Autumn, amint a világossárga bor lecsurgott a torkán.
- így még kellemesebb - mondta a férfi, és kiöntött néhány cseppet a lány hasára, majd lassan lenyalta. - Pompás!
- Én is kipróbálom! - kiáltotta Autumn.
A férfi nevetve a hátára fordult, mire a lány a mellkasára csorgatta a bort, és nyalni kezdte.
- Ó, így tényleg finomabb! - kuncogott, és lenyalogatta a férfi testéről a bort az utolsó cseppig, de akkor valami hirtelen megragadta a tekintetét, és sikoltva hátrahőkölt.
A márki férfiassága ott ágaskodott előtte. Eddig nem volt ideje rá, hogy tudatosítsa magában a méretét, de most ott állt vele szemben, teljes nagyságában. Elbűvölve nyújtotta ki a kezét, és megcirógatta a kék eres hímvesszőt. Olyan kemény volt, mint a márvány. Ujjaival lehúzta az előbőrt, ameddig csak tudta, és megcsodálta a fényes, vörös fejet, amelynek egyeden kis szeme volt. Autumn szólni sem bírt.
A márki hátradöntötte a lányt a párnákra. Megcsókolta, összeszorította a melleit, csorgatott egy kis bort közéjük, és addig nyalogatta a mellbimbóit, míg keményen szembe nem szegültek a nyelvével. Szétfeszítette a combjait, és óvatosan másodszor is belehatolt.
- Ön, kedves márkiné, az enyém, csakis az enyém! -Mély hangja dübörgött a lány fülében. - Az enyém! Az enyém!
- Ön pedig, szívem, az enyém - felelte Autumn a férjének, és átadta magát a gyönyörnek, testük lázas játékának.

* * *

A következő hónapban nyilvánvalóvá vált, hogy Auriville márkija és márkinéja szerelemből házasodott össze. Charlie Stuart örömmel látta, hogy húga megtalálta a boldogságot. Az angol királynak végül sikerült elmenekülnie Crom-well emberei elől, és megérkezett Franciaországba. Kalandjait - hogyan rejtőzött el egy

tölgyfa odvában a kerekfejű-ek orra előtt, miként lovagolt szolgának öltözve - szerte az országban mesélték. De a legfontosabb az volt, hogy nem esett baja, az angol nemesek megkönnyebbültek.
Ezeket a híreket Charlie levélben kapta barátjától, Lord Carstairstől. Charlie tudta, hogy előbb-utóbb csatlakoznia kell unokatestvéréhez, a királyhoz, és a pénztárcájára is szükség lesz, hogy támogatást nyújthasson neki. A királyt Rouenben senki sem ismerte fel, először csavargónak nézték. Még öreg tanítója, Earle doktor sem jött rá, ki áll előtte, mert a király ugyancsak lefogyott a Worcester óta eltelt hat hétben, miközben Cromwell és az emberei elől menekült. A száműzött uralkodó nagyon megviselt volt, de hite a történtek ellenére sem ingott meg. Megpróbált vidám maradni, írta Lord Carstairs, de a helyzet komorsága végül diadalmaskodott felette.
Nem tudott beszélni azokkal az emberekkel, akik segítették az alatt a hat hosszú hét alatt. A többségük Angliában maradt. Károly király úgy vélte, igen furcsa hála lenne, ha veszélybe sodorná őket. Barátját, Deby grófját, akivel együtt menekült el ^(brcesterből, és akit utoljára Whitela-diesnél láttak, elfogták, és kivégezték. A király kénytelen volt pénzt elfogadni az anyjától, aki az adományt Gondi érsektél kapta. Nehéz helyzetbe kerültek. A francia születésű angol királyné olyan szegény volt, hogy kénytelen volt kiszámolni, mennyit költ fiának ételre, ha az nála eszik. Mire a francia kormány döntést hozott, mennyivel tudja segélyezni királya unokatestvérét, addigra Károly már a teljes összeggel tartozott az anyjának, és így még nála is siralmasabb helyzetbe került.
- Még szerencse, hogy nekünk megvan a jövedelmünk - jegyezte meg Lundy hercege az anyjának.
- De csak azért, mert voltunk olyan okosak, hogy belefogtunk a kereskedelembe - felelte Jasmine. - A királyi rokonaid, Charlie, sosem vették számításba azt a lehetőséget, hogy egyszer talán el kell hagyniuk Angliát. Vajon I. Karoly király miért nem gondoskodott a feleségéről és a fiáról? A királyné már jó néhány éve eljött Angliából. Lajos még nem ült a trónon, amikor megérkezett, és még mindig nem vette át teljesen a kormányzást. Majd eljön az az idő is, persze, de most az a kérdés, mi lesz addig? Mihez kezd most a mi királyunk? Hogy szerzi vissza a trónját és az országát? Otthagyta az egészet Cromwellnek meg a kerek-fejűeknek.
- Az emberek szeretik őt, mama - mondta a herceg.
- Talán - vágott vissza az anyja -, de ő nyilván nem érti meg őket, máskülönben nem érkezett volna északról egy szoknyás-dudás hadsereggel. Reméljük, tanult az esetből -tette hozzá komoran Jasmine.
A fia nevetve bólintott.
- Nagyon is. Ha Károly király visszatér, Angliába megy. Nem indul újra Skóciába, ha el tudja kerülni. Szörnyű volt, mama. A fanatikus emberek mindenütt egyformák a világon. Nem hibáztatom a bátyámat, Patricket, hogy semmilyen formában nem volt hajlandó részt venni a harcban -sóhajtott fel a herceg. - Nagyon hiányzik neki az apja.
- Nekem is - emlékeztette Jasmine a fiát.
- Ó, mama, ne haragudj - mondta gyorsan a herceg, és megcsókolta anyja kezét.
Jasmine eltolta fiát, majd megsimogatta az arcát.
- Ó, Charlie, tudom, hogy nem akartál megbántani. Csak arról van szó, hogy még mindig haragszom az apádra azért, hogy megölette magát. Nem volt joga elmenni Dunbarbe. Sosem fogom megérteni, hogy a kötelességtudata és tisztességérzete hogyan vezethette ilyen ostobaságra. Gondolom, nem számított rá, hogy megölhetik.
Megint megérintette fia arcát.
- Ne hagyd, hogy megöljenek - intette. - Ha ez a konfliktus nem ér véget hamarosan, elküldetek a gyerekeidért. Nem nőhetnek fél ott, az isten háta mögötti Glenkirkben, a bátyád és a szabad szájú felesége mellett. Teljesen alkalmatlanná válnak a társasági életre, ha otthagyjuk őket. Másrészt pedig sokkal nagyobb biztonságban lesznek Franciaországban. Cromwell keze messzire elér. Ha egyszer rájön, hol rejtőznek a gyerekeid, valószínűleg elmegy értük, és felhasználja őket ellened. Bess szülei meghátráltak, amikor az apja eljött hozzám megtudakolni az unokái hollétét, de én már nem vagyok Angliában. A gróf most elmehet a puritán barátaihoz, hogy megvédje állítólagos igazát. Már benézett Henryhez, de nem talált semmit. Legközelebb talán Patrickhez indul. Azt hiszem, minél előbb hozzuk el őket, annál jobb.

- Majd tavasszal - felelte Charlie. - Idén már késő van ahhoz, hogy biztonságban átszeljék Skóciát. Bess apjának most nincs hatalma, és egy ideig eltart, míg eszébe jut a bátyám, Glenkirk hercege. És mama, ne feledkezz meg arról, milyen az időjárás Skóciában.
- Sosem fogom elfelejteni - felelte szomorúan Jasmine.
- Most késő ősz van, és hamarosan beáll a tél Glenkirkben. Tudod, hogy lehetetlen odajutni, ha esni kezd a hó meg az eső - magyarázta Charlie.
- Remélem, kemény lesz a tél. Aztán, mire kitavaszodik, már mellettem lesznek az unokáim.
- Most kezdesz belekóstolni, milyen unalmas lesz ezután, hogy Autumn hozzáment a márkihoz - ugratta a herceg az anyját. - Szeretnél megint gyerekeket nevelni.
- Legjobb lesz, ha elmegyünk és meglátogatjuk a húgodat, mielőtt útra kelsz Párizsba - jegyezte meg Jasmine.
- Nem megyek el szilveszter előtt - ígérte Charlie. -Küldtem egy kis pénzt a királynak, és azt ígértem, hogy januárban csatlakozom hozzá. Addig itt maradok veled, mama.
Megcsókolta az anyját.
- Azt hiszem, ez az első alkalom egész életemben, hogy csak az enyém vagy.
- Ez úgy hangzott, mintha Stuart Henrik mondta volna - mosolygott az anyja, és megsimogatta fia karját.
- Nagyon szeretted őt.
- Mindegyiküket nagyon szerettem - nevetett Jasmine, azután elkomolyodott. - De mindegyiküket elvették tőlem, kivéve Jemmie Leslie-t. Hosszú és szép életünk volt együtt. Remélem, egyszer majd meg tudom neki bocsátani, hogy elhagyott, pedig könyörögtem, hogy ne tegye, mert Autumn-nak szüksége van rá.
- Te is ügyesen elintézted a kishúgomat - emlékeztette Charlie. - Őrülten szereti a férjét, sőt, mióta felfedezte a hitvesi ágy örömeit, még sokkal jobban.
- Ne légy ízléstelen - pirított rá Jasmine.
- Nocsak, mama, mióta nevezed a szerelmet ízléstelenségnek? - ugratta Charlie.
- Mi ízléstelen? - kérdezte Autumn belépve anyja szalonjába. - Bonjour. Eljöttem két napra látogatóba.
- Hol van Sebastian? - kérdezte az anyja.
- Ó! - legyintett a lány - Az egész felettébb titokzatos. Tegnap látogatónk volt, egy Monsieur d'Albert nevű úriember. Ma reggel Sebastian közölte, hogy el kell mennie a fickóval, és ha van kedvem, jöjjek el hozzátok két napra vendégségbe. Azt hiszem, valami új szőlőültetvényről lehet szó, amit... Nem emlékszem a szóra, amit a férjem használt, de tudod, mennyire odavan a szőlőiért. Lily kinyitja a szobámat. Jó lesz így, mama?
- Hát, persze, kicsim - felelte Jasmine. - Tudod, hová ment Sebastian? Véledenül nem Tours-ba?
- Fogalmam sincs róla - felelte Autumn. - Miért ment volna Tours-ba?
- Emlékezz rá, hogy ott él a lánya és a régi szeretője -intette az anyja.
Autumn szívből felnevetett.
- Hidd el, mama, a férjemnek nincs szüksége más nőre. Nem, tényleg valami szőlővel kapcsolatos dologról van szó, biztos vagyok benne. Monsieur d'Albert úgy nézett ki, mint egy előkelő szolga, akit az ura küldött.
- Epp most említettem, hogy még sosem voltam a mamával kettesben - ugratta Charlie a húgát.
- Hát, bátyuskám, most is meg kell osztanod velem -vágott vissza Autumn. - Legalábbis a következő két napban. Itt maradsz karácsonyig? A mamával együtt el kell jönnötök Chermont-ba!
Autumn néhány nap tért haza. Férjét Monsieur d'Albert és egy másik, nagyon jól öltözött úriember társaságában találta, akit Sebastian Monsieur Róbert Claryként mutatott be. Azt állította, a férfi nem más, mint rég eltűnt unokatestvére, aki sokáig utazgatott keleten, és Sebastian már azt hitte róla, hogy halott.
- Isten hozta Chermont-ban, Monsieur Clary - köszöntötte Autumn.
- Merci, madame - jött az udvarias válasz, egészen enyhe akcentussal.
- Ki ő valójában? - kérdezte Autumn a férjét, amikor este lefekvéshez készülődtek.
A márki megsimogatta a lány melleit, és megcsókolta a száját.
- Ki kicsoda, kedvesem? Autumn eltolta magától a férjét.
- Nem vagyok bolond, Sebastian - felelte. - Monsieur Clary, ha egyáltalán ez az igazi neve, semmivel sem jobban az unokatestvéred, mint például én. Amikor este az asztalnál beszélgettetek, látszott, hogy nagyon is tisztában van a jelenlegi politikai helyzettel. Aligha lehetett távol húsz évig. Ki ő?

- Autumn, vannak helyzetek, amikor egyszerűen meg kell bíznod bennem - felelte a férje, és újra magához akarta húzni.
Autumn dühösen ellökte.
- Komolyan annyira ostobának nézel, hogy nem mered elmondani? A feleséged vagyok, nem valami helyes kis játékszer. A szüleim megosztottak egymással mindent, ami csak történt velük. Ha te nem bízol meg bennem, akkor talán rosszul tettem, hogy feleségül mentem hozzád.
- Túl veszélyes lenne - jött a felelet.
- Ha tényleg annyira veszélyes, akkor még jobb, ha tudok róla. Hogy segíthetek, ha nem tudom, miről van szó?
Autumn látta, hogy a márki küzd magában, mit is tegyen.
- Ha elmondom, Autumn, akkor senkinek sem beszélhetsz róla, még az édesanyádnak sem. Emberéletek forognak kockán, nemcsak az övé, hanem sok más emberé is. Tudsz titkot tartani, szívem?
- Tudok - felelte a lány csendesen.
- A vendégünk maga Mazarin, Autumn.
- Honnan ismered te Mazarint? - kérdezte az asszony. A hangja nyugodt volt, a feje tiszta, de szíve hevesen zakatolt.
- Néhány évig én is az egyik ügynöke voltam. Itt, a Chervidéken. Ritkán volt rám szükség. D'Albert a személyi titkára, bár kevesen vannak tisztában valódi személyazonosságával és a bíboroshoz fűződő kapcsolatával.
- És miért van Franciaországban? Azt hittem, Kölnben él. - Autumn felült az ágyban, és magára húzta* takarót.
- A király visszahívatta, de egyelőre nem akar Lajos közelébe menni, mert még mindig nagyon sokan vannak ellene. Ráadásul ott van még a királyné is. Gaston d'Orléans és Gondi elrabolták Párizsból, és fogva tartják Chenon-ceaux-ban. A királynak azt mondták, hogy az anyja vissza akart vonulni a politikai élettől. Mindenféle trükkel akarják elterelni a figyelmét, hogy a nevében kormányozhassanak, de Lajosnak nem könnyű túljárni az eszén. D'Albert hamarosan visszatér Párizsba, hogy híreket vigyen arról, mi történt a királynéval. Meg kell találnunk a módját, hogy kiszabadítsuk Annát, és visszajuttassuk a fia mellé. Mazarin el tudott jönni, mert van egy hasonmása, az unokatestvére, aki ott maradt Kölnben. Emiatt d'Orléans, Condé, Gondi és a többiek mind azt hiszik, hogy a bíboros ott van. Mit sem sejtenek a hasonmásról.
- Nagyon veszélyes játékot űzöl - mondta Autumn. -Hogy akarjátok kiszabadítani Anna királynét Chenonceaux-ból? Bizonyára gondosan őrzik. És ha mégis sikerül, hogy akarjátok visszavinni Párizsba, ha mindenütt ellenségeitek vannak?
- Még nincs meg a terv. Egyelőre biztonságban van, a fogva tartói nem szeretnék, ha bántódása esne. Csak meg akarták akadályozni, hogy befolyásolja a fiatal királyt. A szök-tetési tervnek tökéletesnek kell lennie, mert csak egyetlen lehetőségünk van. Ha a fogva tartók rájönnek, mire készülünk, bizonyára átszállítják valami biztonságosabb helyre.
- Tlidom, hogyan szabadítsuk ki, és miképp vigyük épségben Párizsba - mondta Autumn. - Igazán egyszerű.
Sebastian nevetett.
- Kicsim, hogy lenne egyszerű? Nagyon veszélyes emberekkel állunk szemben. Ugyanolyan könnyedén lelövik a királyné megmentőit, amilyen könnyedén levegőt vesznek.
- Titokban tartják, hogy a királyné Chenonceaux-ban van?
A márki bólintott.
- Akkor az őrök nem számítanak látogatókra, igaz? -kérdezte Autumn. - Ha a környékbeli nemesség fele megjelenne Szent Márton-napkor Chenonceaux-ban sajttal, almával meg kecskékkel a királyné számára, aligha tagadhatnák meg tőlük a belépést. A királynénak természetesen elő kellene jönnie, hogy köszönetet mondjon az ajándékokért, és biztosítsa őket jóindulatáról. A búcsúzás és a távozás kavalkádjában pedig magunkkal vihetnénk a királynét. Igazán egyszerű.
Sebastian d'Oleron, Auriville márkija igencsak meglepődött fiatal felesége logikus észjárásán. Tényleg egyszerű. Nagyon egyszerű, de ugyanakkor rendkívül zseniális!
- Működnie kell - mondta lassan, szinte magának. -Működnie kell!

Hirtelen mélységes tiszteletet érzett felesége iránt. Még sosem figyelte meg igazán, milyen értelmes, bár azt tudta, hogy gyorsan jár az esze. Ez a terv azonban egy tapasztalt politikusnak is dicséretére vált volna.
- Azt hiszem, jobb lesz, ha vigyázok veled - mondta.
- Csak akkor, ha nem leszel képes eloltani csillapíthatatlan szomjamat... - felelte Autumn.
Minden figyelmeztetés nélkül ráugrott a férfira, és addig cirógatta férfiasságát, míg az peckesen felfelé nem meredt. Akkor merészen beleült, majd előre-hátra mozgott rajta, miközben a férfi a mellét simogatta.
- Ó - suttogta, érezve, ahogy a férfi egyre mélyebben hatol belé. - Ó!
Hintázott rajta, teste úgy emelkedett és hajlott, mint a csapkodó hullámok, szemei félig lecsukódtak a gyönyörtől. Egyszerre jutottak el a csúcsra, és Autumn boldog sóhajjal rogyott férje mellkasára.
- Ez finom volt - suttogta férje fülébe, majd kihívóan belenyalt. - Kezdhetjük újra?
A márki erőtlenül nevetett.
- Csak ha már ittam egy kis bort, te boszorka - felelte, és beletúrt a lány kócos hajába.
- Majd én hozok neked.
Lemászott az ágyról, és töltött a férfi kedvenc borából két pohárral. Odaadta az egyiket Sebastiannak, és nézte, ahogy az majdnem az egészet lehajtja. Azután csorgatott néhány cseppet a saját poharából a férfi mellkasára, és nekilátott, hogy lenyalogassa apró, fürge nyelvével.
Sebastian lustán figyelte, amint a selymes kis testrész a bőrét simítgatta. A lány felitta a bort a testéről, különös gondot fordítva mellbimbóira, majd lejjebb vándorolt a hasához, körkörös mozdulatokkal haladva körbe-körbe. A márki lehunyta a szemét, és hagyta, hogy átjárja a bizsergető érzés. Érezte, hogy mindene remeg a lány játékának hatására, és megint felcsapott benne a vágy Hátára fordította feleségét, és behatolt érzékeny testének forró, puha mélységébe.
- Igen - lihegte Autumn, ahogy az ismerős érzés eltöltötte a belsejét. - Ó, igen!
- Te vagy minden férfi álma - mondta neki a márki ösz-szeszorított fogakkal. - Olyan feleség vagy, aki élvezi a férje cirógatását, sőt mindig többet akar.
Mozogni kezdett rajta lassú, erőteljes lökésekkel. Autumn mélyen felsóhajtott, miközben a férfi köré fonta karjait. Lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a tiszta gyönyör egész testét elöntse. Szerette a márkit, és szerette, ahogy magáévá teszi. Ajkaik forró csókban találkoztak. A férfi egészen a torkáig nyomult, és érzékien nyaldosni kezdte. Autumn megremegett alatta, megint együtt keresték a mennyországot, és együtt is találtak rá, egyszerre kiáltva fel a mámortól.
- Gyönyörű vagy, okos, és csillapíthatatlan a szereleméhséged - suttogta a márki, amint legurult róla, és magához ölelte.
- És a tiéd vagyok - felelte Autumn csendesen. Egyszerre zuhantak elégedett és békés álomba. Másnap a márki beszélt a bíborossal.
- A feleségem gyanította, hogy ön nem az, akinek beállítottuk. Nagyon eszes fiatal nő. Szükségesnek éreztem, hogy elmondjam neki az igazságot. Autumn olyan asszony, aki tudja, hogyan kell rászolgálni a bizalomra, uram.
- Értem - felelte Jules Mazarin.
- A feleségem a legbámulatosabb tervet eszelte ki a királyné kiszabadítására. - A márki nekilátott, hogy elmagyarázza a felesége tervét, majd így zárta a szavait: - Azt hiszem, működnie kell.
A bíboros egy percig hallgatott, és gondolkodott.
- Hozza ide a márkinét - szólalt meg végül. - Beszélni akarok vele.
Autumn megérkezett, és udvariasan meghajolt. Megnézte magának a nagy hatalmú férfit sötét ruhájában és szép arcával.
- Üljön le, madame - szólt a bíboros, és Autumn leült egy székre szemben vele a kandalló mellé. - Kit kérne meg, hogy részt vegyen a felvonulásban?
- A rokonaimat, az archambault-i Saville-okat, és a többi megbízható szomszédot, uram. Mindannyian hűséges hívei Lajos királynak. Itt, a Cher-vidéken kevesen szeretik a hercegeket és Gondit.
- Senki nem tudhatja meg, hogy itt vagyok Chermontban, vagy akár azt, hogy Franciaországban - jelentette ki a bíboros. - Mondja madame, honnan tudták meg, hogy a királyné Chenonceaux-ban tartózkodik? Szigorúan titokban tartják a dolgot.

- A cselédektől, uram - felelte Autumn magabiztosan. -A cselédek mindig mindent tudnak, nem igaz? Nagyon kell ügyelnie mindenkinek, ha valamit titokban akar tartani, különben hamarosan az egész szomszédság arról beszél. -Mosolygott, és megvonta a vállát.
A bíboros is mosolyogva bólintott.
- Kitűnő, madame. Ön nagyon bájos, nem látszik egyszerű vidéki úrilánynak. Remélem, az egész véget ér, és a király biztonságban lesz, ön és a férje eljönnek az udvarba. Nagyon nagy hasznát vehetnénk olyan éles szemeknek és füleknek, mint az önéi.
- Merci, monsieur le cardinal - mondta Autumn -, de azt hiszem, szívesebben maradnék vidéken, hogy gyerekeket szüljek.
- Az éppolyan helyes elfoglaltság - felelte a bíboros, és bólintott. - Franciaországnak a jövőben is szüksége lesz hűséges, művelt nemesekre. A terve nagyon ügyes, azt hiszem, használni fogom. Hogyan akarja álcázni a királynét?
- Nehéz lenne bonyolult álruhát használni - felelte Autumn. - Egy kapucnis köpeny is megteszi, és el kell vegyülnie egy csoport hasonlóan öltözött és hasonló magasságú nő között. Ugyanolyan gyorsan kell majd kiviharza-nunk, amilyen gyorsan rájuk törtünk. Remélhetőleg mire felfedezik, hogy a királyné eltűnt, addigra késő lesz. Valószínűleg keresni fogják, de egy rövid ideig elrejthetjük itt, Chermont-ban, aztán elküldünk vagy fél tucat különböző kocsit Párizs felé. Ha végül rá is jönnek, melyik kocsiban utazik, akkor sem akadályozhatják meg, hogy Franciaország királynéja hazautazzon a fiához. Nyilvánosan nem. Botrány nélkül nem. Majd gondoskodunk róla, hogy rengeteg szemtanúja legyen annak, ha megkísérelnék a királynét visszahurcolni a börtönébe.
- Ha jól értettem, madame, ön Felső-Skóciában nőtt fel, és sosem élt az udvarban - jegyezte meg a bíboros.
- Igen, így van, uram.
- Egyszerű vidéki lány létére rendkívül értelmes - dicsérte meg őszintén a bíboros.
Autumn elnevette magát.
- Bíboros úr, ha ismerné a családfámat, akkor megértené, miként lehetséges ez. Csupa igen-igen értelmes, bátor és ügyes nőtől származom. Egyikük egy ottomán szultán anyja volt, a másikra a jó Erzsébet királyné is irigykedett. Az anyám Akbar lánya, aki India császára volt. A családom nőtagjai mind a saját törvényeik szerint élnek és cselekszenek. - Megint nevetett. - Soha senki nem mondaná ránk azt, hogy egyszerű. Nem kell az udvarban felnőni ahhoz,hogy valaki okos legyen, vagy meg tudjon oldani bizonyos helyzeteket. Szerintem talán jobb is, ha valaki nem a királyi udvarban nő fel, mert ott könnyen úrrá lehet rajta a mohóság, és az erkölcsök is meglehetősen zavarosak. A bíboros lassan bólintott.
- Igaza van, madame. A királyi udvar mindig veszélyes hely, tele van hatalomért és nemesi címekért harcoló nőkkel és férfiakkal. Nem könnyű egy kisfiút jó királlyá nevelni, de az anyjának és nekem sikerült. Nem hagyhatjuk Gaston d'Orléans-nak és a többieknek, hogy tönkretegyék, amit elértünk. Meg kell óvni a királyt azoktól, akik meg akarják rontani. Vissza kell vinnünk mellé az anyját. Készítse az alsószoknyás hadseregét, madame, de előzetesen tájékoztasson minden egyes lépéséről.
Autumn felállt a székéből, és meghajolt.
- Úgy teszek, bíboros úr, Isten segítse a tervünket!
- Segíteni fogja - nyugtatta meg a férfi. - Egész biztosan. Autumn másnap meglátogatta a rokonait Archambault-ban. A következő néhány napon a környékbeli kastélyokba utazott, és beszélt a nemesekkel. Nem említette Mazarin bíborost. Azt mondta, hogy a cselédei megtudták más szolgáktól, akik élelmiszert vittek Chenonceaux-ba, hogy a királyné ott tartózkodik. Elmagyarázta, hogy titokban hurcolták el a fia mellől, akinek azt mondták, hogy vidékre utazott pihenni. A cselédek azonban elmondták, hogy a királyné nagyon boldogtalan, és aggódik a fia miatt, mert gonosz emberek veszik körül, akik kihasználják.
- A mi feladatunk, hogy kiszabadítsuk a királynét -mondta Autumn a hallgatóinak. - Ki kell szabadítanunk a fogságából, és segítenünk kell, hogy visszajusson Párizsba! Meg kell tennünk az urunkért, Lajos királyért! Isten bizonyára mellettünk lesz, mert jó ügyért harcolunk. A király még fiatal, és volt olyan bölcs, hogy elfogadta anyja állandó felügyeletét. Nem engedhetjük meg, hogy gonosz emberek kezébe kerüljön! Előre Istenért, Lajosért és Franciaországért!
- Olyan volt, mint egy ifjú Jeanne d'Arc! - mesélte később a márki a bíborosnak. - Nagyszerűen csinálta!

- A felesége, gyanítom, bizonyos körülmények között nagyon veszélyes lehetne - jegyezte meg a bíboros elgondolkodva. - Kitűztük már a királyné kiszabadításának napját?
- Autumn november tizenegyedikét mondott, Szent Márton napját. Nagyszerű időpont, uram. Vidéken ilyenkor nagy pompával ünnepelnek. Megtudtuk, hogy a Párizsból érkezett őrökön kívül minden cseléd vidéki ember, egyedül a királyné közvetlen szolgája érkezett még a fővárosból. Ő minden bizonnyal a herceg alattvalója. Az őrök úgy tudják, hogy a királytól kapták a parancsot - mondta Sebastian. - Még ha el is mondanánk nekik az igazságot, akkor sem hinnék el bizonyíték nélkül. De milyen bizonyítékot adhatnánk nekik?
A bíboros keserűen elmosolyodott a megfigyelés hallatán.
- Az őrök különösen keményfejűek, legutóbbi tapasztalataink is azt mutatták - mondta a márkinak. - Tudja, ki a kapitányuk, barátom?
- Pierre d'Aumont - felelte Sebastian.
- Huh - sóhajtott fel a bíboros. - Különösen nehéz eset, nagyon jól emlékszem rá.
- Engedélyezi, hogy nekilássunk az akciónak? - kérdezte a márki. - Fogytán az időnk.
- Megpróbálhatjuk - felelte bíboros. - Isten óvjon mindannyiunkat, legfőképp a királynét!
Sebastian d'Oleron, Auriville márkija mélyen meghajolt, majd elhagyta a szobát, ahol a bíboros mélyen a gondolataiba merülve ült. Egyházi címe ellenére Jules Mazarin nem volt pap. Negyvenkilenc évvel korábban szicíliai szülők gyermekeként jött a világra, Rómában és Spanyolországban tanult a jezsuitáknál. Bár tanulmányi lehetővé tették volna, ő nem vágyott rá, hogy feladja a világi életet. Az egyház azonban így is magához tartozónak tekintette. Szolgált a pápai seregben és a pápa diplomatái között.
1634-ben Avignonba küldte a pápa, majd alig egy évvel később a királyi udvarba. Nagy tudásával felhívta magára Richelieu bíboros figyelmét. Amikor a pápa visszarendelte, Mazarin nem tett eleget a hívásának, hanem felvette a francia állampolgárságot, és Richelieu tanácsára belépett XIII. Lajos politikusai közé. Hűségesen és feltűnően jól szolgálta a királyt.
1641-ben a pápa egyházi címet adományozott neki, annak ellenére, hogy nem volt felszentelt pap. A következő évben Richelieu kinevezte a király első miniszterévé. A királynéval azonnal kölcsönös vonzalom alakult ki közöttük, bár mindketten tökéletesen uralkodtak érzelmeiken. Amikor XIII. Lajos meghalt, Mazarin bíboros lett Anna királyné leghűségesebb társa és jobbkeze. A királyné tökéletesen megbízott a férfiban, és titokban szerelmes volt belé.
A királynénak nem volt könnyű élete. A férje nem kedvelte, jobban szerette a férfitársaságot, és úgy vélte, felesége előnyben részesíti saját nemzetét, a spanyolt a felvett franciával szemben. Huszonnyolc éves volt, amikor fia, akit Isten áldásaként emlegettek, megszületett. Lajost két évvel később öccse követte, akit petit monsteur-nek, kis uraságnak neveztek. Mazarin tisztában volt mindezzel. Azt nyújtotta a királynénak, amit az a férjétől sosem kapott meg: gyengédséget, kedvességet, figyelmességet és szeretetet. Bár sokan úgy vélték, hogy azért olyan odaadó, mert azt reméli, hasznot húzhat belőle, a királyné annál sokkal jobban ismerte őt. Anna egész életét királyi udvarokban töltötte, tudta, mi a különbség őszinteség és álnokság között. Sokkal értelmesebb volt annál, mint amit feltételeztek róla, ezért érhette meg a fia a trónra lépését. De Lajos még csak tizenhárom éves volt. Szüksége volt anyja tanácsaira, és ezzel ő is pontosan tisztában volt. Vajon mikor jött rá a fiatal király, hogy elrabolták tőle az anyját? És kisfiú lévén hogy lehetne képes arra, hogy kiszabadítsa? Nem, a feladat rá hárul, Mazarinre, a király nevelőapjára, hogy épségben visszavigye Annát Párizsba. Es akkor ó, akit már visszarendeltek száműzetéséből, visszatérhet az udvarba. Ha ez végre bekövetkezik, nem lesz többé türelmes, és nem ad haladékot ellenségeinek. Elpusztítja őket egyszer s mindenkorra! Gondoskodik róla, hogy soha többé ne árthassanak Lajosnak és az anyjának, még ha ezért az életét is kell áldoznia!
Mazarin nevetett magában. Tudta, hogy sokkal okosabb ellenségeinél, nem tudnak túljárni az eszén. Látja még a királyt felnőtt emberként is! Akkor megtarthatják végre az esküvőt Annával, amire mindig vágytak. Nem. Még nem halhat meg. Még túl sok feladat áll előtte.

12. fejezet

A Chenonceaux kapujában álló őrök észrevették a távolban a porfelhőt, és találgatták, hogy vajon ki közeledik. Lassanként tisztulni kezdett a barna felhő, és láthatóvá vált, hogy legalább egy tucat kocsi érkezik gyors egymásutánban. A lovak nyakában apró csengettyűk zenéltek, a kocsisok trombitáikat fújták a nedves, szürke virradatban.
- Hívd d'Aumont kapitányt! - adta ki a parancsot az ügyeletes őr.
A kapitány épp akkor érkezett meg, amikor az első kocsit befutott a kapuhoz. Leengedték az ablakát, és egy gyönyörű hölgy feje bújt ki rajta, aki bordó bársonyköpenyt viselt felhúzott kapucnival. A hölgy elragadóan mosolygott.
- Bonjour, kapitány - mondta kedvesen. - AuriviHe márkinéja vagyok. A szomszédaimmal eljöttünk, hogy tiszteletünket tegyük Anna királyné őfelsége előtt.
- A királyné előtt? - D'Aumont kapitány értetlenül bámult rá.
Autumn vidáman elnevette magát.
- Nos, kapitány, ez nem Párizs. Vidéken nincsenek titkok. Mindenki tudja, hogy a királyné Chenonceaux-ba jött, hogy kipihenje az elmúlt év fáradalmait. Ma Márton-nap van, kapitány, hoztunk őfelségének ünnepi ruhába öltöztetett kecskegidát, finom prémet és agancsokat, hoztunk almát és körtét a kertjeinkből, és szőlőt a tőkékről. Mi, vidékiek, szeretettel ünnepeljük ezt a napot, és szeretnénk jókedvünket megosztani a királynéval is. Legyen hát kegyes hozzánk, és engedjen be, kérem szépen! - Megint szélesen mosolygott. - Vannak köztünk, akik több órát utaztak idáig. Nem kívánhatja, hogy dolgunk végezetlenül térjünk haza.
Autumn kihajolt a kocsi ablakán. Köpenye kissé szétnyílt, és látni engedte finom, fehér bőrét.
- Madame - felelte a férfi -, a királyné békében és magányban kívánja tölteni napjait. Különleges parancsunk van a királytól, hogy édesanyja számára tökéletesen nyugodt légkört biztosítsunk.
- De kapitány, a királyné már hetek óta itt van. Már egész biztosan felkészült a szomszédok fogadására. Kérem szépen! Múlt tavasszal, amikor a fiával és Gaston herceggel időzött itt, mindnyájan eljöttünk, a férjeinkkel, gyerekeinkkel, egész családunkkal együtt. Most csak a környékbeli hölgyek gyűltek össze. Ha tart tőlünk, kint hagyjuk a kocsikat a kapu előtt, és gyalog megyünk be, de akkor, attól tartok, önnel kell cipelnie az ajándékainkat. Túl nehezek nekünk, gyenge nőknek.
A férfi felsóhajtott.
- Meg kell kérdeznem a királynét, megzavarhatják-e a nyugalmát, madame. Ha beleegyezik, akkor behajthatnak a kocsikkal Chenonceaux-ba.
- Elmenne ön, saját maga, hogy megkérdezze, kapitány? Ha valamelyik emberét küldi, egy felsőbb cseléd esetleg túl óvatoskodó lehet, és elküld bennünket. És a királyné még csak meg sem tudja, hogy itt jártunk - kérte Autumn.
Ezúttal a férfi mosolyodott el.
- Ön igen ravasz és csinos, madame - felelte merészen -, úgyhogy magam megyek.
Nevetve megfordult. Ő maga is vidéki ember volt, Poitou-ban született és nőtt fel. Ezek a nők, akik idejöttek ünnepelni, valószínűleg sosem jártak Párizsban vagy az udvarban. Ha rajta múlt volna, azonnal beengedi őket. Ártalmatlan vidéki nemesasszonyok, akiket boldoggá tesz, hogy találkozhatnak a királynéval.
Amikor belépett a királyné lakosztályába, Anna éppen egy kézimunkán dolgozott. A kapitány udvariasan meghajolt, várta, hogy engedélyt kapjon a beszédre. Megkapta.
- Felség, helyi nemesasszonyok egy csoportja várakozik a kapu előtt. Szent Márton-napi ajándékokat hoztak önnek. Vidéken nehéz titkot tartani - tette hozzá szinte mentegetőzve. - A hölgyek engedélyre várnak, hogy tiszteletüket tegyék ön előtt, és átadják ajándékaikat. Azt mondták, kecskéket hoztak, prémet, agancsot, körtét, almát és bort.
Mielőtt a királyné megszólalhatott volna, Madame de Laurent, aki Párizsból érkezett vele, durván közbevágott:
- Küldje el őket!

- Ne! - felelte a királyné határozottan. - Unatkozom, és egyébként is udvariatlanság lenne elküldeni ezeket az asszonyokat, akik ilyen kedves gesztussal érkeztek hozzám. Nagyon furcsán hatna. Hívja be őket, d'Aumont kapitány, Ön pedig, Madame de Laurent, gondoskodjon róla, hogy hozzanak frissítőket a vendégeknek. Bor és keksz kitűnő lenne.
A királyné felállt, és beleszúrta tűjét a kézimunka-keretbe.
- A folyóra néző szalonba vezesse őket! A férfi meghajolt.
- Ahogy felséged parancsolja - mondta. Észrevette, hogy Madame de Laurent nagyon ideges lett. Valószínűleg ő is ugyanúgy unatkozik, mint az úrnője, gondolta, majd sietett, hogy megvigye a jó hírt a gyönyörű márkinőnek.
A Cherre néző fehér és arany szalon egy szinttel helyezkedett el a folyón átívelő galéria felett, ahol a múlt tavasszal a- király és Autumn sétálgatott. A nők cseverészve és nevetgélve beseregleltek. Amikor megérkezett a királyné, mindannyian mélyen meghajoltak. Autumn szíve erősen zakatolt az izgalomtól. Mi lesz velük, ha nem sikerül a terv? - jutott eszébe most először. Addig fel sem merült benne, hogy hibázhatnak.
- Itt van az őrkutya - suttogta Madame St. Omer. - El kell távolítanunk a királynétól, ha ez lehetséges, de van rá elég időnk, Autumn. Van elég időnk.
Minden nőt egyenként bemutattak, és a királyné elkápráztatta őket azzal, hogy emlékezett rájuk még a múlt tavaszról. A királyné mellett Madame de Laurent egész idő alatt olyan nyugtalan volt, hogy végül a királynénak is elfogyott a türelme, és haragosan azt mondta neki:
- Hagyjon már békén, madame! Úgy vigyáz rám, mintha valami bűnöző lennék! Menjen vissza a lakosztályomba,és nézze meg, hogy mindent előkészítettek-e estére. Majd hívom, ha szükség lesz önre. Addig ne zavarjon!
- De a király... - kezdte Madame de Laurent, mire a királyné gyorsan közbevágott.
- Menjen már! Mindketten tudjuk, hogy a parancsait nem a fiamtól, hanem a sógoromtól kapja - kiáltott rá dühösen. - Menjen, vagy isten bocsássa meg, lehajíttatom a mellvédről! Mindaddig, míg nem hagyom el Chenon-ceaux-t, a katonák nekem engedelmeskednek!
Két nagy vörös folt jelent meg Madame de Laurent arcán. Meghajolt, majd távozott dühösen a tehetetlenségtől.
- Felség - suttogta Autumn óvatosan, amikor a nő már elment -, azért jöttünk, hogy kiszabadítsuk. Az ön legjobb barátja küldött minket. A nénikém, Madame de Belfort két köpenyt visel. Az egyiket éppen most veti le a nők gyűrűjében. Kérem, vegye fel, és hagyja fenn a kapucnit egy kis ideig, hogy ne láthassák az arcát. D'Aumont kapitány azt mondta, csak rövid látogatást engedélyeztek számunkra. Ha visszajön azzal, hogy ideje távoznunk, mindannyian felvesszük majd a kapucninkat, és nevetve kisietünk. Ön a csoport közepén halad majd. Csendben kell maradnia. Ha Isten is úgy akarja, megszöktetjük Chenonceaux-ból, és segítünk, hogy visszajusson Párizsba.
- És ha Isten nem úgy akarja, madame? - kérdezett vissza a királyné ugyanolyan halkan.
Autumn megvonta a vállát.
- Azt nem tudom, de nem hiszem, hogy jó vége lenne. Mindenesetre megér egy próbát. A királynak szüksége van önre, felség. Akik most körülveszik, mind gonoszok.
A királyné érezte, hogy egy köpenyt terítenek a vállára. Rápillantva látta, hogy véletlenül épp olyan sötétlila, mint a saját ruhája, Gyorsan összekapcsolta a halcsontokat, és megkötötte a gallért.
- Merd - suttogta a láthatatlan kezeknek.
Bort ittak és kekszet ettek, majd d'Aumont kapitány jelent meg az ajtóban, hogy bejelentse, a látogatásnak vége, mindannyiuknak távozniuk kell.
- Gondoskodjon róla, hogy a vendégek biztonságban visszajussanak a kocsijukhoz, és elhagyják a kastélyt, kapitány - mondta a királyné hangosan. - Én visszatérek a lakosztályomba pihenni. Mondja meg a szakácsnak, ha végzett, hogy süsse meg vacsorára az egyik kecskét.
- Igenis, felség - felelte a kapitány, majd intett a kezével: - Erre, hölgyeim.
Anna királyné huncut pillantással a fejére húzta a kapucnit, és megkötötte. Sötét prém szegélyezte, amely elfedte a vonásait. Vendégei gyűrűjében kisietett a nevetgélő és trécselő asszonyok között. Alig fogta fel, mi

történik vele, de csak haladt előre, és hamarosan egy kocsiban találta magát Madame de Belfort és Madame St. Omer társaságában. A jármű elindult, kigördült a kastély udvaráról, a többi kocsi pedig követte.
Autumn- bájosan megköszönte d'Aumont kapitánynak a segítségét.
- Olyan kedves volt öntől, hogy közbenjárt az érdekünkben, kapitány. Milyen kipihent és csinos a királyné! Karácsony után ismét eljövünk. Remélem, önnel is találkozom, ha a királyné még itt lesz - flörtölt a férfival, hosszú, sűrű szempillái rezegtetve, majd odanyújtotta neki a kezét, és csábítóan mosolygott.
A kapitány megcsókolta az elegáns, kesztyűs, kis kezet. A kesztyű édes parfümmel volt illatosítva.
-Madame - suttogta -, nagyon várom, hogy viszontlássam önt.
Besegítette a nőt a kocsiba, és egy kicsit túl hosszan fogta a karját, mielőtt becsukta az ajtót. Autumn leengedte az ablakot, és kihajolt.
- Adieu, kapitány - mondta kedvesen, és egy csókot dobott felé.
A kapitány nézte, amint a kocsik elhajtottak, és azt találgatta, vajon milyen ember lehet a márkiné férje. Valószínűleg valami mogorva, öreg, vidéki nemes. A madame egy kis mulatságra vágyik, ebben biztos volt. Ha majd visszatér Chenonceaux-ba, megtalálja a módját, hogy szórakozzanak egy kicsit. Ez az őrség sokkal izgalmasabb feladatnak ígérkezik, mint eleinte gondolta, állapította meg d'Aumont kapitány.
Néhány mérföldre Chenonceaux-tól két kocsi megállt a folyó partján. Egy köpenyes alak szállt ki az elsőből, amely^ gyorsan továbbindult. Az alak felmászott a második járműre, amelyben Autumn ült. A kocsis felé néző ülést előrehajt tották.
- Sajnálom, hogy a székem mögött kell rejtőznie, felség - mondta Autumn -, de lehet, hogy az eltűnését gyorsan felfedezik. Valószínűleg az én kocsim lesz a leggyanúsabb, hiszen én ragaszkodtam hozzá, hogy bejussunk Chenon-ceaux-ba. De nem lesz hosszú az út.
Anna királyné nem vitatkozott a fiatal nővel. Középkorú asszony létére meglepően ügyes volt, és minden nehézség nélkül bebújt a kis helyre.
- Nem csukom le a tetejét, felség, csak ha utánunk jönnek, és muszáj lesz. Remélem, nem irtózik a szűk helyektől.
- Fogalmam sincs, még sosem kellett kipróbálnom. Nem. Spanyolországban egyszer, még kislánykoromban elrejtőztem a dajkám elől egy szekrényben, ahol az ágyneműt tárolták. Nagyon élveztem a dolgot, körülöttem a sok illatos lepedővel. Eszembe se jutott ez a kaland egész mostanáig. Mondja, miért van Jules a kastélyukban, madame?
- A király megkérte, hogy térjen vissza, de vannak, akiknek a véleménye nem egyezik a király akaratával. A férjem már több éve a bíboros ügynöke, amit én csak nemrégiben tudtam meg. A bíborosnak van egy unokatestvére, aki az ikertestvére is lehetne, annyira hasonlítanak. Ő vette át merészen a szerepét Kölnben, ezért az ellenségeik meg vannak győződve arról, hogy a bíboros Németországban van. Fel sem merül bennük, hogy esetleg Franciaországba utazott. Nagyon várja már önt, felség.
- Úgy hiányzott nekem az elmúlt hónapokban - sóhajtotta a királyné, szinte magában beszélve. - Nem voltam biztos benne, látom-e még valaha. Amikor elraboltak Párizsból, már komolyan féltem, nemcsak Jules, hanem szeretett fiam miatt is.
- Madame, követnek minket - szólt a kocsis Autumn-nak. - Rázzam le őket, vagy tegyek úgy, mintha észre sem venném, hogy jönnek?
- Növelje a sebességet, Henri - válaszolta Autumn, majd a királynéhoz fordult. - Felség, nagyon sajnálom, de le kell hajtanom az ülést. Legyen olyan csendes, mint egy kisegér, kérve kérem!
Bátorítóan a királynéra mosolygott, aki bólintott. A lány lehajtotta az ülést, és bekapcsolta az apró rögzítő kapcsokat, azután előrefordult, és a sarokba húzódott, alvást színlelve. Hallotta a patkók mennydörgésszerű robaját.
- Állítsa meg a kocsit! - rivallt egy ellentmondást nem tűrő hang a kocsisra, aki szép lassan teljesítette a parancsot.
Szinte azonnal feltépték kívülről a kocsi ajtaját. Autumn megdöbbent sikolyt hallatott, de amint meglátta d'Aumont kapitányt, így szólt:
- Miért állított meg, kapitány?
Majd ellágyult a hangja kedvesen csábítóra.

- Ön tényleg nagyon haszontalan, kapitány, hogy utánam sietett. Mit mondjak a férjemnek, ha a kocsis elárulja neki? Huh! Távozzon most rögtön! - Ajkait csücsörítve búcsút intett.
- Bárcsak azt mondhatnám, hogy a madame miatt hagytam el a kastélyt ma este, de nem tudok hazudni egy ilyen gyönyörű hölgynek.A kocsi lámpájának fénye megvilágította a kapitány bajuszát, és táncot járt rajta. Igen vonzó férfi, gondolta Autumn.
- Akkor miért állított meg?
- A királyné eltűnt Chenonceaux-ból, madame - felelte.
- Tessék? Biztosan téved, monsieur. Miért hagyná el a királyné Chenonceaux-t? Ki mondta? Egészen biztos benne? Ha ez igaz, azonnal meg kell keresni! A királyné talán komoly veszélyben van, kapitány! - rémüldözött Autumn.
- Miután parancsa szerint gondoskodtam róla, hogy önök távozzanak, és átadtam a szakácsnak a kérést, hogy a kecskét készítse el vacsorára, felmentem a királyné lakosztályába. Amikor az ajtajához érkeztem, Madame de Laurent közölte, hogy nincs ott. Azonnal átkutattak minden szobát, ahol a királyné tartózkodni szokott. Sajnálattal kell jelentenem, hogy sehol sem találtuk. Lóháton indultunk a keresésére, madame. Addig nem nyugszunk, míg a felséges asszony épségben vissza nem kerül Chenonceaux-ba. Az elrablóit keményen meg fogjuk büntetni, arról biztosíthatom - jelentette ki a férfi.
- Nagyon jól teszik, kapitány - helyeselt Autumn határozott hangon. - De még mindig nem válaszolt az első kérdésemre. Miért állította meg a kocsimat? Azt nem gondolhatja, hogy én raboltam el a Királynét! Mint látja, magányosan utazom. Ráadásul talán nem éppen ön segített beszállni a hintóba? Én távoztam utolsónak a kastélyból. Mi oka lehet rá bárkinek, hogy elrabolja Anna királynét?
- Szálljon ki a kocsiból, madame. Meg kell róla győződnöm, hogy tényleg nem tartózkodik benne más, csak ön -szólt a férfi, és a karját nyújtotta, hogy a lányt kisegítse a járműből.
- Ez felháborító - ellenkezett Autumn, miközben a kapitány kiemelte a földre. Dühös hangja elég volt ahhoz, hogy a férfi elhiggye a felháborodását, de nem oszlatta el a gyanakvását. Autumn nem tartott tőle, hogy felfedezhetik a királyné rejtekhelyét. Minden kapocs és retesz a helyén volt, amivel az ülést rögzíteni kellett. D'Aumont kapitány bemászott a kocsiba, körülnézett, de mindent rendben talált, és néhány nagyon hosszúnak tűnő perc után előjött.
- Elnézését kérem, madame - mondta -, de biztosan megérti, hogy erre szükség volt.
- Igen, kapitány - felelte a lány szárazon. Visszaszállt a kocsiba, és határozott mozdulattal becsukta az ajtót.
- Induljon, Henri! - utasította a kocsist olyan hangon, hogy a katonák lássák, mennyire sértve érzi magát.
- Igen, madame - szólt vissza Henri, és rácsapott a lovakra az ostorral.
- Felségednek most már ott kellene maradnia, ahol van - mondta halkan Autumn. - Nem lehetünk biztosak benne, hogy végleg elmentek. Ne feleljen, madame. Csak maradjon csöndben. Már nem vagyunk messze Chermont-tól.
Hirtelen más ötlete támadt. Megint a kocsist szólította:
- Henri, amikor hazaérünk, csak egyetlen nő hagyja el a kocsit. Ne lepődjön meg! Utána hajtson az istállóba!
- Igen, madame - jött a beleegyező válasz.
A kocsis nagyon jól értette az úrnőjét. Minél kevesebben tudják ezt a veszélyes titkot, annál nagyobb az esélye, hogy nem derül rá fény, és segíthetnek a drága királynén.
A márki a kastély udvarán várta a feleségét. Lesegítette a kapucnis hölgyet a kocsiról, s a hintó rögtön az istállóba indult. Amikor a ház ajtaja becsukódott, Autumn Henri segítségével kimászott az ülés alól. A lány bólintott, egyetlen szó nélkül gyorsan átszaladt az udvaron, és befutott egy oldalsó ajtón a kastélyba, amely egy keskeny folyosóra nyílt a hátsó lépcsőnél. Felsietett a lépcsőn, végigment a folyosón, és már ott is volt a saját lakosztályában.
- Hát visszaért! - üdvözölte Lüy boldogan.
- Hol van Orane? - kérdezte Autumn.
- Leküldtem a konyhába vacsoráért. Nem tud semmit, és nem is fog - felelte Lily.
- Megállítottak az úton, de addigra már elbújtattam. Hol a férjem?
- Elvitte őt a bíboroshoz.
A szalon ajtaja kinyílt, és Sebastian lépett be rajta.

- Szép munka volt, madame - dicsérte meg feleségét széles mosollyal. - Úgy tűnik, van tehetséged a cselszövésnek Látni akarnak. Gyere! - Karját nyújtotta Autumn-nak.
Mazarin bíboros és Anna királyné a kastély tornyában vártak rájuk. Jules Mazarin átkarolva tartotta a királynét, aki mosolygott rá, de szemei könnyesek voltak a megkönnyebbüléstől. Amikor a márki és a márkiné belépett a szobába, feléjük fordultak.
- Ó - szólt a bíboros -, itt van a mi bátor kis hősnőnk. Kedves márkiné, nagyon szép munkát végzett. A királyné elmondta, milyen ügyes volt, hogy lóvá tette a kapitányt.
- D'Aumont kapitány szerintem túl okos ahhoz, hogy lóvá tegyék. Egyszerűen csak nem tudott rájönni, hogy nálam van-e a királyné vagy nincs, történt-e bűntény vagy sem. Csak abban volt biztos, hogy a felség eltűnt, és a vendégek távozása után nem látta senki. Mivel az én kocsim volt az utolsó, amely elhagyta Chenonceaux-t, engem vizsgált át először.
- Rendkívül hálásak vagyunk önnek - szólt Anna. – Jules elmondta nekem, hogy a tervet ön találta ki, és ön látogatta végig a szomszédokat, hogy csatlakozzanak hozzánk. Isten áldja meg, kedves márkiné. De hogy jutok vissza Párizsba?
- A következő néhány napban el kell rejtőznie, felség -felelte Autumn. - Át fognak kutatni minden Párizs felé tartó kocsit, miután felforgattak minden kastélyt a környéken. Egyikük sincs itt biztonságban, de tudok egy helyet, ahol nem találnak önökre, még akkor sem, ha átvizsgálják. A mamám Archambault mellett lakik egy kis kastélyban, amelynek Belle Fleurs a neve. Mindig kitűnő rejtekhelye volt a családomnak, és elég távol esik a főúttól. Lehetséges, hogy d'Aumont kapitány hallott róla, de az édesanyám meg fogja oldani, hogy se önt, se a bíboros urat ne találják meg. Még ma este oda kell mennünk, mielőtt a katonák alaposabb keresésbe fognak. Mama már vár minket. Amint a szolgák lefekszenek, elindulunk. Csak néhány ember tudhat a dologról. így sokkal biztonságosabb, még akkor is, ha nem tudják, ki is valójában a bíboros - tette hozzá apró mosollyal.
- Milyen okos hölgy! És vidéken akar maradni - mondta Jules Mazarin. - Nagy veszteség.
- Nem, Jules - ellenkezett a királyné -, nem vagyok biztos benne, hogy nem választott-e jobban, mint mi. Nyugodt élete lesz. A miénk enyhén szólva kaotikus.
- Ó, de ő nem Spanyolországban született, és nem lesz soha Franciaország királynéja - emlékeztette a bíboros a szerelmét. - Te tetted a kötelességed, és nagyon jól dolgoztál. Világra hoztál két fiút.
- És megkaptalak téged - tette hozzá a királyné jelentőségteljesen.
A bíboros megfogta a kezét és megcsókolta, majd bólintott.
- Mindezek ellenére, drágám, boldogok voltunk. Lajos törvényes uralkodó lett, de még szüksége van ránk, tehát vissza kell térned Párizsba.
- És te? - kiáltotta Anna.
- Lajos megkért, hogy menjek vissza, de még nem biztonságos. Megszervezek vele egy találkozót Párizson kívül, valószínűleg januárban, Poitiers-nál. Mire visszatérünk Párizsba, mindennek az irányításunk alatt kell állnia. Az ország nem bírja tovább a csatározásokat. A hercegeket egyszer s mindenkorra el kell távolítanunk. Párizsban békét kell teremteni. Azt hiszem, ha Gondi megkapja a bíborosi címet, az segíteni fog. Már írtam a pápának Kölnből. Megígérte, hogy ha visszanyerem a hatalmamat, és a királyunk biztosan ül a trónon, megfontolja a kérésem. És akkor, kedves Anna, megszabadulunk ezektől a kígyóktól, akik körülvesznek. Lajosnak teljhatalmat kell kapnia! A királyné Autumn-hoz fordult.
- Hogy jutunk el a mamájához? Nem kelt feltűnést éjszaka egy kocsi?
- Lovagolni fogunk, és kapucnit kell viselnünk, felség -felelte Autumn. - A férjem és én személyesen kísérjük el önöket. Szólok a szobalányomnak, Lilynek, hogy hozzon önöknek vacsorát, és aztán az indulásig pihenniük kellene.
- Olyan új oldaladról ismertelek meg, kedvesem, amire nernis számítottam - mondta Sebastian, amikor visszatért.
- Pedig én azt hittem, hogy már minden porcikámat ismered, szívem - ugratta a lány. - Ha valamit kihagytál, az biztos nem azért volt, mert nem igyekeztél.
Felágaskodott, és gyorsan megcsókolta férjét. A márki nevetett.
- Viselkedj, drágám - pirított rá színlelt haraggal. - Még nincs vége a napnak.

- És ez zavart minket valaha? - kérdezte Autumn huncutul.
A férfi nevetett.
- Ma este zavarna. Folyton úgy érezném, hogy a bíboros figyel minket a vállunk felett. Hagyjuk őket pihenni, és aztán együtt imádkozhatunk.
- A bíboros szereti Annát - jegyezte meg Autumn -, és Anna is őt. Úgy viselkednek, mintha öreg házasok lennének. Emlékszem, a szüleim beszéltek így egymással. Kicsit szomorú, de ugyanakkor nagyon megható.
- Azt beszélik, hogy már sok éve házasok, de erre persze nincs bizonyíték. Ha lenne valami, ami igazolja, hogy Anna királyné és Jules Mazarin házasok, az katasztrófa lenne.
- Miért? - kérdezte Autumn.
- A királyné huszonnyolc évvel azelőtt ment feleségül s XIII. Lajoshoz, hogy az első fiuk megszületett - magyarázta a márki. - Lennének, akik azt állítanák, hogy Lajos Ma-zarin fia, nem pedig XIII. Lajos törvényes utódja.
- Ez nevetséges - ellenkezett Autumn. - A királyné akkor még aligha ismerhette Mazarint, hiszen a rangja nem volt elég magas ahhoz, hogy napi kapcsolatba kerülhessenek. Azonkívül a fiú hajszálpontosan úgy néz ki, mint az apja azon a festményen, amelyet Chenonceaux-ban láttam róla.
- Ez igaz, és a királyné erényes asszony. De elég bölcs vagy ahhoz, kedvesem, hogy tudd, vannak, akiket nem zavar, ha hazugság révén jutnak nagyobb hatalomhoz -mondta Sebastian.
- Örülök, hogy mi egyszerű életet élünk - sóhajtotta Autumn.
- A bíboros mégis azt hiszi, hogy a királyi udvar lenne a méltó hely a tehetségednek, Autumn. Szeretnél elmenni Lajos udvarába?
- Talán egy nap majd igen, ha a gyerekeink felnőnek -felelte a lány. - Addigra biztosan felépül Lajos palotája Versailles-ban. Az érdekes hely lesz, szívem. Ó, Lily, hát itt vagy - mondta a szobalányának. - Menj a konyhába, és vigyél egy tálca ennivalót a királynénak és Monsieur Túlesnek az északi toronyba. Ha valaki megkérdezi, mondd, hogy nekünk hozod. Marc majd segít. Siess!
- Igen, madame - felelte Lily, és kisietett.
- Marc velünk jön ma este - jelentette ki Autumn. - Ő viszi a lámpást, ami segít eligazodni. Lassú utazás lesz, de nem tudhatjuk, hogy d'Aumont kapitány nem indította-e meg a keresést. Nem szabad feltűnést keltenünk.
- Nem akarom, hogy te is velük menj - mondta ki végül a márki.
- Mi?! - Autumn fel volt háborodva.
- Minél kevesebb lóval megyünk, annál biztonságosabb - magyarázta Sebastian. - Ráadásul, ha a katonák Cher-mont-ba jönnek ma este, el tudod küldeni őket. Ha a kapitány itt lát téged, elégedett lesz, de ha Lily ragaszkodik hozzá, hogy senki sem zavarhat, csak tovább erősödik a gyanúja. Majd én elviszem a vendégeinket az édesanyádhoz. Tudod, hogy igazam van, drágám.
Autumn felsóhajtott. A férfinak igaza volt, de ez a kaland olyan izgalmas volt, hogy szeretett volna végig részt venni benne. Persze nem akarta veszélybe sodorni Anna királynét vagy a bíborost. Lajos királynak szüksége van rá, hogy az anyja biztonságban visszaérjen Párizsba, és arra is, hogy találkozzon Mazarinnel januárban. Kelletlenül bólintott.
- Veszek egy nyugtató fürdőt, és az ágyunkban várom, hogy visszatérj, szívem - mondta végül-
A márki átölelte a feleségét, és szenvedélyesen megcsókolta.
- Kedvesem, még az angyalokat is kísértésbe hoznád a szavaiddal. Visszajövök, amilyen gyorsan csak tudok. Mikor eljött az indulás pillanata, a márki átadta a felesége jókívánságait, és elmagyarázta, miért nem kíséri el őket. A bíboros egyetértett.
- D'Aumont kapitány olyan, mint egy vadászkopó, ha keres valamit. Legjobb lesz, ha a felesége itthon marad.
Lafite gondoskodott róla, hogy ne találkozzanak cselédekkel, miközben keresztülhaladnak a házon. Marc az istállónál várakozott a lovakkal. Az utazás jó néhány órát igénybe vett. Lassan haladtak a sötét erdőn át Marc vezetésével, a lámpa gyenge fénye épp csak a lába előtt világította meg a földet. Csendes út volt, a lovak bebugyolált patája alig ütött zajt. Mire elértek Belle Fleurs-be, nyilvánvalóvá vált, hogy d'Aumont kapitányban az óvatosság kerekedett felül, és vadászatát az eltűnt fogoly után elhalasztotta reggelig.

Az erdőből kiérve eljutottak az alacsony kertfalig, amelyen a márki átugratott, majd segített a királynénak, akit kimerített a lovaglás. A márki saját kulcsával nyitotta ki a kastélykert kapuját, majd két társát bevezette a házba egy rejtekajtón át, amelyet szinte teljesen elborított a borostyán. Adali már várta őket. Meghajolt Anna királyné, majd a bíboros előtt.
- Az úrnőm üdvözli önöket. Ha utánam jönnek, megmutatom a szobáikat.
- Hogyan köszönhetnénk meg? - kérdezte a királyné, kezébe fogva Sebastian kezét. - Ilyen hűséges barátokkal a hátunk mögött, mint amilyenekkel a Cher partján találkoztunk, Lajos hatalma megdönthetetlen lenne. A márki megcsókolta a királyné kezét.
- Öröm volt számunkra, felség, hogy a szolgálatukra lehettünk.
- Még hall rólam - mondta a bíboros, aztán megfordult, és a királyné meg Adali után indult.
- Afelől semmi kétségem, uram - felelte a márki szomorú mosollyal, és ugyanazon az ajtón távozott, amelyen át bejöttek.
Még nem kelt fel a nap, amikor visszaértek Chermontba. Autumn álmosan köszöntötte férjét. Kinyújtotta felé a karját, ahogy a férfi mellé feküdt az ágyba.
- Világít az ég - mormolta.
- Hajnalodik - magyarázta a férfi, és megsimogatta a lány melleit.
- Hmm - bátorította Autumn.
A márki szétnyitotta felesége hálóingét, és belenyalt a mellei között húzódó völgyecskébe. Megcsókolta a mellbimbóját, szája mohón szétnyílt, hogy újra rácsukódjon a selymes bőrre. Ujjaival beletúrt a lány sűrű hajába.
- Ó, ez finom - felelte a lány, aki nagyon élvezte a férfi ajkainak játékát csupasz bőrén.
A márki a másik mellbimbója felé közeledett, mire Autumn kéjesen felsóhajtott. A férfi felhúzta Autumn ruháját a csípőjéről. Az asszony férje hátát simogatta, miközben az belehatolt. Már nem jött zavarba az érzéstől, hogy menynyire kívánja a férfit, teste boldogan nyílt meg felé, forró és nedves lett a férfi lökéseitől. Lábait a férfi dereka köré szorította, apró nyögéseket és sikolyokat hallatott, és egyszerre értek a gyönyör csúcsára. Egymás karjaiba hullva elégedett álomba zuhantak.
De nem alhattak sokáig. Dörömbölés hallatszott a hálószoba ajtaján, majd az ajtó kivágódott.
Sebastian d'Oleron felült, és még félálomban, csodálkozva nézte, amint a szoba megtelt katonákkal.
- Mi a fene... - kezdte.
Felesége visszahúzta a hálóinget félig meztelen testére, szemében döbbenet tükröződött.
- Én mondtam nekik, hogy alszanak, monsieur - kiáltotta dühösen Lafite, a komornyik, és D'Aumont kapitány felé intett. - Mondtam ennek az embernek, hogy majd én szólok önnek, ha ragaszkodik hozzá, hogy a saját szemével lássa önt és a márkinét. De nem hagyta. Követelte, hogy idehozzam.
-Jól van, Lafite. D'Aumont kapitány a király megbízását teljesíti. Igazam van, kapitány? Mindazonáltal meg kell kérnem, hogy távolítsa el az embereit a hálószobámból. Lafite majd a konyhába vezeti őket, ahol kapnak egy kis bort és élelmet. Önnel pedig boldogan váltok néhány szót, ha megvár a szalonban.
Meztelenül kilépett az ágyból.
- Ön megijesztette a feleségemet, és az sincs ínyemre, hogy a katonái kéjsóvár tekintettel méregetik őt.
Belecsúsztatta karjait a szőrmegalléros bársonyköntösbe, amelyet Lafite nyújtott oda neki, majd a szalon ajtaja felé indult.
- Jöjjön, monsieur - mondta a kapitánynak, és mindannyian távoztak.
A szalonban Sebastian így szólt a kapitányhoz:
- Feltételezem, hogy otthonom váratlan megrohamozása a királyné eltűnésével áll összefüggésben. Megtalálták már? Mondtam a feleségemnek, hogy bizonyára elkószált a kastély használaton kívül eső részébe. Végül is Chenonceaux tényleg hatalmas.
- Még nem találtuk meg, monsieur - felelte d'Aumont kapitány.
- Á, szóval azért jöttek, hogy átkutassák a házamat - jegyezte meg a márki apró mosollyal. - Megadom rá az engedélyt, kapitány.
Megtöltött két korsót borral, és az egyiket odanyújtotta vendégének. D'Aumont kapitány elvette az ezüstkupát, felemelte, majd így szólt:

- A királyra!
- A királyra! - ismételte a márki, magasba emelve korsóját.
- Át kell kutatnom a házát, ha beleegyezik, ha nem, monsieur, hiszen éppen Ön mondta, hogy a király megbí zását teljesítem. Az anyja, akiről nekem kellett gondoskodnom, eltűnt. A király nagyon feldúlt lesz, ha megtudja.
- Biztos forrásból tudom, hogy a király máris nagyon fel van dúlva, kapitány, mert egyáltalán nem tudja, hol tartózkodik az anyja - mondta Sebastian a tisztnek.
- De én a királytól kaptam a megbízásomat! Rajta volt a pecsétje. - A katona összezavarodott. - A király biztosan tudja, hová utazott az anyja. Miért ne tudná?
- Talán azért, mert ugyanazok sodorták Franciaországot polgárháborúba, akik a trónra lépése óta körülveszik Lajost. Csak a királyné és a bíboros tudta megóvni a fiatal királyt ezektől a vérszívóktól. Ön nem ostoba, d'Aumont kapitány. Jól tudja, hová vezethet a hatalomvágy. A király még kisfiú, függetlenül attól, mekkora felelősség szakadt a nyakába. Nem jól hallottam, hogy azt mondta, szeretné, ha az anyja mellette maradna, akkor is, ha megkoronázták? A feleségem ott volt, elmesélte. Tegye fel a kérdést önmagának: vajon ez a lelkiismeretes és elkötelezett nő magára hagyná a fiát élete legnehezebb időszakában? Nem hiszem, hogy a Cher menti családok otthonában kellene a bűntettek után kutatniuk. Inkább azokat kellene elővenni, akik egy kisfiú-király nevében akarnak hatalomhoz és vagyonhoz jutni. Az ő érdekük, hogy a királyné eltűnjön, nem az itt élő családoké. Mi szőlőt termesztünk, és bort készítünk. Nem foglalkozunk politikával, és nem avatkozunk bele a Szajna-parti hatalmi harcokba.
A kapitány alaposan összezavarodott, de azért makacsul elismételte:
- Át kell kutatnom a házát, és minden család otthonát, akik tegnap Chenonceaux-ban jártak. Ez kötelességem.
- Ahogy óhajtja, kapitány, de remélem, megérti, ha én inkább visszatérek a feleségemhez.
A márki letette a korsóját, mosolyogva megfordult, és visszament a hálószobába. Becsukta maga mögött az ajtót, és megvárta, míg meghallotta, hogy csukódik a szalon ajtaja. Kinézett, és elégedetten látta, hogy a kapitány elhagyta a lakosztályukat. Látta Autumn kérdő tekintetét. Rátette ujjait az ajkára, hogy óvatosságra intse. Visszabújt mellé az ágyba, a karjaiba zárta, hosszan, forrón megcsókolta, s közben egyik kezével a mellét simogatta. Autumn ellökte a kezét.
- Így nem tudok! - suttogta. - Addig nem, míg azok a férfiak itt vannak a házban, Sébastian!
A márki megcsókolta a kezét, nevetett, majd megértően bólintott.

* * *

Január elején egy küldönc érkezett Párizsból. A királytól hozott ajándékot Auriville márkija és márkinéja számára. Egy hatalmas arany és ezüst sótartó volt, rávésték mind a király, mind Auriville címerét. Üzenetet is tűztek mellé, rajta a következő két szó: „Köszönettel: Lajos". Február közepén megérkeztek a hírek, hogy a király január végén köszöntötte Mazarin bíborost Poitiers-ban. A bíboros egy kétezer-ötszáz fős sereg élén érkezett, közülük ezerötszáz gyalogos volt és ezer lovas.
A bíboros azonnal nekilátott, hogy visszaállítsa hatalmát. A király egyetértésével börtönbe küldte az ellenségeiket, és megszilárdította a belső békét Franciaországban. Azok, akik nagy erővel harcoltak Mazarin ellen, kénytelenek voltak belátni, hogy a bíboros legyőzhetetlen. Megtett mindent, ami szükséges volt ahhoz, hogy XIV Lajosból erős és jó király legyen. Mindenkit, aki megpróbált az útjába állni, gondolkodás nélkül félresöpört.
Eljött a tavasz, és a szőlő ismét kihajtott. Elmúlt a nyár, az ősz nagyszerű termést és kitűnő bort eredményezett. A következő évben Autumn legnagyobb örömére észrevette, hogy gyereket vár. A kezdeti rosszullétek után kivirágzott, a nyári hónapokat a kertben töltötte, és apró ruhács-kákat varrt édesanyjával és két nénikéjével. Csak nevetett, amikor anyja megjegyezte, hogy ugyanúgy termést hoz, mint a férje szőlőültetvényei.
- Imádom az érzést, hogy új élet növekszik bennem, mama - lelkesedett. - Nagyon-nagyon sok gyermekem lesz!

Auriville márkijának és márkinéjának második házassági évfordulóján, 1653. szeptember harmincadikán, Autumn rendkívül könnyű szüléssel egy kislánynak adott életet.
- Jövőre kisfiút szülök - mondta a boldog férjnek, aki egy cseppet sem látszott csalódottnak, hogy apja lehet ennek a pöttöm, sötét hajú babának. - Madeline Marié lesz a neve.
- Miért? - kérdezte a márki kíváncsian.
- Mert az utolsó két királynőnek, akit Franciaország Skóciának adott Madeline és Marié volt a neve. A kis Madeline a király lánya volt, de meghalt, mert nem bírta a kemény skót telet. Marié de Guise a mi Mária királynénk anyja volt, vagyis Stuart Jakab édesanyjáé. Egy ideig francia királynő is volt. Ezért azt szeretném, ha a lányunk neve Madeline Marié lenne - jelentette ki Autumn.
- Mademoiselle Madeline d'Oleron - próbálgatta a márki. - Nekem tetszik.
A kisbabát Bemard atya keresztelte meg, Madame de Belfort és Madame St. Omer lett a keresztanyja. Autumn választása a keresztapai szerepre mindenkit meglepett.
- Adalit akarom - közölte határozottan. - Éppolyan jó keresztény, mint bárki, akit életemben ismertem. Madeline-nek nem is lehetne jobb keresztapja.
így hát az öreg férfi büszkén állt Chermont kápolnájában, míg a gyereket megkeresztelték. Némán imádkozott, hogy elég sokáig éljen ahhoz, hogy lássa a kisbabát felnőni, de ő is tudta, hogy az valódi csoda lenne. De csodák azért még azokban az időkben és abban a korban is előfordultak, csak persze nem túl gyakran.
Eljött Madeline első születésnapja, aki addigra barna hullámos hajú, kék szemű kislánnyá cseperedett. Már tudott járni, és nagyon öntudatos gyerek volt. A második születésnapján már beszélt és futott. Anyja és apja egyformán imádta, ahogy mindenki, aki ismerte, mert Madeline-nek minden határozottsága ellenére nagyon kedves természete volt. Vitathatatlan, hogy amit akart, azt mindenképpen és azonnal meg kellett kapnia, de a kislány sosem tartott haragot, még akkor sem, ha nemet mondtak neki.
Autumn megint teherbe esett. A babát tavaszra várták. Nem sokkal lánya születésnapja után egy munkás szaladt keresztül a földeken, a márkiné nevét kiáltozva. Lafite látta, hogy mögötte egy csoport munkás cipel valamit, és ahogy közelebb értek, elállt a lélegzete. Úrnője kiszaladt a házból, és fájdalmas sikolya összetörte a hűséges komornyik szívét.
A szőlőmunkások Sebastian d'Oleront hozták egy deszkán, egyenesen be a házba. Autumn halálra vált arccal futott mellettük, férje kezét szorongatta bátorításul.
- Hívják az anyámat - kiáltotta Lafite-nak -, és orvost is, ha van a közelben. Vigyék fel - utasította a munkásokat, és előttük szaladt, hogy mutassa az utat.
A férfiak letették a márkit az ágyára. Lily és a kis Orane könnyekben törtek ki, amikor meglátták. Autumn rájuk pillantott.
- Sírással nem jutunk előbbre - kiáltott rájuk. - Segítsetek levetkőztetni a férjemet. Marc, keresd meg a hálóingét a szekrényben.
A márki fölé hajolt.
- Minden rendben lesz, szívem. Hol fáj?
A férfi erőtlenül a mellkasára mutatott. Orane hozott egy kis pohár bort, Autumn pedig segített a férjének felülni annyira, hogy bele tudjon kortyolni. A három nőnek közösen sikerült levenniük a ruháit, és ráhúzták a hálóinget, majd betakarták.
Sebastian megszorította Autumn kezét.
- Én... hal... haldoklom - sikerült kimondania. A szavak őt magát is meglepték, de tudta, hogy igaza van.
- Papot... - nyögte.
- Megyek - mondta gyorsan Marc, mielőtt Autumn ellenkezhetett vagy utasítást adhatott volna.
Marc még magának se szívesen vallotta volna be, de tudta, hogy a márki megérzése helyes: tényleg haldoklik. Kifutott a szobából, hogy megkeresse Lafite-ot.
- A márki papot akar - lihegte, amikor rálelt. - Hol van?
- Az archambault-i templomban - felelte Lafite.
A fiatal szolga az istállóhoz rohant, felpattant egy lóra, és Archambault-ba vágtázott. A falu templomában rátalált Hugó atyára.

- Az uram, Auriville márkija haldoklik, atyám. Arra kéri,jöjjön azonnal. Vigye a lovamat! Nekem beszélnem kell a'? gróffal, ő majd gondoskodik róla, hogy visszajussak.
Azzal kirohant a templomból, fel a dombra. A kastélyban ott találta de Saville grófot és a húgait. Amikor elmondta nekik, ami keveset tudott, a gróf azonnal kocsit rendelt a húgainak, majd az istállóba sietett Marckal a lovakért. Szédületes iramban vágtattak vissza Chermont-ba.
- Még életben van? - kérdezte a gróf Lafite-ot, amikor Marckal beléptek a házba. - Hol az unokahúgom?
- Még életben. Mellette van a pap és a madame - felelte Lafite. - Elküldettünk a hercegnéért is, monseigneur.
- Tudod, hogy mi történt? - tudakolta a gróf.
- A szőlőmunkások vezetője azt mondja, kinn volt velük a márki is a földeken, ahogy szüretkor szokott. Hirtelen megszorította a bal karját, aztán az egész teste megvonaglott. Nagyot kiáltott, és a földre zuhant. Nem tudott felkelni, ezért hazahozták.
- Küldje fel Madame Jasmine-t, amint megérkezik - utasította a gróf a komornyikot.
Az elsötétített hálószobában csupán két gyertya világított. Auriville márkija csendesen feküdt, mellette Hugo atya mormolta az imádságot. Autumn férje másik oldalán ült merev arccal, tekintetében rémület tükröződött. Saville grófja látta, hogy unokahúga nagyon keményen küzd, hogy sírva ne fakadjon. Ölében tartotta kétéves kislányát. Madeline szokatlanul csendben volt, mintha érezte volna, milyen rettenetes ez a pillanat. A gróf bátorításul unokahúga vállára tette a kezét.
Autumn felnézett rá, és erődenül elmosolyodott. Azután megrázta a fejét.
- Nem értem - mondta halkan. - Ez nem történhet meg, bácsikám. Hogy lehet ez?
- Nem tudom, Autumn - vallotta be őszintén a gróf, miközben leült egy székre, amelyet Lily tolt mögé. Szótlanul ültek, a márki légzése egyre nehézkesebbé vált. Autumn szemlátomást remegett, miközben szeme előtt szállt ki férjéből az élet. Olyan volt, mint egy rossz álom. Megcsípte a karját, hátha sikerül felébrednie. Olyan boldogok voltak! Ott volt Madeline, és épp nemrég tudták meg, hogy a tavasz végére még egy baba születik majd. Nem halhat meg! Nem halhat meg! Túl sok minden van, amiért élnie kell!
Autumn hirtelen megérezte, hogy egy hideg kéz szorítja meg az övét.
- Kedvesem - mondta a márki, és hangja erősebb volt, mint korábban.
Autumn a hőn szeretett arcra tekintett.
A márki halványan elmosolyodott, és megszorította kezét azzal a kevés erejével, ami még maradt.
-Je t'aime. Imádom a kis Madeline-t is - mondta. - Szeretlek!
A pillantása kiüresedett, és egy nagy sóhajjal elszállt belőle az élet.
Autumn a szájához emelte a kezét, hogy ne zokogjon fel fájdalmában. A pap felállt, és keresztet vetett a halott felett, majd lezárta a szemeit. Orane, tőle szokatlan előrelátással elvette Madeline-t anyja öléből, és kisietett a hálószobából az álmos kislánnyal. Csak amikor az ajtó becsukódott mögöttük, akkor kezdett el Autumn sírni ziháló fájdalommal. Lily és a gróf tehetedenül álltak mellette.
- Isten áldásával távozott az élők sorából - mondta az atya, vigasztalva a gyászoló nőt.
Autumn a papra pillantott.
- Túl hamar és túl fiatalon halt meg, minden előjel nélkül. Miféle isten akarta így, atyám? Válaszoljon! Miféle isten vesz el egy fiatal férfit a családjától minden figyelmeztetés nélkül, élete virágjában?
- Erre nem tudom a választ, madame, de azt tudom, hogy Istennek mindenre megvan az oka, legfeljebb nem értjük - felelte a pap.
- Mondja ezt az apa nélkül maradt gyermekeimnek -suttogta Autumn keserűen.
- Lesz ön még szerelmes egy napon, madame - szólt az atya.
- Ezt meri nekem mondani? Most? Tűnjön innen! Kifelé! Sosem leszek újra szerelmes! Soha!

HARMADIK RÉSZ
A márkiné 1656-1662

13. fejezet

- Nem rejtőzhetsz itt örökké - mondta Jasmine a lányának.
- Sebastian már egy éve halott. Haza kell menned Cher-mont-ba, Autumn. Madeline-nek a saját otthonában kell nevelkednie, nem a nagyanyja házában.
- Ha én halott lennék, nem nevelnéd fel, mama? - kérdezte a gyászoló özvegy az anyját.
- De igen, de Chermont-ban, és nem Belle Fleurs-ben.
- felelte Jasmine határozottan.
- Te sem tudtál Glenkirkben élni a papa halála után -vágott vissza Autumn.
- Én több mint harminc évig éltem Glenkirkben, Autumn. Rajtad kívül minden Leslie gyermekem ott született. De ha a gyerekeim kicsik lettek volna, amikor az apád elhagyott, biztosan ott maradtam volna. Leslie-k voltak, a szülőföldjükön kellett felnőniük. Sebastian családja évszázadok óta él már Chermont-ban. Madeline az utolsó a leszármazottak között. Nem kellene neki is a saját földjén nevelkednie?
- Még mindig magam előtt látom, ahogy hazahozták azon a deszkán a szőlőültetvényekről. Látom, ahogy fekszik az ágyon, és felnyög minden lélegzetvételnél. Látom, ahogy haldoklik. - Megint sírni kezdett, ahogy a férje halála óta minden áldott nap.
„Jézusom! - gondolta Jasmine dühösen. - Műsort csinál a gyászából. Nem gondoltam, hogy Autumn ennyire törékeny, de Jemmie és Sebastian halála meg a kisbabája elvesztése túl sok volt neki. Én is ilyen vigasztalhatatlan voltam, amikor Jamal elhunyt, és elvesztettem a közös gyermekünket? Nem emlékszem, olyan régen történt. De Autumn a sírba fogja gyászolni magát, ha nem teszek valamit!"
Jasmine nagy levegőt vett, majd így szólt:
- Holnap visszamész Chermont-ba, Autumn. Ha a hálószobád túl nyomasztó, akkor zárd be, és költözz másik szobába. Isten a megmondhatója, nagy a választék Chermontban. Én is veled megyek, és egy darabig maradok, amíg újra megszokod ott az életet.
- Képtelen vagyok rá! - siránkozott Autumn.
- A pokolba is, már több mint egy éve hallgatom a jajga-tásodat! Elegem van belőle, kicsim! Azt hiszed, a könnyeid változtatnak valamin? Azt hiszed, visszahozzák Sebas-tiant? Gondolod, ha a volt férjed lenéz a mennyországból, örömmel figyeli a viselkedésed? Nem foglalkozol a lányoddal, csak az önsajnálat érdekel. Nem te vagy az első fiatal nő, aki ilyen korán veszítette el a férjét, és nem te vagy az első nő, aki elveszítette a kisbabáját. A nagymamám hat férjet siratott el, de mindegyik után újra kezdte az életét, és megint képes volt a szerelemre! Te is meg tudod tenni, Autumn. Nem azt kérem, hogy felejtsd el Sebastiant, és azt, hogy milyen boldog voltál vele, de annak már vége. Folytatnod kell az életedet!
- Mit tudsz te erről! - sóhajtotta Autumn kétségbeesetten.
Jasmine pofon csapta a lányát.
- Hogy merészeled...! - kiáltotta. Autumn meglepetten nyúlt az arcához.
- Mama!
- Azt hiszed, az én életem az apáddal kezdődött? - kérdezte Jasmine. - Két férjemet gyilkolták meg, mielőtt feleségül mentem James Leslie-hez. Egyik gyermekem a méhemben halt meg, a másik akkor, amikor már épp ki tudta mondani, hogy mama. Annak a kislánynak olyan gyönyörű mosolya volt, hogy mindenkinek azonnal összetörte a szívét. Te akkor születtél, amikor már azt hittem, nem lehet több gyermekem. Nagy örömet jelentettél nekem és az apádnak is, isten nyugosztalja, de mivel a testvéreid már nagyok voltak, egyetlen gyerekként neveltünk. Semmit sem tudtál a fájdalomról, egészen mostanáig. Ez a való élet, Autumn, nem valami romantikus tündérmese. El kell fogadnod a keserűt is az édes mellé. Ha nem vagy képes rá,akkor talán jobb is, ha elemészted magad, és igazi árvát csinálsz a lányodból.
- Mama! - Autumn megdöbbent anyja kemény szavai hallatán.

- Ne mamázz itt nekem, kicsim. Szólj Lilynek, Orane-nek és Marie-nak, hogy kezdjenek csomagolni. Holnap indulunk.
Anyja arcára pillantva Autumn megértette, hogy nincs értelme vitatkoznia, mert nem tud változtatni Jasmine döntésén. Meghajolt, és kiment a szobából.
- Épp ideje volt megmondani neki az igazságot - mondta szomorúan a hercegnő hűséges cselédje, Toramalli. -Mindannyian nagyon elkényeztettük örömünkben, hogy megint gyermek van a háznál. A mai lányok nem olyanok, mint mi voltunk annak idején. Úgy tűnik, hiányzik belőlük az erő, ami bennünk megvolt.
Jasmine nevetett.
- Még nagyon fiatal. De rendbe fog jönni, ha nem babusgatjuk örökké. Nos, csomagolnunk kell, ha el akarunk menni Autumn-mal Chermont-ba. Rohana velem jön. Te, Toramalli, itt maradsz a többiekkel. Semmi értelme, hogy mindannyian útra keljünk, mert egy hónapon belül haza akarok jönni. Annyi idő elég lesz ahhoz, hogy újra berendezkedjen.
- Nem utazhat még ilyen rövid távolságra sem Red Hugh nélkül - jelentette ki Toramalli határozottan. - Két nő, egyedül egy kastélyban, védelem nélkül? A márki sosem engedte volna, és mi sem fogjuk. Én nem bízom ezekben a franciákban, ha az ön biztonságáról van szó.
- Eljön az az idő, amikor nem az én érdekeimet nézed, Toramalli? - kérdezte Jasmine mosolyogva.
- Azért születtünk, hogy önt szolgáljuk, asszonyom -felelte Toramalli -, és így is teszünk, a húgom is, Adali is és én is, egészen halálunk napjáig.
A cselédek Chermont-ban majdnem sírtak a boldogságtól, hogy újra köszönthetik Autumn-ot és a kis Madeline-t. Látva őket Autumn rádöbbent, milyen önzővé tette a fájdalom. Lafite és a többiek születése óta ismerték Sebastiani. Valószínűleg éppolyan mélyen megrázta a cselédeket az elvesztése, mint őt, ő pedig elvette tőlük Chermont jövőjét, Sebastian lányát, amivel kétszeresére növelte gyötrelmüket. Jasmine azonnal észrevette, hogy a lánya megváltozott, és nagyon megkönnyebbült.
Épp csak berendezkedtek, amikor Lafite jelentette, hogy Michel Dupont, a szőlőültetvény vezetője kíván beszélni vele.
- Semmit sem tudok a szőlőről - ismerte el Autumn.
- Michel jó ember, meg lehet bízni benne - mondta Lafite bátran. - Ha akar tanulni, szívesen tanítja a madame-ot. És minden bizonnyal a kis mademoiselle-nek is tisztában kell lennie az örökségével. A Dupont család több mint ezer éve él Chermont-ban.
- Bejöhet - egyezett bele Autumn.
Michel Dupont magas, testes ember volt. Barna, cserzett arca bizonyította, hogy rengeteg időt tölt a tűző napon. Gesztenyebarna hajába már ősz szálak vegyültek, kék szemei jóindulatról tanúskodtak.
-Jól halad a szüret, Michel Dupont? - kérdezte Autumn igyekezve érdeklődést mutatni.
- Nagyon jól, madame - felelte a férfi apró mosollyal.
- Jó lett a termés?
- Nagyon jó - jött a felelet.
Hosszú csend következett, majd Autumn szólalt meg.
- Semmit sem tudok a szőlőről, de mindent meg kell tanulnom, ahogy majd a lányomnak is, ha elég idős lesz hozzá. Kitanít minket, Michel Dupont?
- Örömmel, madame - mondta a férfi, ismét mosolyogva.
- Miért kívánt beszélni velem?
- A szüret bőséges, madame. Több szőlőnk van, mint amennyit idén fel tudunk dolgozni. Archambault szeretné megvenni a felesleget. Szükségem van az ön beleegyezésére, mielőtt igent mondok.
- A mi borászatunk túl kicsi? - Autumn-nak kezdte felkelteni az érdeklődését a téma.
Michel Dupont bólintott.
- Gyakran nem tudjuk felhasználni az egész termést -vallotta be. - A monsieur azt tervezte, hogy kibővíti a borászatot, de aztán... - Hirtelen elhallgatott, és lepillantott a csizmájára, próbálta kerülni a márki halálának említését.
- Vannak tervrajzok is? - kérdezte halkan Autumn.
- Igen, madame, vannak.

- Ha a férjem úgy gondolta, hogy nagyobb borászatra van szükségünk, akkor meg kell építenünk - mondta lassan Autumn. - A szőlőt, amit most nem tudunk felhasználni, adja el az unokatestvéreimnek, Archambault-ba. Aztán el kell kezdenünk kiásni az új borászat alapjait, még mielőtt megfagyna a föld. Akkor az embereink dolgozhatnak rajta a téli hónapokban, és jövőre el is készül az új pince. Ha nincs elég munkásunk, akkor fel kell vennünk még néhányat. Biztosan vannak, akik boldogan vállalnak téli munkát. Nem tudok sokat a szőlőről, Michel Dupont, de értek az üzlethez. Terjeszkednünk kell ahhoz, hogy nőjön a haszon.
Boldog mosoly jelent meg a férfi arcán. Meghajolt.
- Úgy lesz, ahogy a madame kívánja. Mindenről tájékoztatni fogom.
- Ha nincs más, távozhat, Michel Dupont - közölte Autumn, végigsimítva ruhája sötétlila selymén. Nagyon elégedett volt önmagával. Úgy érezte, jó munkát végzett.
- Még egy dolog, még egy kis apróság, madame. Megtenné, hogy kilovagol a szőlőbe a szüret vége előtt a kis mademoiselle-ld? Erőt öntene vele az emberekbe - mondta a férfi jelentőségteljesen. - Ók is gyászolnak, ha nem bánja, hogy kimondom.
Könnyek csillogtak Autumn szemében. „Istenem - gondolta -, tényleg nagyon önző voltam." Visszapislogta a könnyeit, de egy elszabadult, és lecsurgott az arcán. Gyorsan letörölte.
- Holnap kimegyek, Michel Dupont - felelte az alázatos kérésre.
A férfi újra meghajolt.
- Merd, madame - mondta, majd távozott.
Autumn felállt, és az ablakhoz ment. A szőlőtőkék sárgászölden csillogtak a kora októberi napsütésben. „Ó, Sebas-tian - gondolta magában. - Nagyon szerettelek, de a mamának igaza van. Te már elhagytál, és semmi sem tud visszahozni. Folytatnom kell az életemet, nemcsak magamért, de Madeline-ért is." Egy hosszú pillanatara lehunyta a szemét, és érezte, hogy újra megerednek a könnyei. Kinyitotta a szemét, és ezúttal hagyta, hogy a sós cseppek végiggördüljenek az arcán. „Adieu, szívem. Eljött az ideje, hogy elengedjelek. Adieu!" Elfordult az ablaktól. Különös módon könnyebbnek érezte a szívét.
Jasmine szinte azonnal észrevette lányán a változást. De nem szólt semmit. Megtalálták az új borászat terveit, és megindultak a kibővítés munkálatai. Autumn már egy hete élt Chermont-ban, amikor egy reggel látogató érkezett: régi udvarlója, Montroi grófja. Szórakoztatóbb volt, mint valaha, kék szemei huncutul csillogtak. Mosolyogva, meleg öleléssel köszöntötte Autumn-ot, és a nő szinte azonnal felnevetett.
- Guy Claude, látom, semmit sem változtál - mondta vidáman. - Mi szél hozott Chermont-ba?
- Egy meghívást hozok, szépségem - felelte a gróf. - A király most érkezett Chambord-ba vadászni, és azt szeretné, ha csatlakoznál hozzá. Kedvesem, hogyan tudtad így megbabonázni az uralkodót innen, a világ végéről?
Elvette a cselédtől a felé nyújtott boros korsót.
- Nem hinném, hogy megbabonáztam - mondta Autumn. - Néhány évvel ezelőtt találkoztam vele. Még gyerek volt, de igen szemtelen.
- Még mindig szemtelen, ha nőkről van szó - jegyezte meg a gróf -, de nem gyerek már. Tizennyolc éves, felnőtt ember. Bomlanak utána a nők. A királyné és a bíboros éjjel-nappal a kiházasításán munkálkodik. Nem mintha attól megváltozna a viselkedése, drága Autumn. IV Henrik és I. Ferenc vére csörgedezik az ereiben. Forró vér.
Belekortyolt az italába.
- Kitűnő bor - jelentette ki. - A tiétek, vagy archambault-i?
- A miénk.
- Nagyon sajnálom, ami a férjeddel történt.
- Az élet megy tovább - mondta Autumn szárazon.
- Mit mondjak a királynak, mikor várhat? - kérdezte a gróf.
- Mondd meg neki, hogy rendkívül sajnálom, de ki kell mentenem magam, mert még gyászolom a férjemet. Nagyon köszönöm a kedves meghívást, és hogy még emlékszik rám, de nem lennék túl szórakoztató társaság. A gróf kék szemeiben aggodalom tükröződött.
- Nem hiszem, hogy vissza kellene utasítanod a király invitálását, Autumn - mondta.

- Nem hiszem, hogy a királynak joga lenne megzavarnia a gyászomat - közölte Autumn.
- A márki már egy éve halott, nem? - kérdezte a gróf. -Szerintem egy év elég hosszú idő egy férj elsiratására. A király is biztosan ezen a véleményen lesz.
- A király azt gondol, amit akar. Nem megyek Cham-bord-ba, Guy Claude. Képtelenség!
- Átadom az üzeneted, kedvesem - mondta csalódottan a gróf. - De a király nem nagyon fog örülni neki.
- Nem hinném, hogy egy vidéki özvegy elutasító válasza túl mélyen érintené - nevetett Autumn. - A meghívása csupán egy udvarias gesztus volt, semmi több. Biztos vagyok benne, hogy ugyanilyen meghívást kapott még egy csomó más nemes is a környéken. Aligha hiszem, hogy feltűnne bárkinek a távolmaradásom.
Montroi grófja feldúltan távozott. Lehet, hogy Lajos csak egyszer találkozott Autumn-mal, de akkor minden bizonnyal mély benyomást tett rá a nő. Semmi másról sem beszélt a Párizsból idefelé vezető úton, csak Chermont gyönyörű özvegyéről. Teste minden porcikájára emlékezett. Az eltérő színű szemeire. Az illatára, amely a király elmesélése szerint friss volt és elbűvölő. Lajos, döbbent rá a gróf, többet akart, mint egyszerűen találkozni a márkinéval. Az ágyába akarta cipelni, és Autumn, amilyen naiv maradt, semmit sem sejt a király szándékairól. A férfi előre tudta, miként reagál majd a király a visszautasításra. Egyáltalán nem lesz elragadtatva.
Igaza lett.
- Azt mondta, nem jön el? - kérdezte a király meglepetten. - A nők nem szoktak nemet mondani Lajos királynak.
- Autumn nagyon köszöni a meghívást, de nem fogadhatja el, mert még mindig gyászolja a férjét. Meglepődött, hogy ön még emlékszik rá - tette hozzá a gróf.
- Hogy néz ki most, Guy Claude? - kérdezte a király.
- Még sokkal szebb, mint régen, ha ez lehetséges, felség - hangzott az őszinte válasz. - A bőre olyan, mint a fehér selyem, és a szemei varázslatosabbak, mint valaha.
- Mi volt rajta?
- Egy éjkék selyemruha. Egyszerű, mindenféle díszítés nélkül - idézte fel a nő képét a gróf. - A haja még mindig hosszú, és összefogva viseli, ahogy régen.
Lajos nagyot sóhajtott.
- Még mindig érzem az illatát - mondta halkan. - Méz és boróka keveréke. Olyan angolos. Egyetlen francia nő sem viselne ilyen egyszerű illatot, pedig máig kísért az emléke.
- Nagyon sajnálom, felség - mondta a gróf.
- Ne sajnálja! Holnap kilovagolunk Chermont-ba, és közöljük a makacs özveggyel, hogy nem utasíthatja vissza a király meghívását - közölte Lajos mosolyogva. - Őt akarom, Montroi, és meg is fogom szerezni. Ön is udvarolt neki annak idején, ugye? Megcsókolta? Megsimogatta a gyönyörű melleit?
- Nos, felség, Autumn sosem vette komolyan az udvarlásomat, és én nem közeledtem felé. Képtelenség lett volna. Jó hírnevű, jó családból való szűz lány volt. Azonkívül senkinek sem volt esélye nála, miután meglátta Sebastian d'Oleront - magyarázta a gróf.
Jobb, ha a király egyáltalán nem tekinti őt riválisának, okoskodott magában.
- Autumn és én csak barátok voltunk. Azt mondta, én mindig meg tudom nevettetni. Azt hiszem, egyetlen nő sem vesz komolyan egy olyan férfit, akin nevetnie kell -tette hozzá kényszeredett mosollyal.
A király kacagott.
- Talán igen, talán nem, Montroi - felelte elgondolkodva. - Ön is velem jön holnap.
Ez parancs volt, nem kérés. Montroi grófja beleegyezése jeléül meghajolt.
- Ahogy felséged parancsolja - mondta.
- Meg kell tanítanunk a márkinét arra, hogy ugyanolyan engedelmes legyen, mint ön, kedves grófom – töprengett a király. - Olyan, mint a tűz, vagy mint a jég? - találgatott hangosan. - El akartam csábítani, még mielőtt megkoronáztak. Elég határozottan rendreutasított. Sosem tudtam elfelejteni azt a tüzet, most pedig fagyos, mint a jég.
- Összetört a szíve, felség - jegyezte meg a gróf.
- Akkor majd én meggyógyítom - mosolygott a király.

- Ahogy én ismerem a nőket, felség, és sokéves tapasztalat szól belőlem, szerintem Autumn vissza fogja utasítani, és dühös lesz, ha megpróbálkozik nála - bátorkodott a gróf ellenvetést tenni.
- Le fogom győzni az ellenállását, Montroi. Újra fellobbantom azt a tüzet, amelyet olyan gondosan kioltott magában - jelentette ki a király magabiztosan. - A márkiné az enyém lesz!
Guy Claude kemény csatát vívott a lelkiismeretével a király szavai hallatán. Vajon figyelmeztetnie kellene Autumn-ot, hogy milyen látogatója érkezik másnap? Végül úgy döntött, jobban teszi, ha hallgat. Közeli barátságba került a fiatal királlyal, és Lajos megbízik benne. Nem számít, hogy Autumn értesül-e a király érkezéséről vagy sem. Amit a király akar, azt meg fogja kapni. Autumn eleinte talán ellenkezik majd, de végül behódol, és valószínűleg élvezni fogja a dolgot. Lajos tizennyolc éves kora ellenére nagyszerű szerető hírében állt.
Az első hajnali napsugarakkal indultak Chermont-ba, amely néhány órai lovaglásra feküdt Chambord-tól. Sötött a nap, és egészen enyhe volt az idő. A szőlőföldeken, amelyeken keresztüllovagoltak, már véget ért a szüret. Lajos igen jó hangulatban volt, mert nagyon várta a találkozást Autumn-mal. A nő talán változott egy kicsit, de ő maga egész más lett. A madame nagyon meg fog lepődni.
- A király? - ugrott fel Autumn, és elsápadt. Megszédült, és kénytelen volt megkapaszkodni a szék támlájába, hogy el ne essen. - Mama!
- Vezesse be őfelségét - adta ki az utasítást Jasmine nyugodtan.
- Igenis, madame - felelte a komornyik, és kisietett a szalonból.
Autumn automatikusan a hajához nyúlt, hogy megigazítsa. Leporolta a szoknyáját, hogy egészen biztosan makulátlanul tiszta legyen.
- Mit jelentsen ez, mama? - suttogta.
- Szerintem tudod, mit jelent - felelte Jasmine. - Őrizd meg a nyugalmad, kicsim. Ne felejtsd el, ez a fiatalember a király.
Kinyílt a szalon ajtaja, és Lajos belépett. Autumn szemei tágra nyíltak a csodálkozástól. Meghajolt, és addig nem egyenesedett fel, míg a király meg nem érintette.
- Isten hozta Chermont-ban, felség - köszöntötte, de alig kapott levegőt az idegességtől.
-Merd, madame - felelte Lajos, és nem engedte el a nő kezét. Azután a grófhoz fordult. - Ön nem hazudott, Mont-roi. A márkiné éppolyan gyönyörű, mint volt, vagy talán még szebb.
Jasmine-ra mosolygott.
- Könnyű megállapítani, hercegné, kitől örökölte szépségét a lánya.
- Köszönöm, felség, a hízelgő szavakat - mondta Jasmine, és meghajolt. - A lányom néha megfeledkezik az illemről, uram. Elfogadna egy kis bort?
A király a pamlaghoz vezette Autumn-ot, majd leült, és maga mellé húzta a nőt is. Elfogadta a korsót, de mielőtt Autumn is elvehetett volna egyet, a király a nő szájához emelte a saját korsóját, biztatva, hogy kortyoljon bele. Miután a nő megtette, csak azután ivott 6 is. Úgy viselkedett, mintha senki sem lenne rajtuk kívül a szalonban.
- Nagyon örülök, hogy újra láthatom, kedvesem -mondta kedves, becéző hangon.
Montroi grófja karon fogta a hercegnét, gyorsan kivezette a szobából, s közben jelezte a cselédeknek is, hogy kövessék.
Autumn hallotta az ajtó csukódását, és halálra rémülve ismerte fel, hogy mindenki kiment. Megpróbált felállni a király mellől, de az nem engedte.
- Miért fél tőlem? - kérdezte Lajos. - Én csak szeretni akarom önt, kedvesem.
- Hogy merészel ilyen hangon beszélni velem? - kérdezett vissza Autumn, de a király a nő ajkára tette a kezét, hogy elejét vegye a további ellenkezésnek.
- Én vagyok a királya, madame. Tökéletes engedelmességgel tartozik nekem - közölte, és megsimogatta az arcát. - Montroi-nak igaza van. A bőre olyan, mint a fehér selyem.
Kezébe fogta a nő állát, és gyengéden végigsimította az arcát. Autumn alig tudott szólni a meglepetéstől.
- Ön nagyon merész fiú volt - mondta -, és úgy látom, nem sokat változott.
- Attól eltekintve - helyesbített a király -, hogy már felnőtt ember vagyok, madame. Kívántam önt kisfiúként, és most felnőttként is, tehát semmi sem változott. Még mindig vágyom önre.

- Én nem vagyok a játékszere - csattant fel Autumn. Lajos nevetett.
- Olyan vakmerő, hogy visszautasítja a királyát, madame? Nos, mindig jobban kedveltem a kihívásokat, mint a könnyű győzelmet.
- Ön a vakmerő, felség - felelte Autumn dühösen. - Én egy köztiszteletnek örvendő özvegy vagyok, nem holmi párizsi cafka, akit megvásárolhat egy-két arannyal vagy olcsó ékszerekkel. Nem tartozom azok közé a hatalomvágyó nők közé, akik a király kegyeit keresik. Visszautasítottam a meghívását, erre ön ide mer jönni a házamba, hogy elcsábítson!
- Ön igazán szókimondó, madame. Én is ugyanilyen őszinte leszek. Én vagyok a király. Ön és a lánya az én tulajdonom. Engedelmességgel tartozik nekem, és kész! Megértette? Alá fogja vetni magát az akaratomnak!
Autumn könnyekben tört ki, és a király tudta, hogy győzött. Az a nő, aki már nem tud mivel védekezni, mindig sírva fakad. Átkarolta a nőt, és megsimogatta haját.
- Jól van, szépségem, nem leszek durva. Oda vagyok érted. Azóta jársz a gondolataimban, hogy öt évvel ezelőtt először megláttalak Chenonceaux-ban. Vágytam rá, hogy csókoljam a szádat, hogy simogassam a gyönyörű testedet. Millió éjszakán álmodtam arról, hogy alattam fekszel, hogy beléd hatolok lassan, óvatosan, és te sírva fakadsz a határtalán gyönyörtől. Ne ellenkezz, Autumn. Hagyd, hogy úgy szeresselek, ahogy megérdemled, hogy szeressenek.
- Hogy kívánhatja, hogy megcsaljam a férjem? - szipogta Autumn.
- Nem csalhatsz meg valakit, aki már halott, szépségem - suttogta lágyan a király.
Csókolgatni kezdte az asszony fülét. Nyelve óvatosan behatolt az apró fülnyílásba, és Autumn megremegett.
- Nem vagy apáca - mondta halkan a király, és simogatni kezdte a nő mellét a ruha selymén át.
- Kérem, ne! - nyögte Autumn.
A király feleletképpen mutatóujja és hüvelykujja közé fogta az állát, és megcsókolta. Ajkai szenvedélyesen tapadtak az asszonyéra, és legnagyobb meglepetésére választ kapott. A nő ajkai szétnyíltak, és amint a király nyelve rátalált az övére, Autumn megremegett. Nyelveik egyre lázasabban kergették egymást. Autumn elgyengülve, halk sikollyal dőlt a király karjaiba.
Lajos hangosan felnyögött. Úgy tűnt, az idő nem csillapította vágyát a gyönyörű nő iránt. Érezte, hogy férfiassága egyre keményedik és feszül, és olyan erővel préselődik a nadrágjához, amit szinte képtelenség elviselni. Magáévá tehette volna ott helyben is, Autumn bizonyára képtelen lett volna ellenkezni, de a király nem ezt akarta. Azóta tervezgette magában a nő elcsábítását, mióta értesült Se-bastian d'Oleron váratlan haláláról. Amikor először teszi magáévá a nőt, annak virágok közt kell megtörténnie, gyertyafényben. A hátára fekteti az ágya párnáin, és addig simogatja, míg a nő nem könyörög neki, hogy hatoljon belé. Nem fogja felemelni a szoknyáját itt a szalonban, és nem szeretkezik vele a régi, nyikorgó pamlagon. Előrehajolt, és gyengéden újra megcsókolta. A nő lehunyta a szemét.
- Minden rendben lesz, kincsem - mondta a király. -Visszajössz velem Chambord-ba, és gyönyörű időt töltünk majd együtt, te meg én. Most nyisd ki a szemed, kedvesem.
Autumn engedelmeskedett, és Lajost, mind mindig, most is elbűvölték a smaragdzöld és türkizkék szemek. A szempár most komolyan csillogott.
- Ön a szajhájává kíván tenni, felség. Nem tehetek semmit, amivel eltéríthetném a szándékától, uram? És ha kielé-gíti a vágyát, akkor mi lesz? Ki fog akkor feleségül venni, ha ; esetleg újra szeretnék férjhez menni, amit most erősen kétlek.
- Nincs abban semmi szégyen, kincsem, ha valaki a király szeretője - közölte Lajos tárgyilagos hangon. - A szeretőimért később versengenek a férfiak, különösen, ha olyan bölcsek, hogy a kölcsönös szenvedély kihunyta után is jó viszonyban maradnak a királlyal.
- Vigasztalni próbál - felelte Autumn szárazon, mire Lajos elnevette magát.
- Még ma délután visszalovagolunk Chambord-ba.
- Nem - ellenkezett Autumn. - Holnap megyek át, ahogy illik, a saját kocsimon, a cselédeimmel és a ruháimmal. Ki lakik önnel a kastélyban?
- Csak néhány nemes. A barátaim.
- Nincsenek nők? - Autumn nagyon meglepődött.
- Vadászni jöttünk, drágám - magyarázta a király. Autumn megrázta a fejét.

- És most, hogy megszerezte a zsákmányt, felség, gondolom, ott kell majd ülnöm ön mellett, hogy társaságot szolgáltassak önnek meg a barátainak. Még szerencse, hogy az apám házában hozzászoktam, hogy az édesanyámon kívül csupa férfi van körülöttem.
Hirtelen hozzátette:
- A mamámnak is velem kell jönnie az illendőség kedvéért, felség. Ha már az ágyába cipel, legalább a tisztesség illúzióját hagyja meg nekem. Az emberek úgyis azt gondolnak, amit akarnak, de ha a mama velem van, akkor nem lehetnek egészen biztosak benne, hogy a szeretője vagyok.
- És ez fontos neked, drágám? - kérdezte a király.
- Igen, felség. Fontos - felelte Autumn halkan.
- Akkor az édesanyja is eljön Chambord-ba - döntötte el a kérdést Lajos. - Most pedig egy csókkal mondj köszönetet, nyitott szájjal, hogy huncut kis nyelvedet érinthesse az enyém. Ó, mi mindent fogok megtanítani neked, kincsem! Biztos vagyok benne, hogy a kedves férjed csupán rendes kis francia feleséget nevelt belőled. De kitűnő tanítvány leszel, afelől semmi kétségem, lele vagy tűzzel, Autumn, és én nagy örömmel melegítem majd magam a tüzed mellett. Csókolóztak, majd a király mosolyogva felállt.
- Sokat változtam, nem igaz?
- Amikor utoljára találkoztunk, még gyermek volt - felelte Autumn. - Igen, sokat változott, felség. Jóképű férfi lett önből, de még mindig idősebb vagyok hat évvel.
- Emlékszel a történetre, amit Diane de Poitiers-ról meséltem neked, Chenonceaux első tulajdonosáról? - kérdezte a király.
Most Autumn mosolyodott el.
- Igen, felség, emlékszem - felelte. - Szóval én leszek az ön Diane-ja, igaz?
- És nem leszel boldogtalan, kincsem - ígérte Lajos. Meghajolt a lány előtt, és távozott.
Autumn felsóhajtott, és megrázta a fejét. Még mindig értetlenül állt az elmúlt percek történései előtt. Lajos tényleg sokat változott. Középmagas férfi lett belőle, arányos testtel. Hosszú haja szép sötét volt, összefogva viselte. Világosbarna szemei melegen csillogtak. Arca inkább hosszúkás volt, mint kerek. Tökéletes ellentéte volt Sebastiannak. Kinyílt a szalon ajtaja, és Jasmine lépett be.
- Mi történt? - kérdezte a lányát.
- Elmentek? - kérdezett vissza Autumn.
- Igen, a király szélesen mosolygott, amikor távoztak. Jasmine leült a pamlagra, és megpaskolta maga mellett a párnát.
- Meséld el!
- Azt akarja, hogy a szeretője legyek - vallotta be Autumn. - Azt mondtam, hogy holnap elmegyünk Chambord-ba. Mi mást tehettem volna, mama?
- Nincs más választásod, kicsim - felelte Jasmine. - Ha arra hivatkozol, hogy angol állampolgár vagy, akkor a király kegyéből élsz Franciaországban. Ha viszont a Sebastiannal kötött házasságod révén franciának tekinted magad, akkor kötelességeid vannak a királyoddal szemben.
Autumn lebiggyesztette a száját.
- Elmehetnénk...
- Nem mehetünk haza, amíg Cromwell kormányozza az országot, és amíg Károly nem kerül vissza a trónjára -magyarázta Jasmine halkan. - Elmehetnénk esetleg Hollandiába vagy Rómába, de mi lesz Madeline-nel? Ő Chermont örököse. Kockáztatnád jogát az örökségéhez? Már nem vagy szűz, hogy az ártatlanságodat védelmezd, kicsim. Felnőtt nő vagy, és néha nekünk, nőknek olyan döntéseket kell hoznunk, amelyek nagyon nehezünkre esnek.
- Te is ilyen helyzetben voltál Henrik herceggel, mama?
- kérdezte Autumn kíváncsian. Jasmine bólintott.
- Bár nagyon vonzó és izgalmas férfinak találtam, felháborított, amit akart tőlem. Emlékszem, a nevelőapám, BrocCairn grófja azt mondta az anyámnak: egy jóképű, kedves ember azt akarja, hogy a szeretője legyek, és jobb, ha beletörődöm az elkerülhetetlenbe. Azt mondta, ne legyek prűd, hiszen csak szeretkezni akarnak velem, nem az életemet veszik el, vagy a vagyonomat. De én persze visszarohantam volna Cadbybe, ha Alex nem zár be a szobámba- nevetett Jasmine az emlékein.

- Ó, mennyire haragudtam rá! Hozzávágtam egy vázát dühömben, azt hiszem, rózsák voltak benne. Aztán megérkezett Henrik herceg, és pillanatok alatt elbűvölt a kedvességével. A bátyádnak, Charlie-nak van ugyanolyan stuartos sármja.
- Szeretted őt, mama? - kérdezte Autumn.
- Igen, de sosem mondtam meg neki. Látod, kicsim, bár egy nagy uralkodó lánya vagyok, a származásom igencsak rendhagyónak számított Angliában, hiába volt egészen természetes Indiában. Henrik szerelmes volt belém, de sosem vehetett volna feleségül. Ha megvallottam volna neki az érzelmeimet, nem lett volna hajlandó rangjának megfelelő feleséget választani magának, bár végül az egész kérdés jelentőségét vesztette. Váratlanul meghalt, nem sokkal Charlie születése után, és az öccse lett Anglia következő királya. A legszerencsétlenebb király. Lajos sokkal jobb helyzetben van, mint az én hercegem volt annak idején. A helyzet, amelybe kerültél, Autumn, nem a saját választásod eredménye, de rajtad múlik, mit hozol ki belőle.
- Te mit tennél, az én helyemben, mama? - kérdezte Autumn az anyjától komoly tekintettel. - Odaadnád magad ennek az embernek?
- Igen - felelte Jasmine ugyanolyan komolyan. - Ez csak átmeneti dolog, Autumn. A királyné és a bíboros azon fáradoznak, hogy minél előbb megfelelő feleséget találjanak neki, hogy megszülethessenek a törvényes örökösök. Már két jelöltjük is van: a spanyol infánsnő, Mária Terézia, és a szavojai hercegnő, Margit. A király minden szeretője el fog tűnni az életéből, ha megkötik a házasságot. Semmilyen románc nem zavarhatja meg a házaséletüket, bárki is legyen a feleség. Az unokatestvérem azt is elmondta, hogy a bíboros unokahúga, Maria Mancini is felkeltette a király érdeklődését. Lajos nem fog rabságban tartani, Autumn, csak egy rövid ideig elhalmoz minden földi jóval. Sosem ismertél más férfit, csak Sebastiant, isten nyugosztalja. Most lehetőséged nyílik arra, hogy megismerj mást is, mielőtt újra szerelmes leszel és férjhez mész. Ez biztosan be fog következni egy nap, kicsim, akár elhiszed most, akár nem. Leszel még szerelmes megint.
- Mama, nagyon meglep, amit mondasz - csodálkozott Autumn. - Sosem gondoltam volna, hogy ilyen tanácsot kapok tőled.
Jasmine szívből felnevetett.
- Miért gondolja azt minden gyerek, hogy a szülei nem éltek az ő születése előtt? Negyvenegy éves voltam, amikor világra jöttél, Autumn. Hosszú és kalandos életem volt már jóval azelőtt, hogy te egyáltalán megfogantál. Azt el kell ismernem, hogy a születésed után csendes, nyugodt életet éltem, de azok az évek nem változtattak meg. Pontosan az a korábbi negyvenegy év tett olyanná, amilyen vagyok. Tudod egyáltalán, hogy koraszülött voltál? Hogy néhány órával a fájdalmak megindulása előtt megakadályoztam egy csapat dühös embert abban, hogy rombolni és gyilkolni kezdjenek?
- Erről sosem beszéltél! - Autumn hangja meglepetten csengett.
- Mert nem volt szükség rá, hogy tudd - felelte az anyja. - Most elmesélem, mert azt akarom, hogy megértsd: az élet nem mindig kiszámítható. Kanyarog, jobbra-balra fordul, akár az utak. Eddig viszonylag egyenes ösvényen haladtál, kicsim. Lajos király egy éles kanyart jelent, amelyet nagyon óvatosan kell bevenned, de a lányom vagy, és tudom, hogy ügyes leszel. Jasmine előrehajolt, és megcsókolta Autumn arcát.
- És ha a Lajossal töltött idő véget ér, kicsim, alázatosan hajolj meg, és maradj jó barátságban vele. Ez a legbölcsebb dolog, amit tehetsz.
A fiatal nő felsóhajtott.
- Megmondom Lilynek és Orane-nek, hogy csomagoljanak össze a chambord-i látogatásra, mama. Madeline-nek biztonságosabb lesz, ha Chermont-ban marad a következő néhány napban.
- Úgy van - helyeselt Jasmine.
Tudta, bár nem mondta ki hangosan, hogy a lánya aligha fog visszatérni néhány hétnél hamarabb, ha a király örömét leli benne. Erre Autumn-nak magának kell rájönnie, ha majd Lajossal lesz. Ó, bárcsak fiatalabb lenne, gondolta magában Jasmine, hogy ilyen rendkívüli szeretője lehetne! Azután elmosolyodott. Hogy nevetne Jemmie ezeken a gondolatokon! De az is lehet, hogy nem nevetne. James Leslie elvakultan hű volt a királyhoz. Ez okozta a halálát is. Lányuk sok mindenben hasonlított az apjához, de jóval rugalmasabban gondolkozott, mint ő. Ebben az anyjára ütött, állapította meg Jasmine. És ez így is van jól, ha a férfiak világában kell helyt állnia.

Mielőtt másnap reggel útra kelhettek volna, Madame de Belfort és Madame St. Omer érkezett hozzájuk látogatóba. Jasmine és Autumn nagyon meglepődött a váratlan találkozáson, de Madame St. Omer szavai azonnal megmagyaráztak mindent.
- Hallottuk, hogy itt járt tegnap a király. Mi volt az oka a látogatásának? - kíváncsiskodott a nagynéni. - Azért jött, hogy tiszteletét tegye? Milyen kedves tőle! Anna királyné és a bíboros igazán szépen nevelték.
Autumn elnevette magát.
- Hogy csinálják a cselédek? Tudom, hogy semmit sem tartanak titokban, de miképpen jutott el a hír ilyen gyorsan Chermont-ból Archambault-ba, hogy már reggel ide tudtatok érni, nénikéim?
A kérdés hallatán Madame St. Omer egy pillanatra elgondolkodott, de aztán a fejét rázva így felelt:
- Fogalmam sincs róla, kicsim. Csak annyit tudok, hogy tegnap este a szobalányom megtudta, hogy itt járt a király. Igaz a hír, ugye?
Tekintete a ládákra tévedt.
- Hová utaztok? - tudakolta.
- A király meghívott bennünket Autumn-mal Chambord-ba - felelte Jasmine.
- Istenem! - kiáltotta Madame de Belfort. Kék szemei tágra nyíltak a csodálkozástól, aztán hirtelen mindent megértett.
- Mindaddig, amíg Jasmine is vele van, találgathatnak ugyan az emberek, de senki sem tudhatja biztosan, miről van szó - mondta Madame St. Omer elgondolkodva. - Te persze a világon mindent tagadj le - tanácsolta az unokahúgának. - Visszamész vele Párizsba?
- Minek mennék én Párizsba? - kérdezte Autumn.
- Ha a király szeretője leszel... - kezdte Madame St. Omer.
- A király nem ajánlott mást, csak néhány boldog napot - felelte Autumn. - És én nem is akarok többet, nénikém. Azonkívül semmi keresnivalóm Párizsban. Az én otthonom itt van, és itt a helyem a lányom mellett. Ennyi az egész.
- Majd meglátjuk - jegyezte meg Madame St. Omer. -A pletykák szerint a király csodálatos szerető, kicsim. Részletes jelentést kérek, amint visszajöttök Chambord-ból, rendben? - kuncogott.
-Jaj, hogy lehetsz ilyen szégyentelen - ripakodott a testvérére Madame de Belfort, aki fülig pirult a szavak hallatán.
- Miért húgom, te nem akarod tudni, hogy igazak-e a pletykák? - vágott vissza Madame St. Omer szemtelenül.
- Ha a király szeretője leszek, nénikém, aligha becsmérelhetem a teljesítményét, nem igaz? - kérdezte Autumn apró mosollyal.
- Nyilvánosan nem - értett vele egyet Madame St. Omer -, de ha magunk között leszünk, mindent el kell mesélned, drágám!
Autumn és az anyja elköszönt az unokatestvérektől, majd elindultak Chambord felé. Az utazás csaknem az egész napjukat igénybe vette. Chambord, tudta meg Autumn, a király vadászkastélya. Bár Lajos minden ősszel ellátogatott oda, a kastélyt valójában XIII. Lajos Gaston d'Orléans-nak ajándékozta, aki jelenleg nem tartózkodott ott. A király, bár udvariasan viselkedett, sosem tudta megbocsátani a nagybátyjának, mennyire megnehezítette gyermekkorát, hogy megpróbálta kijátszani Anna királynét, és főleg azt, hogy egy időre száműzte Mazarin bíborost, és ezzel mindnyájukat veszélybe sodorta.
A márkiné kocsija késő délután érkezett meg Chambord-ba. Autumn és az anyja a megdöbbenéstől tágra nyílt szemmel nézték az eléjük táruló látványt. A király vadászkastélya a Loire-völgy legnagyobb és legpompázatosabb épülete volt. A kastélyt és a hatalmas erdőt húsz mérföld hosszú kőkerítés szegélyezte. Teteje, amely végtelennek tűnt, telis-tele volt tornyocskákkal, ablakokkal, erkélyekkel, kéményekkel és létrácskákkal, egyik végétől a másikig.
- Keleties stílusban építették - jegyezte meg Jasmine. -Gyermekkorom épületeire emlékeztet.
- Túl nagy - panaszkodott Autumn. - Sosem fogunk kiigazodni benne. Azt hittem, hogy Chenonceaux hatalmas, de ez a kastély sokkal nagyobb. Már megbántam, hogy idejöttünk.
- Nem volt választásunk - emlékeztette az anyja.

Autumn lenyűgözve bámulta a hatalmas, kék tetejű, fehér kőépületet. Minden sarkán négy torony magasodott, de köztük is több kisebb torony nyúlt az ég felé. A lány felsóhajtott, és megrázta a fejét. Más dolog elmenni az udvarba megfigyelőnek, és megint más résztvevőnek lenni egy ilyen válogatott társaságban. És kik lesznek itt? Nők nincsenek, azt a király már elmondta. Hogy veszi ki magát az ő jelenléte? A jó híre romokban fog heverni, mire ez az egész véget ér, hiába jött vele az anyja. És mi van, ha Lajos azt akarja, hogy menjen vele Párizsba? Nem fog elmenni. Egyszerűen nem megy vele!
A kocsi végighajtott a kavicsokkal felszórt behajtón, és megállt az épület főbejárata előtt. Azonnal előfutottak a libériás inasok, hogy kinyissák a kocsi ajtaját, leengedjék a lépcsőt, és kisegítsék a hölgyeket. Egy idősebb férfi lépett elő, és udvariasan meghajolt előttük.
- Hercegné, márkiné, a király üdvözli önöket Cham-bord-ban. Kérem, kövessenek, felvezetem önöket a lakosztályaikba. Őfelsége még vadászik, de bizonyára hamarosan visszaérkezik. - Újra meghajolt, majd megfordult, és visszasietett a kastélyba.
A két nő utána indult. Lily, Orane és Rohana követték úrnőiket, a szolgák pedig lepakolták a kocsiról a ládákat, és elvezették a lovakat az istállóba.
Autumn iparkodott, hogy fel ne kiáltson a kastély elképesztő méretei láttán. A komornyik végigvezette őket a folyosón, majd fel a márványlépcsőkön az épület középső részébe, azután egy újabb folyosón haladtak végig. Ekkor egy hiheteüenül széles lépcső előtt találták magukat, melyen két oldalról vezettek fel a fokok, és csodálatosan faragott márványkorlát szegélyezte.
- Szent isten! - A félhangosan elsóhajtott szavak akaratlanul törtek fel a lányból.
- Lenyűgöző, ugye? - kérdezte az inas halkan. - Mindenkit megdöbbent a látvány, aki először jár Chambord-ban. Ó, már itt is vagyunk.
Megfordult, és a hölgyekre mosolygott.
- Mindketten a király lakosztályában fognak lakni. Ön, márkiné, itt. - Kinyitott egy ajtót. - Ön pedig, hercegné, egy kicsit lejjebb a folyosón, itt. A ládákat rögtön felhozzák, és cselédeik az önök szobát mellett kapnak egy közös helyiséget, hölgyeim. A kastély szolgái örömmel állnak a rendelkezésükre, és feljön majd egy cseléd, hogy a vacsorához kísérje önöket. A királyt értesítem az érkezésükről, ha visszatér a vadászatról.
- Szeretnék egy fürdőt venni. - Autumn végre meg tudott szólalni.
- Gondoskodom róla, madame - felelte a komornyik, aztán megfordult, és már ott sem volt.
- Apám palotája óta nem láttam ilyen hihetetlen méreteket - jegyezte meg Jasmine. - Szinte már ijesztő, de lenyűgöző.
- Ez már túl sok - felelte Autumn.
- Ó, édes skót kislányom, te azt hitted, nincs szebb Glenkirknél és Queen's Malvernnél - ugratta Jasmine a lányát. - Ezek a francia királyok mindennek megadják a módját. Azt hiszem, a bennük csörgedező olasz vér az oka.
- Mit gondolsz, hol a király hálószobája?
- Feltehetőleg igen közel a tiédhez - mondta az anyja. - Minden bizonnyal úgy akar ki-be járkálni, hogy senki ne láthassa meg, kicsim.
- Ó, mama, annyira félek - vallotta be Autumn hirtelen. Jasmine megvonta a vállát.
- Ő is csak egy férfi, kicsim. Nincs ebben semmi rendkívüli, te pedig nem vagy már szűz.
- De nem ismertem más férfit, csak a férjemet! -Autumn egészen sápadt volt.
- Sebastian halott, és most megismersz más férfit is -jelentette ki az anyja tárgyilagos hangon. - Ne butáskodj, kicsim! Ha már meg kell tenned, tedd meg szívesen, és légy odaadó a királyhoz! így lesz a legjobb neked, Madeline-nek és Chermont-nak is. Egyszer majd rád un, és mégengedi, hogy tovább éld az életed.
- Bárcsak én is olyan józanul tudnék gondolkodni, mint te, mama! - sóhajtott Autumn.
Jasmine nevetett.
- Talán egy nap azt is megérjük - felelte.

14. fejezet

Autumn-ot és az anyját egy libériás inas kísérte le a vacsorához. Az ebédlőben nyolc úriember tartózkodott. Lajos a hölgyek elé sietett, megcsókolta a kezüket, majd bemutatta őket a társaságnak. Egyik férfi sem volt különösebben magas rangú nemes, amin Autumn nagyon meglepődött. Meglehetősen közvetlenül viselkedtek egymással. A gyönyörű márkiné arra következtetett, hogy valószínűleg a király kívánja így. Anyja az asztal egyik végén kapott helyet, ahová a király maga kísérte, Montroi grófja pedig a király jobbján, az asztal másik végén kínálta hellyel Autumn-ot.
Mikor a cselédek nekiláttak, hogy felszolgálják az első fogást, Lajos megfogta Autumn kezét. Ismét megcsókolta, de ezúttal megfordította, hogy a tenyeréhez érinthesse az ajkát. Autumn bájosan elpirult, mert meglepődött, hogy a király mindenki előtt kedveskedik neki, és visszahúzta a kezét.
- Felség - súgta a királynak -, Ön nem viselkedik túl diszkréten.
- Hogyan is tehetném? Hiszen semmi másra nem vágyom, csak arra, hogy csókolhassam a gyönyörű ajkaidat -felelte Lajos, és barna szemei huncutul csillogtak.
Autumn elnevette magát, és megrázta a fejét.
- Egye a levesét, monseigneur - tanácsolta, és maga is így tett, óvatosan kortyolva a finom levest.
A király nevetett.
- Nagyon megnehezíted a dolgom, kincsem, de éjjel majd én fogom megnehezíteni a tiédet.
Autumn megint elpirult, de azután merészen a királyra pillantott, és így szólt:
- Talán úgy lesz, felség, de az is lehet, hogy én szolgálok; meglepetéssel. »
Maga is meglepődött saját szavain. Úgy érezte, kicsit szemtelen volt, de valahogy azt is érezte, nem engedheti, hogy alárendelt helyzetbe kerüljön. Ha a király ágyában fog kikötni, úgyis egyenrangú félként viselkednek majd egymással. Hogy jutott ez eszébe, töprengett magában. Már majdnem úgy gondolkodik, mint az anyja.
De Lajos elmosolyodott, egy cseppet sem bánta a lány szavait. Azután teljes figyelmét az étkezésre összpontosította.
Autumn megkönnyebbülten felsóhajtott, de étvágya igen csekély volt ahhoz a hatalmas ételmennyiséghez képest, amit a cselédek folyamatosan hordtak az asztalra. Körülnézett, és lenyűgözte az étkező pompája. Különleges faragások és díszítések ékesítették a selyemmel bevont falakat. Az óriási márványkandalló két oldalán életnagyságú lovas szobrok álltak, teljes fegyverzetben, kardjuk lábuk elé, a földre mutatott. A rövidebb falakat faliszőnyegek borították, a hosszabbakat festmények. A padlót fekete-fehér márvány borította, a hatalmas tölgyfa asztal alatt csodálatos török szőnyeg feküdt.
Autumn tett rá egy megjegyzést, mire a király azonnal felelt:
- Egy nap mi is ilyen gyönyörű szőnyegeket készítünk majd itt, Franciaországban, mint ahogy selymet is. Nem akarom, hogy az ország idegeneknek legyen kiszolgáltatva, ha ritka és egyedi darabokra van szüksége. Porcelánt is fogunk készíteni! Bizony, drágám! Ha elkészül a palotám Versailles-ban, csodálatosabbnál csodálatosabb dolgok kerülnek majd a szobákba, s nagy részük francia termék lesz!
- Tehát elkezdte építeni az új palotát? - kérdezte Autumn.
- Ó, igen - felelte a király. - Majd eljössz egy nap, és megnézed. - Utolsó mondata kijelentés volt, nem kérés.
Az estének hamar véget vetettek, mert a király közölte, hogy másnap hajnalban indulnak vadászni. A férfiak egymásra pillantottak, tekintetükön látszott, hogy úgy vélik, a királyt sokkal jobban foglalkoztatja a ma esti vadászata, mint az, amit reggelre tervez.
- Én nem hibáztatom - mondta de Belleville a társainak. - Milyen kivételes szépség! Micsoda bőr! És az az igéző tekintet! Az egyik szeme kék, a másik zöld.
Felsóhajtott.
- Miért van az, hogy a királyoknak mindig mindenből a legjobb jut?
- Ne merészelj rosszat mondani a márkinéról! - vágott közbe Montroi grófja. - Ha nem beszélsz más hangon, akár tiltja a törvény, akár nem, kénytelen leszek párbajra hívni téged, de Belleville!

Guy Claude olyan erősen ragaszkodott Autumn-hoz, hogy úgy érezte, kötelessége megvédeni a lány becsületét. Autumn nem egy könnyű nőcske az udvarból.
- Ugyan már, barátom - folytatta de Belleville -, mindannyian tudjuk, mit keres Chambord-ban a márkiné. Azt viszont fel nem foghatom, hogyan talált a király ilyen szépséget a vadon közepén.
- Szinte az egész életedet Normandiában élted le - felelte Montroi -, tehát nem tudhatsz arról, hogy öt évvel ezelőtt a madame és néhai férje nagy szolgálatot tettek a királynak és Anna királynénak. Mint ahogy te is tapasztalhattad, a király nem felejti el a szívességeket.
- Sem a ritka szépséget - szólt közbe Chaizefleurs báró.
- Az isten szerelmére, uraim, az anyja kísérte ide! - kiáltott fel Montroi dühösen.
- Azt hiszem, Montroi, te még mindig szerelmes vagy belé - kockáztatta meg az észrevételt de Belleville.
- Sosem voltam szerelmes belé - vágott vissza Guy Claude mérgesen.
- De udvaroltál neki! Montroi grófja felnevetett.
- Ugyan már, de Belleville, ne add az ártatlant! Ki ne udvarolna neki, ha lehetősége nyílna rá? Autumn gyönyörű, gazdag, és akkor még vitathatatlanul szűz volt. Bolond lettem volna, ha nem próbálok meg learatni egy ilyen babért. Nem vagyok szerelmes belé, nem is voltam, de barátok vagyunk, és nem engedem, hogy egy csapat tudatlan bolond, aki semmit sem tud a márkinéról, foltot ejtsen a makulátlan becsületén.
- Akkor bocsánatot kell kérnem - visszakozott dé| Belleville, békés véget vetve a vitának.
Meghajolt Montroi grófja felé.
- A bocsánatkérést elfogadom - mondta Guy Claude. Elégedetten nyugtázta, hogy sikerült megvédenie Autumn becsületét. Egy percig sem hitegette magát azzal, hogy társainak egy szemernyit is változott volna a véleménye, de legalább nem tesznek becsmérlő megjegyzéseket, és főleg nem mások előtt.
Autumn jó éjszakát kívánt az anyjának. Nem említette többé nyugtalanságát, bár Jasmine tudta, hogy nagyon ideges. Lily és Orane is vele tartottak. Segítettek úrnőjüknek levetkőzni. Orane Autumn haját fésülte határozott, de gyengéd mozdulatokkal, Lily pedig egy puha selyemhálóinget keresett neki. Autumn aludni küldte őket, majd megmosta arcát, kezét és fogát ibolyaillatú vízzel. Még mindig nem készült fel rá, hogy a királlyal töltse az éjszakát, és azon tanakodott, vajon mikor érkezik a látogatója.
Az ablaknál állt, és a kastély előtt elterülő széles gyepet figyelte. A hold fénye csillogott a zöld füvön, ahol szarvasok ugrándoztak. Autumn nem látott ilyen tájat, mióta elhagyta Queen's Malvernt. Nagyot sóhajtott. Úgy felkavarta a látvány, hogy szinte belesajdult a szíve. Milyen távol vannak már azok az ártatlan napok! Hirtelen halk neszt hallott a háta mögött. Még fel sem ocsúdott merengéséből, amikor a király hangja felhangzott mögötte:
- Gyönyörű táj.
- Tényleg az - bólintott a lány.
Lajos előrenyúlt, hogy kioldja a halványkék szalagokat, amelyek a hálóinget tartották. Könnyen szétnyíltak, és a király lesimította a nő vállairól a könnyű anyagot. A hálóing nesztelenül hullott a padlóra. Autumn ott állt meztelenül, és hirtelen felismerte, hogy nincs benne félelem, pedig azt hitte, nagyon ijedt lesz.
- Ma éjjel - mondta Lajos - hagyom, hogy nyugodtan aludj. Nehéz napod volt, ezért csak annyit engedj meg nekem, hogy néhány percig élvezzem a társaságodat. Már elviselhetetlenül kínoz a vágy, de tudom, hogy pihenésre van szükséged a hosszú utazás után.
- Ön igazin kedves, felség - felelte Autumn, és megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy kicsit elodázhatja az elkerülhetetlent.
A király nevetett.
- Egész kivételesen illemtudó vagy, kincsem, ahogy minden rendkívüli rajtad. De azt hiszem, a szeretőknek megengedett, hogy a keresztnevükön szólítsák egymást, még akkor is, ha egyikük maga a király. Szólíts Lajosnak, ha kettesben vagyunk, bár biztosan nagyon bájos lenne, ha az elragadtatás pillanatában azt sikítoznád: „Ó, felség, igen!"
- Talán egy nap majd kipróbálom - vágott vissza Autumn szemtelenül.
A király megint elnevette magát. Átnyúlt a lány válla fölött, és megfogta a melleit, és enyhén megemelte őket, hogy érezze a súlyukat.
- Gyönyörűek - mondta szinte hálásan.

Elengedte őket, és hüvelykujjával végigsimította az asszony mellbimbóit. Egyik karját a dereka köré fonta, és odahúzta a hátát a selyem hálóingéhez. Ujjaival végigsimította a lány hasának enyhe domborulatát, majd lejjebb vándorolt a keze. Amikor elérte a lány szeméremajkait, egyik ujjával behatolt közéjük, és gyors mozdulattal rátalált a csiklójára. A fürge mutatóujj hozzáértő mozdulattal simogatta a puha bőr érzékeny pontját.
Autumn-nak elállt a lélegzete. Ez egészen váratlanul érte. Túl gyorsan és erőszakosan közeledett hozzá a király, ráadásul, legnagyobb megdöbbenésére azon vette észre magát, hogy izgalomba jött. Hogy történhetett ez? Hogyan lehetséges, hogy egy idegen férfi, a király, felkeltette benne a vágyat? Ez nem csupán a férj előjoga? Most megértette, hogy bármilyen meglepő, de a szexuális játékok nem kötődnek a házassághoz. Milyen ostoba volt!
- Egyre nedvesebb vagy - suttogta Lajos a fülébe. Lehelete forró volt, ujjai fáradhatatlanul játszottak a lány testén.
Autumn feje a férfi vállára hanyatlott. Lehunyta a szemeit, szaggatottan lélegzett, ahogy a gyönyör végighullámzott rajta.
- Élvezed, igaz? - kérdezte a király kedvesen.
- Igen - jött a válasz, és mintegy bizonyítékul Autumn a férfi ágyékához szorította a fenekét.
Lajos megremegett a kéjtől, de aztán így szólt:
- Nem, kincsem. Ha tovább folytatod a rosszalkodást, vissza kell vonnom az ígéretemet, hogy hagylak aludni ma éjjel.
A király érezte, amint a parányi csikló egyre nedvesebbé és duzzadtabbá válik az ujjai alatt. Hüvelyk- és mutatóujja közé fogta a bőrt, és kissé megszorította, majd amikor a lány felsikított, és szerelmi nedvével elborította az ujjait, elmosolyodott.
- Ó, hát nem csodás, kedvesem? - suttogta. Lenyalta az egyik ujját, és a lány felé nyújtotta a másikat, hogy nyalja meg ő is, érezze a saját nedvét. Azután maga felé fordította a lányt, és Autumn szinte a karjaiba omlott.
A király erősen tartva az ágyhoz vezette, majd lefektette, és egy csókkal búcsúzott tőle.
- Holnap nedves leszel, valahányszor rád pillantok, kincsem - mondta -, mert eszedbe jut az utóbbi néhány perc. Nem viselsz bugyit, ugye?
Autumn szótlanul rázta meg a fejét.
- Remek - felelte a király jelentőségteljesen, és mosolyogva távozott a hálószobából.
Autumn mozdulatlanul hevert. Elgyengítette a gyors gyönyör, amiben a király részesítette, és megdöbbent saját viselkedésén. Nem számított rá, hogy vágy ébred benne. Miből is gondolhatta volna? Miért nem magyarázta el neki az anyja ezeket a dolgokat? Ezeket sem lehet szavakkal elmondani? És milyen meglepetések várnak még rá Lajos karjaiban? Autumn zavaros gondolatai közepette hirtelen mély álomba zuhant.
Jasmine semmit sem kérdezett tőle reggel, amikor vadászni indultak. Autumn arca egészen kifejezéstelen volt, semmit sem lehetett leolvasni róla. A hercegné arra gondolt, milyen gyönyörű a lánya a zöld lovaglóruhájában. A férfiak szinte egymással versengve igyekeztek a nyeregbe segíteni a hölgyeket. Lajos mindentudó mosollyal egyenesen Autumn szemébe pillantott, és látta, hogy a lány enyhén elpirul, mire huncutul elnevette magát. Lassan kilovagoltak az udvarról, a kutyák a király vadászainak csengettyűs lovai előtt haladtak.
A nap még nem kelt fel teljesen, de az ég felettük kéken ragyogott. Kelet felé arany, sötétnarancs és levendulaszínek vegyültek egymásba a horizonton. A föld meleg volt, de a levegő még hűvös. Enyhe köd ült a tájon.
- Olyan, mintha finom csipkén lovagolnánk át - jegyezte meg Autumn, amint vágtába fogott.
Nem lovagolt így Sebastian halála óta, gondolta magában, és nagyszerű érzés volt újra száguldani, miközben a szél az arcába vág. Ritka szabadságot érzett, pedig éppen nem volt szabad.
- Nagyon jól lovagol, madame - szólalt meg mellette a király. - Fiatalon tanulta?
- Az apám már akkor felültetett a lovára, amikor még járni sem tudtam - felelte Autumn apró mosollyal, kerülve a férfi pillantását. - Hároméves koromban saját pónit kaptam.

A kutyák megláttak egy magányos szarvast, és azonnal utánaeredtek. A vad is észrevette őket, és beszaladt a sűrű erdőbe, ahol a vadászok csalódására a kutyák elvesztették a nyomát. A következő áldozat, egy nagy vaddisznó, már nem volt ilyen szerencsés, hamar megölték. A zsákmányt szállító rudakra kötözték, és visszaküldték Chambord-ba, hogy elkészíthessék vacsorára. Amikor elérkezett a délidő, megálltak egy napos tisztáson. A cselédek előkészítették a pikniket. Sült csirkét és kacsát vettek elő, hatalmas füstölt sonkát, egy guriga mogyorós sajtot, és puha brie sajtokat, friss kenyeret, amely a vászonkendőnek köszönhetően még mindig meleg volt, és persze egy kosár almát és körtét, valamint több kanna finom bort. Jó étvággyal ettek, majd újra vadászni indultak, magukra hagyva a cselédeket, akik visszavitték a lakoma maradványait Chambord-ba.
Jasmine különösen élvezte a vadászatot, hiszen már évek óta nem volt benne része. Lelkesen lovagolt előre, társai őszinte csodálatától kísérve, akiknek igencsak nehezükre esett tudomásul venni, hogy ez a gyönyörű nő már a hatvanas éveiben jár. Ennek eredményeképpen csupán az éles szemű Montroi vette észre, senki más, hogy a király és Autumn eltűnt. A gróf tudta, hogy a király jól ismeri az erdőt, ezért nem nyugtalankodott miattuk. Őfelsége nyilván megelégelte a sportot, és más szórakozás után néz. Guy Claude tovább lovagolt a vadászokkal.
- Hová megyünk? - kérdezte Autumn a királyt, amikor a férfi átnyúlt hozzá, megfogta a lány lovának kantárját, és elvezette a többiektől.
- Gyönyörű kis helyet szeretnék mutatni, gondoltam, tetszene neked - felelte Lajos. - Ismerem a kastélyhoz visszavezető utat, kincsem.
Meleg, barna szemei egyenesen a lányra néztek, és Autumn arckifejezése láttán elnevette magát.
- Máris átnedvesedtél, kedvesem? - ugratta. - Mondtam, hogy így lesz.
- Ön nagyon rendetlen, Lajos - pirított rá Autumn kedvesen a királyra.
- Bíznod kell bennem, Autumn - hangzott a válasz. -Sosem tudnálak bántani, kincsem. A nőket becézni és szeretni kell, nem bántani.
- Ön igazán kedves - felelte Autumn, és meglepetten figyelte, milyen hatással vannak rá a férfi szavai. - Azt hiszem, kénytelen vagyok megbízni önben, hiszen nincs más választásom.
A király kisfiúsán mosolygott.
- Nem, kincsem, nincsen - ismerte el vidáman.
Az erdő hirtelen szétnyílt előttük, és egy kis füves tisztásra értek, amelynek egyik oldalán keskeny patak csörgedezett. Kicsit távolabb a patak apró, sötét vizű tóvá szélesedett, amely vízesésben folytatódott, s csak aztán nyugodott újra patakká a meder. Megálltak, és leszálltak a nyeregből, a lovakat szabadon hagyták legelészni. A király leterítette a köpenyét, és hellyel kínálta a lányt.
- Ez gyönyörű - jegyezte meg Autumn, ahogy leült a férfi mellé. - Nem is hittem volna, hogy ilyen gyönyörű helyek vannak ennek a sűrű erdőnek a mélyén. Hogyan sikerült rátalálnia?
- Gyerekkorom óta járok ide - magyarázta Lajos. -Chambord királyi rezidencia volt. Az apám ajándékozta a nagybátyámnak abban a reményben, hogy a kastély felújításával járó munkálatok majd vidéken tartják, és kevesebb gondot okoz Párizsban. Gaston halála után visszaszáll majd rám. Sajnálatos módon a herceg megbízható építészeket és munkásokat talált, nem is beszélve a kitűnő erdészről, akik nagyszerűen gondját viselik a birtoknak. Gaston tehát visszament Párizsba, ahol politikai intrikákba és viszálykodásokba kezdett. Sose fogom neki megbocsátani, hogy száműzte Mazarint, és hogy rengeteg nehézséget okozott anyámnak apám halála után. Talán még az életemre is tört volna, ha nincs a mama és Jules papa.
A király elhallgatott, és elpirult. Azután komolyan Autumn-ra pillantott.
- Ugye meg se hallottad, hogy így szólítottam a bíborost, kincsem. Be kell vallanom, hogy a társaságodban szégyenszemre megfeledkeztem magamról egy pillanatra. Nagyon szeretek veled lenni, kedvesem.
- Nem hallottam semmi olyasmit, ami nem tartozik rám, Lajos - nyugtatta meg Autumn.
A király a tenyerébe vette a lány arcát.
- Te tényleg gyönyörű vagy, kincsem. Pontosan láttam az első pillanatban, amikor találkoztunk. Nagyon kétségbe ejtett, amikor visszautasítottál - mondta.
Előrehajolt, gyengéden megcsókolta a nőt, és felnyögött a gyönyörtől, amikor annak ajka ellágyult az érintésétől, és hevesen visszacsókolt. Eltolta magától a lányt, és megint a szemébe nézett.

Autumn ismét elpirult. Érezte, ahogy lába közét elönti a forróság. A férfi értő mosollyal húzta le a kesztyűjét, és kezét becsúsztatta a lány szoknyája alá, hogy végigsimítsa combjai közét.
- Emeld fel a szoknyádat - utasította a király. - Látni akarom, milyen kincseket rejtegetsz alatta. Ah! - sóhajtott fel, amint a ruha feltárta a lány combjait, rajta a horgolt harisnyával, amelynek végét apró krémszínű rózsákkal kihímzett aranyszínű szalag szegélyezte. Felette a bőre szinte áttetszőnek tűnt, és a király pillantását foglyul ejtette a sötét, buja szőrzet háromszöge. Az asszony szeméremajkai enyhén duzzadtak voltak, és nedvesen csillogtak. A király látta a göndör szálakon megülő cseppeket.
A férfi szinte valódi fájdalommal nyögött fel.
- Megfogadtam magamban, hogy gyertyafénynél és virágok között teszlek először a magamévá a hálószobában. De hiába! Nem tudok várni, kincsem. Tárulj meg nekem, gyönyörű Autumn. Most azonnal akarlak!
- Mi lesz, ha a vadászok erre jönnek? - kérdezte Autumn nyugtalanul, de a látta a király pillantásán, hogy ez sem tartaná vissza semmitől.
- Ma már nem jönnek erre - felelte a férfi.
Mielőtt a lány tovább ellenkezhetett volna, gyorsan rávetette magát, s közben kiszabadította férfiasságát a nadrág szorításából. Odaigazította a lány szerelemcsatornájának nyílásához, azután előrehajolt, és megcsókolta a száját, ezúttal forró szenvedéllyel.
Autumn érezte, hogy a férfi valósággal belehasít a testébe, ívbe hajlott a háta a gyönyörtől. Igyekezett még jobban megnyílni neki, karjait a háta köré fonta, és halkan nyögdécselt, miközben a férfi előre-hátra mozgott benne. Szégyellte magát az odaadása miatt, de nem tudott ellenállni. Mikor fürdött utoljára olyan férfi figyelmében, aki kívánta őt? Akárhogy is próbálta magyarázni, nem volt jobb egy közönséges szajhánál, de most már egy cseppet sem érdekelte a kérdés. Akarta a férfit. Akarta, hogy sötét és heves vágya felé forduljon. Köré fonta a lábait, arra biztatva, hogy még beljebb furakodjon, s jutalmul hamarosan elárasztotta belsejét a férfi nedve. Meglepetésére saját gyönyöre a férfiéval épp egyszerre ért tetőpontjára.
- Ó, felség! - suttogta.
- Ó, márkiné - felelte a király. - Milyen finom és tüzes vagy, milyen őrjítő! Még nagyobb szenvedély lángol benned, mint reméltem.
- Tönkrement a kalapom - felelte a lány, és sóhajtva nézte a gyűrött díszeket.
- Kapsz másikat, egy tucatot! - ígérte a férfi, majd felállt, és megigazította a ruháját. - Gyere, kincsem. El kell hagynunk első szeretkezésünk titkos színhelyét, és vissza kell térnünk a vadászokhoz, de este az ágyamban tovább élvezzük eme örömöket. Akár most rögtön neked rontanék újra,és meg is fogom tenni, ha nem engeded le a szoknyádat, te gyönyörű és bűbájos boszorka!
Lehajolt, és visszahúzta a ruhát, amitől a lány egy pillanatra összerezzent.
- Várj egy pillanatot - kérlelte a királyt. - Elgyengített a gyönyör, amit tőled kaptam.
Nekidőlt a férfinak, fejét a vállára hajtotta, és lehunyta a szemeit. A király átkarolta, és csendesen állt, a karjaiban tartotta a lányt. Autumn végül felemelte a fejét, és rámosolygott.
- Csodálatos vagy, kincsem - becézte a férfi, aztán felsegítette a nyeregbe.
Akkor érték utol a vadászokat, amikor éppen visszaküldték a zsákmányt Chambord-ba. A nap már a látóhatár alján ragyogott. A levegő hűvös volt. Úgy döntöttek, ideje visszatérni a kastélyba.
- Szeretnék egy forró fürdőt - mondta Autumn a cselédeinek, amikor belépett a hálószobájába, és elhajította a kesztyűit.
- Mit szeretne viselni ma este, madame? - kérdezte Lily.
- A bársonyruhámat - felelte Autumn. - Majdnem halálra fagytam! Rakj a tűzre, Orane!
- Aki a szabad ég alatt szeretkezik október közepén, azzal megesik az ilyesmi - lépett be Jasmine lánya szobájába.
- És hogyan kellett volna megakadályoznom, mama? -vágott vissza a fiatal nő. - Ő a király, és pillanatnyilag én vagyok a kedvese.
Lerúgta magáról az utolsó alsószoknyát is, és leült, hogy Orane lehúzhassa a csizmáját. Aztán felmászott az ágyára, hogy ott várja meg, míg a cselédek feltöltik a kádat.

Jasmine leült a lánya mellé. Lily behúzta az ágy függönyét, hogy anya és lánya kettesben beszélgethessenek, valamint, hogy rejtve legyenek a vízhordó férfiak elől.
- Jó szerető? - kérdezte Jasmine a lányát.
- Nincs elég tapasztalatom ahhoz, hogy eldönthessem, mama.
- És a néhai férjedhez képest? - faggatta tovább Jasmine.
- Másmilyen - vetette oda Autumn, lezárva ezzel a kérdést.
- Hányszor szeretkeztetek?
- Egyszer. Ma délután, mama, és igen, élveztem. Már elfelejtettem, milyen érzés a gyönyör. De miért nem mondtad el nekem, hogy egy nő érezhet vágyat akkor is, ha nem szerelmes? Nagyon meglepett ez a felismerés, mondhatom. Közönséges szajhának éreztem magam. Azt hittem, a szeretkezés csupán a szeretett férfival nyújt örömet. Rá kellett döbbennem, hogy könnyedén teljesíteni tudom a király kívánságát...
- Eleinte ijesztő érzés, kicsim, ezt elismerem - felelte Jasmine. - Amikor először szeretkeztem az apáddal, nem akartunk mást, csak gyönyört, csak ölelni egymást. Sybilla nénikéd arra számított, hogy ő lesz a felesége. Engem nem érdekelt James Leslie, de szeretőnek éppen megfelelt abban a helyzetben.
- Mama! - Autumn meg volt döbbenve.
- Ne nézz ilyen meglepetten - mondta Jasmine szinte nevetve. - Ez az igazság. Nem éreztem magam szajhának utána, neked sem kell annak érezned magad. Nem te akartad a királyt, nem te csábítottad el bűbájos trükkökkel. Ő választott magának, ő adta ki a parancsot, hogy engedelmeskedj, és ez a helyzet csak átmeneti. Hidd el, hogy előbb-utóbb feleségül vesz egy katolikus hercegnőt. Most pedig arra felelj, kicsim, miért nem tett magáévá a király tegnap este? Szerintem mindenki biztosra veszi, hogy megtette.
- Azt mondta, tudja, hogy kifárasztott az utazás, és azt akarta, hogy kipihent legyek a vadászaton - felelte Autumn.
- Sokkal veszélyesebb ember, mint gondoltam - mondta Jasmine -, és még nagyon fiatal. Mazarin bíboros tényleg nagyon jól kitanította az illemre. Nem lesz olyan, mint Stuart Henrik, nem fog beléd szeretni. És azt tanácsolom, Autumn, te se szeress belé! Ez a király összetöri a szíved, ha szerelmes leszel.
- Nem tudnék beleszeretni - felelte Autumn. - Bár nagyon kedves ember, tudom, hogy nem vehet feleségül, mama. Azt hiszem, igazad van, amikor azt mondod, hogy egy napon újra férjhez megyek majd. Nem hittem el, de már látom, hogy lehetek még szerelmes. A király ölelése révén rájöttem, mennyire élvezem a szeretkezést, de nem vagyok olyan nő, aki élete végéig megelégszik a szerető szerepével. Saját férfit akarok, saját gyerekeket, saját otthont, és nyugodt, vidéki életet. Lajos ezt nem tudja megadni nekem.
- A megfelelő férfi felbukkan majd a megfelelő pillanatban - jelentette ki Jasmine. - Addig pedig, Autumn, járj a király kedvében. S ha majd rád un, ami be fog következni, őrizd meg a barátságát. Búcsúzz tőle csókkal, és mosolyogva kívánj neki boldog életet. Az efféle elegáns viselkedés tetszeni fog neki, mert az anyjához hasonlóan ő is értékeli a jó modort. Ráadásul így a királyné és a bíboros barátságát is elnyerheted.
- Tábornoknak kellett volna lenned, mama, olyan jól értesz a hadviseléshez - ugratta Autumn az anyját.
- Az őseimre ütöttem, akik mind nagy harcosok voltak, Timurlenk, Dzsingisz kán, az üknagyapám, Bábur, a nagyapám, Humájun és az apám, Akbar. Egyszer az apám azt mondta, fiúnak kellett volna születnem, hogy olyan nagy hős legyek, mint az őseink. Anyám leintette, és aztán sosem beszélt többet erről.
- Sosem vágytál arra, hogy megint Indiában élj? - kérdezte Autumn.
- Soha! Az én sorsom nyugaton várt rám, Rowan Lind-leyvel és James Leslie-vel. - Jasmine hirtelen témát váltott. - Mit veszel fel ma este?
Mire a két nő alaposan megvitatta, hogy miért lesz előnyös, ha a bársonyruhát viseli Autumn a rubinokkal, a fürdő elkészült. Lily széthúzta a függönyt, és a nők lemásztak az ágyról. Jasmine megcsókolta lánya arcát, majd visszatért a folyosó túlsó végén lévő szobájába. Orane segített úrnőjének megszabadulni az utolsó ruhadaraboktól is. Autumn belépett a kádba, s boldogan merült a víz alá. Még akkor is ugyanebben a helyzetben feküdt, amikor a király egy rejtett ajtón át belépett a szobába. A két fiatal cseléd felkiáltott meglepetésében, de aztán eszükbe jutott az illem, és szépen meghajoltak.
- Hozzak egy paravánt a kád elé, madame? - kérdezte Lily vakmerően.

- Azt hiszem, felesleges - felelte Autumn. - A király minden bizonnyal azért jött, hogy végignézze a fürdőzésemet. Nem igaz, uram? Hozz őfelségének egy kényelmes széket, Orane. Lily, keríts egy kis bort a királynak, légy szíves.
- Szeretem az illatodat - mondta a király, miközben leült, és elvette a boros korsót Lilytől. - Méz és boróka, igaz? Ártatlanságot idéz, kincsem, ugyanakkor nagyon izgató.
- Jó orra van, uram. Én is kedvelem az ön ibolyaillatát -felelte Autumn.
- A tavaszi tájat idézi fel bennem - jegyezte meg a király elgondolkodva. - Ha Párizsban vagyok, szántait és ópiumot használok, ami jobban illik az ottani környezethez.
Kiitta a bort, és visszaadta a korsót Lilynek, azután felállt, majd letérdelt, és elvette a puha kendőt a kád oldaláról. Beszappanozta, és mosni kezdte vele a lány hátát.
- Küldd ki a cselédeket - mondta halkan. - Szeretkezni akarok veled, Autumn. Alig tudom türtőztetni magam délután óta!
- Nem - hallotta Autumn a saját hangját. - Ne felejtsd el, hogy azt ígérted, diszkrét leszel. Nem készülök el vacsoráig, ha most nem hagysz magamra, Lajos. Uralkodj magadon! A várakozás csak fokozza a vágyat. Várd meg, amíg megfürdök, és aztán megnézhetsz meztelenül a fényben. -Könnyű csókot lehelt a király szájára.
- Engem nem szoktak visszautasítani, kincsem - felelte a férfi.
Autumn kedvesen elmosolyodott.
- Én viszont nem vagyok valami ócska párizsi lotyó, akit azért küldtek, hogy téged szórakoztasson, sem egy szajha az udvarból, aki kedvében jár a királynak, hogy előnyöket szerezzen magának és a családjának. Nem utasítalak vissza. Csak annyit kérek, hogy várd ki a vacsora végét. Akármit is gondolnak rólam, ne legyen rá bizonyítékuk. Ha felséged nem tartja be a szavát, egy órán belül visszautazom a mamámmal Chermont-ba.
A király tekintete elborult egy pillanatra, de aztán elnevette magát.
- Szörnyű boszorka vagy. De megfizetsz a viselkedésedért, abban biztos lehetsz.
- Felséged engedelmes alattvalója vagyok - felelte Autumn ártatlan arccal. - Ne siettesse annyira a gyönyört, uram. Bőven van időnk, nem igaz?
A férfi bólintott, majd így szólt:
- Látni akarlak meztelenül, most azonnal!
- Csak egy pillanat, befejezem a mosakodást - felelte Autumn.
Felállt, és kilépett a kádból a szőnyegre. A két cseléd döbbenten nézte, nem tudták, mit tegyenek. Autumn lassan körbefordult, s közben kiadta az utasítást:
- Lily, a törülközőt, kérlek!
A király elvette a felmelegített törülközőt Lilytől, óvatosan a lány köré tekerte, s közben nedves vállát csókolgatta.
- Azt akarom, hogy meztelenül várj az ágyadban ma este
- mondta gyengéden, aztán hirtelen hátat fordított, és elment.
Autumn nevetett magában. Tehát úgy kell bánni a férfiakkal, ahogy egy szamarat veszünk rá az orra elé lógatott répa segítségével arra, hogy elinduljon, kuncogott magában. De óvatosnak kell lennie, ahogy eddig.
- Gyertek - szólt a cselédeknek. - Minél előbb el kell készülnöm.
- Nagyon merész férfi - jegyezte meg Lily angolul.
- Ő a király - felelte Autumn szintén az anyanyelvén, majd hozzátette: - Beszélj franciául, Lily, mert szegény Orane-nek kifúrja majd az oldalát a kíváncsiság.
- Angolul tanítom Orane-t, madame, hogy beszélje a nyelvet, mire visszatérünk Skóciába. Egy nap majd haza kell mennünk.
- Semmi keresnivalónk ott, Lily. Hiányzik Skócia?
- Néha igen - felelte a cselédlány. - De Marc mellett sokkal könnyebb. Olyan kedves.
- Szeretnél hozzámenni feleségül? - kérdezte Autumn.
- Már évek óta együtt vagytok. Én engedélyezem, ha mindketten szeretnétek.
Lily hálásan bólintott, és Orane-nel boldogan megölelték egymást.
- Fel kell öltöznöm - emlékeztette Autumn a cselédeket.

- Micsoda lusta pár vagytok, ti - ugratta őket.
Lily és Orane gyorsan visszatért a kötelességéhez. Száraz ra törölték a márkinét, és ráadták a ruháit. A kombinét, egy, tucat alsószoknyát, a puha selyemharisnyát, majd a bái|í sonyruhát, amelynek vízszintes dekoltázsa szabadon hagyta;1 a lány vállait. A ruha ujjait egyenként kellett felhúzni, és aranyszalagok erősítették a felsőrészhez. Rózsaszín gyöngyökből fűzött nyakláncot választottak hozzá, amely tökéletesen illett gyöngyfülbevalójához. A haját egyszerűen összefogták, lábára pedig aranyszínű selyemcipőt adtak, amelynek sarka rubinokkal volt kirakva.
- Semmi kétség, a király szerelmes - jegyezte meg Orane, amikor végeztek, és hátraléptek, hogy megcsodálják az eredményt.
Autumn nem akarta kiábrándítani a romantikus Orane-t azzal, hogy közli vele az igazságot. A király nem volt szerelmes, és ő sem. Csak úgy döntöttek, hogy együtt töltenek néhány boldog napot. Inkább így felelt:
- A ti érdemetek, hogy mindig szép tudok lenni. Köszönöm.
Elvette a festett legyezőt, amit Lily nyújtott felé, és elhagyta a szobát, hogy az étkezőbe siessen, ahol a király várt rá.
Aznap este a társaság nem bánt vele kitüntetett figyelemmel, leszámítva, hogy megcsodálták a ruháját. Autumn meglepetten vette észre, hogy anyja nincs az étkezőben. Nyugtalanul körülnézett, de Montroi odalépett hozzá.
- A hercegné kimentette magát ma estére. Azt üzente, hogy a vadászat nagyon kifárasztotta - magyarázta a gróf.
- Évek óta nem volt már ilyen nehéz napja - ismerte el Autumn. - Majd benézek hozzá vacsora után.
A reggel lőtt vaddisznót hozták most az asztalra, alaposan átsütve, fényes, piros almával a szájában. Az egyik cseléd gondosan és hozzáértőén felszeletelte a sültet, s az első két szeletet egy aranytányéron a király felé nyújtotta. Azután kínálta csak a többi vendéget. Volt még nyúlpörkölt póréhagymával és rozmaringgal, sonkával töltött aranyszínű pite enyhén csípős szószban, articsóka fehérborban, saláta, friss kenyér, édes vaj és sajtok.
- Imádom a vidéki ételeket! - jegyezte meg Chaizefleurs báró tele szájjal, miközben második korsó borát hajtotta fel. - Párizsban minden olyan sűrű, nehéz és zsíros. Ott mindig gyomorproblémáim vannak, vidéken pedig soha. Milyen szerencsés ön, madame, hogy ilyen Paradicsomban élhet.
- Tényleg szerencsés vagyok, monsieur - helyeselt Autumn. - Ha javasolhatom, egyen kevesebbet Párizsban, és mozogjon többet. De ha ez sem segít, próbálja ki a borsmentateát, attól megszűnnek a panaszai. Kiválóan megszabadít a szelektől.
- Borsmentatea! Az édesanyám gyakran készíttetett az apámnak. Már meg is feledkeztem róla. Köszönöm, hogy eszembe juttatta, madame.
Autumn elmosolyodott, és bólintott. A férfi panaszait nyilván az okozza, hogy túl sokat eszik Párizsban, de keveset mozog. Chambord-ban könnyű ételeket ettek, és a nap nagy részét a szabad levegőn töltötték. A király akarta így, hiszen utálta a nagyvárost. Ezért kezdte építeni a palotáját Versailles-ban, hogy közel legyen Párizshoz, de mégis elég messze tőle.
Az étkezés után környékbeli zenészek szórakoztatták őket; táncoltak, és egyszerű hangszereken játszottak, furulyán, dobon, harmonikán. Amikor az előadás véget ért, a király bejelentette, hogy ideje nyugovóra térni, mert másnap is korán indulnak vadászni. Autumn az anyjához sietett, a többiek pedig visszavonultak a szobáikba.
Jasmine a hatalmas ágyban feküdt, párnákkal körülbástyázva, amikor lánya belépett az ajtón.
- Hogy vagy? - kérdezte Autumn nyugtalanul, és anyja mellé ült az ágy szélére.
-Jól vagyok. Csak rá kellett döbbennem, hogy mar nem vagyok olyan fiatal - nevetett Jasmine. - Voltak idők, amikor hajnaltól estig vadásztam, azután pedig áttáncoltam az éjszakát. Hát ennek már vége. Azt hiszem, még reggel is ágyban maradok. Elmulasztottam valamit, kicsim?
- Semmit - felelte Autumn. - Néhány férfi olyan dolgokról vitatkozott, amiről még életemben nem hallottam, aztán a vacsora után néhány zenész érkezett, a báró pedig arról panaszkodott, hogy gyomorproblémái vannak Párizsban.
Jasmine megint nevetett, és megpaskolta a lánya kezét.

- Jobb, ha most mész, Autumn. A király már biztosan türelmetlenül vár. Jó éjt, kicsim. Holnap találkozunk.
Autumn felállt, majd lehajolt, és gyengéden megcsókolta az anyját.
-Jó éjt, mama! Aludj jól! - Azzal visszasietett a saját hálószobájába.
Lily és Orane már várták. Levették róla a ruhát, az alsószoknyákat, az ékszereket, a harisnyát és a cipőket. Az éjjeliedény használata után megmosdott egy tál illatosított vízben, és megmosta a fogait is. Meztelenül ült, míg Orane fésülte, és amikor Lily egy tiszta selyem hálóinget nyújtott felé, megrázta a fejét.
- Ne adjak hálóinget? - Lily döbbenten állt, Orane pedig alig bírta visszatartani a nevetést.
- A király parancsa - magyarázta Autumn a lányoknak -, én pedig a király vendége vagyok. Egyikőtök sem beszélhet erről senkinek. Mindenki azt gondol, amit akar, de csak a király és én tudjuk biztosan, mi történik közöttünk. Mindketten szeretnénk megőrizni a titkot. Megértettétek? Ebben az ügyben a legfontosabb a titoktartás.
- Igen, madame - felelte egyszerre a két cselédlány, és meghajoltak.
- Jól van. Most pedig mindketten szabadok vagytok reggelig - mondta Autumn halkan.
- Jemmie herceg nem örülne ennek - tört ki Lilyből, aztán elpirult, amiért nem tudta magában tartani a véleményét.
- Nem, nem örülne, Lily - ismerte el Autumn. - De ha hallgatott volna az anyámra, és nem ment volna el Dun-barbe, nem kellett volna meghalnia, és még mindig Skóciában lehetnénk. De nem hallgatott a mamára. Most ott fekszik a sírjában Glenkirkben, mi pedig akár tetszik, akár nem, itt vagyunk Franciaországban. Itt kell helyt állnunk, nem igaz? Azt mondják, a király szeretőjének lenni nagy kiváltság, bár én nem értem igazán, miért. Egy szerető az csak egy szerető.
- De, madame, Lajos királlyal hálni nagy megtiszteltetés! - szólt közbe váratlanul Orane. - Bárcsak én lennék ilyen szerencsés!
- Ha a nénikéd meghallja, miket beszélsz, Orane, már hozza is a sodrófát - mondta Lily - Az ilyen viselkedés nem megengedett a magunkfajták között.
- Mindketten mars az ágyba - parancsolta Autumn. Alig tudta visszafojtani a nevetést. Lily igazi skót volt, Orane pedig nagyon franciás. Szinte sosem értettek egyet semmiben, de nagyon ügyesen ellátták a feladataikat. Intett nekik, hogy távozzanak, és a két lány kisietett a szobából.
Autumn észrevette, hogy fázik, ezért felmászott az ágyba a meleg drapéria alá. Hatalmas tollpárna volt a háta mögött, félig ülő helyzetbe került. Ez az ágy majdnem olyan kényelmes volt, mint a sajátja. A kandallóban ropogott a tűz, és a néhány gyertya, amit Lily az ágy mellett hagyott, halvány aranyfénnyel öntötte el a szobát.
Hallotta, hogy kattan a zár, majd halk nyikorgással feltárult a rejtekajtó. A király belépett a hálószobába. Épp olyan meztelen volt, mint a lány, akinek most először nyílt rá lehetősége, hogy alaposabban szemügyre vegye a férfit. Közepesen magas volt, erős combokkal. Barna fürtjei, amelyeket napközben hátrafésült, most lazán omlottak a vállára. Gyönyörű haja volt. A lány pillantása a király férfiasságára tévedt. Nyugodt állapotában is viszonylag hosszú volt és vastag. Autumn gyorsan felpillantott, mert a király az ágyához ért, és megfogta a kezét, hogy megcsókolja.
- Bonsoir, kincsem - köszöntötte.
- Bonsoir, Lajos - felelte a lány, felemelve a függönyt, hogy a férfi mellé fekhessen.
Amint mellé ért, a király azonnal a karjaiba kapta, szenvedélyesen csókolgatni kezdte, s a csókok szünetében a fülébe suttogott.
- Most azonnal akarlak, Autumn! Egész este arra vártam, hogy mikor vethetem végre rád magam!
Szétfeszítette a lány lábait, és befúrta fejét a combjai közé. Ujjaival szétfeszítette a szeméremajkait, és azonnal hevesen nyalni kezdte a mögötte feltáruló érzékeny bőrt.
Autumn apró, meglepett sikolyt hallatott, de a férfi nyelve olyan szakavatottan dolgozott, hogy azonnal nőni kezdett benne is a vágy Ez felháborító volt! Rettenetes és barbár dolog, arról nem is beszélve, mennyire ördögi, de Autumn nem tudott uralkodni magán. Szinte azonnal felkiáltott az elviselhetetlen gyönyörtől. Lajos ezen felbátorodva a lányra feküdt, és férfiassága készen állt arra, hogy megvívja csatáját. Határozott mozdulattal belehatolt, majd újra és újra, míg a lány már szinte elalélt a kéjtől. Aztán hangos kiáltással kirobbant, nedvével elborítva a lányt. Ezután a férfi elégedett sóhajjal húzódott félre.

- Ah, kincsem, ez csodálatos volt! Mindjárt megismételjük, amint újra kapok levegőt. Hoznál nekem egy korsó bort, kedvesem?
Autumn eqyhén remegő lábakkal kelt fel az ágyból. Lassan átsétált a szobán, ahol az asztalka állt a kancsóval és a két ezüstkorsóval. Mindkettőbe töltött a borból, de aztán meglátta a tál vizet és a kendőt, és inkább azokat vette kézbe, hogy megmossa a királyt, miután maga is megmosakodott. A király csodálkozva figyelte, de nem szólt egy szót sem, míg a lány megint vissza nem tért, ezúttal a borral.
- Még egyik szeretőm se gondoskodott így rólam -mondta, és nagyot kortyolt az italból.
- Anyám szülőföldjén bevett szokás - magyarázta Autumn.
- Nagyon kedves dolog, drágám. Most pedig bújj vissza az ágyba. Újra megkívántalak.
A hátára fektette a lányt, és a melleit simogatta.
- Gyönyörűek - mondta. - Egyszerűen gyönyörűek. Elképesztő különbségek vannak a női mellek között. Kezdek szakértő lenni a témában.
Autumn nevetett, majd váratlanul ő maga ült rá a férfira.
- Valóban, Lajos? - ugratta.
A kezébe vette melleit, és kissé megemelte, hogy a király alaposabban szemügyre vehesse őket.
- Csak óvatosan, kedvesem - figyelmeztette a lányt Lajos, és fenyegető célzattal felhúzta a szemöldökét.
Autumn válaszképpen kivette a kezéből a korsót. Lecsúszott a férfi combjára, néhány csepp bort csorgatott a mellkasára és a hasára, és nekilátott, hogy lenyalja a cseppeket. Fürge nyelve érzékien simította végig a férfi bőrét.
- Hmm - suttogta. - Olyan finom, Lajos! Csússz egy kicsit lejjebb, hogy máshol is játszhassak veled.
A férfi engedelmeskedett. Autumn feljebb mászott, és lehajolt, hogy a mellbimbójával megcsiklandozza a férfi ajkait, majd addig birizgálta a száját, míg a férfi bele nem markolt a mellébe. Magához húzta, és szívni kezdte, belevájta fogait az érzékeny bőrbe, mire a lány egész teste lángra gyúlt. Akkor a férfi elengedte a melleit, és két kezével felemelve a lányt ráhelyezte felmeredő férfiasságára. Autumn szakavatott mozdulatokkal lovagolt rajta, szerelemcsatornája hol szorította, hol engedte a férfit, míg a király fel nem nyögött a szinte elviselhetetlen gyönyörtől. Nem tudott uralkodni magán, megint a lányba engedte a nedvét, s közben kiáltozott a kéjtől.
- Ó, te boszorka - sóhajtott a király. - A férjed alaposan kitanított. Nem éreztem ilyen gyönyört még a leghozzáértőbb párizsi szajhák mellett sem, kincsem. Velem kell jönnöd, ha visszamegyek Párizsba.
- Nem - felelte Autumn. - Én vidéki lány vagyok, Lajos. Néhány boldog napot ígértél nekem, ami addig tart, míg el nem utazol Chambord-ból. Amikor elmész, nekem haza kell mennem Chermont-ba, a gyermekemhez és a szolomhoz. Ha megint eljön az október, és újra Chambord-ban leszel, mindaddig a rendelkezésedre állok, amíg kívánod.
- Nagyon kemény vagy - felelte a király, és megsimogatta a lány haját.
- Csak reálisan gondolkodom, felség. Szeretném megőrizni a jó híremet, hogy ne mutogathasson rám egész Franciaország mondván: „Ott megy Auriville márkinéja, a király szajhája." Idősebb vagyok nálad, Lajos, és azt hiszem, minden műveltséged ellenére egy kicsit bölcsebb is. Higgy nekem, és legyünk jó barátok!
- Rendben, kincsem - egyezett bele a király, bár nem túl nagy meggyőződéssel. Elismerte, nagyon okos a lánytól, hogy inkább a barátságára vágyik, nem szerelmi csatározásokra. Mazarin gyakran mondta neki, hogy Auriville márkinéja kitűnő szolgálatot tenne az udvarban. Már kezdte érteni, mit látott a bíboros a fiatal nőben. Ránézett, és így szólt:
- Hozd a törlőkendőt, kedvesem, hamarosan megint játszani támad kedvem.
Autumn megdöbbent.
- Lajos! Te vagy a legnyughatatlanabb ember, akit életemben láttam! Hogy lehetsz ilyen mohó két szeretkezés után?
- Látszik, hogy csak két férfi volt az életedben, kincsem - felelte a király. - Még csak tizennyolc éves vagyok. Azt mondják, a korombeli férfiak a legszenvedélyesebbek. Persze szeretnék ugyanilyen maradni, amíg csak élek. Istenem, olyan kívánatosak az ajkaid, kedvesem. Csókolj meg!
Autumn nevetve lehajolt, teljesítette a férfi kívánságát, s közben felkészült egy igen-igen hosszú éjszakára. Úgy döntött, reggel megkérdezi az anyját, hogy tényleg a tizennyolc éves férfiak a legtelhetedenebbek, vagy

a király csak ugratta őt. Hajnalra azonban már maga is tudta a választ a kérdésre, és a vadászat nélküle vette kezdetét.

15. fejezet

- Ó, istenem - Autumn sápadt arccal hajolt a tál fölé, amelyet Lily tartott neki, és alig kapott levegőt.
- Várható volt - jegyezte meg az anyja epésen.
- Mi volt várható? - kérdezte Autumn. - Felegyenesedett a tál fölött. Fájt a feje, a gyomra kavargott.
- Az isten szerelmére, Autumn, már van egy gyereked! Nem veszed észre, hogy megint terhes vagy?
- Az lehetetlen! - nyögte Autumn.
- Már hogy volna lehetetlen? - vágta rá az anyja egyre türelmetlenebbül. - Míg Chambord-ban voltunk, a király minden egyes éjszakát a te ágyadban töltött. Hat hétig laktunk ott, kicsim. Volt ezalatt egyszer is vérzésed?
Autumn elgyötörten rázta meg a fejét. Hirtelen nagyon kimerültnek érezte magát. Gyomra lassan megnyugodott. Semmi mást nem akart, csak feküdni az ágyában, és elaludni örökre.
- Mikor volt utoljára vérzésed? - kérdezte az anyja.
- Mielőtt Chambord-ba mentünk - hangzott az unott válasz.
Jasmine felhúzta a szemöldökét, miközben számolt magában.
- A gyerek körülbelül július végén, augusztus elején fog megszületni - jelentette ki végül.
- Istenem! - Autumn hirtelen sírva fakadt. - Mihez kezdek most, mama? Mindenki meg fogja tudni! Tönkretettek! És mi lesz Madeline-nel? Az ő jó hírének is vége!
- A vagyonos lányok jó hírét nem könnyű hároméves korukban tönkretenni - közölte Jasmine tárgyilagosan. -Nincs abban semmi szégyen, ha egy nőnek királyi szeretője van, ezt tapasztalatból mondom. Azonnal írnod kell a királynak. Értesítened kell, hiszen minden bizonnyal gondoskodni akar a gyerekéről.
- írjak Lajosnak? És mégis mit írjak, mama? Nem vehet feleségül. Ez nem Anglia, és Lajos nem Stuart Henrik.
- Nem, ez nem Anglia, de a francia királyok sem kevésbé liberálisak a szerelemgyerekek tekintetében. Holnap szilveszter. Montroi grófja még mindig a kastélyában van, ő elviheti az üzenetedet a királynak. Akkor az udvari bürokrácia elkerülésével juthat el a hír Lajoshoz. Annál jobb, minél kevesebben tudnak róla.
- Minél kevesebben? - Autumn majdnem felsikított. -Nyárra olyan kerek leszek, mint egy hordó, és szerinted titokban maradhat a dolog? Kétlem!
- Olyan buta vagy, kicsim - bosszankodott az anyja. - Ez azért van, mert egész gyermekkorodat Glenkirkben töltötted, és nem vittünk el az udvarba, mint a nővéreidet. Úgy tettünk, ahogy a legkényelmesebb volt nekem és az apádnak, valamint a leghelyesebb neked. Most már látom, hová vezetett, hogy nem gondolkodtunk előre.
Jasmine nagyot sóhajtott, de aztán erőt vett magán, és türelmesen magyarázni kezdett a lányának.
- Ha egy ismeretlen férfitól várnál gyereket, az egész más helyzet lenne, bár igen sok rangunkbéli hölgy megbirkózott már ezzel a nehézséggel is. A te gyereked azonban Lajos királytól van. Azt hitted, a viszonyotok titokban maradhat, de nem így történt, csak a környékbeli urak túl udvariasak ahhoz, hogy nyíltan beszéljenek róla. Ha az állapotod már szemmel látható lesz, mindenki tudni fogja, hogy a király a gyerek apja. Guy Claude segít majd megerősíteni a szomszédok feltételezését. A legfontosabb az, kicsim, hogy a király elismerje az apaságát. Aligha utasíthat vissza, hiszen hat héten át, októberben és novemberben nyíltan viszonyt folytatott Chermont köztiszteletnek örvendő úrnőjével Chambord-ban. Küldd el Marcot Montroi kastélyába. Mondd el Guy Claude-nak az igazságot, és kérd meg, hogy vigye el az üzeneted Lajosnak. Ilyen egyszerű az egész, Autumn - zárta le a kérdést Jasmine.
- Tényleg, mama? - Autumn könnyei újra eleredtek.
- Igen - felelte Jasmine, és vigasztalásul átölelte a lányát. - A lehető legegyszerűbb, kicsim.

A király szótlanul nézte a három szót a papírlapon. „Terhes vagyok." Aláírás: „Kincs". Semmi több. Három rövid szócska. Egyszerű, de sokatmondó. Egy pillanatig borzongató örömet érzett. \&jon fiú vagy kislány? Nagyon örült a hírnek.
- Tudod, mi áll a levélben? - kérdezte a grófot.
- Igen, felség - hangzott a felelet.
- Hogy van? - érdeklődött a király Autumn felől.
- Szebb, mint valaha. Az állapota még üdébbé tette. Egészséges - tette hozzá gyorsan a gróf.
- Elviszed a válaszom Chermont-ba, és otthon maradsz, míg nem hozhatsz hírt a baba születéséről. Nyilvánosságra hozod az apaságomat, hogy elejét vegyük a rosszindulatú pletykáknak. Ha az igazság napvilágra kerül, nincs miről pletykálni.
Montroi grófja bólintott, és meghajolt. Lajos nem sokat tud a vidéki életről. Mindenki a márkiné állapotáról fog beszélni.
- A madame már kiválasztotta a neveket, uram - mondta a gróf -, és az ön beleegyezését kéri. Szeretné nem sokkal a születése után megkereszteltetni a babát. Ha fiú lesz, James Luisnak nevezné az apja és felséged után. Ha kislány lesz, Marguerite Louise lenne a neve. Negyedik Henrik első felesége, Margit volt a keresztanyja Autumn anyai nagyanyjának. A márkiné úgy érzi, hogy a jelen körülmények között ez a név lenne a legjobb, amelyet felséged nevének női változatával kombinálna.
- Jó választás - helyeselt a király. - Nem ismertem a márkiné családtörténetének ezt a részletét. Tehát a családjainknak már volt közös szála korábban is? Milyen kár, hogy nincs benne királyi vér, Montroi. Nagyszerű királyné lehetne belőle.
- Valóban, uram - hajolt meg újra a gróf. - Kívánja felséged, hogy választ vigyek neki? Néhány kedves szó nagy bátorítást jelenthetne.
- Hívd be az egyik titkáromat - adta ki parancsot a király. Amikor a férfi megérkezett íróeszközeivel, levelet diktált
Autumn-nak. Biztosította a lányt barátságáról és támogatásáról. Kifejezte a gyermek érkezése feletti örömét, és egyetértését a neveket illetően. A gyerek vezetékneve de la Bois lesz, tájékoztatta szeretőjét. Chambord és Chenonceaux jövedelme a kicsit illeti, melyet negyedévente folyósítanak azonnali kezdettel. Montroi grófja lesz a közvetlen összekötő kettejük közt. Végül a király utalást tett rá, hogy Autumn keressen megbízható szoptatódajkát, mert októberben újra Chambord-ba utazik, és a vadászat feleakkora élményt sem jelente az ő drága kincse nélkül.

***

- Ó, mama! - kiáltott fel Autumn örömében a király levele láttán. - Igazad volt! Olyan boldog vagyok!
- Biztos nem szerelmes a királyba? - suttogta ijedten a gróf Jasmine-nak.
- Nem, dehogy! - nyugtatta meg a hercegné. - Csak nagyon hevesek az érzelmei, mint minden nőnek ebben az állapotban. Míg ön távol volt, meggyőzte magát arról, hogy a király már elfelejtette, mi történt köztük, tehát a gyerek se érdekli majd. De az uralkodó nagylelkűsége visszaadta az önbizalmát.
Jasmine rátette kezét a gróf karjára.
- Szegény Guy Claude. Megtagadták öntől az udvar örömeit, hogy helyette a király szeretőjét felügyelje. A lányom miatt örülök neki, önt viszont sajnálom.
- Az az igazság, madame - vallotta be Montroi -, hogy jobban szeretek itthon lenni, mint az udvarban. Párizs a szegény nemesek gyűjtőhelye, akik, hozzám hasonlóan, gazdag örökösnőt keresnek feleségnek. A város drága és piszkos. Mindenki csak a saját szórakozását keresi. Nem, madame, örülök a feladatnak, mert így távol maradhatok az udvartól. Madame St. Omer azt mondja, talált számomra megfelelő feleséget. Megfogadom a tanácsát, és elveszem a lányt.
- Kiről van szó? - kérdezte kíváncsian Jasmine.
- Egy gazdag borkereskedő egyetlen lányáról. Nincsenek rokonai, ő a papa kizárólagos örököse. Az édesanyja közvetlen rokona volt Madame St. Omernek. Nincs benne nemesi vér, de jó családból származik, és a kilátásai nagyszerűek. Művelt, rendes lány A családom nemes família, de nincs különösebben nagy hatalma. Nincs másunk, csak a kastély és a birtok. A lány neve Cecil Bougette.

- Mikor lesz az esküvő?
- Csak jövőre - felelte Montroi. - Teljesítenem kell a kötelességem Autumn-mal szemben, mert a király kívánsága az első, madame.
- Ha meghallgatja a tanácsom, vegye el a lányt közvetlenül azután, hogy a király hazamegy Chambord-ból, Guy Claude. Ne szalassza el ezt a remek lehetőséget. Tűzze ki az esküvő napját minél előbb, barátom.
- Talán igaza van - töprengett a gróf.
- Hozza el Belle Fleurs-be, hogy megismerkedjünk -mondta Jasmine. - A jelenlegi körülmények között nem volna illendő, ha Autumn-hoz hívnánk meg. Nem sértheti meg vele a papát. De mégis jobb lenne, ha látná, becsüli annyira a lányát, hogy bemutatja a barátainak.
- Madame, hogy köszönhetném meg! - kiáltotta Montroi. Megragadta a hercegnő mindkét kezét, és megcsókolta.
- Mit akarsz megköszönni? - kérdezte Autumn, aki ekkor lépett be.
Az anyja elmagyarázta a helyzetet, Autumn pedig bólintott.
- Annyira kedves vagy hozzám, Guy Claude. Ha már tisztázódik a helyzetem, hozd el a menyasszonyod látogatóba ide, Chermont-ba. Sajnálom, hogy el kell halasztanod az esküvődet.
- Addig még el kell rendeznem néhány dolgot - mondta a gróf mosolyogva. - Miért sietnek mindig annyira a nők a férfiak kiházasításával?
- Mert nélkülünk bonyodalmakba keverednek - nevetett Jasmine.
- A nőkkel ugyanannyi baj van - hangzott a gyors válasz. - Párizsban másról sem beszélnek, csak a király kiházasításáról. Természetesen a spanyol hercegnő, Mária Terézia a kedvenc, hiszen ő a királyné unokahúga, de hallani Margit nevét is. Vele nagyon jóban van a király, és őszintén szeretik egymást. Egyelőre azonban Lajos mással van elfoglalva... - Fülig vörösödve elhallgatott.
- Folytasd - kérlelte Autumn vidáman. - Nem bántasz meg vele. A királlyal nem voltunk szerelmesek egymásba. A bíboros unokahúgáról van szó, Marié Manciniról? Nagyon sokat beszélt róla.
- Igen - felelte Guy Claude. - Azt mondják, a bíboros nagyon dühös a lányra, és ki is tiltotta az udvarból, de a király ragaszkodik hozzá, tehát a románc folytatódik.
- Bolond az a lány - mondta Jasmine. - A király semmiképp sem veheti feleségül. Lehetne benne annyi jó modor, hogy eltűnik a színről.
- Attól tartok, addig nem megy el, míg a király nem küldi. Szerintem azt reméli, hogy Lajos szembeszáll az egész világgal, és végül feleségül veszi - szólt a gróf.
- De hiszen ez lehetetlen - mondta halkan Autumn. -A király nagyon becsületes, de a kötelesség mindennél fon-tosabb számára. Kitűnő nevelést kapott Mazarintől, és nem fog csalódást okozni sem a bíborosnak, sem az anyjának. Elveszi majd a lányt, akit választanak neki, és teszi a kötelességét Franciaországért. Sajnos a Mancini lánynak nagyot kell majd csalódnia. Jól ismerem a királyt, tudom, mit beszélek.
- Marié Mancini talál majd valami befolyásos, gazdag férjet magának. A bíboros hatalmas hozományt ad vele. A figyelmesség és egy jó férj majd eloszlatják a veszteség miatt érzett haragját. Felszínes és beképzelt lány. Nem is szereti igazán a királyt, de királyné akar lenni, hogy bosszút álljon mindazokon, akik gúnyolták, mert nem nemesi családból származik - jegyezte meg Guy Claude.
- És a király szereti? - kérdezte Autumn.
- Lajos azt hiszi, igen, de inkább csak a szerelem gondolata bűvöli el. Tudja, milyen szeszélyes. Ha megnősül, egy darabig mulattatja majd a dolog, aztán megunja majd a királynét is, akárki lesz a szerencsés kiválasztott. Az udvar tele van gyönyörű és kívánatos nőkkel - mondta a gróf. -És még csodálatosabb nők érkeznek majd, ha ott lesz az új királyné.
- Csodálkozom, hogy a király egyáltalán szóba állt velem - vallotta be Autumn őszintén, és keze a hasát simogatta, amelyben már halványan érezni lehetett az új életet.
- Akkor bűvölted el a királyt, amikor még kisfiú volt - magyarázta a gróf. - Sosem tudott elfelejteni. Attól sem múlt el benne a vonzalom, hogy megkapott téged, és nagyon kedves voltál hozzá. Mindig a barátod marad, Autumn, és nem fog megfeledkezni a közös gyermeketekről.
- És nem fog haragudni emiatt a jövendőbeli királyné? -kérdezte Autumn. - A féltékeny nő a legrosszabb ellenség.

- A viszonyod a királlyal még a házassági tervek előtt kezdődött. Titokban marad, és ha diszkréten viselkedsz, akkor a királynét nem éri nyilvános sérelem akkor sem, ha folytatódik a románc. A király minden októberben és novemberben Chambord-ban vadászik. Amíg nem parancsol mást, addig számít a jelenlétedre, kedvesem.
„Nem szülhetek minden évben gyereket annak az embernek - gondolta magában Autumn. - El sem tudom képzelni, miért nem gondoltam erre, vagy miért nem gondolt rá a mama, mielőtt Chambord-ba mentünk, de a következő októberben vigyázni fogok. Madeline-nek mindenesetre jót tesz majd, ha lesz egy kistestvére, akivel játszhat. Nekem is nagyon hiányoztak a testvérek Glenkirkben, hiszen csak Patrick volt mellettem, amíg felnőttem. Ő pedig már nagy volt, és egy cseppet sem érdekelte, hogy van egy kishúga. E között a két gyerek között csak négy év korkülönbség lesz."
A tél enyhe volt, és az új borászat építése a tervek szerint haladt. Amikor a férfiak tavasszal kimentek a szőlőbe, hogy elkezdjék a trágyázást és a kötözést, addigra el is kér szült, A hírek lassan jutottak el a Cher-vidékre, de végül csak megérkeztek. Autumn nagy haragra gerjedt, amikor megtudta, hogy az angol haditengerészet segítségének megnyerése érdekében Mazarin bíboros megegyezett Cromwell-lel.
- Vége lesz ennek valaha? - kérdezte dühösen. - Hogyan fog Károly király visszakerülni a trónra, ha Franciaország nem támogatja? Károly Lajos király első unokatestvére! Mária Henrietta királyné Lajos nagynénje! Az anyja spanyol. Miért harcolunk Spanyolország ellen? Egyáltalán nem értem ezt az egészet.
- Csak a jóisten tudja - felelte Jasmine. - A politikai helyzet minden nappal egyre zavarosabb. A bíboros és a királyné házasságot akarnak kötni a spanyolokkal, miközben területek fölött vitatkoznak egymással. De Mazarin kormányozza Franciaországot. Azt hiszem, az is nehezíti a helyzetet, hogy Condé herceg, a király régi ellensége felajánlotta szolgálatait Spanyolországnak.
- Turenne marsall le fogja győzni, ha háborúra kerül sor - jósolta Autumn. - Lajos elmondta, hogy Turenne nagyon okos hadvezér, és ezért tökéletesen megbízik benne.
Eljött a nyár, és váratlan látogató érkezett: Lundy hercege. Jasmine elsírta magát, amikor meglátta második fiát, és boldogan ölelte meg. Charlie Stuarttal utoljára Autumn esküvőjén találkoztak, s azóta már majdnem hat év telt el. Charlie soványabb volt, mint valaha, és nagyon kimerültnek látszott.
- Mi történt veled? - kiáltotta Jasmine.
A herceg arcán megjelent az ismerős, családias mosoly, és megcsókolta anyja arcát.
- Ilyen a menekülők élete, madame. Ráadásul az angolok és a franciák egyaránt visszatartják a jövedelmemet.
A húgához fordult.
- Sajnálattal hallottam Sebastian halálát.
Pillantása Autumn hasára tévedt, és értetlenül húzta fel a szemöldökét.
- Kistestvér? - kérdezte.
- Chambord-ba rendeltek tavaly októberben, amikor a király ott vadászott - kezdte Autumn, de ennél tovább nem jutott.
- Aha - vágott közbe a bátyja, majd azt kérdezte: - És ő tud róla?
- Igen, és nagyon örül neki - felelte Autumn. - Chenon-ceaux és Chambord jövedelme egyaránt a gyereket illeti, és negyedévente fizetik. Már kiválasztottuk a neveket, a vezetékneve pedig a király parancsára de la Bois lesz. Hivatalosan is elismeri az apaságot, ha a baba megszületik. Úgy tűnik, a mama nyomdokain haladok, azt leszámítva, hogy ő szerette a papádat, míg Lajos és én csak barátok vagyunk.
- Azt szeretnéd, hogy maradjak, és én legyek a gyerek keresztapja, igaz, Autumn? - kérdezte Charlie.
- Persze hogy maradnod kell! - kiáltott fel a lány. - Szerintem a mama is ezen a véleményen lesz. Meg kell híznod, Charlie, szörnyen sovány vagy! Hol van most Károly király?
- Hol itt, hol ott, ahol befogadják. A híresztelések szerint Cromwell nincs jól. A fia, Richárd egy bolond, képtelen lesz elkormányozni egy országot. Habár Mazarin aláírt egy megállapodást arról, hogy támogatja Angliát, Lajos király mégis segíti az unokatestvérét. Az az általános vélemény, hogy ha Cromwell meghal, ami előbb-utóbb bekövetkezik, ha az értesüléseink helytállóak, akkor Monck bíboros támogatni fogja a király visszatérését. Úgy tűnik, már csak idő kérdése az egész.
Megcsókolta húga arcát, és megsimogatta a pocakját.

- Ha nem bánod, kishúgom, én itt várnám meg a király trónra kerülését, ahol rendes ételeket ehetek és száraz ágyban álhatók.
Charlie nagyon fáradtnak látszott. Autumn és az anyja egyszerre döbbentek rá, hogy a herceg már jó néhány napja úton lehetett hozzájuk.
- Befogadsz engem, Autumn? Nem mehetek haza Angliába, és Skóciába se.
- Hát persze hogy maradhatsz, Charlie! - felelte Autumn a bátyjának. - Aligha tudom meghálálni neked azokat a szép napokat, amelyeket annak idején Queen's Malvern-ben töltöttem. Milyen híreid vannak otthonról? Mi van a gyerekekkel?
- A gyerekek biztonságban vannak Patricknél. Sabrina és Frederick már gyakorlatilag felnőttek, és a kis Willie-ből is nagyfiú lett. Azóta nem láttam őket, hogy elhagytam Skóciát. Queen's Malvern üresen áll. Becket néha ír nekem, ha sikerül kijuttatnia a levelet Angliából. A kastélyt újjá kell majd építeni, de az alapok megvannak, és gyorsan helyrehozom, ha egyszer hazamehetek.
- Arra szükség is lesz, ha feleséget akarsz találni - mom ta Jasmine a fiának. - Újra meg kell nősülnöd, Charlie. - Tudom - felelte a herceg -, de pillanatnyilag semmi másra nem vágyom, csak arra, hogy ehessek, mama. Az illatokból úgy érzem, sült hús készül, igazam van?
Autumn nehézkesen felállt.
- Gyere, az ebédlő erre van, bátyus.
- Te is itt laksz? - kérdezte Charlie az anyjától, miközben helyet foglalt az ebédlőasztal mellett.
- Igen - felelte Jasmine. - Autumn hamarosan szül, mellette akarok lenni. Vacsora után találkoznod kell az unokahúgoddal, Madeline-nel. Gyönyörű kislány, az apjára hasonlít.
- Mennyi idős? - kérdezte Charlie, miközben egy hatalmas szelet marhasültet vett el a tálról, amit a cseléd nyújtott felé.
- Szeptember végén lesz négyéves - mondta Autumn, majd utasította a szolgálókat: - A herceg tányérja és korsója sose üröljön ki.
Az anyjához fordult.
- El kell hívnunk Monsieur Reynaud-t Nantes-ból, mama. Charlie öltözéke hagy némi kívánnivalót maga után, és nem hiszem, hogy a csomagjában jobb darabokat találnánk.
- Tényleg nem - ismerte el Charlie két falat között.
- Fogadni mernék, hogy a király nem kerül vissza a trónjára idén - szólt Autumn. - Akkor pedig, bátyus, eljössz velünk októberben Chambord-ba. Lajos kitűnő házigazda, majd meglátod, de rendes ruhákra lesz szükséged. Mama, a nantes-i bankáraink nem tudnának segíteni Charlie-nak, hogy hozzájusson a pénze egy részéhez?
Jasmine a fejét rázta.
- Nem is kérnék tőlük ilyesmit. Már akkor is hűségesen szolgálták a családunkat, amikor én még nem is éltem. Ha Cromwell nem engedi kifizetni Charlie pénzét, Mazarin pedig Cromwell-lel szövetkezve letiltotta a francia jövedelmeit, nem szállhatunk szembe ezekkel a rendelkezésekkel, mert csak bajba sodornánk vele a bankárainkat. Az én pénzemhez hozzáférhetünk. Felírok minden pennyt, amit elköltesz belőle, Charlie. Ha hozzájutsz a pénzedhez, majd visszafizeted. Rendben?
- Rendben, madame. - Charlie egyetértése jeléül koccintásra emelte a korsóját.
- Olyan jó, hogy megint férfi van a házban - lelkendezett Autumn. - Eddig észre se vettem, milyen fontos, hogy legyen velünk egy férfi is.
Telt-múlt az idő, és egy hónappal Charlie megérkezése után, július huszonötödikén Autumn világra hozta második lánygyermekét. Marguerite Louise de la Bois egészséges, jó természetű kislány lett, apja fekete fürtjeit és sötétkék szemét örökölte. Rengeteg tennivaló volt a király lánya körül, ami rendkívül bosszantotta a nővérét.
- Fele olyan érdekes sincs, mint te vagy, kicsim - vigasztalta a kislányt Charlie Stuart, azzal a karjába vette Madeline-t, és kisétált vele a kertbe, hogy megmutassa neki az üres madárfészket, amit talált.
- Én már nagylány vagyok - jelentette ki Madeline. -Margót baba büdös. Én nem pisilek pelenkába. Nem is hordok már pelenkát. - És büszkén felhúzta a szoknyáját, hogy bebizonyítsa.
Charlie-ból kitört a nevetés.

- Madeline, a hölgyek nem mutatják meg idegen férfiaknak, mi van a szoknyájuk alatt, csakis a férjüknek. - Megigazította a kislány szoknyáját, majd a fészekre mutatott. -Nézd, kicsim, itt a madárfészek, amelyről meséltem neked.
Autumn egy hónapig maga szoptatta az újszülöttet, nem engedte át másnak. Aztán Margót, ahogy becézték, egy szoptatódajkához került, az egyik szőlőmunkás feleségéhez. Giselle volt az asszony neve, és már négy fiút szült, mielőtt megbízták a király lányának etetésével. Hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy Giselle nem csupán a szoptatós dajka teendőit látja el. Minden szempontból ügyesen gondoskodott a babáról. Marié, Madeline dajkája nagyon örült, hogy nem hárul rá még több feladat, mert a nagyobbik kislány rendkívül nyugtalanná vált az utóbbi időben, és állandó felügyeletre volt szüksége. Marie-nak jóformán csak akkor maradt némi szabadideje, amikor Madeline a pappal volt és olvasni tanult, vagy aludt.
A király váratlanul toppant be október ötödikén Montril grófjával, hogy megnézze a kislányát. Lundy hercege láttán kérdőn húzta fel a szemöldökét.
- Engedje meg, hogy bemutassam a bátyám, Charles Frederick Stuartot, Lundy hercegét, felség. Látogatóban van nálunk, és ő Margót keresztapja, Guy Claude-dal közösen. Remélem, felséged is egyetért ezzel.
A király kinyújtotta a kezét, Charlie pedig gyorsan meghajolt, és megcsókolta.
- Nagyon szívesen látjuk Franciaországban, fivérem -szólt Lajos -, hiszen apai ágon unokatestvérek vagyunk.
- Köszönöm, felség - felelte a herceg, és újra meghajolt. A rokoni kapcsolat igen távoli volt köztük, ezt mindketten tudták.
- Tartson velünk ön is, Chambord-ba - invitálta a király Charlie-t. - Az édesanyja és a húga két nap múlva jönnek, igaz, kincsem?
- Igen - felelte Autumn, és udvariasan meghajolt.
- Gyönyörű kislányt szültél nekem - dicsérte a király.
- Önre hasonlít, felség - felelte Autumn mosolyogva.
- Akkor Mademoiselle de la Bois-nak ragyogóan szép lánnyá kell serdülnie. Én magam keresek majd férjet a számára, ha eljön az ideje - jelentette ki a király. - Te akarod felnevelni?
- Természetesen! A mi családunkban nem szokás másoknak kiadni a gyerekeket. Ahová megyek, jönnek velem a lányaim is. Itt fognak felnőni Chermont-ban, uram.
A király elégedetten bólintott. Kivette lányát Giselle karjából, és néhány percig sétálgatott vele a szalonban. Margót, aki általában hangoskodó baba volt, most csendesen feküdt apja kezében. Végül a király megcsókolta a kislány apró fejét, és visszaadta a dajkának.
- Nagyon bájos, és tud hallgatni - jelentette ki. - Ez a két tulajdonság a legfontosabb egy nőnél.
Elfordult a lányától, és így szólt:
- Két nap múlva, hölgyeim.
Megcsókolta Autumn, majd Jasmine kezét, meghajolt Charlie felé, és elhagyta a szalont.
A király távozása után Lundy hercege Autumn-hoz fordult.
- Nagyon ügyes voltál, húgom. Még több gyereket is akarsz szülni neki, vagy szeretnél újra férjhez menni?
- Nem tudom, férjhez megyek-e újra, de valószínűleg igen, ha megint szerelmes leszek. Más okból nem választhatok férjet, ezt te tanítottad nekem. Szerettem Sebastiant. A halála még mindig nagyon fáj, de folytatnom kell az életemet. Ami a király gyerekeit illeti, azt hiszem, nem lenne jó ötlet többet szülni. Hamarosan meg fog nősülni, és semmi szükség rá, hogy egy halom törvénytelen gyerekkel bántsa meg a királynét, aki a híresztelések szerint a spanyol hercegnő lesz. A spanyolok nem kezelik olyan elnézően a király fattyait, mint a franciák vagy az angolok.
Nem sokkal később elutaztak Chambord-ba, hogy csatlakozzanak a királyhoz és barátaihoz. Autumn megint a király melletti hálószobába került. Ezúttal már sokkal magabiztosabban viselkedett: kedvesen és odaadóan fogadta Lajost. Mindenki gratulált a lánya születéséhez, és őszintén csodálták bájos természetét, okosságát. A király vágya éppolyan heves volt iránta, mint egy évvel korábban.
- Alig tudom elhinni, hogy egy év telt el azóta, hogy utoljára szeretkeztünk - szólt a király, miközben egymás mellett feküdtek az ágyon. Egyik kezével a lány mellét simogatta, majd ujjai egyre lejjebb vándoroltak a hasán, és megállapodtak a vénuszdombján.

- Ugyanolyan szenvedélyes vagy, mint voltál, Lajos - felelte Autumn, majd a király fölé hajolt, és megcsókolta.
- Nem voltál senkivel tavaly október óta? - kérdezte a férfi.
- Persze hogy nem! - kiáltott fel Autumn felháborodva.
- Mert már ott volt a hasadban a lányom - mosolygott a király. - Szülsz nekem még egy gyereket, kincsem?
- Minden isten akarata szerint történik, monseigneur -felelte óvatosan az asszony.
Tudta, hogy a király nagyon lelkes. Nem lesz könnyű megmondani neki, hogy nem akar több gyereket szülni neki. Nagyot sóhajtott.
- Szomorú vagy, kincsem. Miért? - kérdezte a férfi.
- Azt hiszem, ez az utolsó közös októberünk, Lajos, hiszen hamarosan megnősülsz. Be kell vallanom, nagyon, szeretek veled lenni - felelte Autumn, elterelve a témát a gyerekről.
- Nem hiszem, hogy elhozom a feleségemet Chambord-ba - mondta a király. - Minden férfinak szüksége van egy helyre, ahol kedve szerint szórakozhat. Mindig várni fogom, hogy találkozzam veled, ha vadászni jövök, kincsem. De nem biztos, hogy minden évben el tudok majd jönni.
- És az is lehet, hogy inkább valaki más társaságára vágysz majd - jegyezte meg Autumn huncutul. - Azt hallottam, szívesen töltöd az időt Mademoiselle Mancinival.
- Ha Párizsban vagyok, igen - ismerte el a király. - Féltékeny vagy?
- Talán - felelte Autumn.
„Szent isten, mekkora szajha lett belőlem - gondolta. -Egy cseppet sem vagyok féltékeny. Igaz, hogy a király a szeretőm, de egyáltalán nem vagyok szerelmes belé. Mit érdekel engem Marié Mancini? Bármekkora szégyen, csak azért beszélek így vele, hogy kedveskedjek neki."
A férfi becsúsztatta ujjait a lány combjai közé, és szeméremajkai között a csiklóját simogatta.
- Nem kell féltékenynek lenned Mancinira, kincsem -suttogta a fülébe, nyelvével csiklandozva belsejét. - Ő nem olyan szép, mint te, és közel sem ilyen kívánatos.
- Akkor miért híresztelik azt, hogy a szeretőd?
- Mert az - felelte a király, és ujjai egyre élénkebben játszadoztak a lány testén. - A nagybátyja intézte úgy, hogy az unokahúga szórakoztasson, míg az anyámék meg nem kötik a házassági egyezséget. Úgy gondolják, Marié ártalmatlan választás, hiszen egy korombeli férfinak mindenképpen szüksége van egy szeretőre ahhoz, hogy ne sodorja magát kényes helyzetekbe.
Ráült a lány csípőjére, és a melleit kezdte simogatni.
- Ó, kincsem, ezek a legcsodálatosabb kis almák, amelyeket életemben láttam.
Autumn enyhén megemelte a csípőjét. Eddig a pillanatig észre sem vette, mennyire hiányzott neki a király nyújtotta gyönyör. Azt akarta, hogy belehatoljon. Szerette, ahogy a férfi ránehezedett, simogatása egyre őrjítőbb volt, végül szinte már elalélt a kéjtől. Átkarolta a férfi nyakát, magához húzta, hogy ajkaik összeérjenek.
- Szeretkezzünk Lajos! Annyira kívánlak! - Ez volt az igazság. Vágyott az érintésére, a forró ölelésére.
A király óvatosan belehatolt, és hosszú, megkönnyebbült sóhajjal mosolygott rá.
- O, kincsem - suttogta -, nekem is hiányoztál!
- Remélem, ugyanolyan nyughatatlan leszel, mint tavaly ősszel, Lajos, mert nagyon ki vagyok éhezve!
A király hangosan felnevetett az őszinte szavak hallatán.
- Azt hiszem, még sokkal nyughatatlanabb vagyok, kincsem - mondta, aztán nekilátott, hogy megadja a lánynak mindazt, amire vágyott.
A király november végén indult vissza Párizsba.
- Egy év múlva - mondta Autumn-nak. Még egyszer megcsókolta, aztán ellovagolt, a lány pedig mosolyogva nézte.
Montroi grófját a király felmentette a szolgálat alól, így hát megnősülhetett, és végre a saját birtokával foglalkozhatott. December elsejére tűzték ki az esküvőt, ezért a gróf elbúcsúzott Autumn-tól és a barátaitól, hogy hazasiessen, és megtegye a szükséges előkészületeket jövendőbelije fogadására.
- Hozza el Archambault-ba karácsonykor - mondta Jasmine. - A de Saville-ok szívesen látnak mindkettőtöket, és mi is ott leszünk.

- Úgy lesz - felelte Guy Claude. Autumn-ra pillantott, és azt kérdezte:
- Nem gondoltad meg magad, kedvesem? Még mindig nem akarsz a feleségem lenni?
Autumn mosolyogva rázta meg a fejét.
- Nagyon kedves tőled, Guy Claude, de köszönöm, nem. Még nem állok készen arra, hogy újra férjhez menjek. Azt hiszem, nagyon különleges emberre lesz szükségem, aki betölti a Sebastian által hagyott űrt a szívemben. Azért barátok maradunk?
A gróf megcsókolta mindkét kezét.
- Örökre, kedvesem - ígérte. Majd elment. Beállt a tél szürke nappalaival és hófúvásaival. Kara-' csonykor elmentek Archambault-ba, hogy a családdal ünnepeljenek. Philippe de Saville éppolyan szívélyesen üdvözölte őket, mint mindig. Madame de Belfort és Madame St. Omer örömmel köszöntötték Charlie-t, aki bókolt a hölgyeknek, ugratta őket, és remekül szórakoztak együtt. Montroi grófja a feleségével érkezett. A fiatal lányt azonnal szívébe zárta a kis társaság. Csinos lány volt, kedves mosollyal, és szemlátomást imádta a férjét.
- Bánj vele nagyon jól, Montroi - mondta Madame St. Omer komolyan. - Sokkal rendesebb lány, mint amilyet egy magadfajta léhűtő érdemel. Kedvelem önt, grófné. Mindig szívesen látjuk Archambault-ban.
Lassan múlt a tél. Levél érkezett Glenkirkből, Patricktől, aki nem tudott róla, hogy öccse az anyjánál tartózkodik. Megírta, hogy Charlie gyerekei egészségesek, és szépen növekednek. Kezdett nyugtalankodni Sabrina miatt, mert közeledett a tizenhetedik születésnapja. Nagyon öntudatos lány, írta Patrick. A tizennégy éves Frederick és William, aki nemrég töltötte be a tízet, sokkal kezelhetőbb.
- Patricknek ide kellene küldenie a lányt - mondta Jasmine. - Sabrinának ugyanazzal a nehézséggel kell szembenéznie, amivel annak idején Autumn-nak. Nincs a rangjának megfelelő társasága. Nem hagyhatom, hogy így nőjön fel az unokám, Charlie. Ő a te lányod, egy herceg lánya.
- Egy Stuart - emlékeztette Charlie az anyját. - Mostanság túl veszélyes lenne Skóciában vagy Angliában utazgatnia. Már csak egy kis időre van szükség, és a király visszakerül a trónjára. Akkor visszakaphatom a gyerekeimet és az otthonomat. Te is visszajössz Queen's Malvernbe, mama, és megtanítod Brie-t mindenre, amit egy jól nevelt hölgynek tudnia kell. Még van rá ideje, és a vagyona segítségével megkaphat majd bárkit, akit akar.
- El akarod odázni a problémát, fiam - intette az anyja. - Ha a király nem térhet vissza egy éven belül, meg kell szervezned, hogy Sabrina Franciaországba utazzon.
Eljött a tavasz, és a szőlő megint kezdett életre kelni. Nem sokkal Margót születésnapja előtt egy nagy csatáról érkezett hír, amelyet Dunkirk mellett vívtak a francia csapatok a spanyolok ellen. A franciákat Cromwell serege támogatta, a spanyolok az angol királypártiakkal kötöttek szövetséget, akiket Jakab vezetett, York hercege. Június tizennegyedikén a Turenne marsall vezette francia sereg legyőzte a spanyol haderőt, amelynek a francia Condé herceg állt az élén.
Aláírták a békeszerződést. A franciák megkapták Roussil-lon-t, Artois-t és más elszigetelt területeket az északi határ mentén, valamint Spanyol Hollandiát. A békeszerződés részét képezte az is, hogy Lajos és a spanyol hercegnő, Mária Terézia házasságot köt. Cromwellnek ígérték Dun-kirköt, de a kormányzó szeptember harmadikán meghalt, és az ígéretet nem tartották be.
Cromwell halála után Lajos király nyilvánosan kiállt unokatestvére, II. Károly mellett, és támogatásáról biztosította Monck bíborost, aki a király trónra kerüléséért harcolt. Richárd Cromwellből hiányzott apja ereje és megnyerő személyisége ahhoz, hogy összetartsa a királyellenes tábort. Még szükség volt néhány hónapnyi egyezkedésre, de az már biztosnak tűnt, hogy Károly király visszatérhet Angliába. Szinte azonnal gyülekezni kezdtek körülötte hívei, hogy osztozzanak majd vele annak a boldog napnak a dicsőségében, amikor mindannyian hazatérhetnek szülőföldjükre. De erre még várni kellett.
Károly király izgatottságában megkérte Katalin Henrietta hercegnő kezét, aki sógorának, Orange hercegének volt a húga. Novemberben úgy látszott, hogy Károly esetleg vissza sem kerül a trónra, és az eljegyzésről megfeledkeztek. Katalin Henrietta hozzáment John George Anhalt-Dessau-hoz. A királyt lesújtotta a hír, de tovább kellett lépnie. Úgy tűnt, Cromwell halála után végtelen nyugalom ülte meg Angliát. Azután egyszerre világossá vált, hogy Richárd Cromwell alkalmatlan az ország kormányzására. A királypártiak azt akarták, hogy II. Károly térjen vissza a trónra, de ennek még nem jött el az ideje. A király hívei szinte semmiben sem

értettek egyet. Kitört a botrány, amikor felfedezték, hogy Sir Richárd Willys, a Cromwell uralma alatt működő királypárti titkos szervezet egyik alapítója kettős ügynök volt. Hogy ilyen sokáig nem derült fény kettős játékára, az egyszerre volt csodálatra méltó és ijesztő. A botrány rosszkor jött, és tovább késleltette Károly visszatérését. A királypárti erők egy kis csapata Sir George Booth vezetésével felkelést kíséreltek meg a szüret idején. Hamar leverték őket, és egyre kevésbé látszott valószínűnek, hogy Károly trónra kerülhet.
Charlie elment Chermont-ból, hogy csatlakozzon a királyhoz. Karácsonykor tért vissza, és elmesélte anyjának és húgának a történteket. Egyetlen ember van egész Angliában, akire a király számíthat. Ez pedig, mondta Charlie, George Monck bíboros. Monck hivatásos katona volt, aki tulajdonképpen inkább I. Károly nemzedékéhez tartozott. Ő volt a köztársaságpárti csapatok vezére Skóciában, és igazságos ember hírében állt.
Monck nem zsákmányolt területeket sem a királypártiaktól, sem az egyháztól a polgárháború idején. Nem vett részt I. Károly meggyilkolásában, és nem volt szerepe az elítélésében sem. Ez nagyon fontos volt II. Károlynak, aki sosem tudta megbocsátani apja halálát. Ha Anglia képtelen talpra állni a polgárháborúból, gondolta Monck, akkor vissza kell állítani a királyságot.
- Veletek maradok tavaszig - mondta Charlie a húgának. - A király októberben annyira elkeseredett, hogy úgy döntött, a spanyoloktól kér segítséget. Sikerült lebeszélnünk a tervéről, s végül azt mondta, megvárja, mit lép Monck bíboros.
Húgára pillantott.
- Találkoztál a királyoddal idén, kishúgom?
- Persze - nevetett Autumn. - Eljött októberben, de nagyon szomorú volt. A bíboros és a királyné végül elválasztották a kis barátnőjétől, Marié Mancinitól. Úgy tűnik, Marié azt remélte, ki tudja játszani nagybátyja akaratát, és sikerül elvetetnie magát a királlyal. Lajos tényleg nagyon szerette, azt mesélte róla, hogy okos, értelmes és talpraesett lány. De azt is mondta, hogy néha borzasztó közönségesen viselkedik.
-Jövő nyárra tűzték ki a király esküvőjét - jegyezte meg Charlie.
- Tudom - felelte Autumn. - Lajos meghívott engem és a mamát is, de nem tudom, illik-e elmennünk.
- Ha meghívott, el kell mennetek - mondta Charlie. -Királyi parancsot nem utasíthatsz vissza.
- Szerintem a bíboros és Anna királyné ellenőrzi a vendéglistát, tehát nem hinném, hogy tényleg hivatalosak leszünk a ceremóniára - magyarázta Jasmine a lányának. -Azt sem lehet tudni, mikor látjuk újra Lajos királyt, ha nős ember lesz. Jövőre, alig néhány hónappal az esküvő után egész biztosan nem jön Chambord-ba. Én inkább azt várom nagyon, hogy hazamehessünk. Hogy találkozzunk Indiával, Henryvel és a gyerekeikkel. Olyan régóta távol vagyunk.
- És Patrick? - kérdezte Autumn az anyját. - És Glenkirk?
- Az összes gyermekemet látni akarom, de azt nem tudom, hogy vissza tudok-e térni Glenkirkbe.
Amint a hercegnő megjósolta, végül nem hívták meg őket a király esküvőjére. Az angol király, II. Károly 1660. május harmincadikán került vissza a trónra. Charlie az unokatestvérével tartott, tehát akkor már Angliában volt. Vártaj hogy anyja és húga is hazatérjenek. Autumn bölcsen kivárta a szüretet, majd elhagyta Chermont-t gyerekeivel és cselédeivel együtt.
- Mikor jön vissza, márkiné? - kérdezte Lafite az úrnőjét. - Mikor tér vissza a kis mademoiselle?
- Vissza fogok jönni - ígérte Autumn -, ahogy a lányaim is, Lafite, hiszen ők franciák, és Mademoiselle d'Oleron a birtok örököse. Mademoiselle de la Bois pedig Lajos király gyermeke. Visszajövünk.
A komornyik meghajolt.
- Türelmedenül várjuk a hazatérésüket, madame -mondta komolyan.

16. fejezet

Autumn bátyja otthonát, Queen's Malvernt nézte a dombról. Elhanyagolt és lepusztult volt az épület, benőtte a gyom. Az a szárny, amit a kerekfejűek felgyújtottak, csupán összeégett rom volt. Autumn lova, megállt, és a lány kinyúlt, hogy megfogja bátyja kezét.

- Te jó isten, Charlie, lehet ebben lakni? Nagyon rossz állapotban van. Még jó, hogy a mamát és a gyerekeket Wor-cesterben hagytuk.
- Ha most még nem is tökéletes, hamarosan az lesz -nyugtatta meg a bátyja. - Istennek hála, nem kell Károlytól pénzt kérnem a felújításra. Szegény Károly, ő maga is épp elég szegény, ráadásul a hívei is mind a nyakára járnak. Azt mondja, én vagyok az egyetlen, aki nem kért tőle semmit. Azt hiszem, az én dolgom sokkal könnyebb, mint az övé. Gyere, Autumn, nézzük meg, mi maradt az otthonomból.
Lelovagoltak a dombról a házhoz, leszálltak a nyeregből, és kikötötték a lovakat egy bokorhoz. Charlie egy hatalmas kulcsot húzott elő a zsebéből, behelyezte a bejárati ajtó régi vaszárjába, és elfordította. Meglepetésére egész köny-nyen forgott a kulcs a zárban.
- Valaki gondoskodott róla, hogy ne rozsdásodjon be -jegyezte meg a herceg.
Kinyílt az ajtó, és beléptek a hallba. Megdöbbenésükre a ház tiszta volt, a padló frissen felmosva, a szőnyegek kitisztítva, a faburkolatok kifényesítve. Szobáról szobára haladtak, az ablakokat fedő nehéz drapéria épp csak annyi fényt engedett a helyiségekbe, hogy szabadon mozoghassak. A herceg félrehúzta az egyik függönyt, és napfény öntötte el a szobát.
- Gondját viselték Queen's Malvernnek - jegyezte meg hangosan.
- És miért ne tettük volna? - szólalt meg egy hang a hátuk mögött.
Megfordultak. Egy férfit láttak, aki térdre hullott Charlie előtt, és megcsókolta a kezét.
- Isten hozta itthon, kedves herceg - köszöntötte Becket az urát. Könnyek csillogtak a szemében, és legördültek arcán ruhája fekete szövetére.
Charles Frederick Stuart, Lundy hercege lehajolt, és felemelte a férfit. Pillantásuk találkozott, és Charlie csak egyetlen szót mondott a hűséges cselédnek:
- Köszönöm!
Azután megrázta Becket kezét, és megveregette a hátát.
- Hogy tudtad ilyen jó állapotban tartani a házat, Becket? Nem ajándékozták oda a kerekfejűek valamelyik emberüknek?
- De igen, uram. Egy Dunstan nevezetű ügyeskedőnek, egy jelentéktelen kis lordnak. Ó, milyen boldogok voltak, hogy beköltözhettek! Azonnal a sajátjuknak akarták érezni a házat. Azzal kezdték, hogy levették Lord és Lady Marisco képét a folyosó faláról. Lady Dunstan elmondta nekem, hogy azt hallotta, a lord kalóz volt, és a lady sem volt különb... El se tudja, képzelni, uram, milyen szavakat használt. Nos, rögtön ezután különös dolgok kezdtek történni. Ajtók nyíltak és csukódtak, de senki nem állt mögöttük. Lord és Lady Dunstan dédszüleinek a képe, amelyet a Marisco pár helyére tettek, mindig leesett a falról, hiába erősítettük fel újra és újra. A kandallók füstölni kezdtek, pedig senki sem gyújtott bennük tüzet. A cselédek, akik Dunstanékkel érkeztek, megesküdtek rá, hogy egy sötét hajú, ragyogó kék szemű nő járkál a folyosókon. De a szilveszter éjszakáján történtek késztették őket végleg menekülésre. Lord Dunstan azt javasolta, koccintsanak Crom-well kormányzó egészségére. Nos, mielőtt még elhangzott volna a köszöntő, az úr és az úrnő pohara felszállt az asztalról, és a bor a fejükre ömlött!
Autumn-ból kirobbant a nevetés.
Becket elmosolyodott, és folytatta a történetet.
- Egy pillanatnyi döbbent csend után Lady Dunstan felugrott, és közölte a férjével, hogy egyetlen perccel sem hajlandó tovább a kastélyban maradni. Nyilvánvalóan kísértetek üldözik őket, és különben is túl régimódi az épület, nem tetszik neki, mondta. Akkor a festmény hatalmas robajjal a földre zuhant, és az úrnő sikoltozva rohant ki a szobából. A cselédje összecsomagolta a legszükségesebb holmikat, és egy órán belül elhagyta Queen's Malvernt. Másnapra mindketten távoztak, minden csomagjukkal és poggyászukkal együtt. Aztán senki sem jött ide. A feleségemmel bezártuk az épületet, és rendben tartottuk, hogy tisztán fogadhassa önt, amikor visszatér. Amint Dunstanék elmentek, azonnal visszaakasztottam a családi festményt a falra. Azóta nem esik le - zárta le a meséjét.
- Milyen gyorsan tudjátok rendbe hozni a házat, hogy beköltözhessünk, Becket? - kérdezte a herceg.
- Holnapra, uram - felelte a komornyik. - Visszahívom a cselédeket, akik még nem túl öregek a munkához, a többieket pedig a rokonaikkal pótolom. Mindannyian nagyon vártuk, hogy hazatérjen, uram. Visszajönnek a gyerekek is?

- Nem, még nem. Csak én, az anyám, a húgom, és Lady Autumn két kislánya. Ők most Worcesterben vannak, de még ma visszamegyünk hozzájuk, és együtt lovagolunk át ide holnap. A kertészek lássanak neki a kert rendbetételének, és mondja meg a kiöregedett cselédeknek is, hogy jöjjenek vissza, mert mindenki kap szállást és ellátást. Nem feledkezem meg senkiről, aki hűségesen szolgálta a családomat a nehéz időkben - mondta a herceg Becketnek.
A húgához fordult.
- Gyere, Autumn...
- Asszonyom... - szólalt meg a komornyik.
- Igen, Becket?
- Még nem is köszöntöttem itthon, pedig szívből örülök az érkezésének - mondta a férfi. - A férje is önnel tartott?
- Nem, Becket. Özvegy vagyok, Auriville márkinéja.
- Értem - felelte a komornyik, és meghajolt.
- Még valami - szólt a herceg. - Dunstanék visszajöttek egyszer is azután, hogy elmenekültek? A király azt ígérte,senkitől sem veszik el az otthonát, és nem tudnám elviselni, ha kikerülne a kezemből a családi birtok.
- Meghaltak, uram, amikor Worcesterből készültek elutazni. A kocsijuk elé fogott lovak megijedtek valamitől, és kirohantak a fogadó udvaráról, mielőtt még a kocsis felülhetett volna a bakra. Néhány mérfölddel távolabb borultak fel. Nem voltak gyerekeik, akik sirathatták volna őket. Senki sem tudta, honnan érkeztek, ezért a templom mellé temették őket. A cselédek eltűntek a poggyásszal, az egyház pedig a kocsiban talált holmikból és Lady Dunstan ékszereiből fizette ki a koporsót és a szertartást.
Charlie bólintott. Nagyon örült, hogy nem kell az unokatestvérének gondot okoznia azzal, hogy visszaigényli a birtokát.
- Holnap visszajövünk, Becket - mondta, majd a húgával ellovagoltak ^rcesterbe.
Másnap két kocsi és poggyászos szekerek gördültek le a hegyről Queen's Malvernbe. Kinyílt a ház ajtaja, és egy csapat fiatal libériás inas sietett elébük, hogy kinyissák a kocsit, leengedjék a lépcsőt, és kisegítsék az utasokat. Becket is odaszaladt, hogy üdvözölje őket. A legmelegebb öleléssel Adalit köszöntötte, a hercegné inasát. Kisegítette az idős férfit a kocsiból, és mosolyogva köszöntötte.
- Megkaphatom a régi szobámat, Becket? - kérdezte Autumn.
- Igen, asszonyom, a kislányai pedig közvetlenül ön mellett fognak lakni. A két szoba közt van egy összekötő ajtó - magyarázta Becket. - A hercegné is a régi lakosztályát kapja. Minden olyan lesz, mint régen - tette hozzá boldogan.
- Hiányzik a pónim - panaszkodott Madeline.
- Kapsz egy másikat - ígérte a nagybátyja.
- Beszélj angolul - szólt a kislányra Jasmine. - Most Angliában vagyunk, gyermekem. Te, is Margót.
- Haza akarok menni - szipogott Madeline, amint beléptek a házba. - Nem szeretem Angliát. Chermont-ba akarok menni.
Autumn megállt, felemelte idősebb gyermekét, és egy székre állította, hogy egyforma magasak legyenek.
- Haza fogunk menni Chermont-ba, Maddie, de n& most azonnal. Én skót vagyok, és a királyunk most kerülj vissza a trónjára. Charlie bácsikád a király unokatestvére.! Megtisztelve kellene érezned magad, hogy itt élhetsz, ebben a házban. Egy ideig Angliában maradunk. A családunk nagy része itt él. Talán még Skóciába is elutazunk, hogy; Margot-val láthassátok a kastélyt, ahol gyermekkoromban éltem. Ezt már egyszer elmagyaráztam neked, és nem mondom el újra. Itt van veled Marié, Margot-val pedig Giselle. Ne szomorítsd el a kishúgodat, Maddie, hiszen tudod jól, hogy mindenben utánoz téged. Ha boldogtalan vagy, ő is az lesz. Ettől pedig én is elszomorodom. A szobádban beszélhetsz franciául, de egyébként mindig angolul kell beszélned. Megértetted?
- Igen, mama - felelte a kislány, miközben anyja ismét letette a földre. - Találkozni fogok a királyoddal?
- Talán igen, ha nagyon jó leszel - mondta Autumn. A lányok dajkáihoz fordult.
- Elvárom, hogy mindketten e szerint neveljétek őket. És ne hagyjátok, hogy összehasonlítgassák Franciaországot és Angliát. Világos?
- Igen, madame - felelte kórusban a két dajka, majd meghajoltak.

Berendezkedtek Queen's Malvernben, de Charlie-nak el kellett mennie az udvarba, hogy a király mellett legyen. Autumn rádöbbent, hogy Angliában egyáltalán nincs vagyona. Nincs saját otthona. Nincs angol nemesi címe, csak francia.
Henry és a családja eljött hozzájuk látogatóba, és Autumn csodálkozva látta, mennyit öregedett a bátyja. Már túl volt az ötvenedik évén, és a három gyerekéből öt felnőtt. Unokaöccse, Henry már megnősült, ahogy unokahúga, Anne is férjhez ment. Akkor ismerte fel Autumn, hogy bár ő a legfiatalabb gyerek a családban, a következő, néhány hónap múlva esedékes születésnapja már a huszonkilencedik lesz.
Érezte, hogy már túltette magát Sebastian halálán. Megkönnyítette a helyzetét, hogy Franciaországban lehetett, Chermont-ban, és minden évben egy hónapot a királlyal töltött Chambord-ban. A férje öt évvel azelőtti halála óta most először merült fel benne a lehetőség, hogy újra férjhez menjen. De kinek kell majd? - töprengett magában. Ő nincs olyan helyzetben, mint Jasmine, akibe őrülten szerelmes volt James Leslie, és a világ végére is utána ment volna, hogy feleségül vegye. Ó egy külföldi nemes özvegye, akinek törvénytelen gyereke van a francia királytól. Mihez kezdjen?
Eltölthetett volna néhány hónapot azzal, hogy végiglátogatja a családot, de nem volt saját otthona sem Angliában, sem Skóciában. Visszamehetett volna Franciaországba, de Chermont a lánya tulajdona volt. Maddie már majdnem betöltötte a hetedik évét. Pillanatokon belül eladósorba kerül, gondolta Autumn. Chermont-ban nem volt özvegyi ház. Az lenne a sorsa, hogy a lánya kastélyában élje le az életét, megtűrt vendégként, akinek nincs hová mennie? És mi lesz Lajos királlyal? Ragaszkodik majd az októberi románcukhoz? Ez maradna az egyeden esélye a szerelmi gyönyörre? És mi lesz, ha Lajos nem tart többé igényt a szolgálataira? Autumn nagyon sivárnak látta a jövőjét. Talán az is jobb lenne, ha meghalna. Kinek hiányozna?
Charlie október közepén tért vissza az udvarból. Észrevette húgán a változást, és az anyjától kérdezte meg, mi történt.
- Fogalmam sincs róla - ismerte be Jasmine. - Kérdeztem tőle, de azt mondta, csak képzelődöm. Azt állítja, nincs semmi baja, de én tudom, hogy van. Talán te kideríthetnéd, mi bántja. Be kell vallanom, teljesen tanácstalan vagyok.
Lundy hercege sétálni hívta a húgát. A családi temetőhöz értek, ahol a család tagjai és hűséges cselédeik nyugodtak. Charlie leült egy márványpadra, amely dédszülei, Skye O'Malley és férje, Adam de Marisco sírja mellett állt. Megütögette a padot maga mellett, hellyel kínálva a lányt. Néhány percig szódanul ültek, majd Charlie megszólalt:
- Tagadhatod, ha akarod, de a mama is, és én is észrevettük, hogy valami bánt, Autumn. Mi a baj?
- Nincs semmim - felelte Autumn, és hangja szomorúan csengett. - Nincs otthonom. Nincs életem. Nincs semmim.
Kétségbeesetten sóhajtott.
- Chermont Maddie-é, nem az enyém. Azt sem tudoraáj vissza akarok-e menni Franciaországba, bár a lányaimnak! mindenképp haza kell térniük egyszer. Mindenkinek van otthona, Charlie, csak nekem nincs. Olyan egyedül vagyokr
Charlie nem tudta, nevessen-e vagy sírjon húga szavai hallatán. Bár értette, miért olyan kétségbeesett, Autumn valójában nagyon szerencsés nő volt. Mikor Sebastian meghalt, hirtelen rászakadt az egész chermont-i birtok felelőssége, nem is beszélve árván maradt kislányáról. Aztán jött a francia király, aki a szeretőjévé tette, és gyerekkel ajándékozta meg. Öt éve nem volt ideje a lánynak arra, hogy férje halálát feldolgozza magában, és tisztázza a helyzetét.
Bár mellette volt az anyjuk, hogy vigasztalja és segítse, Charlie csak most látta, mennyire megviselték a történtek a kishúgát. Nővére, India kalandvágyó volt és önfejű, Fortune pedig racionális és határozott. Autumn nem gyűjtött életében annyi tapasztalatot, hogy rátalálhatott volna önmagára, de Charlie bizton állíthatta, hogy húga erős lány. Itt, a szülőföldjén, a lány szíve megtelt búskomorsággal. Ha itt marad Queen's Malvernben, nem tud majd továbblépni.
- Eljössz velem az udvarba - jelentette ki a herceg.
- Tessék? - Autumn azt hitte, rosszul hall.
- Eljössz velem az udvarba - ismételte Charlie.

- De a gyerekek... - ellenkezett a lány.
- Itt van a mama, Marié, Giselle, és egy halom cseléd, aki gondoskodik róluk, kényezteti és szeretgeti őket. Neked társaságra és levegőváltozásra van szükséged, és Károly udvara nyújtja erre a legjobb lehetőséget. Ráadásul, drága márkiné, még sosem voltál az udvarban. Mindjárt itt a huszonkilencedik születésnapod, és még sosem voltál az udvarban!
- Nem is volt udvar - jelentette ki a lány.
- De most már van - felelte Charlie, és felállt a padról, magával húzva húgát is. Megfogta a kezét, és körbetáncolt vele. - Én most ünnepeltem a negyvennyolcadik születésnapomat, kishúgom, és jól emlékszem a nagyapám, Jakab király, és a bácsikám, I. Károly udvarára. Nevetés volt ott,zene, jelmezbál és tánc. Mindenki gyönyörű ruhákat viselt, fény és pompa vett körül. Aztán jöttek azok az átkozott mosolytalan puritánok Cromwell-lel, és az egész tovatűnt. Hát, most újrakezdődik minden. Elviszlek magammal, és bemutatlak a királynak meg a legfontosabb nemeseknek. Talán még férjet is találsz magadnak, nem igaz? - ugratta Charlie, majd a padra rogyott elgyengülve a nagy lelkesedéstől.
Autumn nevetve ugrott az ölébe. Már régóta nem szórakozott ilyen jól, és rég nem érezte ilyen könnyűnek magát.
- Igen, veled kell mennem az udvarba, Charlie. Mindig is szerettem volna megnézni, bár a szívem mélyén tudtam, hogy csak egy vidéki kisegér vagyok. Nem vagyok olyan, mint ő volt - mutatott Lady Marisco sírjára.
- Senki sem olyan, mint ő - felelte Charlie halkan.
- Emlékszel rá? - kérdezte Autumn. - Emlékezned kell. Hány éves voltál, amikor meghalt?
- Tizenhárom - mondta a herceg. - Ő is egyetértene azzal, hogy az udvarba menj. A dédnagyanyánk egy percig sem tudott egy helyben ülni. Mindig indult valahová, új kalandokat keresett, egyre tovább merészkedett, hogy lássa, mit hoz a holnap.
- Mikor indulunk? - kérdezte a lány.
- Mennyi időbe telik, míg a cselédeid összecsomagolják a gyönyörű francia ruháidat? - kérdezte a herceg mosolyogva.
- Fogalmam sincs. Nem tudom, mire lesz szükségem. És hol szállunk meg Londonban?
- Van egy lakosztályom a Whitehallban. Ott is lakhatsz, vagy ha jobban tetszik, akkor a mama házában, Green-woodban.
- Azt hiszem, otthonosabban érezném magam Green-woodban, mint a palotában - jegyezte meg Autumn félénken, aztán felállt. - Gyere, bátyus. Kérdezzük meg a mamát, mit kell vinnem az udvarba, és mennyi időbe telik mindent összecsomagolni.
Jasmine boldogan látta, hogy fiának sikerült kirángatnia húgát a kétségbeeséséből. Amikor megtudta, mi bántotta a lányt, teljesen egyetértett a fia döntésével. Megmondta két öreg cselédjének, Toramallinak és Rohanának, hogy Lady Autumn az udvarba megy, mire a két nő azonnal nekilátott, hogy megtanítsa Lilynek és Orane-nek, mit kell összekészíteniük, és hogyan csomagoljanak. Adalival előhozatta az ékszeres dobozát, és Autumn-mal együtt kiválogatták, mely darabokat viselje a lány.
- Ó, add kölcsön a rubinokat! - kérlelte Autumn. - Mindig annyira tetszettek a rubinjaid!
- A nyakláncot és a fülbevalókat Káli könnyeinek nevezik - magyarázta az anyja. - Megkaphatod őket, drágám. Fortune-nek smaragdokat adtam, bár az Újvilágban aligha hiszem, hogy nagy hasznát veszi. India zafírokat kapott. Gyönyörű zafírjaim voltak, igaz, Adali?
- Igen, hercegnőm - bólintott az öreg cseléd -, gyönyörűek.
- De semmi sem hasonlítható Kasmír Csillagaihoz -mondta a hercegnő. Kezébe vett egy lila bársonycsomagocskát, és odaadta a lányának. - A rubinjaid, kicsim. Leld bennük örömödet. Én mindig nagyon kedveltem az ékszereimet. Nos, még mit szeretnél? - Tovább keresgélt a láncok között, és Autumn elbűvölve figyelte.
Egy hét múlva Autumn holmija készen állt az utazásra. Lányai már szépen megszokták új környezetüket. Egy cseppet sem sajnálták, hogy anyjuk elutazik, különösen miután a nagymamájuk megígérte, hogy nagyszerűen eltöltik majd együtt az időt.

Néhány napos utazás után érkeztek meg Londonba. Nagy szerencséjük volt az időjárással, mert sütött a nap, és az utak szárazak voltak. Ha esik az eső, a kocsi nagyon nehezen haladt volna. Járművük megérkezett Jasmine londoni házához, Greenwoodhoz. A kapus előrelépett, és meghajolt.
- Nem mondták, hogy vendégeket várunk - mondta udvariasan.
- Én Glenkirk özvegy hercegnőjének a fia vagyok, Lundy hercege, és a kocsiban a húgom ül, Auriville márkinéja. A húgom egy darabig itt marad, ellátogat az udvarba -mondta Charlie, és várta, hogy kinyissák a kaput.
A kapus kényelmetlenül feszengett.
- Sajnálom, uram, de Greenwoodot lefoglalta a kormányzóság. Most Garwood hercegének a tulajdona, aki jelenleg itthon tartózkodik.
- A pokolba - mérgelődött Charlie.
A kocsi ablaka kinyílt, és Autumn hajolt ki rajta.
- Mi a gond? - kérdezte a bátyját.
- Greenwoodot lefoglalta Cromwell - magyarázta Charlie. - Nem is tudtunk róla.
Egy pillanatig gondolkodott, majd a kapushoz fordult.
- Lynmouth grófja még mindig a szomszédban lakik?
- Ó, igen, uram, ezt véletlenül tudom, mert a herceg és a gróf nagyon jó barátok. Szinte minden reggel együtt lovagolnak.
- Semmi gond, Autumn, akkor odamegyünk. Ők a rokonaink, és biztosan szívesen látnak. - Odadobott egy pénzérmét a kapusnak, és megköszönte az udvarias segítséget.
- Találkoztam már velük? - kérdezte Autumn, miközben a kocsi továbbhaladt a következő villa felé.
Bátyja nemet intett a fejével.
- Lundy hercege érkezett Lynmouth grófjához - mondta a kocsis a kapusnak, és a kapu kinyílt előttük.
Behajtottak az udvarra, és a lovak végül egy hatalmas ház előtt álltak meg. Libériás inasok siettek elő. A herceg leszállt a nyeregből, és kisegítette húgát a hintóból. Autumn eligazította a szoknyáját, majd követte bátyját a márványlépcsőkön, fel az épületbe. Egy komornyik érkezett a fogadásukra, akit a fontoskodás szellője lebegett körül. Meghajolt Charles Frederick Stuart előtt, mert azonnal látta rajta, hogy fontos emberrel áll szemben.
- Uram? - mondta kérdő hangsúllyal.
- Lundy hercege vagyok - közölte Charlie halkan. - Szeretnék találkozni Lynmouth grófjával.
- Az uraság pihen, mert este jelmezbálra hivatalos a Whitehallba. Azt a parancsot kaptam, hogy senki ne zavarja.
- Talán nem fejeztem ki magam elég világosan - mondta Charlie olyan halkan, hogy a komornyiknak előre kellett hajolnia, hogy megértse. - Charles Frederick Stuart vagyok, a király hőn szeretett unokatestvére. Ez a hölgy a húgom, Auriville márkinéja. Több napot utaztunk, és az anyám hazához érve megtudtuk, hogy azt Cromwell egyik hívei lefoglalta.
Charlie egyre hangosabban beszélt.
- Szeretném látni az unokatestvéremet, Lynmouth grófját. Mi a neved?
- Betts, szolgálatára - felelte a komornyik nyugtalanul.
- Szeretném látni az unokatestvéremet, Betts! Most azonnal! - kiáltotta a herceg.
- Igen, uram, szolgálatára, azonnal - mondta a komornyik, és hátrálni kezdett, igyekezetében majdnem hasra esett saját lábában. - Bevezetem önöket a gróf könyvtárszobájába, kérem, várakozzanak ott, amíg bejelentem az érkezésüket.
Betts szinte futott előttük, feltépett egy ajtót, és egy könyvekkel megrakott szobába vezette őket. Tűz égett a kandallóban, és a komornyik egy ezüsttálcát vett elő, rajta kancsóval és kristálypoharakkal.
- Tölthetek, uram? - kérdezte a herceget.
- Azt hiszem, magam is boldogulok, Betts - felelte Charlie immár kedvesebb hangon. Még el is mosolyodott.
-Azonnal szólok az uraságnak - ígérte Betts, és kisietett.
- Még sosem láttalak ilyennek, Charlie - mondta Autumn a bátyjának.

- A komornyikok mindig túl nagy buzgalommal védelmezik az uraságot - magyarázta Charlie. - Sose hagyd, hogy tiszteletlenül beszéljenek veled!
Megtöltött két kristálypoharat borral, és az egyiket a húga felé nyújtotta.
- A londoni cselédek, különösen azok, akik a király szolgálatában állnak, hajlamosak a nagyképűségre és a túlzásokra. Sose engedd, hogy lekezelően beszéljenek veled, húgom.
Autumn bólintott, és egymás mellett ülve várták, hogy megérkezzen a gróf.
- Ki ez az unokatestvérünk? - kérdezte a bátyját.
- A dédnagyanyánk, Madame Skye harmadik fiától származik, aki Geoffrey Southwoodtól született, Lynmouth grófjától. Az a fiú volt Robin bácsikánk. Nem tudom, ki a jelenlegi gróf, de mindenképpen a rokonunk. Robin bácsi egy évvel az öreg király előtt halt meg. Legidősebb fia, aki szintén Geoffrey volt, a királyért való harcban halt meg Nasbynél, 1645-ben. Tudom, hogy neki is volt egy fia, és hogy annak is vannak gyerekei.
Kinyílt a könyvtárszoba ajtaja, és egy jóképű, aranyszőke hajú, zöld szemű fiatalember sietett be rajta kíváncsi arccal.
- John Southwood vagyok, Lynmouth grófja - mondta.
- Látni akartak. Betts azt mondja, önök az unokatestvéreim.
- Charles Frederick Stuart vagyok, Lundy hercege, uram. A dédnagyanyánk feleségül ment... - Egy pillanatra elhallgatott, hogy végiggondolja, miként magyarázza el mindazt, ami a fejében járt. - A dédnagyanyánk volt a második felesége Geoffrey Southwoodnak, Lynmouth grófjának.
- Az lehetetlen! - mondta John Southwood. - A nagyanyámat Pénelopénak hívták, és a nagyapámnak nem volt második felesége.
- Nem annak a Geoffrey Southwoodnak volt a felesége
- magyarázta Charlie -, hanem annak, akit angyali grófnak hívtak, és Erzsébet királynő idejében élt.
- Szent isten! - kiáltott a gróf. - Ő az én ükapám volt! Azzal nekilátott, hogy elmagyarázza nekik a dolgot.
- Robin Southwood és a felesége, Angel voltak a dédszüleim. A nagyapám volt a legidősebb fiuk. Geoffrey-nak hívták, és az unokahúgát vette feleségül, Pénelopé Blakeleyt. Az ő legidősebb fiuk volt Róbert, az apám, az anyám pedig Lady Daphne Rogers. Az apám és a legidősebb bátyám, Geoffrey Worcester mellett estek el. Akkoriban én tizenhét éves voltam. Anyámmal itt éltünk Lyn-mouthban. Nem avatkoztunk a politikába, vártuk, hogy a király visszakerüljön a trónra. Most önök magyarázzák el, milyen rokoni kapcsolatban állunk.
- A dédnagyanyám Skye O'Malley volt. Az ő legfiatalabb lánya, Velvet szülte az anyámat, Jasmine-t, az apám pedig Stuart Henrik herceg volt. A hölgy a legfiatalabb húgom, Auriville márkinéja, született Lady Autumn Leslie. Ő Glen-kirk hercegének a lánya, aki anyám utolsó férje volt, és Dunbarnél halt meg, szintén a király védelmében.
A fiatal gróf bólintott, majd mosolyogva így szólt:
- Miben lehetek a szolgálatukra, kedves rokonok?
- Úgy tűnik, Greenwoodot, amely anyám tulajdona volt, lefoglalta a kormányzóság. A húgom most tért vissza Franciaországból. Özvegy, és szerettem volna bemutatni az udvarnál. Most viszont nem tudja, hol hajthatná álomra csinos fejecskéjét. Arra gondoltam, ön biztosan megengedi, hogy itt szálljon meg, uram. A lakosztályom a Whitehall-ban nem elég tágas kettőnknek.
- Lakosztálya van a Whitehallban? - ámult el a gróf.
- A király első unokatestvére vagyok - felelte Charlie, és legyintett. - Mindig van szállásom a király mellett.
John Southwoodra mosolygott.
- Nos, a húgom...?
- Természetesen itt maradhat, kedves Autumn - felelte a gróf.
Hú, ha ezt elmondja a barátainak, elsárgulnak az irigységtől, gondolta. Szemügyre vette a lányt, és elakadt a lélegzete. Autumn gyönyörű volt, bár egy kicsit sápadtnak tűnt. A gróf megfogta a csengőt, és megrázta. Betts azonnal megjelent. Valószínűleg hallgatózott a kulcslyukon.
- Igen, uram? - kérdezte szolgálatkészen.
- Nyittasd ki azonnal a rózsaszín lakosztályt a hölgynek. - Autumn felé fordult. - Érkeztek önnel cselédek?

- A két szobalányom, Lily és Orane - felelte Autumn halkan. - Nagyon köszönöm, John. Idegen vagyok az ön számára, mégis megnyitja előttem az otthonát. Igazán kedves.
- Szeretne eljönni velem a Whitehallba ma este? - kérdezte a gróf. - Jelmezbál lesz a király szórakoztatására. A szeretője, Lady Palmer gyermeket vár, és visszavonult az udvartól. Nem mintha nem akarna visszatérni. Vissza fog jönni. Barbara Palmer rendkívül nagyravágyó nő.
- Megbocsátja, ha nem megyek? - kérdezte Autumn. -Napokig utaztunk, és nagyon kimerültem. Semmi másra nem vágyom, csak egy forró fürdőre, egy könnyű vacsorára és egy ágyra.
- Azonnal gondoskodom róla, asszonyom - szólt Betts, és elsietett.
- Én önnel tartok - mondta Charlie. - Tudatni akarom a királlyal, hogy visszajöttem, és beszélni akarok vele Green-woodról is.
- Nem sokat fog elérni - felelte a gróf. - A király megígérte, hogy egyelőre nem igényel vissza birtokot a kormányzóságtól. Nem tehet kivételt.
- Greenwood sosem volt királyi tulajdon - szólt közbe Autumn. - Madame Skye vette, amikor visszatért Algériából. A mama nagyon dühös lesz, ha megtudja, hogy elvették tőle.
- Cromwell lefoglalta azoknak a birtokát, akiket az ellenségeinek vélt - mondta a gróf.
- Hogy lehetett volna a mama az ellensége? Nem foglalt állást, és elhagyta az országot - ellenkezett Autumn.
- A mama nem támogatta nyíltan Cromwellt, és ő az anyja Stuart Henrik egyetlen fiának - magyarázta Charlie. - Beszélni fogok a királlyal, de azt hiszem, Greenwoodról le kell mondanunk. A mamának úgysem volt rá szüksége, és a családnak vannak még házai Londonban, ahol megszállhatunk, ha nagy ritkán a fővárosba jövünk.
- Nem ez a lényeg! - kiáltotta Autumn dühösen. - A királynak kárpótolnia kell a mamát a veszteségért. Ne felejtsd el, hogy a papa Dunbarnél esett el a Stuartok védelmében. És kicsoda Garwood hercege? Cromwell híve volt, mégis hagyják, hogy olyan házban éljen, amely valaki másé?
- A király kettős ügynöke volt a polgárháború alatt, és utána is - felelte a gróf. - Azt mondják, ő leplezte le a titkos szövetség árulóit.
- Ő volt az? - kérdezte Charlie. - Szeretném megrázni a kezét, mert megtalálta azt a szemét Sir Richárd Willyst. Hogy csinálta? Nagyon veszélyes feladat lehetett.
- Felvette halott unokabátyja személyazonosságát, akivel együtt nőtt fel. A két fiú elválaszthatadan volt, és rendkívül hasonlítottak egymásra. Az unokafivére megbetegedett, és meghalt, nem sokkal a háború kitörése előtt. Akkoriban minden nagyon zavaros volt. A papírok, ha voltak egyáltalán, elvesztek. A hercegnek sikerült felvennie unokafivére személyazonosságát. Mindenki úgy tudta, hogy a herceg elhagyta Angliát a Stuartokkal együtt. A cselédei hűségesek voltak hozzá, a titok rejtve maradt az elmúlt kilenc évben.
A király nyilvánosan dicsérte meg a herceget hűségéért és bátorságáért.
- Ez még mindig nem változtat a tényen, hogy Green-wood az anyám tulajdona, és Madame Skye ajándékozta neki - ismételte Autumn makacsul.
- Drágám, ne bosszankodj ezen - nyugtatta meg a bátyja. - Fáradt vagy és nem látod tisztán a dolgokat. Fogalmad sincs, milyen szörnyűségeken ment keresztül a király az elmúlt kilenc évben. Ő olyan ember, aki nem feledkezik meg azokról, akik hűségesek hozzá, Autumn.
Kinyílt a könyvtárszoba ajtaja. Lily sietett be, és meghajolt.
- Azért jöttem, hogy felkísérjem, asszonyom. Elkészült a mosdóvíz, és a szakács azt mondja, a fürdő után felküldi a vacsorát.
- Menj, és pihenj, kishúgom - mondta Charlie, és megcsókolta Autumn homlokát.
Autumn felsóhajtott, aztán meghajolt Lynmouth grófja előtt.
- Még egyszer nagyon köszönöm a szíves vendéglátást.
- Szólíts Johnnie-nak - felelte a gróf, és elmosolyodott. - Mindenki így hív. Ne hagyd, hogy Betts szemtelenkedjen. Jobban hallgat az erőszakos emberekre, úgyhogy ne légy túl kedves hozzá.
Autumn is elmosolyodott, majd Lily kíséretében elhagyta a könyvtárszobát.
Amikor becsukódott mögötte az ajtó, Charlie megkérdezte:
- Menjünk most a Whitehallba, Johnnie? Szólíts csak Charlie-nak, ahogy a barátaim.

A két férfi együtt távozott, de előtte a fiatal gróf utasításokat adott Autumn kocsijával és a lovakkal kapcsolatban, és azt is megparancsolta, hogy bánjanak jól a lány cselédeivel.
- Minden úgy lesz, ahogy akarja, uram - felelte Betts, és mélyen meghajolt. - A herceg úrnak is előkészíttessek egy lakosztályt?
- A hercegnek a Whitehallban van lakosztálya - felelte a gróf könnyedén.
Majdnem elnevette magát a komornyik arckifejezése láttán, de végül sikerült visszafojtania a jókedvét. Charlie-val nyeregbe pattantak, és ellovagoltak.
- Nincs hajója? - kérdezte a herceg unokafivérét kíváncsian, hiszen a gróf háza éppen a folyó partján állt.
- Túl drága a fenntartása - felelte Johnnie. - Jobban szeretek lovagolni, és a parton mindig vannak révészek.
Autumn szobája ablakából figyelte őket. Biztosan jó mulatság lett volna elmenni az udvarba, gondolta, de aznap este nem volt a legjobb formájában. El sem tudta képzelni, honnan van a bátyjának ennyi energiája. Arra gondolt, biztosan az életvitele teszi, az, hogy már gyermekkora óta bejáratos az udvarba. Úgy tűnt, mintha Charlie-nak egyáltalán nem lenne szüksége alvásra. Autumn elfordult az ablaktól, és belépett a hálószobába, amely a folyóra nézett. Eszébe jutott a történet, hogyan érkezett meg ide anyja Indiából, amikor először jött. Próbálta elképzelni Jasmine-t, ahogy áthalad a szomszédos ház zöld gyepén, és Madame Skye karjaiba fut. Olyan régi története van Green-woodnak! Vissza kell szereznie valahogy!
A Whitehallban Lundy hercege azonnal a király elé sietett, hogy tiszteletét tegye. Letérdelt II. Károly előtt, és kezet csókolt.
- Megyek, és kicsit rendbe hozom magam, felség, de előbb önhöz akartam sietni.
- Állj fel, Charlie - mondta a király. - Minden alkalommal, amikor letérdelsz előttem, arra gondolok, ki volt az apád. Ha feleségül vette volna az anyádat, most én térdelnék előtted. Biztosan emlékszel George Villiers-re, ez pedig Gábriel Bainbridge, Garwood hercege. Tudom, hogy még nem találkoztatok, pedig már éppen ideje. Várta, hogy visszatérj az udvarba, mert beszélni akar veled.
Lundy hercege felemelkedett.
- A mama házáról, Greenwoodról? - kérdezte. - Figyelmeztetnem kell, uram, hogy özvegy húgomat is magammal hoztam Londonba, aki nagyon elkeseredett Greenwood elvesztésének hallatán.
- Elhoztad a húgodat az udvarba? - kérdezte a király nagy érdeklődéssel. - Ő is olyan gyönyörű, mint minden nő a családodban? Hol van most?
- Az unokatestvérem, Johnnie házában szállt meg, a szomszédban. Nagyon kimerült, felség - magyarázta Lundy hercege apró mosollyal. - Kifárasztotta a többnapos utazás Queen's Malvernből.
- Azt mondod, özvegy? - érdeklődött tovább a király.
- Igen. Bess meggyilkolása után a mama elvitte franciaországi kastélyába. Hozzáment egy francia nemeshez, aki öt évvel ezelőtt váratlanul meghalt, magára hagyva Autumn-ot egy kicsi lánnyal. Amikor felséged visszatérhetett a trónra, az anyám és a húgom hazajött Angliába. Autumn kissé el van keseredve, ezért úgy gondoltam, talán felvidítja, ha ellátogat az udvarba. Még sosem járt itt, hiszen mire eléggé felnőtt ahhoz, hogy eljöjjön, már nem volt udvar.
- A mamád meglepte az apádat egy utolsó gyerekkel, nem sokkal a születésem után, és Skóciában nevelték fel, a glenkirki birtokon, ugye? - gondolkodott hangosan a király.
- Hihetetlen, hogy milyen apróságokra emlékszik felséged - csodálkozott Charlie.
- Ha kipihente magát, hozd el az udvarba, Charlie. De most beszélned kell Gábriellel. Fontos, hogy túlessetek rajta. Menjetek, és keressetek egy nyugodt helyet. Ne feledkezzetek meg róla, hogy a családom tagjai vagytok, és én vagyok a király.
Charlie nem igazán értette a király utolsó szavait, de elindult Garwood hercegével, hogy keressenek egy csendes sarkot. Egy elhagyatott részen furcsán hallgatva álltak egy pillanatig. Aztán Gábriel Bainbridge beszélni kezdett.
- Nem tudom, uram, mennyit tud rólam - kezdte.
- Tudom, hogy a király kettős ügynöke volt - felelte Charlie -, és hogy az ön érdeme Sir Richárd Willys leleplezése. Engedje meg, hogy megrázzam érte a kezét! - És már nyújtotta is a sajátját.

- Talán másképp fog érezni, ha végighallgatja a mondanivalómat. Csak akkor nyújtom én is a kezem - mondta Garwood hercege komoly tekintettel Charlie-nak. – Tud róla, hogy felvettem elhunyt unokafivérem személyazonosságát?
- Igen - mondta Charlie. - A cselédei dicséretet érdemelnek, mert nem fedték fel a titkot.
Gábriel Bainbridge arcán mosoly suhant át.
- Nagyon jó emberek - mondta halkan. - Az ő segítségük nélkül nem tudtam volna végigcsinálni.
Nagyon jóképű férfi volt a herceg, sötétszőke hajjal és mélykék szemekkel. Lundy hercege úgy számolta, hogy talán negyvenéves lehet.
- A felesége biztosan büszke önre - jegyezte meg.
- Sosem nősültem meg - felelte Gábriel Bainbridge. -Mire elég idős lettem ahhoz, hogy foglalkozzam a gondolattal, megkezdődött a polgárháború, és minden fiatal hölgy elmenekült, vagy behódolt a puritán ostobaságnak.
- Megértem - bólintott Charlie. - A húgom is ezért hagyta el Angliát. A mama azt mondta, itt nincs megfelelő társasági élet ahhoz, hogy egy fiatal hercegkisasszony megismerjen egy fiatal nemesembert.
- Eltértünk a tárgytól - figyelmeztette Garwood hercege. - Meg kell nyílnom ön előtt, uram, és a bocsánatát kell kérnem.
- Még sosem találkoztunk - csodálkozott Charlie.
- Mint mondtam, a háború alatt az unokafivérem személyazonosságát vettem fel, Sir Simon Batesét - szólt Gabriel Bainbridge, és megfeszült a teste. Arra számított, hogy Charlie Stuart az arcába vág. Nem hibáztatta volna érte.
- Szent isten! - kiáltott fel Lundy hercege. Megdöbbent a vallomás hallatán, és azt találgatta, vajon a király mióta tudja az igazságot. Egy pillanatra elakadt a szava. Ez a férfi vezette azokat a katonákat, akik megölték Besst!
- Nem kellett volna megtörténnie - folytatta Gábriel Bainbridge. - Ha én léptem volna be először a házba, nem történt volna meg a baleset.
- És miért nem tette? - kérdezte Charlie halkan. - Miért nem ment elöl?
- Nem tudom - felelte Garwood hercege megtörten. -Elküldtek, hogy szerezzek annyi lovat, amennyit tudok, és élelmet a csapatoknak. A katonák, akik aznap velem tartottak, nem az én embereim voltak. Olyan csapatot adtak alám, amelynek nagy részét bűnözők és nincstelen gazemberek alkották. Nem bíztam bennük, ezért magam mentem ellenőrizni az istállót. Akkor hallottam meg a lövést. A katonáimnak megtiltottam, hogy bemenjenek a házba.
- Sir Simon Batesnek rettenetes híre volt - jegyezte meg Charlie. - Azt beszélték, kivégezte Sir Gerald Croft családját Oxfordban.
- Sir Gerald Croft nem létezett. Sir Simon Bates rossz hírét Cromwell emberei keltették, hogy félelmet gerjesszenek - magyarázta Gábriel Bainbridge. - Ugyanezt tették a többi tiszttel is. Amikor az emberek meghallották, hogy közeledünk, félelmükben inkább együttműködtek velünk. El kell ismernem, nem volt rossz taktika.
- Értem - mormolta Charlie.
- A feleségének nem kellett volna meghalnia, ahogy a cselédjének sem, uram. Ha az a fiatal lány nem lövi le a katonát, megtettem volna én magam. Jézusom, milyen bátor lány volt!
- A húgom, Autumn - szólt Charlie.
- Igen! Igen! Ez volt a neve, Lady Autumn Leslie - lelkesedett Garwood hercege, de aztán gyorsan elkomolyodott megint. - Uram, könyörgöm, bocsásson meg nekem! Tudom, hogy a bűntudatom és a fájdalmam nem kelti életre a hercegnét, de ha visszamehetnénk az időben, vállalnám a halált helyette, igen! Nem lett volna szabad megtörténnie!
Szemében könnyek jelentek meg, és végigcsorogtak szép arcán. Hirtelen letérdelt Charlie előtt, és lehajtotta a fejét.
Lundy hercege azt hitte, már túltette magát a felesége erőszakos halála miatt érzett fájdalmán. Most, amikor előtte állt az az ember, aki felelős volt Bess haláláért, rá kellett döbbennie, hogy még nem zárta le teljesen a múltat. Lenézett Gábriel Bainbridge-re, és nagyot sóhajtott. A pokolba Cromwell-lel és az ostoba

kerekfejűekkel, jutottak eszébe kishúga sokat emlegetett szavai. Megint felsóhajtott. Bess nincs többé, és már semmi sem hozhatja vissza. Az előtte térdeplő férfi nem felelős Olivér Cromwell és hívei tetteiért. Nem felelős a polgárháborúért és a kormányzóság éveiért sem. Nem felelős I. Károly meggyilkolásáért. A maga módján segítette a Stuartokat, és az életét kockáztatta a veszélyes játékban. Ha elkapták volna, azonnal felakasztják. De nem kapták el, és leleplezte mindazokat, akik megakadályozták, hogy Károly visszakerüljön Anglia trónjára. Tudta, mit mondana, és mit tenne Bess ebben a helyzetben. Érzékeny, kedves nő volt, tele szeretettel.
- Megbocsátok, Gábriel Bainbridge - mondta halkan Charlie Stuart, és felhúzta a férfit. - Most pedig, uram, rázza meg a kezem!
- Köszönöm, uram - felelte Garwood hercege.
Erősen megszorította Charlie kezét. Pillantásuk találkozott, és Garwood hercege látta a megbocsátást Charlie szemében.
- Köszönöm - ismételte meg.
- Mikor Autumn-mal találkozott - szólt Charlie -, ugyanígy nézett ki, mint most, Gábriel Bainbridge?
- Nem. A hajam a kerekfejűek divatja szerint fésültem, és egyszerű ruhát viseltem. Azt mondták, olyan papos volt a külsőm.
- Akkor ne említse a húgomnak, ki maga - kérte Charlie halkan. - Autumn-nak az is épp elég lesz, hogy találkoznia kell azzal az emberrel, aki elvette tőle Greenwoodot. Ha megtudja, hogy ön személyesítette meg Sir Simon Batest, megjósolni sem lehet, mire ragadtatja magát. Beszélek erről az unokatestvéremmel, a királlyal is. Most pedig jöjjön, nyugtassuk meg, hogy nem folyt vér közöttünk. Tudom, hogy nagyon nehéz lehetett mindenkinek, aki Angliában töltötte az elmúlt néhány évet, de biztos vagyok benne, hogy a király szenvedett a legtöbbet mindannyiunk között. Nem szeretnék még több fájdalmat okozni neki.
- Rendben - felelte Garwood hercege -, és egyetértek a húgával kapcsolatban is. Akkoriban is nagyon heves természetű volt. Gondolom, nem sokat változott, igaz?
Charles Frederick Stuart hangosan felnevetett.
- Autumn ma sem kevésbé heves természetű. Jobban teszi, ha új alapokra helyezi a kapcsolatát vele. Nem hinném, hogy bármikor is fel kellene fednünk előtte az igazságot.
- Megbeszéltétek? - kérdezte a király, amikor visszatért elé a két férfi.
- Igen - nyugtatta meg Charlie.
- Kitűnő! Akkor hát hozd el a húgodat holnap az udvarba, hogy személyesen is üdvözölhessük hazatérése alkalmából - mondta a király, és érdeklődés csillant a szemében.
„Szent isten - gondolta magában Charlie. - Talán hibáztam, amikor Autumn-ot az udvarba hoztam?" De aztán eszébe jutott, hogy húga hamarosan a huszonkilencedik születésnapját ünnepli. Tapasztalt nő már, egy férjjel és egy királyi szeretővel a háta mögött. Autumn biztosan tud vigyázni magára. Szüksége is lesz rá.

17. fejezet

A Whitehall volt a király kedvenc palotája. Eleinte York érsekének rezidenciájául szolgált a jellegtelen kétemeletes épület a Westminster negyedben. Aztán VIII. Henrik érseke, Thomas Wolsey csodálatos palotává alakíttatta a házat, úgy megnagyobbíttatta és kidíszítette, hogy még a király is megirigyelte. Wolsey immár bíborosként nézeteltérésbe került Henrik királlyal, mikor az válni akart Aragóniái Katalintól. Mivel a király rezidenciája, a Westminster-palota néhány évvel korábban porig égett, Wolsey a karrierjét és az életét féltve felajánlotta őfelségének a York-palotát, amelyet attól kezdve Whitehallnak neveztek.
Wolsey saját palotája a Temze és a Charing Crosshoz vezető utca között helyezkedett el, tehát közvetlenül a Westminster mellett. VIII. Henrik nagyobb palotát akart, tehát több helyre volt szüksége, de a piacot nem zárhatta be. Ezért megvásárolt egy jókora darabot a Wolsey palotája körüli útból, leromboltatta az épületet, és újat építtetett helyette. A palota végül egészen zavaros külsőt mutatott; mindenütt galériák, folyosók és kiszögellések húzódtak, az építészek rémálmává vált, belül viszont gyönyörű volt.
A Whitehallban minden megvolt, amit csak a király kívánhatott: kertek, teniszpályák, tollaslabdapályák. A palotának három kapuja volt, egy a folyóra nézett, kettő pedig az utcára. I. Károly a meggyilkolása előtt

megbízta John Webbet, hogy készítsen terveket az épület felújítására. A szerencsétlen király sosem tudta megvalósítani a terveket, fiának pedig nem volt hozzá elég pénze. A belső pompa azonban így is kárpótolta a külső csúfságáért, a faragott kőburkolatok, az aranyozott díszítések, a festett mennyezetek, a különleges faliszőnyegek, a pazar bútorok mind megannyi művészeti alkotás voltak.
Autumn kocsija befutott az udvarra, és a lány bátyja karján lépett le a kövezetre. Idegesen igazította meg a szoknyáját, kapucnija hátracsúszott összefogott hajára.
- Hogy nézek ki? - kérdezte Charlie-t.
- Még szebb vagy, mint amikor elhagytuk a házat - felelte a férfi vigyorogva. - Az isten szerelmére, Autumn, ő is csak egy ember.
- A királyok nem egyszerű emberek - oktatta ki Autumn a bátyját. - A királyoknak végtelen a hatalma, és ez a hatalom különbözteti meg őket másoktól.
- Mindig úgy gondolok rád, mint a kicsi húgomra -mondta Charlie, lassan megrázva komoly fejét -, pedig már okos nő vagy, Autumn. Talán kicsit túl bölcs is.
- Ismertem már egy királyt - emlékeztette a nő a bátyját.
- És most majd megismersz egy másikat is. De légy óvatos, mert Károly nagyon szereti a szép nőket, és semmitől sem riad vissza, ha meg akar szerezni valakit. Ne hagyd, hogy elvarázsoljon a kedvessége, mert Károly igazán elbűvölő.
- Az unokatestvére, Lajos is szerette a szép nőket, és ő is kedves volt - felelte Autumn. - Már nem vagyok olyan ártatlan, mint amikor Lajos először az ágyába cipelt.
- Remélem, nem arra készülsz, hogy... - kezdte Charlie bizonytalanul, megdöbbenve a felismerésen, mit tervez a lány.
- Azt mondták, a királynak van egy szeretője, akit nagyon kedvel, és ezzel a helyzettel elégedett is - felelte Autumn apró mosollyal.
- Miféle rosszaságra készülsz? Autumn nevetett.
- Egy kis flörttel visszaszerezhetjük Greenwoodot. Nincs ebben semmi rossz.
- Eszedbe ne jusson! - Charlie szinte kiabált. - Azonnal visszaviszlek a Lynmouth-házba, Autumn! Egy olyan gyönyörű nő, mint te, nem gondolhatja komolyan, hogy megállhat egy kis flörtnél Károly királlyal. Az unokatestvérem az egyik legnagyobb nőfaló, akit ismerek. Csak keltsd fel az érdeklődését, és máris felébresztetted az alvó oroszlánt!
Autumn szemei huncutul csillogtak.
- Jó mulatságnak hangzik - ugratta a bátyját. - Nagy kedvem lenne egy kis játszadozáshoz.
Charles Frederick Stuart, Lundy hercege elvörösödött tehetetlenségében. Nem tudta biztosan, hogy a lány ugratja vagy komolyan beszél, és ez megrémítette. Hirtelen rádöbbent, hogy csak kislányként ismerte a húgát, és fogalma sincs róla, mi rejtezik valójában ebben a felnőtt nőben.
Kétségbeesését látva Autumn megállt, és megfogta bátyja kezét.
- Ó, Charlie, nem akartalak elszomorítani. Charlie visszanyerte a hangját.
- Előbb a lakosztályomba megyünk, hogy levehesd a köpenyed, és megigazíthasd a hajad - mondta meglepő nyugalommal.
Húga felnőtt nő lett, de nem hasonlított egyik nővérére sem. Nem tudná irányítani, hiába is próbálná. Végigvezette néhány folyosón, végül megállt egy ajtó előtt. Kinyitotta, és beléptek.
Azonnal elősietett egy cseléd. Elvette Autumn köpenyét és kesztyűjét, majd egy tál illatosított vízhez vezette a lányt. Autumn gyorsan megmosta a kezét, és megcsipkedte az arcát, hogy pirospozsgásabb legyen. Nem használt fehér arcfestéket, lisztet vagy rizsport, mint más nők. Haját is egyszerűen hátrafogta, csak néhány tincs kunkorodott kétoldalt.
- Kész vagyok - mondta végül.
- És jól fogsz viselkedni? - kérdezte a bátyja. Autumn nevetett.
- Nem hozok rád szégyent - felelte bátyja legnagyobb megkönnyebbülésére. Beletelt egy kis időbe, mire rájött, hogy a lány egyáltalán nem válaszolt a kérdésére.

Charlie nagy sóhajjal nyújtotta a húgának a karját, és végigkísérte a király lakosztályához vezető folyosón. Alighogy beléptek a terembe, meglátta Károly király arcán a leplezetlen érdeklődést, és megdobbant a szíve. A trónhoz vezette húgát, majd meghajolt a király előtt.
- Felség, abban a megtiszteltetésben van részem, hogy bemutathatom önnek a legfiatalabb húgomat, Autumn-ot,Auriville márkinéját. - Kiegyenesedett, és nézte, ahogy húga meghajol.
A király pillantása végigfutott a lány két formás melle között húzódó vonalon. Elmosolyodott, felállt, és kivette Autumn kezét a bátyjáéból.
- Madame - mondta -, nagy örömömre szolgál, hogy végre megismerhetem. Sajnálom, hogy eddig nem volt udvar, ahol megjelenhetett volna. - Barna szemével áthatóan nézte a lányt.
Autumn izgatott bizsergést érzett.
- Felséged meleg köszöntése kárpótol az elmaradt évekért - felelte.
A király nagyon vonzó férfi volt. Nem volt szép a szó klasszikus értelmében, de valami ellenállhatatlan kisugárzás áradt belőle. Sötét szemeivel és hullámos hajával nem hasonlított a Stuartokra, inkább francia édesanyja vonásait örökölte. Jó alakja volt, és a lányt Lajos királyra emlékeztette. Ezt meg is mondta neki, mire a király elmosolyodott.
- Ismeri az unokatestvéremet, Lajost? - kérdezte. - Úgy hallottam, madame, hogy ön egyszerű vidéki nemesasszony. Van olyan pompás az én udvarom, mint Lajosé?
- Sosem jártam a francia udvarban, felség - vallotta be Autumn. - Lajos király minden októberben Chambord-ba megy vadászni. Az utóbbi néhány évben édesanyámmal rendszeresen csatlakoztunk hozzá. Chambord persze nem egyszerű vadászkastély.
- Mióta ismeri Lajost? - kérdezte a király látható érdeklődéssel. Nem tudott róla, hogy nők is jártak volna Chambord-ba vadászni a királlyal.
- Akkor találkoztam először az unokatestvérével, amikor tizenhárom éves volt, felség. Mielőtt feleségül mentem Sebastian d'Oleronhoz. Nagyon szemtelen fiú volt, kénytelen voltam rendreutasítani. Ezt sosem felejtette el - magyarázta huncut mosollyal.
Károly király elnevette magát, mulattatták a nő szavai.
- Nem, madame, hogy is felejthette volna el önt. Mikor hívták először Chambord-ba?
- Egy évvel a férjem halála után - mondta halkan Autumn.
- Ó - mondta a király, aki kezdte érteni a dolgot.
Egy cseléd közelített bort kínálva. A király elvett egy korsót, és Autumn felé nyújtotta, majd magának is vett egyet.
- Charlie azt mondja, önnek van egy lánya. Sétáljunk egyet a teremben, madame. Túl sok a fültanú, és ez a téma nem tartozik másra. Mennyi idős a kislány?
- Két lányom van, felség - felelte Autumn. - Mademoiselle Madeline d'Oleron, a férjem birtokának, Chermontnak az örököse most lett hétéves. Fiatalabb lányom, Mademoiselle Marguerite Louise de la Bois, most lesz kettő.
- Ó - szólt a király. Mindent értett! - A fiatalabb lánya az unokatestvérem gyermeke?
- Igen, felség. Lajos király elismerte az apaságot, és saját jövedelméből támogatja őt. Azt mondja, ő szeretne férjet választani a lányának, ha eljön az ideje, de szerintem Margot önállóan fogja megválasztani a férjét, ahogy minden nő a családunkban.
- A bátyja nem említette Mademoiselle de la Bois-t -mondta halkan a király. - Vajon miért?
- Azt hiszem, Charlie a hírnevemet próbálta védeni. Ó és a mama azt mondják, újra férjhez kellene mennem, bár én nem érzem ennek szükségét - felelte Autumn. - Szerintem a bátyám attól tart, hogy ön megpróbál majd elcsábítani, felség.
Károly szívből felnevetett, majd Autumn szemébe nézett.
- Az unokatestvérem jól ismer engem, madame. Tényleg nagyon szeretném elcsábítani. Ön túl kívánatos ahhoz, hogy ellenálljak.
- De úgy hallottam, felségednek van egy szeretője, akit nagyon kedvel - felelte Autumn merészen. - Engedelmeskedtem Lajos királynak, mert nem volt más választásom, meg kellett védenem a lányomat. Ön,

felség, biztosan nem kényszerítene ilyen helyzetbe. Nem is ismerem önt. Nem vagyok szajha, akit néha elő lehet venni, majd félredobni.
- Barbara terhes, és visszavonult az udvartól, madame. Még néhány hónapig biztosan nem fog visszatérni. Elnézné, hogy a királya magányos legyen? Nem tudom elhinni, hogy ön ilyen kegyetlen lenne.
- Én pedig nem tudom elhinni, hogy ön ugyanolyan szemtelen, mint Lajos király - mondta Autumn zakatoló szívvel.
Nem számított rá, hogy Károly ilyen gyorsan kikezd vele, bár szándékában állt flörtölni. Túl sokat mondott Charlie-nak. A bátyja biztosan őt fogja hibáztatni a történtekért.
Megálltak a terem túlsó végében. A király gyengéden a falhoz szorította Autumn-ot, és odasimult a lány testéhez.
- Tetszik a ruhája - szólt. - Jól illik a vöröses fürtjeihez. Kezébe vett egy hajtincset, és a szájához húzta, hogy megcsókolja.
- A rubinjai gyönyörűek - mondta, és azokat is megérintette, közben ujjai végigsimították a lány mellét. - És a bőre csodálatosan selymes, madame.
Autumn alig kapott levegőt, de végül sikerült nagyot lélegeznie.
- Felség, ne hajszoljon bele elsietett döntésekbe - kérte bájosan. - Előbb beszélnem kell a bátyámmal.
- A döntést nem önnek kell meghoznia, hanem nekem, és én már megtettem. Ön tényleg nagyon veszélyes kis boszorka, Autumn. Máris szeretem miatta. Charlie is csak azt mondhatja, hogy engedelmeskednie kell a királyának, szépségem. Ezt ön is nagyon jól tudja.
- Haragudni fog rám. Azt hiszi majd, hogy én csábítottam el önt, és nem fordítva történt - felelte Autumn enyhe sértődöttséggel a hangjában.
A király nevetett.
- Majd megnyugtatom, hogy én vagyok a hibás, madame. - Hüvelyk- és mutatóujja közé fogta a lány állát. - Csodálatos románc vár ránk, drágám.
Gyorsan megcsókolta a lányt, még mielőtt visszaindultak volna a trónhoz, ahol Charlie-t hagyták.
- Köszönettel tartozom neked, Charlie, hogy elhoztad gyönyörű húgodat az udvarba. Egy ideig itt marad, hogy élvezhessem a társaságát.
- Mit műveltél? - ripakodott rá Lundy hercege a húgára, amikor elhagyták a király fogadószobáját.
- Miért gondolod, hogy tettem valamit? - kérdezte Autumn.
- Mert ismerem a királyt, láttam, hogy néz rád! - felelte Charlie. - Nem azért hoztalak az udvarba, hogy szajhálkodj.
- Pofon ütnélek ezért a megjegyzésért, ha nem lennél a bátyám - mondta Autumn haragosan. - Károly el akar csábítani, és el is fog, mert ő a király. Ezt már megtanultam Lajossal kapcsolatban. Visszautasíthatja egy nő a királyt, Charlie? Hallottál már ilyen esetről? Mindamellett, ha megint királyi szeretőm lesz, ezúttal sokat nyerhetek vele. A hírnevemnek persze nem tesz jót, ha nyilvánvalóvá válik, hogy én vagyok a király új szeretője, kicsi lesz a valószínűsége, hogy férjet találok magamnak. Nem vagyok olyan bolond, hogy abban reménykedjek, hogy Lady Casdemaine nem jön vissza az udvarba és a király karjaiba, ha világra hozza a gyermekét, és visszanyeri az erejét. Ezért, bátyus, ki kell használnom a lehetőséget. Mire Barbara Palmer megérkezik, angol nemesi címem lesz és saját otthonom, abban biztos lehetsz!
- És egy gyerek a hasadban - jegyezte meg Charlie keserűen.
- Annál jobb - mondta Autumn. - Akkor nem feledkezik meg rólam olyan könnyen, és a gyermekem is jól jár.
- Mitől keményedtél meg ennyire? - kérdezte Lundy hercege a húgát. - Mi történt veled, Autumn?
- Ó, Charlie, én nem vagyok olyan, mint a dédnagy-anyánk, aki jó barátnője volt a királynénak, és megcsinálta a szerencséjét. Nem vagyok olyan sem, mint a mama, aki kitűnően ért a befektetésekhez. Inkább Gordon nagymamához hasonlítok, aki bátor szívvel fogadta, amit az élet nyújtott neki, ha már nem kaphatta meg, amit igazán akart. Boldog lettem volna, ha Sebastian felesége maradhatok örökre. Minden évben szültem volna neki egy gyereket. Egyszerű életet éltünk volna a Cher partján, a kastélyunkban. De nem így történt. Megözvegyültem, és rákényszerültem, hogy minden évben néhány hétig Lajos szeretője legyek.

Kényelmes élet volt, ahogy Chambord is kényelmes hely. Bár Lajos kedvelt engem, nem táplált irántam igazi érzéseket, ahogy Károly király sem.
Egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta:
- Azt mondod, ismered az unokatestvéredet. Ha így van, miért hoztál az udvarba? Tudom, milyen szép vagyok, bátyus. Látom a tükörben. És te magad mondtad, hogy Károly király szereti a szép nőket. Biztos tudtad, hogy el akar majd csábítani. Ha így áll a helyzet, miért haragszol rám, amiért belenyugszom az elkerülhetetlenbe? Nem utasíthattam vissza Lajos királyt. Nem utasíthatom vissza Károly királyt sem.
- Nem tudtam, hogy Barbara elment az udvarból -mondta Charlie kétségbeesetten. - Tudtam, hogy hamarosan el kell majd mennie, de nem hallottam, hogy már meg is történt, és a király újra egyedül van. Akkor nem hoztalak volna ide. Sajnos Károly olyan ember, aki képtelen nő nélkül élni. Rettenetes érzés, hogy a következő nő éppen az én kishúgom.
- Aki három hét múlva huszonkilenc éves lesz - emlékeztette Autumn mosolyogva a bátyját.
- A mama nagyon dühös lesz - jegyezte meg Charlie.
- Majd eltereljük a figyelmét azzal, hogy keresünk neked egy feleséget - mondta Autumn a bátyjának.
- Nekem nem kell feleség - morogta a férfi. - Tudom, azt mondtam a mamának, hogy megnősülök, de ez nem igaz. Egyébként is, van már két fiam.
- A fiaidat évek óta nem láttad, Glenkirkben nőnek fel, apa nélkül - mondta Autumn. - Haza kellene hoznod őket még a tél beállta előtt, és Sabrinát is!
Charlie-nak felcsillant a szeme.
- Igazad van! Drága, okos kishúgom, teljesen igazad van! Azzal tereljük el rólad a mama figyelmét, hogy rábízzuk a három vadóc nevelését. Itt maradok néhány napig, hogy megnézzem, miképp rendezkedsz be az udvarban. Aztán, ha látom, hogy minden rendben, azonnal ellovagolok Skóciába. Amikor újra felbukkanok Queen's Malvernben, már velem lesz a három gyerek. A mamának nem jut majd ideje rá, hogy kényes kérdéseket tegyen fel. Az rád marad, drága húgom, legyen a te gondod!
- Rendben - mondta Autumn vidáman.
- Gyere, ismerkedj meg néhány emberrel - mondta Charlie, és odavezette George Villiers-hez, Buckingham második hercegéhez, és Gábriel Bainbridge-hez, Garwood hercegéhez.
- A szüleim jó barátságban voltak az ön édesapjával -mondta Autumn Buckinghamnek. - Steenie-nek nevezték őt, igaz?
- Sosem ismertem az apámat - felelte George Villiers. -Még gyermekkoromban meghalt. Az anyám meg a bátyám neveltek fel.
- Milyen szomorú - mondta Autumn. - Én nagyon örülök, hogy ismerhettem az apámat!
- Ön tényleg nagyon szerencsés, márkiné - helyeselt Buckingham hercege.
Visszamentek Charlie lakosztályába Autumn köpenyéért, majd lementek az udvarra, ahol a kocsijuk várakozott. A nő már éppen beszállt volna a járműbe, amikor egy jól öltözött fiatalember lépett oda hozzájuk.
- Márkiné - szólalt meg -, William Chiffinch vagyok, őfelsége inasa. Azért jöttem, hogy a király elé kísérjem. Volna kedves követni?
Autumn tekintete elsötétült a haragtól.
- Uram - mondta dühösen -, mondja meg őfelségének, hogy nem vagyok holmi közönséges szajha, akit az utcán kell felszedni. Lynmouth grófjának házában lakom. Ha őfelsége látni kíván, eljöhet hozzám, amikor csak óhajtja.
Fogta magát, és beszállt a kocsiba.
- Charlie, jössz, vagy itt maradsz a Whitehallban? Lundy hercege némán intett a húgának, nem tudta, nevessen-e vagy se. A kocsi kirobogott az udvarról.
Buckingham oldani próbálta a feszültséget.
- Hát, ez már valami! A húgod mindenkin túltesz - jelentette ki. - Egy nő, aki helyre teszi a királyt. Alig várom, hogy elmondjam az unokahúgomnak, Barbarának. Barbara nagyon dühös lesz, ha Károly meglátogatja, bár azt ő sem merné elvárni, hogy a király magányos maradjon, míg ő visszatér az udvarba. De

Barbara sosem volt olyan vakmerő, mint a húgod. Most persze, semmit sem tehet, túl nagy a hasa hozzá! Ha-ha-ha! - nevetett a herceg.
- Mit gondolsz, nem sértődik meg a király? - kérdezte Charlie.
- Dehogy! - felelte Buckingham. - Inkább nagyon is fel lesz csigázva attól, hogy ez a nő nem hajlandó engedelme-' sen követni Mr. Chiffinchet a királyi ágyba. Nem igaz, Chif-finch? - bökte meg a herceg az inas mellét.
- Ez nem az én dolgom, uram - mondta Chiffinch, de mosoly bujkált a szája sarkában.
- Hát akkor menj, és közöld uraddal a választ - utasította Buckingham. - Mit nem adnék érte, ha hallhatnám, mit mond erre a király, de gondolom, nem tarthatunk veled, igaz?
- Attól tartok, nem, uram - felelte a cseléd halkan, majd meghajolt, és távozott.
- Menjünk kártyázni - javasolta Buckingham.
Amint elindultak, Gábriel Bainbridge, aki eddig hallgatott, dühösen támadt Lundy hercegére.
- Hogy engedhetted ezt, Charlie?
- Hogy akadályozhattam volna meg? - hangzott a válasz. - Autumn már nem gyerek. Felnőtt nő, gyerekei vannak, és saját vagyona.
Garwood hercege felsóhajtott.
- Szerettem volna megismerni - mondta szomorú arccal.
- Lesz rá lehetőséged - bíztatta Charlie. - Ha Madame Barbara visszatér az udvarba, gondoskodni fog róla, hogy a húgom távozzon. Autumn csak egy közjáték. A király és Lady Barbara együtt nőttek fel, együtt voltak száműzetésben. Sokkal több szál fűzi őt a királyhoz, mint a húgomat. Ráadásul a királynak hamarosan királynét kell választania. Akkor pedig, barátom, semmi és senki másra nem jut majd ideje.
- Nagyon könnyedén beszélsz a húgod megbecstelení-téséről - jegyezte meg Garwood hercege.
- Nincs abban semmi szégyellnivaló, ha valaki a király szeretője - felelte Charlie. - Legalábbis a családom nőtagjainak mindig ezt mondták. Te úgy gondolsz a húgomra, amilyennek régen láttad, Gábriel, egy bátor, bolond lányként, aki lelőtte az egyik katonádat. De nem gyerek már. Felnőtt nő, aki már volt szerelmes, gyereket szült a férjének, meggyászolta a halálát, Lajos király szeretője volt, aki egy évvel Sebastian halála után rendelte magához. A kisebbik lánya Lajos gyereke. Autumn érett, tapasztalt asszony.
- A húgodnak igaza volt, amikor azt mondta, hogy ő nem közönséges szajha - felelte hirtelen haraggal Garwood hercege. - Első osztályú kurtizán, és te sem vagy különb nála!
- Nem veszek elégtételt ezért a megjegyzésért, mert látom, hogy viszonzatlan gyengédséget táplálsz a húgom iránt. Csalódott vagy és rosszindulatú, de ezúttal megbocsátok. Én magam is voltam szerelmes.
- Én nem vagyok szerelmes! - ellenkezett Garwood hercege.
Charles Frederick Stuart megértően mosolygott.
- Majd eljön a te idődd is - mondta -, de jobb, ha tudod, a bátyáimmal nem engedjük, hogy becsmérlőén beszélj Autumn-ról. Ez világos, ugye?
- Ettől nem kell tartanod, mert semmi dolgom többé azzal a szajhával - felelte sértődötten Gábriel Bainbridge.
- Az a te bajod - felelte Charlie.
Azon töprengett, vajon mit fog erre mondani a húga, de aztán úgy döntött, nem meséli el neki. Autumn-nak hamarosan lesz elég gondja. Ha azt hiszi, azzal, hogy minden októberben Lajos király titkos szeretője volt, felkészült arra is, hogy nyilvánosan Károly ideiglenes szeretője legyen, gyorsan rádöbben majd, hogy nagyot tévedett.
Autumn gondolatai meglehetősen tiszták voltak, miközben a Lynmouth-házba tartott. Eddig a férfiak tehetetlen játékszere volt. Ha Anglia királya az ágyába akarja cipelni, akkor gondoskodni fog róla, hogy ezúttal az ő kezében legyen az irányítás. És ezúttal többet nyer a kapcsolaton egy gyereknél. „Sebastian, miért hagytál el engem? - kiáltott a hang a szíve mélyén, ahogy férje halála óta már annyiszor. - Miért olyan pokoli nehéz minden? Talán vissza kellene mennem Franciaországba." De tudta, hogy nem ez a megoldás.
Besietett a házba, s közben odavetette Bettsnek:
- Ma este valószínűleg nagyon fontos vendégünk lesz. Készítsék el a fürdőmet azonnal!
- De madame... - kezdte a cseléd. Autumn közbevágott.

- Ez nem vita tárgya, Betts, és nem vagyok kíváncsi a tanácsaidra sem. Tedd, amit mondtam, de azonnal!
Szinte futott felfelé a lakosztályához vezető lépcsőn, ahol Lily és Orane várt rá szenderegve.
- Ébresztő! - kiáltott rájuk. - Hamarosan nagyon fontos látogatónk érkezik.
Egy cseléd szaladt be a szobába.
- Hová állítsuk a kádat, asszonyom?
- A kandalló elé a szalonba - utasította Autumn.
- De már megfürdött, mielőtt elment - csodálkozott Lily.
- Gyerünk, segítsetek levetkőzni, mindketten! - Nem bajlódott vele, hogy elmagyarázza a helyzetet. - Gyorsan! Nézd meg, hogy elég meleg-e a víz - szólt még a cselédnek, mielőtt eltűnt a hálószobájában.
Levették róla a ruhát, az alsószoknyákat és a kombinét. Amikor Orane letérdelt elé, hogy lesegítse a harisnyákat és a cipőt is, Autumn megállította egy fejrázással. Orane szemei tágra nyíltak az utasítás láttán.
Lily, aki bölcsebb volt, egy fürdőköpenyt adott úrnőjére. Megérintette Autumn rubin nyakláncát.
- Ne - mondta Autumn.
- Kívánja, hogy megfésüljem a haját? - kérdezte Orane.
- Igen - felelte Autumn, és leült egy kis székre. Orane kivette a tűket úrnője sötét hajából, majd nekilátott a fésülésnek.
- Nézd meg a vizet, Lily - mondta Autumn. - Tegyél bele egy kis szantálolajat, és vedd elő a szappant.
- Igen, asszonyom - felelte Lily.
Visszament a szalonba, ahol a cseléd éppen végzett. Elővette a szappant és a törülközőket, és rátette a kandalló tetejére. Sietve meggyújtott néhány gyertyát, majd visszament a hálószobába, hogy meghittebb hangulatot varázsoljon a pislákoló fénnyel. Ekkor kopogás hallatszott az ajtó felől. A szobalány kinyitotta az ajtót, és elakadt a szava a megdöbbenéstől. Sosem látta még azelőtt Károly királyt, de azonnal rájött, kivel áll szemben. Mélyen meghajolt, és még akkor sem egyenesedett fel, amikor Autumn és Orane kilépett a hálószobából.
- Hajolj meg - suttogta Autumn Orane-nek -, azután tűnj el!
Lily összeszedte magát annyira, hogy el tudta venni a férfi kalapját és kesztyűjét. Aztán idegesen úrnőjére pillantott.
- Tedd őfelsége holmiját a székre, Lily, ahol könnyen megtalálja majd, ha távozik - mondta Autumn halkan. -Reggel találkozunk. Jó éjt.
A két fiatal nő kihátrált a szalonból, és gondosan becsukták maguk mögött az ajtót.
- Nem éhes? - kérdezte Autumn. - Betts hagyott az asztalon egy tálcát egy kis borral. Örömmel látom, hogy a család minden tagja raktároz egy keveset francia rokonaink kitűnő borából.
- Adjon egy kis bort, madame - felelte a király. Autumn egy mosolyt elfojtva az asztalkához ment, és megtöltött egy korsót sűrű, nehéz vörösborral. Megfordult, odaadta a férfinak, majd magának is töltött.
A király ivott, aztán határozott mozdulattal letette a korsót.
- Ön a legvakmerőbb nő, akivel életemben találkoztam, Autumn. Nem örültem, amikor Chiffinch azzal tért vissza, hogy ön visszautasította nagylelkű invitálásomat.
- De mégis itt van - jegyezte meg merészen Autumn.
- Igen, itt vagyok.
- Azért jött, hogy rám pirítson, azután elmenjen?
- Nem, drágám, azért jöttem, hogy megbasszalak - felelte a király szinte haragosan.
- Csak miután megfürdött - mondta a lány. -Mi?!
- Önök, férfiak a sárban játszanak gyermekkorukban vagy meztelenül úsznak a jeges tengerben, de ha valaki fürdőt javasol, eláll a szívverésük - mondta Autumn.
Levette a király kabátját, és egy székre tette. Majd kigombolta az ingjét, és azt is lehúzta. Mikor az öve következett, Autumn gyengéden egy székre ültette a férfit, hogy lehúzhassa a csizmáját és a harisnyáját. Amikor elkészült, jelezte, hogy álljon fel, de a férfi az ölébe húzta a lányt, és nagy kezével a fürdőköpenye alá nyúlt, hogy megfogja a mellét. Autumn nevetve szabadította ki magát.
- Nem, nem uram, amíg nem fürdött meg rendesen. -Lehúzta a nadrágját. - Lépjen ki belőle - utasította kedvesen, aztán a nagy tölgyfa kádhoz vezette. - Üljön bele. Meg tud fürödni egyedül, vagy segítsek?

- Bár nagyon csábító a gondolat, hogy megfürdetsz, mint egy kisbabát, de inkább magam csinálnám, hogy ne vesztegessük az időt - felelte a király.
Károly belépett a vízbe.
- Igazi zsarnok vagy - mondta.
Úgy döntött, megpróbál mulatni a helyzeten. Végül is Chiffinch már annyi nőt kísért az ágyába, hogy talán már kissé unalmas is ez az egyhangúság. Bár először, amikor meghallotta a választ, arra gondolt, nem foglalkozik többé a lánnyal, vagy erőszakkal viteti magához, ha szükséges. De aztán felmerült benne, hogy a lány pikáns ajánlata akár új kalandot is jelenthet. Volt része elég kalandban az elmúlt tizenegy évben, de az erotikus élmények meglehetősen különböznek azoktól az életveszélyes helyzetektől, amelyekben része volt. Nevetett magában, miközben beszappanozta a testét.
- Te mikor fürödtél utoljára? - kérdezte a lányt.
- Ma délután - felelte Autumn. - Most már jöjjön ki a kádból, felség. Majd én megszárítom. Nem venném a lelkemre, ha nálam fázna meg. Nem akarom, hogy merénylettel vádoljanak.
Ledobta magáról a fürdőköpenyét, és felvett a kandallóról egy törülkozőV-amely már kellemesen átmelegedett. A király szemei tágra^nyíltak a látványtól.
- Igazi boszorka vagy, már látom - suttogta.
Autumn teljesen meztelen volt, csak vörös csíkos harisnyája és rubinberakásos cipője volt rajta, valamint rubin nyaklánca és fülbevalója. Harisnyáját apró aranykapcsok tartották, aranyszínű Cupidókkal. Mellei páratlanul gyönyörűek voltak, felülmúlták a király várakozását. Kerek csípője volt, hasa egészen enyhén domborodott. Károly nézte a lány hosszú combjait, apró lábait, és kinyúlt felé, de Autumn elhúzódott.
- Nem, uram, még nem készült el teljesen - mondta, és nekilátott, hogy végigdörzsölje a törülközővel. Amikor végzett, félredobta a törülközőt, becsúszott a férfi lábai közé, szájába vette a hímvesszőjét, és szopni kezdte.
A király felnyögött meglepetésében, de aztán lehunyta a szemeit, és átadta magát a lány becézésének. Érezte, ahogy szerszáma egyre keményedik és duzzad az izgalomtól. Azt gondolta, a lány szeretné lenyelni a nedvét, de akkor újabb meglepetésére a lány felállt, és az ölébe ült, felmeredő férfiasságára engedve magát.
-Jézusom! - tört ki a királyból, amint a lány elhelyezkedett rajta.
Autumn megérezte a testében feltörő lávát, és átkarolta a király nyakát.
- Igen - mondta elégedett sóhajjal. - Most gyorsan csillapítottuk a vágyadat, úgyhogy a következő néhány órában tovább becézgethetjük egymást.
Leszállt róla, felvette a törlőkendőt, és először magát, majd a királyt mosta meg. A férfiba lassan visszatért az élet.
- Ez valami francia szokás? Megmosakodni utána?
- Nem - felelte Autumn. - Megtanítottam Lajosnak is. Ez a szokás anyám szülőföldjén honos. Tőle tanultam, és a nővéreimtől. Gyerünk, Károly, fázom, és az ágyba akarok menni.
Átsétált a hálószobába, és felmászott az ágyba, hívogatóan félrehajtva a függönyt.
- Persze csak akkor, ha nem volt még elég - tette hozzá.
- Nem! - ellenkezett a király. - Azt hiszem, egy kicsit több időre lesz szükséged ahhoz, hogy megelégeljem a szerelmet, Autumn.
Felmászott mellé az ágyba.
- Gyere ide, te édes, gonosz szajha! Játszani akarok azokkal a csábító melleiddel. Milyen kivételes gyümölcsök. Tökéletesen kerekek, és olyan puhák.
Lehajtotta a fejét, és a szájába vette a nő egyik mellbimbóját.
- Hmm... de finom - mormolta.
Autumn hátrahanyatlott a párnákra, lehunyta a szemeit,és élvezte a becézgetést. Kezét a király bozontos hajára tette. Károly sok mindenben hasonlított unokatestvérére, Lajosra, de azért akadt köztük különbség. Lajos még gyerek volt, Károly viszont érett férfi. Autumn-nak számtalan trükk volt a tarsolyában, amivel elkápráztathatta a férfit, és erősíthette vágyát. De egyelőre hagyta, hadd játsszon vele, hadd érezze, hogy ő irányítja szerelmi tusájukat.

Autumn minden gondolatot kiűzött a fejéből, és átadta magát a gyönyörnek, amit szakavatott szeretője nyújtott neki. A férfi szája erős volt, és határozottan szívta a mellbimbóját. Autumn érezte, hogy egyre nő a forróság a combjai között. A férfi már a száját csókolta, bajusza enyhén csiklandozta a nő bőrét. Autumn hagyta, hogy a férfi nyelve belehatoljon, majd nyelvükkel addig kergették egymást, míg az asszony teste már sajgott a vágytól.
Akkor a férfi ajkai lefelé vándoroltak a testén lassan, nagyon lassan. Nemsokára Autumn hasát nyalogatta.
- Olyan finom vagy - nyögött fel a király újra.
- Többet akarok - nógatta Autumn a királyt kedvesen, miközben a teste hullámzott alatta.
A férfi feje meg sem állt a lány combjáig. Fogaival játékosan beleharapott, majd megcsókolta a kipirult bőrt.
- Még! - sürgette Autumn, és ágyékát a férfi arca felé nyomta.
Károly engedelmeskedett. Ujjaival szétnyitotta a szeméremajkakat, lágyan dörzsölgetni kezdte a csiklót, s a nő végül már reszketett a gyönyörtől. Csak akkor hatolt be a lány felforrósodott szerelemcsatornájába, amikor már mindenhol nedves volt.
- Most pedig, te rossz kis szajha, addig foglak baszni, míg nem könyörögsz kegyelemért! - nyögte felé.
- Igen! - Autumn alig kapott levegőt. - Igen!
A férfi mozogni kezdett benne előre-hátra, és megint előre, és megint hátra. Autumn rádöbbent, hogy ez az ember tényleg igazi szakértője a szerelem művészetének. Joggal érdemelte ki a hírnevét. Hátrafeszítette a lány lábait, és olyan mélyen hatolt belé, hogy Autumn úgy érezte, eléri a méhét.
- Ah! - kiáltotta.
A férfi nevetett.
- Még! - könyörgött a királynak, az pedig engedelmeskedett. Autumn szerelemcsatornája egyre tágult, ahogy a férfi szerszáma egyre keményebbre és nagyobbra duzzadt benne.
- Ó, igen! Igen! Igen! Igen! - nyögte, szinte önkívületben.
- Ó, te kis szajha! Micsoda gyönyört adsz nekem! Ah! -kiáltotta a király, amikor elért a csúcsra, és kilövellte nedvét.
Autumn szinte félájult volt a kéjtől. Olyan régóta nem volt már férfival! Az lenne a sorsa, hogy az egész életét így élje le? Hátrahajtotta a fejét, szívverése lassan visszatért szokásos ritmusába. A király még mindig rajta feküdt. Amikor visszanyerte az erejét, Autumn félretolta a férfit.
- Túl nehéz vagy, Károly. A hátadon pihengess, mint egy nagy tengeri teknőc. Megmosom mindkettőnket, hogy készen álljunk Erósz következő csatájára.
- Madame, hány menetet kíván ma éjjel? - kérdezte a férfi félig komolyan, félig tréfásan.
- Az unokafivéred öt-hat alkalommal elégített ki egy éjszaka - mondta kedvesen Autumn.
Igaz, ahogy Lajos túljutott a huszadik évén, kissé alábbhagyott benne a lelkesedés, de ezt Autumn sosem árulta volna el senkinek. Végül is ő volt a kislánya apja.
- Nyolc évvel vagyok idősebb francia rokonomnál - védekezett Károly. - Könyörüljön rajtam, madame!
- Ha már végzett, felség, szeretném közölni, hogy egyedül szeretek aludni - mondta Autumn gyengéden.
- Még nem végeztem - felelte a király. - Csak egy kis pihenésre van szükségem, és egy kis borra frissítőnek.
- Azonnal, felség - mondta Autumn.
Lemászott az ágyról, és keresztülsétált a szobán. Mire kitöltötte a bort, és visszaért vele, a király már aludt, és halkan horkolt is hozzá. Autumn mosolyogva tette le a korsót az éjjeliszekrényre, aztán megmosdatta mindkettőjüket. A király biztosan magáévá teszi még egyszer, mielőtt elmegy, ha másért nem, hát büszkeségből.
Az este, gondolta Autumn, igen kellemesen telt. Magára vonta a király figyelmét, és nem is engedi futni. Barbara Palmer egyre dagad és dagad, hasában a király gyermekével. Autumn tudta, hogy februárra várják a babát. „Legalább hat vagy hét hónapot tölthetek a királlyal - gondolta magában. - Elég idő arra, hogy nemesi címet szerezzek, és saját otthont."
A király órákat aludt. Felébredvén felkeltette a lányt is, hogy megint szeretkezzen vele. Mikor végzett, lemászott az ágyról, és kiment a szalonba, hogy felöltözzön. A köpenyében lépett vissza egy utolsó csókért.
- Ma délután várlak az udvarban. Este pedig az én ágyamat próbáljuk ki, drágám.
- Talán - felelte Autumn, és kimerültséget színlelve szemeit félig lehunyta.

- Azt hiszem, kénytelen leszek engedelmességre tanítani téged - suttogta a király, elég hangosan ahhoz, hogy a lány meghallja.
Autumn lustán kinyitotta a szemeit.
- Ne légy nevetséges, Károly. Te is éppolyan jól tudod, mint én, hogy még egyeden nő sem részesített akkora gyönyörben, mint én az éjjel. Még Lady Barbara sem, pedig ő előkelő helyet foglal el a szívedben, ha egyáltalán van szíved. De ha örömet szerez, hogy az ágyadban töltöm az éjszakát, hát ez egyszer megteszem.
A hasára fordult, és mosolygott magában, amikor meghallotta az ajtó csukódását. Tökéletesen ura volt a helyzetnek. Azt akarta, hogy ez így is maradjon. Többé egy király sem fogja kihasználni! Ezúttal megszerzi, amit akar! Azzal elaludt.
Bettsnek azt az utasítást adta a gróf, hogy ébren várja meg, míg a király távozik, így hát a komornyik kisérte le őfelségét az udvaron várakozó hintóhoz.
-Jó éjszakát, felség - mondta Betts.
- Jó éjt, Betts - felelte a király, majd beszállt a kocsiba, és intett, hogy induljanak a Whitehall felé.
Betts nagyon meglepődött, hogy a király tudta a nevét. Átsietett a gyepen, hogy bezárja a házat éjszakára. Az állóóra a hallban hajnali hármat mutatott. Betts ásított egyet. Sok mindent kell mesélnie reggel a feleségének.
Lundy hercege nem sokkal dél után érkezett, és egyenesen a húga lakosztályához sietett. Autumn az ágyán ült, csipkekombiné fedte meztelen kebleit. Zöld teát szürcsölt, és egy szelet frissen sült kenyeret majszolt, rajta vajjal és egy szelet cheddar sajttal.
- Úgy festesz, mint egy cica, aki épp most nyelte le a kanárit - mondta Charlie, és egy széket húzott az ágyhoz. Elfogadta a korsó bort, amit Lily kínált neki, és egy mosollyal köszönte meg. - Tehát eljött.
- Eljött - felelte a lány, és tovább ropogtatta a kenyeret.
- Gondolod, hogy sikerült behálóznod? - kérdezte Charlie.
A pokolba is, a szavai tényleg úgy hangzanak, mint amivel az a fajankó Garwood vádolta. De akkor is tudnia kell. Rettenetes lenne, ha a király csak egy éjszakára vitte volna ágyba Autumn-ot, aztán nem foglalkozna vele többet.
- Hát persze, Charlie. Még soha senki sem bánt így a királlyal. Lucy Walters édes kis áldozat volt, és végül halálra itta magát Párizsban szegény teremtés. És, bár Barbara Palmer is a saját hasznára fordítja a viszonyt, mint én, neki nincs ekkora tapasztalata királyi szeretőkkel.
Autumn nevetett.
- Imádta a zsarnokoskodásomat. Szinte egyenrangú félként kezeltem, és odavolt érte! De azért persze elég bölcs voltam, hagytam, hogy úgy tűnjön, az ő kezében van az irányítás. Azt mondja, ma éjjel az ágyában kell aludnom. Azt feleltem, talán, de nem fogok. Elmegyek ma az udvarba, de korán távozom, fejfájásra hivatkozva. - Megint elnevette magát. - Nagyon csalódott lesz. Aggódni fog. Még haragra is gerjed, mert nagyon felkeltettem a vágyát, és engem akar.
- Ne légy túlságosan eltelve magaddal - intette a bátyja.
- Nem vagyok, Charlie. Egyszer én is húzhatok rossz lapot. Ezért alaposan ki kell használnom a helyzetet. Ha nem megyek el hozzá, még jobban fog kívánni - mondta a lány mosolyogva.
- Mitől lett ilyen cinikus az én kishúgom? - kérdezte Charlie.
- Végig kell játszanom a játékot, amit a sors kínál nekem.
Franciaországban ügyetlenül csináltam. Nem követem el Angliában is ugyanazt a hibát, hogy megint a király játékszere legyek. Nem leszek könnyű préda Károlynak. Azzal szégyent hoznék minden nőrokonomra és az ősökre.
- Látom, lassan olyan bölcs leszel, mint a mama - jegyezte meg halkan Charlie.
- Ha már a mamát említed: mikor indulsz Skóciába, Charlie? Ha a mama előbb tudja, mi van velem, mint hogy odaérsz az unokákkal, akik elterelik a figyelmét, Londonba jön, és mindent tönkretesz.
- Néhány napon belül indulok. Biztos akarok lenni abban, hogy tényleg úgy fest a helyzet, ahogy te látod. Aztán megyek - felelte bátyja.
- Segíts kiválasztani, melyik ruhát viseljem ma az udvarban - kérte Autumn. - Talán a fekete bársonyt a gyémántokkal. Mit gondolsz?

- Azt, hogy Károlynak nem lesz könnyű dolga veled, Autumn - nevetett Charlie. - Nem hittem, hogy egyszer még sajnálatot fogok érezni a király iránt, hiszen már visszakerült az őt megillető trónra, de most, húgom, aggódom érte!
- Nem kell olyan tragikusan látni a dolgokat, Charlie -felelte Autumn, és megrázta a csengőt, hogy behívja a szolgálólányokat.

18. fejezet

Semmi sem maradhatott titokban II. Károly udvarában. Néhány napon belül mindenki tudta, hogy a gyönyörű özvegy, Auriville márkiné ja a király új szeretője. Nagyravágyó és jelentéktelen nemesek keresték a barátságát. Autumn kedves volt, de nem ígért semmit. Egyes férfiak a szerencséjüket szerették volna megcsinálni vele, különösen azért, mert a márkinénak jelentős saját vagyona is volt. Autumn nem foglalkozott velük, minden figyelmét a király? ra összpontosította. Voltak nők, akik féltékenységükben, mert a király nem őket választotta, epés megjegyzéseket tettek a jelenlétében, de Autumn csak nevetett rajtuk. Nagyon is tisztában volt vele, hogy ha Barbara Palmer megszüli a gyermekét, és újra erőre kap, visszatér az udvarba és a király karjaiba.
Miután Charlie elment Skóciába, két kísérője maradt: Buckingham és Garwood hercege. Buckingham gyors észjárású volt és mulatságos. Garwood keveset beszélt, de ha mégis, kemény szavakat használt a lánnyal szemben. Viselkedése bosszantotta Autumn-ot, de tudta, ha megkapja a nemesi címet és elhagyja az udvart, nem kell többé foglalkoznia vele. így hát tréfálkozott George Villiers-vel és civódott Gábriel Bainbridge-dzsel a király és az udvar legnagyobb mulatságára.
Volt valami Gábriel Bainbridge-ben, ami nem hagyta nyugodni. Valami emlék, amit nem tudott tisztán felidézni, pedig nagyon jól tudta, hogy korábban sosem találkozott a férfival. A herceg sosem járt Skóciában, Glenkirkben, ahogy Queen's Malvernben sem. Mi volt benne mégis olyan ismerős? Autumn vállat vont, és félresöpörte a homályos gondolatokat. A céljára kellett összpontosítania, a házra és a nemesi címre, hiszen ha Barbara Palmer visszatér, Autumn-nak udvariasan át kell adnia a helyét annak a nőnek, aki gyereket szült a királynak.
Henry Lindleyt, Westleigh márkiját decemberben meglátogatta egy szomszédja, aki éppen Londonból utazott hazafelé. A vendég alig várta, hogy elújságolja a legújabb pletykákat a márki húgával kapcsolatban, akiről azt mesélték, hogy nagyobb örömét leli benne a király, mint eddig bármelyik nőben, és olyan erotikus titkokat ismer, amelyeket még Lajos királytól tanult, előző szeretőjétől. A szomszéd nem sokat időzött, miután továbbadta a pletykákat, indult tovább.
- Megyek Londonba - mondta Henry Lindley feleségének, Rosamundnak.
Rosamund is hallotta a szomszéd botrányos beszámoló-ját.
- Azt hiszem, tényleg oda kell menned - felelte nyugtalanul. - Szerinted a mama tudja, miket beszélnek Autumn-ról? És hol van Charlie? Nem neki kellene megóvnia a húga jó hírnevét?
- Attól tartok, Charlie nem sokat tehet a királlyal szemben, de nem akarom, hogy a húgomat kihasználják. A mama elmondta, hogyan kényszerítette Lajos király az ágyába Autumn-ot. Felháborító, hogy a saját királyunk is ugyanezt teszi. Nem hinném, hogy a mama tud róla, különben azon nyomban Cadbybe sietett volna. Londonba kell mennem, mielőtt megtudja Autumn legújabb hőstettét, és maga indul el, hogy helyre tegye a dolgokat.
Másnap reggel Westleigh márkija útra kelt az embereivel. Néhány nap múlva érkezett meg Londonba. Mielőtt még szállást keresett volna magának és az embereinek, egyenesen a Whitehallba sietett, bátyja lakosztályába. Charlie azonban nem volt ott.
- Elment Skóciába, hogy elhozza a gyerekeit, uram -tájékoztatta a márkit egy cseléd. - Haza akarja hozni őket Queen's Malvernbe, hogy az özvegy hercegné védőszárnyai alá kerüljenek.
- Tudod, hol szállt meg a húga? - kérdezte a márki.
- Igen, uram. A Lynmouth-házban lakik. Most is ott kell lennie, mert sosem jön ilyen korán az udvarba - felelte a cseléd nyugtalanul, mert hirtelen megsejtette, miért érkezett Westleigh márkija a Whitehallba.
- Köszönöm - mondta Henry Lindley, és elsietett. Embereivel a Lynmouth-házhoz lovagolt, s közben azon

töprengett, vajon miért nem Greenwoodban lakik Autumn. Lynmouth az unokatestvérük háza volt, akivel már régen nem találkozott. Hát, legalább nem a Whitehallban lakik, mint valami szajha, gondolta.
Lynmouth kapui feltárultak előtte, amikor azonosította magát. A házhoz érve leugrott a lováról, és belépett az ajtón. A komornyik sietett elé.
- Westleigh márkija vagyok, és a húgomhoz jöttem, Auriville márkinéjához. Hol találom?
- A madame nem fogad látogatókat, még nem kelt fel -felelte a cseléd.
- Nem azt kérdeztem, hogy felébredt-e már - mondta Henry ingerülten -, hanem azt, hogy merre találom. Nem teszem fel még egyszer a kérdést. - Arca elsötétült a dühtől, viselkedésé fenyegető volt.
Betts meghajolt, de nem ijedt meg.
- Megyek, és jelentem a madame-nak, hogy itt van.
- Azonnal vezess oda - utasította a márki, miközben megragadta a cseléd karját, és a lépcső felé húzta.
Betts végül megadta magát, és a húga lakosztályához vezette Henry Lindleyt. Bekopogott a széles ajtón, majd ismét meghajolt, és elsietett, mielőtt valaki válaszolhatott volna a kopogtatásra.
Lily nyitott ajtót, és udvariasan meghajolt. A márki komor tekintetéből azonnal rájött, miért érkezett a férfi.
- Uram - mondta, majd hátralépett.
- Hol van? - kérdezte Henry.
- A hálószobájában, uram - felelte Lily.
- Ébren van? - a férfi csinos arca nagyon haragos volt. Lily bólintott.
Westleigh márkija elhaladt mellette, kinyitotta Autumn hálószobájának ajtaját, és belépett.
- Jó reggelt, vagy inkább jó napot, húgom.
- Halkabban, Henry - felelte Autumn csukott szemmel, homlokán egy kendővel. - Nagyon fáj a fejem.
A lány nyugodt hangja kicsit csillapította a férfi dühét, de nem hátrált meg.
- Igaz a hír? - kérdezte. - Ne próbálj mellébeszélni, Autumn!
- Ha azt kérdezed, én vagyok-e a király legújabb szeretője, akkor igaz, Henry, de megint megkérlek, hogy beszélj egy kicsit halkabban. Hamarosan az udvarban kell lennem. Ha sajgó fejjel megyek oda, nem leszek túl vidám társaság.
- Jézusom! - kiáltotta a férfi. Leült, és kezével aranyszínű hajába túrt. - Nem szégyelled magad, Autumn?
- Miért? Valakinek át kellett vennie Barbara Palmer helyét, amíg megszüli a fattyat. Miért ne én legyek az?
- Mert te túl jól vagy az effajta élethez, húgom - felelte kétségbeesetten Henry Lindley. - Barbara Palmer nem egy herceg lánya. De te az vagy!
- Barbara Palmernek angol nemesi címe van, és saját otthona, Henry. Nekem egyik sincs. Én, hogy pontosan fogalmazzunk, Auriville özvegy márkinéja vagyok. A márkinő cím Madeline-t illeti meg, bár ő még túl fiatal ahhoz, hogy használja. Chermont nem az enyém, a lányom otthona. Nekem semmim sincs. Ha tavasszal Barbara Palmer visszajön az udvarba, a király el fog küldeni engem. És akkor nagyon bőkezű lesz velem. Angol nemesi címem lesz, és egy házam, amelyet a sajátomnak nevezhetek -mondta Autumn a bátyjának keményen. - Ó, tudom, hogy vehetnék magamnak házat, de nemesi címet nem. Ha a férfiak szívességeket tesznek, hogy megszerezzék, amit akarnak, azon senki sem háborodik fel. Miért van ez másképp a nőknél? Hát én nem zavartatom magam emiatt.
A férfi megdöbbent.
- Nagyon cinikus lettél.
- Charlie is ugyanezzel vádol - mondta halkan Autumn. - De mi mást tehetnék?
- Újra férjhez mehetnél.
- Csak szerelemből házasodom újra - mondta a lány. -De kétlem, hogy a szerelem, az a határtalan szerelem, amit Sebastian iránt éreztem, kétszer is eljöhet az életben. Nem, Henry, elégedett leszek az angol címemmel és a házammal. Csendesen fogok élni, az év nagy részét Angliában töltöm majd, a nyarakat pedig Franciaországban. Nem vehetem el Maddie-től az örökségét. Ami pedig Margot-t illeti, egy nap majd választania kell Anglia és Franciaország között. Az ő döntése lesz, bár Lajos azt mondja, maga akar férjet keresni neki. Szerintem most, hogy megnősült, megfeledkezik majd az ígéretéről, de ez jól is van így. Én is tudok gondoskodni róluk.
Henry Lindley kétségbeesetten rázta a fejét.

- Mi történt veled, Autumn? - kérdezte. - Hová lett az a kedves kislány, akit én ismertem?
- Már nagyon régen eltűnt, Henry - felelte Autumn. -Olyan régen, hogy már én is alig emlékszem rá. Azt hiszem, Bess halála napján lettem felnőtt. Akkor az egész világ megváltozott.
Levette a kendőt a fejéről, és odaadta Orane-nek.
- Semmivel sem tudlak rávenni, hogy itt hagyd ezt az életet, és hazagyere velem? - kérdezte a márki.
Autumn nevetett, szemlátomást jól szórakozott a kérdésen.
- Drága Henry bátyám, igazán vidékiesen gondolkozol. Károly király szeretője nem mehet el. Akkor távozhat, ha a király elküldi, és egy perccel sem előbb. - Megsimogatta bátyja karját. - Boldog vagyok itt, Henry. Senki sem bánthat, az érzelmeimet pedig nem keverem bele a dologba. A királyoknak nincs szívük. Jobb, ha nem leszek szerelmes.
Szavai könnyeket csaltak bátyja szemébe, és a márki elfordult. Milyen boldogtalan lehet a szíve mélyén Autumn, gondolta magában a férfi. Amellett nagyon csodálta bátorságáért. Nem ilyen életet álmodtak neki az apjával, de Autumn, családjuk nőtagjaihoz hasonlóan, meg tud állni a lábán. Henry akaratlanul is büszkeséget érzett iránta.
- A mama nem tudja - mondta.
- Nem akarom, hogy megtudja, míg nem ér véget a dolog. Akkor már nem kell nyugtalankodnia miattam. Ezért is küldtem Charlie-t Glenkirkbe, hogy hozza el a gyerekeket. A mamát lefoglalja majd a három kis vadóc. Sabrinának valószínűleg szüksége lesz rá, hogy némi jó modort tanuljon. Ha rangjának megfelelően szeretnék férjhez adni, illemet kell tanulnia. A mama kiválóan alkalmas rá, hogy megoldja ezt a feladatot, de mellette nem lesz ideje máson törni a fejét. Az én két lányommal és Charlie három gyerekével megint megtelik majd a ház, és a mama azt nagyon szereti, igaz, Henry?
Autumn mosolygott, és Henry Lindley rádöbbent, hogy a lány sokkal szebb, mint bármelyik nővére.
- Nincs lakosztályod a Whitehallban?
- Nem, nem akarom - felelte Autumn. - Charlie felajánlotta, de jobban szeretek itt lakni, Johnnie-nál.
- Miért nem Greenwoodban laksz, és ki az a Johnnie?
- Greenwoodot a kormányzóság idején lefoglalták, és a király megígérte az egyezkedéseknél, hogy nem fogja visszakövetelni a kisajátított birtokokat. Johnnie pedig Lynmouth jelenlegi grófja, az unokatestvérünk. Nagyon kedves fiú, szinte tökéletes hasonmása Madame Skye férjének, Geoffrey Southwoodnak. Nagyon kedvelem! Hol szállsz meg, és meddig maradsz? - kérdezte a bátyját.
A férfi megvonta a vállát.
- Ha semmit sem tehetek érted, visszamegyek Cadbybe
- felelte. - Isten ments, hogy a mama rájöjjön, hogy nem vagyok otthon, és kérdezősködni kezdjen. Tüdőd, hogy Rosamund képtelen titkot tartani vagy hazudni. A mama pillanatok alatt kiszedi belőle a pletykákat, és utána felbőszült bikaként Londonba száguld.
- Szegény Adali, Rohana és Toramalli pedig a nyomában
- nevetett Autumn.
- Ne feledkezz meg Red Hugh-ról és a bátyjáról se! -tette hozzá mosolyogva Henry.
- Maradj itt ma este, Henry. Johnnie nem bánná. Eljöhetsz velem az udvarba, és találkozhatsz a királlyal. így lesz helyes. A mama is így akarná.
- Rendben - egyezett bele a bátyja. - Gondolom, Johnnie el tudja szállásolni az embereimet. Nem akartam egyedül utazni. Csak négyen vannak.
- Persze - felelte Autumn, és csengetett a cselédeknek. Lily és Orane sietett elő, és Autumn nekilátott utasításokat osztogatni. - Tájékoztassák Bettset arról, hogy Westleigh márkija és az emberei itt maradnak éjszakára. Szóljanak a grófnak, hogy ismerje meg az unokatestvérét. Azonnal hozzák a fürdővizet. A lila bársonyruhát fogom viselni a gyémántokkal és az ametiszttel. Henry, menj át a szalonba, kérlek. Ki akarok szállni az ágyból, és a takaró alatt nincs rajtam semmi. - Újra elnevette magát, amikor látta, hogy a bátyja elpirulva siet ki a szobából.
Bár John Southwood olyan fiatal volt, hogy akár Henry fia is lehetett volna, a két férfi azonnal összebarátkozott. Johnnie rajongott Autumn-ért, és biztosította a márkit afelől, hogy úgy vigyáz rá, mintha a

saját húga lenne. Henry megkönnyebbülten látta, hogy Autumn jó kezekben van. Két óra múlva a nő indulásra készen állt, és addigra a két férfi átöltözött.
- Gyönyörű, igaz? - kérdezte mosolyogva Johnnie Southwood. - Biztos vagyok benne, hogy szegény Lady Barbara a fogát csikorgatja, ha udvarbeli barátai a szépségedről és a ruháidról mesélnek neki.
Autumn ruhája csodálatos volt, és nagyon divatos. A felső rész és az ujjak egyaránt levendulaszínű és ezüst szalagokkal voltak díszítve. Dekoltázsa igen mélyre futott, belátást engedett kebleire, melyeket vékony csipke rejtett a kíváncsi szemek elől. Sötétlila szoknyája eltakarta a temérdek alsószoknyát. Ametiszt és gyémánt nyakéket viselt, valamint hozzáillő fülbevalót. Haját kontyba tűzte, csupán két bájos tincs csüngött le kétoldalt a vállára. Illatosított bőrkesztyűket húzott. Szoknyája alatt ezüst-lila csíkos harisnya rejtezett ezüst kapcsokkal, amelyeken apró rózsák futottak körbe, közepükön apró ametiszttel. Cipője lila bőrből készült, sarka gyöngyökkel volt kivarrva.
- Utoljára gyermekkoromban láttam ilyen ruhát, az udvarban - jegyezte meg elbűvölve Henry Lindley. - Gyönyörű vagy, Autumn!
Mikor megérkeztek a Whitehallba, Henry elképedve nézte, hányan sietnek húga köszöntésére. Autumn bájos volt, szórakoztató, és nagyon kedves. Mindenkit a nevén szólított. Hogy tudott megjegyezni ennyi nevet? - töprengett a bátyja.
Buckingham hercege lépett hozzájuk, hogy bemutatkozzon.
- Nagyon jól emlékszem az apjára - mondta neki Henry.
- Jó barátja volt az anyámnak és a mostohaapámnak.
- Ezt örömmel hallom, tekintettel a halála körülményeire - mondta George Villiers.
- Igen, rettenetes! - felelte Henry, aki jól emlékezett a herceg meggyilkolására.
- Itt marad az udvarban? - kérdezte Buckingham hercege Westleigh márkiját.
- Nem, csak azért jöttem, hogy találkozzam a húgommal
- felelte Henry.
- Ó, értem - mosolygott George Villiers. - A pletykák eljutottak vidékre is, igaz?
Henry bólintott.
- De most, hogy látom, Autumn jól boldogul, hazamegyek, és nem nyugtalankodom tovább.
- Autumn olyan kemény, mint a gyémánt, ha a királyról van szó - jegyezte meg a herceg. - Okosabb annál, semhogy beleszeressen.
- Most már én is látom - értett egyet Henry. - De meg kellett bizonyosodnom róla. Persze azt nem akarjuk, hogy a mama megtudja, míg véget nem ér a románc.
- Az édesanyja szerette Stuart Henriket, igaz? - kérdezte a herceg.
- Igen. - A márki nem bocsátkozott részletekbe.
A király belépett a fogadóterembe, mire mindenki meghajolt. Károly azonnal felhúzta Autumn-ot, és megcsókolta a kezét, egyenesen a szemébe nézve.
- Igazán gyönyörű ma este, madame - mondta, majd lehalkította a hangját. - Milyen harisnya van rajtad? - kérdezte kíváncsian.
- Attól tartok, felségednek várnia kell, míg saját maga fedheti fel a titkot - felelte a lány huncut mosollyal. - De tetszeni fog felségednek, azt megígérhetem. Vagy ha mégsem, az sem baj, a saját örömömre öltözködöm, uram -Ragyogó mosollyal tekintett a férfira.
- Hol van Garwood? - kérdezte a király a nemesektől.
- Valószínűleg valami távoli sarokban ácsorog - mondta Autumn gyorsan. - Attól tartok, nem nagyon kedvel engem.
- Kedvel téged - nyugtatta meg a király különös fénnyel a szemében. - Azt hiszem, szeretett volna az ágyába vinni, drágám, de én megelőztem. Nem bánod, Autumn?
- Ön többet tud nyújtani nekem - felelte Autumn merészen, és elnevette magát a király meglepett tekintetén.
- Én nem merészkednék ilyen messzire, drágám - mosolygott a király - Ki ez az új arc veled és Johnnie-val?
- Az idősebbik bátyám, Henry Lindley, Westleigh márkija, felség. Azért jött Londonba, mert hallott néhány rosszindulatú pletykát, és meg akart bizonyosodni róla, hogy jól vagyok. Kedves tőle, nem igaz?

- Nagyon is - helyeselt a király. - Nekem is van egy kishúgom Párizsban, akit nagyon kedvelek. Az ő kedvéért megígérem, hogy nagyon vigyázok Lady Autumn-ra.
- Erről már ő is biztosított, felség - vágott közbe Henry.
- Valóban? - A király felhúzta a szemöldökét. - Kezdesz belém szeretni, drágám? - ugratta a lányt.
- Ó, felség, dehogyis! - kiáltotta Autumn. - Sokkal okosabb vagyok annál, semhogy újra szerelmes legyek.
A király nevetett.
-Jöjjön, sétáljunk egyet, madame - mondta, és belekarolt a lányba.
- Megtartja az ígéreteit - mondta a királyról George Villiers Henry Lindleynek. - Tudom. Együtt nőttünk fel.
Henry Lindley másnap visszaindult Cadbybe. Amikor hazaért, megkönnyebbülve hallotta, hogy távolléte alatt az anyja nem járt náluk látogatóban. Elmesélte a feleségének londoni útját, s elmondta, hogy beszélt a húgával, találkozott a királlyal.
- Tehát Charlie hazahozza a gyerekeit - mondta Rosa-mund. - Autumn jól kitalálta, hogy elvonja a mama figyelmét a három unokával. Nagy szükségük lesz a tanításaira, amilyen körülmények között Glenkirkben nevelkedtek! Különösen Sabrinának, szegénykének! Amint megjönnek, el kell mennünk Queen's Malvernbe, hogy üdvözöljük őket. Gondolod, hogy emlékeznek még ránk?
- Brie és Freddie biztosan, de Willy valószínűleg nem -felelte a férje.
Furcsa megkönnyebbülést érzett, hogy otthon lehet, és megoldotta Autumn problémáját. „Nem kell többet nyugtalankodnom emiatt - döntötte el a kérdést Henry. - A húgom jól van, Charlie pedig előbb-utóbb visszatér az udvarba. Ráadásul Buckingham hercege és a Lynmouth fiú is biztosított afelől, hogy Autumn-nak nem eshet bántódása.
Charlie egy héttel karácsony előtt érkezett vissza Skóciából három gyermekével. Jasmine döbbenten nézte őket. A tizenkilenc éves Lady Sabrina Stuart rendkívüli szépség volt. Sajnálatos módon halvány fogalma sem volt róla, hogyan kell helyesen beszélni angolul. Skót akcentusa erő-sebb volt, mint Jasmine feltételezte. Heves természete volt, és csúnyábban káromkodott, mint egy férfi. Madeline és Margót elszörnyedve nézték, és azonnal sírni kezdtek, ha a lány rájuk pillantott. Sabrina bőgőmasinának nevezte őket. Öccsei Jasmine meglepetésére sokkal udvariasabbak voltak.
- Szép kis feladatot adtál nekem, Charlie - mondta Jasmine. - A fiaiddal még elboldogulok, de a lányod... - Nagyot sóhajtott.
- Vissza kell mennem az udvarba - felelte Charlie szinte mentegetőzve.
- Persze - bólintott az anyja. - Bár megnyugtattál, hogy Lynmouth grófja vigyáz Autumn-ra, azért jobban örülök, ha te is mellette vagy Csak ritkán hallok felőle, és említés sem esik semmiféle férjjelöltről, pedig biztosan mindenkit levett a lábáról.
- Itt maradok veletek karácsonyra, de szilveszter előtt vissza kell érnem a Whitehallba. - felelte Charlie, aki kerülte húga említését.
- Sajnálom, ami Greenwooddal történt - jegyezte meg Jasmine. - Jobban örültem volna, ha Autumn-nak van egy saját háza.
- Nem, mama, azt hiszem, jobban teszi, ha egy férfi rokonánál lakik - mondta gyorsan Henry. - És ne felejtsd el, hogy nekem lakosztályom van a Whitehallban.
- Persze - mondta Jasmine. - Tökéletesen igazad van, Charlie. Vigyáznunk kell Autumn jó hírére, nem igaz?
- Pontosan - bólintott Lundy hercege. - Pontosan. Charles Frederick Stuart január negyedikén érkezett vissza a Whitehallba. Autumn boldogan köszöntötte bátyját, átölelte, és megcsókolta az arcát.
- Hát visszajöttél! Hogy vannak a gyerekek, hogy van a mama?
- Lehet, hogy elkéstem Sabrina kimenekítésével - felelte Henry. - A mama pedig nem érti, miért hall olyan ritkán felőled.
- Sok a dolgom - felelte a lány komolyan.
- A király még mindig elégedett? Autumn elmosolyodott.
- Hát persze - felelte.
- Megszülte már Lady Barbara a gyermekét?

- Majd csak februárban fogja - mondta Autumn. - A koronázási ceremóniát április huszonharmadikára tűzték ki. Szerintem Lady Palmer addigra mindenképpen visszajön, még ha bele is rokkan. Ami persze azt jelenti, hogy akkor mennem kell.
- Kértél már a királytól nemesi címet?
- Még nem. Nem volt rá megfelelő alkalom, de hamarosan megteszem. Mégpedig minél hamarabb, különben végem.
Autumn nagyszabású terve kezdete óta most először látszott nyugtalannak.
Aznap este a király ágyában töltötték az éjszakát, aminek Károly nagyon örült. Autumn-ot a ruhájából és az alsószoknyájából egy fiatal cselédlány segítette ki, akit azután elküldtek. A király a félhomályos hálószobában figyelte a nőt, amint fehér selyemharisnyájában közelített felé. A harisnyákat nagy rózsák tartották, közepükön apró smaragddal.
- Sosem tudok betelni azzal, hogy téged nézlek - szólt a király. - Gyere ide, drágám.
Amikor a nő engedelmeskedett a kérésnek, magához húzta a csípőjét. Belefúrta arcát a Vénusz-dombját takaró pihék közé, mélyet lélegezve beszívta az illatát. A boróka és méz illatának keveréke a lány testének illatával összeolvadva sokkal nagyobb vágyat ébresztett benne, mint bármilyen parfüm. Nyelve utat tört magának a szeméremajkak között, és nyalni kezdte a puha bőrt.
- Milyen finom - suttogta, és nyelve egyre mohóbban tört előre.
- Ó, igen, te ördög - biztatta Autumn.
A férfi selyemköntössel fedett vállaiba kapaszkodva próbálta egyenesen tartani magát, és felsikoltott a gyönyörtől, ahogy a király egyre mélyebbre hatolt.
- Vedd le a köntösöm, te imádnivaló kis szuka - mondta elfúló hangon a király.
Autumn sietve teljesítette a parancsot, de óvatos mozdulatokkal, hogy ne akadályozza a férfi fürge nyelvét a mozgásban. Érezte a király meztelen vállait a keze alatt, és cirógatni kezdte. Lepillantott, és látta, hogy Károly férfiassága kemény és harcra kész. Autumn késlekedés nélkül eltolta magától a férfit, és fölébe kerülve ráült, egyenesen felmeredő hímtagjára.
- Így, szívem - suttogta. - Ugye, milyen finom? Mozogni kezdett rajta, miközben a férfi a fenekét markolászta.
- Akar felséged egy csókot? - ugratta, és könnyedén végigsimította ajkával a száját.
Válaszul a király felállt a székből, ahol eddig ült. Férfiasságát a nőben hagyva keresztülvitte Autumn-ot a szobán, majd az ágyra fektette. Keményen pumpálni kezdte, eleinte lassú, de erőteljes lökésekkel, míg végül Autumn már sikoltozott, és lehunyt szemekkel, kéjtől eltorzult arccal feküdt alatta. A király egyre gyorsabban és gyorsabban mozgott. Amikor az asszony már kiáltozott a gyönyörtől, nem tudott többé uralkodni magán, és elélvezett, kilövellte sűrű nedvét.
Autumn felsóhajtott, és hosszan csókolta.
- Károly, te sokkal jobb szerető vagy, mint az unokatestvéred, Lajos! - mondta, és újra megcsókolta.
Aznap este még egyszer szeretkeztek, aztán Autumn felkelt, felöltözött, és várta, hogy megérkezzen Chiffinch, és visszavezesse a hátsó lépcsőkön át a titkos kapuig, ahol a kocsija várta.
Várakozás közben a király kiszólt az ágyából.
- Szeretnélek megajándékozni, ha majd el kell válnunk, Autumn. Mit szeretnél, drágám? Te igazán nagyon kedves vagy, de néhány hónap múlva visszajön Barbara.
Autumn úgy tett, mintha a választ fontolgatná.
- Van elég pénzem, Károly, és egy csodálatos embert szerethettem. Van két kislányom, de valami hiányzik. Szeretnék itt maradni Angliában, de nincs angol nemesi címem, se saját otthonom. Megadnád nekem ezt a két dolgot az együtt töltött boldog hónapokért cserébe? Nem kell nagy címnek lennie, sem hivalkodó háznak, csak szeretném, ha a sajátom lenne, felség. Egy herceg lánya vagyok. Van két bátyám, akik hercegek, egy márki, két báró, én viszont senki sem vagyok. Add meg nekem ezt a két dolgot, és örökre hálás leszek.
- Megkapod a címet és a házat, ha lejár az időnk, Autumn. Apróság, amit kérsz. Nagylelkűnek kell lennem azzal a nővel, aki több mint nagylelkű volt hozzám - mondta a király mosolyogva. - Gyere, és adj egy jóéjtcsókot, mert hallom, hogy közeledik Chiffinch.

Autumn az ágyhoz ment, és gyengéden megcsókolta.
- Köszönöm, Károly - mondta szívből.
Mióta megismerte a lányt, a király most először érezte, hogy egy másodpercre bepillanthatott Autumn valódi énjébe. Nem a gyönyörű kurtizánt látta, aki annyi gyönyörrel ajándékozta meg, hanem a valódi Autumn-ot. A herceg lányát. A nagytiszteletű márki özvegyét. Szinte kényelmetlenül érezte magát amiatt, hogy ilyen közel került az igazsághoz. Magához hívta a kutyáit, hogy feküdjenek mellé az ágyba, és testük melegét érezve végül sikerült álomba merülnie.
Autumn dobogó szívvel követte Chiffinchet a huzatos folyosókon és a keskeny lépcsőkön. Végül a király cselédje kinyitott egy kis ajtót, és kiengedte a lányt a hátsó udvarra, ahol a kocsija várakozott. Besegítette a járműbe, becsukta az ajtót, és elköszönt. A kocsi halkan gördült ki az utcára, s csak lassan növelte a sebességét, ahogy szélesedett körülötte a tér. Autumn alig várta, hogy elmesélhesse Charlie-nak, mi történt.
Másnap délután bátyja lakosztályában, a Whitehallban Autumn halkan így szólt:
- A király megígérte, hogy megkapom a címet és a házat, ha Lady Barbara visszajön az udvarba. Nagyszerű lesz!
George Villiers-re pillantott:
- Tényleg megtartja az ígéretét? Villiers bólintott.
- Igen. Nagyra értékeli a hűséget, mint tudod. Te hűséges és kedves voltál hozzá Barbara távollétében. Ráadásul mindig hangsúlyoztad, hogy illedelmesen távozol majd, ha Barbara visszatér. Ha azt mondja, címet és házat ad, akkor úgy is lesz.
- Nagyon örülök - lelkesedett Autumn -, mert terhes vagyok. De azt akartam, hogy miattam legyen nagylelkű. Most már félelmek nélkül jelenthetem be neki a nagy hírt.
- Nahát - vigyorgott Buckingham -, a király csak úgy ontja a gyerekeket. A történelem ismétli önmagát, igaz, Charlie?
Lundy hercege elsápadt.
- Igen - felelte mindössze.
De később, amikor kettesben maradtak húgával, kitört belőle a felháborodás.
- Bármit megtennél azért, hogy megkapd, amit akarsz, Autumn. Hogy lehetsz Üyen törekvő?!
- Igen, biztosra akartam menni - ismerte el a lány -, de szeretem a gyerekeket, Charlie. Nagy öröm lesz, hogy szülhetek még egyet, mielőtt visszavonulok az udvartól az új otthonomba, Lady Akárkiként. Talán a király a gyereknek is adományoz valami címet. Ezúttal minden másképp lesz, Charlie! Egy kisfiút fogok szülni a királynak! Tudom!
- Mondd el neki ma este - utasította Charlie. - Mondd el, vagy megteszem én!
- El fogom mondani - ígérte Autumn. - Szerinted örül majd? i
- Miért ne? - kérdezte Charlie keserűen. - Ó is szereti a gyerekeket, és az állapotod hatalmas libidója újabb bizonyítéka lesz.
A király tényleg örült a hírnek.
- Mit gondolsz, mikor születik meg?
- Augusztus végén - felelte Autumn. - Akkor távozom majd az udvarból, amikor kívánod.
- Barbara lánya, a kis Anne két hete született. Azt mondja, nem tér vissza április elótt. Azt hiszem, jó anya lesz. Ha megtudom a jövetele napját, arra kérlek, egy nappal korábban távozz. így egyikőtöket se bántja majd a másik jelenléte, f
- Fiút fogok szülni neked - jelentette ki Autumn.
- Igazán? - A király nagyon! örült. - Minden gyereket szeretek, kisfiút, kislányt egyaránt, drágám. Boldog leszek, akármelyik érkezik.
Megcsókolta a nőt, és megsimogatta a mellét.
- Már érzem, hogy duzzadnak ezek a gyümölcsök. - suttogta, és lehajolt, hogy megcsókolja őket. - Micsoda gyönyört adtál nekem, Autumn, a tüzes és kívánatos testeddel!
A király alig várta, hogy elújságolhassa közvetlen környezetének, hogy szépséges szeretője, Auriville márkinéja gyermeket vár. Mindenki lelkesen gratulált neki, mintha a férfi valami csodát vitt volna véghez.

Autumn nem tudta, hogy nevessen rajtuk, vagy dühöngjön. Úgy döntött, inkább kineveti őket, minthogy ez volt a bölcsebb megoldás.
Elmúlt a február, majd a március is. Lady Barbara üzent, hogy április huszadikán tér vissza az udvarba, a koronázási ceremónia előtt. Autumn úgy készült, tizennyolcadikán távozik a Whitehallból.
Kezdett kényelmetlenné válni az állapota, és semmire sem vágyott jobban, mint hogy visszatérhessen vidékre, és várja, hogy megszülessen a baba augusztusban. Kicsit aggódott, hogy a király még nem mondott semmit arról, milyen címet is ad neki, és hol lesz a háza. Tudta, ha Buckingham azt mondja, a király megtartja a szavát, akkor úgy is lesz, de azért nyugtalan volt. Három nappal az indulása előtt a király mellett ült, miközben az a barátaival kockázott. Nem volt szerencséje, és a kocka nem olyan játék volt, amelyben a társai csalhattak volna, hogy a királynak kedvezzenek. Garwood hercegének azonban különösen jól ment a dobás. Már csak a király és ő játszottak.
A király megint veszített, és nem maradt egyetlen pénzérméje sem.
- A pokolba! - bosszankodott, majd felderült az arca. -Játszol velem még egyet, Gábriel, dupla vagy semmi alapon? Ha veszítek, azt kérsz tőlem, amit akarsz, persze észszerű keretek között.
- Tudom, hogy felséged megtartja a szavát - felelte a herceg. - Benne vagyok.
Átadta a kockákat a királynak, Károly pedig Autumn felé nyújtotta őket.
- Adj rájuk egy szerencsépuszit, szívem - mondta, még mindig mosolyogva.
Autumn megtette, amit kért.
- Nem tudom, mekkora szerencsét hoz a csókom - figyelmeztette a királyt.
Károly lelkesen rázta meg a kockákat, azután az asztalra dobta őket. Nagy dobás volt.
- Ezt nehéz lesz felülmúlnod, Gábriel - mondta a hercegnek.
A herceg bólintott, és hanyag mozdulattal összeszedte a kockákat. Felhördültek a jelenlévők, amikor felülütötte a király dobását.
- Hát, ez van - mondta halkan a király, és társára pillantott. - Alaposan elvertél, Gábriel. Mit kívánsz tőlem?
- A Szajnáját - felelte csendesen a herceg.
- Mit? - a király azt hitte, biztosan rosszul hallotta.
Az asztal körül állóknak elállt a lélegzetük. Autumn elsápadt a megdöbbenéstől.
- A Szajnáját szeretném, felség - ismételte Garwood hercege. - Ön már végzett vele, nem igaz?
A király bólintott, még mindig ámulva a kívánságon, de gyorsan mérlegelni kezdte a lehetőségeket. Autumn felugrott.
- Hogy merészeli, uram? Hogy merészeli? Nem vagyok holmi utcai cafka, akit kézről kézre adogatnak!
- A tiéd lehet - mondta a király -, de csak bizonyos feltételekkel. Tisztában vagy vele, hogy gyereket vár? Az én gyermekemet. El fogom ismerni az apaságot, ha megszületik, és saját címet adományozok neki.
- De felség! - Autumn szinte sikított. - Nem ajándékozhat tovább, mintha a tulajdona lennék! Azt ígérte, címet.Akkor Garwood hercegnéje leszel. Az otthona pedig fenif^ van északon, és azt mondják, gyönyörű.
- Nem! - makacskodott Autumn.
- Elfogadod a feltételeimet, Gábriel? Hajlandó vagy felér f ségül venni ezt a kedves boszorkát, hercegnőt csinálni \ belőle, és elvinni az udvaromból? - kérdezte a király a ba- í rátját.
- Igen, felség - felelte Garwood hercege. '(
- Akkor megegyeztünk - nyugodott meg a király. - Mindkettőtök felé leróttam a tartozásom, igaz?
- Nincs rendben! - kiabálta Autumn. - Sosem megyek I hozzá ehhez az emberhez! Szerelmes voltam a néhai férjembe! Csak szerelemből vagyok hajlandó férjhez menni!
- Ez egy kedves, de nagyon gyermeteg gondolat, drágám. A házasságokat elsősorban vagyon és hatalom alapján kötik. Garwood hercege megfelelő parti a számodra, Autumn. Szép otthona van, és élvezni fogod, hogy a szeretője lehetsz.
- Nem fog feleségül venni, ha meghallja, milyen feltételekhez kötik a családunkban az eljegyzést, uram. És én csak olyan emberhez vagyok hajlandó feleségül menni, aki megfelel ezeknek a feltételeknek - jelentette ki Autumn határozottan.
- Ezt a kérdést majd megvitatjátok a bátyáiddal. Én mindkettőtök felé megtartottam a szavam. Te, Garwood, megkapod a szajhámat. Te pedig, márkiné, címet és házat kapsz.

Mindenki meglepetésére Autumn-ból hirtelen kitört a nevetés. Mi mást tehetett volna? Elég csúnyán rászedte királyi szeretője. Veszteseként került ki a játékból. Alá kell vetnie magát a király akaratának. Ezért kedvesen így szólt:
- Ön, uram, francia anyja ellenére igazi Stuart. A glen-kirki Leslie-k sosem jártak jól azzal, hogy a Stuartokat szolgálták.
- Mit akarsz ezzel mondani? - kérdezte meglepetten Károly.
- Az anyám elmesélte, amikor felséged nagyapja, Jakab király apámat grófból herceggé tette. Jakab király azt mondta, ez szép ajándék a szüleimnek, mert számára nem kerül semmibe. Azt mondta, a Leslie-knek már megvan hozzá a kastélyuk és a földjük - magyarázta a lány. A király és társai jóízűen nevettek az anekdotán.
- Akkor elfogadod Garwood hercegét férjedül, Autumn? - kérdezte aztán a király.
- Ha elfogadja a családom feltételeit, felség. Azt hiszem, nincs más választásom, mint hozzámenni, ha címet és házat akarok - felelte.
Nem volt boldog, de elég okos volt ahhoz, hogy belássa, bölcsebb, ha a király a barátja marad, és nem teszi az ellenségévé. Ha Garwood nem egyezik bele a feltételeibe, és Autumn úgy gondolta, túl büszke lesz hozzá, az már nem az ő hibája. Megveszi magának a saját házát, és pokolba az angol nemességgel.
- Uram, kérnék még egy apróságot. Nem szeretnék férjhez menni a gyermekem születése előtt.
- Azt hiszem, ez érthető - mondta Gábriel Bainbridge.
- Valóban, uram? - csattant fel Autumn.
A király vigyorgott. Mindig szerette Autumn önfejűségét, de nem akart volna ilyen feleséget. Felmerült benne a gondolat, hogy vajon Garwood hercegének hogy tetszik majd, de hát ő akarta a nőt, és meg is kapja. A királyi tartozást megfizették.
- Kísérd vissza a márkinét a Lynmouth-házba - utasította Károly a herceget, aztán a kezébe vette Autumn kezeit. -Azt hiszem, ez a búcsú perce, drágám. Nagy öröm volt veled lenni, és köszönöm a kedvességedet. Mindig Károly király barátja maradsz. Értesíts, ha megszületik a baba. Ne felejtsd el, hogy fiút ígértél. Mi lesz a neve? - A király szemei huncutul csillogtak.
- Lajos - felelte Autumn gonoszul.
A király elnevette magát. Annyira kacagott, hogy kicsordultak a könnyei. Mikor végre sikerült összeszednie magát, felemelte a lány kezeit, a szájához emelte, és megcsókolta őket.
- Egyetértek, madame - mondta, majd a herceghez fordult. - Vidd haza, Gábriel, mielőtt még meggondolom magam. Be kell vallanom, hogy soha életemben nem szórakoztam olyan jól,, mint a márkiné társaságában.
A herceg a karját nyújtotta Autumn-nak. A lány nagyvonalúan elfogadta, és elhagyták a kártyaszobát.
- Van egy hajóm - mondta Gábriel Bainbridge. - Azzal egyszerűbb lesz önnek hazajutni, madame.
- Akkor küldjön egy szolgát, hogy vigyék vissza a kocsimat a Lynmouth-házhoz - felelte a lány.
A férfi bólintott, és szólt az egyik szolgának, aki gyorsan kisietett az épületből.
Együtt sétáltak le a palota kikötőjébe, ahol a hercegnek előhozták a hajóját. A férfi besegítette Autumn-ot a bárkába, majd melléült a kabinba, amelynek apró üvegablakai voltak. Felforrósított téglákat helyeztek az ülés alá, hogy kényelmesebb legyen az utazás.
- Ez a hajó is a házhoz tartozott, amikor ön megkapta? - kérdezte Autumn.
- Igen - felelte a herceg.
- Akkor ez is a nagyanyám tulajdona - jegyezte meg a lány. - Greenwood az ő otthona volt, ő ajándékózta az anyámnak. A kormányzóságnak nem állt jogában lefoglalni.
- Nos, madame - felelte a herceg -, ha a feleségem lesz, visszaszáll önre, és ezzel, gondolom, megoldódik a probléma.
Autumn csendben ült, mialatt a hajó a Lynmouth-ház felé tartott. A víz nyugodt volt, a bárka lágyan siklott előre.
- Ön nem fogja elfogadni a családom feltételeit - szólalt meg végül a nő.
- Olyan biztos benne? - kérdezte a férfi.
- Igen! - vágta rá Autumn határozottan.

- Hát ne legyen - tanácsolta a férfi. - Már az első nap óta téged akarlak, Autumn, azóta, hogy igazságot akartál tenni a sógornőd és a cseléd halála miatt. Mindig téged akarlak. Olyan ember vagyok, aki megszerzi, amire vágyik.
- Majd meglátjuk - felelte Autumn.
De a férfi elszántsága meglepte. Nem várt tőle ilyen ragaszkodást. Sosem adta semmi jelét annak, hogy vonzódna hozzá, sőt épp ellenkezőleg.
- Én nem szeretlek - mondta.
- Majd az is eljön, Autumn, ha jobban megismerjük egymást - nyugtatgatta a lányt a herceg.
Autumn nem szólt többet. Még sosem találkozott olyan emberrel, mint Gábriel Bainbridge, Garwood hercege. Élete hirtelen új fordulatot vett. El sem tudta képzelni, hová sodorja a sors. Nem volt biztos benne, hpgy szereti a meglepetéseket, de nem volt választása. Persze a férfi nem fogadja majd el a családja feltételeit. Vagy mégis?

19. fejezet

Amikor Garwood hercege visszakísérte Autumn-ot a Lynmouth-házhoz, már ott találták Charlie-t és Johnnie-t. A két férfi, a fiatalabb és az idősebb arcán ugyanaz az arckifejezés tükröződött, ahogy némán álltak egymás mellett.
- Menj a lakosztályodba - utasította Charles Frederick Stuart a húgát.
Hangja olyan parancsoló volt, hogy Autumn egy szó nélkül engedelmeskedett neki a férfi nem kis meglepetésére. Azt várta, hogy a lány majd vitatkozik vele, de ehelyett meghajolt, és felsietett a lépcsőn.
- Menjünk a könyvtárszobába, hogy megbeszéljük a dolgokat. Az asztalon van a tálca. Szolgáljátok ki magatokat
- javasolta John Southwood, és jókora adag whiskyt töltött magának. Szüksége lesz rá, gyanította.
Unokatestvére és a vendég engedelmesen követte, majd házigazdájuk invitálására leültek a kandalló mellé, amelyben halkan pattogott és ropogott a tűz. Kint eleredt az eső, a cseppek zajosan koppantak az ablaktáblákon.
- Nem voltam ott - kezdte Lundy hercege -, de George Villiers elmondta, hogy szajhának nevezted a húgomat. Igaz ez? - Komoly tekintettel nézett Gábriel Bainbridge-re.
- Igaz - felelte Garwood hercege.
- De azért szeretnéd feleségül venni - folytatta Charlie.
- Igen. - Gábriel Bainbridge tekintete állta Charlie komoly pillantását.
- Miért? - kérdezte Charlie.
- Magam sem tudom pontosan - jött a különös válasz.
- Csak annyit mondhatok, hogy nem tudom elfelejteni, mióta először megláttam. Megjelenik az álmaimban.
- Szerelmes vagy belé, mint már mondtam - szólt Lundy hercege.
- Hogy lehetnék, mikor tudom róla, hogy nincs erkölcsi tartása? - ellenkezett Bainbridge.
- Szegény ördög - mondta Charlie. - Szerelmes vagy, de magadnak sem mered bevallani, mert Autumn a király szeretője volt. Már nem volt szűz, és nem Károly volt az első király, akivel lefeküdt. Fiatalabb lánya, Margót Lajos király gyermeke.
- Hogy lehetnék szerelmes egy efféle nőbe? - kiáltotta Gábriel Bainbridge őszinte kétségbeeséssel.
- Figyelj rám! Elmondok neked néhány dolgot, amit a húgom sosem vallana be, de tudnod kell, ha boldogok akartok lenni egymással. Neki sose mondhatod el, hogy beszéltem ezekről! Autumn anyám utolsó gyermeke volt, akkor született, amikor anyám már azt hitte, nem lehet többé gyereke. Kilencen voltunk testvérek, bár csak nyolcan értük meg a felnőttkort. Öten már felnőttünk, amikor Autumn megszületett. A két kisebb testvérünk Írországban élt, ott volt a birtokuk. A testvérek közül csak Patrick Leslie, James Leslie idősebbik fia maradt Glenkirkben, de már férfi volt, amikor a húgom világra jött. Autumn-ot egyetlen gyerekként nevelték, mindannyian imádtuk és kényeztettük.
Pillanatnyi szünetet tartott, azután folytatta.

- Aztán jött a háború. James Leslie elesett Dunbarnél. Autumn akkor Queen's Malvernben volt. A mama eljött Glenkirkből, hogy elvigye Autumn-ot Franciaországba, a kastélyába. Semmi sem kötötte már őket Angliához. A húgom ott találkozott a férjével, Sebastian d'Oleronnal. Őrülten szerelmesek lettek egymásba, és összeházasodtak. Született egy lányuk, Madeline, de amikor Maddie még csak kétéves volt, apja váratlanul meghalt. A húgom teljesen összetört. Napokig fel sem tudott kelni az ágyából. Alig evett, és ami még rosszabb, elhanyagolta a kislányát. Végül sikerült legyűrnie végtelen fájdalmát, és újra elkezdett foglalkozni a chermont-i szőlőültetvénnyel és a gyerekkel. Egy évvel Sebastian halála után Lajos király Chambord-ba ment vadászni. Még gyerekkorából ismerte Autumn-ot, s akkor is az ágyába, akarta vinni, de a húgom határozottan visszautasította az ajánlatát. Most érte küldetett, hogy menjen el hozzá Chambord-ba. Nem kérdezte meg, akar-e a szeretője lenni. Ő volt Lajos, Franciaország királya, a lány pedig a játékszere. Autumn aggódott a lánya miatt, és engedelmeskedett. Lajos kedves volt hozzá, és elismerte, hogy ő az apja Margot-nak. Aztán, amikor a királyunk visszatérhetett a trónjára, Autumn hazajött.
- Egyenesen Károly karjaiba - mondta keserűen Gar-wood hercege.
Lajos királyt még meg tudta volna bocsátani a lánynak, de a tudat, hogy a saját királyával is szerelmeskedett, elviselhetetlen volt. Viszont Autumn mindenképpen kellett neki.
- Valóban - ismerte el őszintén Charlie. - Látott egy lehetőséget, és megragadta. A húgom vagyonos nő, de nem akar Franciaországban élni. Itt azonban nincs többé saját nemesi címe, ahogy saját otthona sincs. Örömmel foglalta el Barbara Palmer helyét a király ágyában, míg ő visszatér a szülésből. Autumn nem ártatlan lány, hanem tapasztalt nő. Azokat az utcalányokat, akik egy pennyért szétteszik a lábukat, talán szajhának nevezik, de azt a nemesasszonyt már nem, aki az udvarban, a királlyal teszi ugyanezt. Senki nem merné az anyámat szajhának nevezni. Vagy te igen?
Lundy hercege nézte, mint csillan meg a felismerés fénye Gábriel Bainbridge szép szemében.
- Nem, dehogy, dehogy tenném! - felelte gyorsan. - De azt mondják, az édesanyád nagyon szerelmes volt az apádba. Autumn azonban nem szerette Károlyt.
- Az anyám szerette Henrik herceget - mondta apró mosollyal Charlie, aki azt is tudta a családi történetekből, hogy őt az apja segítette a világra, de sosem ismerhette meg, mert Stuart Henrik nem sokkal az ő születése után meghalt. - Ami a húgomat illeti, majd ő maga elmondja neked, hogy nem szerette a királyt, de tisztelte a hatalmát. Autumn a végletekig őszinte.
- Nem ilyen nőkhöz szoktam - ismerte be Garwood hercege.
- Ha tényleg feleségül akarod venni a húgomat, akkor olyannak kell elfogadnod, amilyen, nem pedig olyannak, amilyennek látni szeretnéd. Nem fog megváltozni. A családunk nőtagjai mind híresek arról, hogy maguk határoznak az életükről. Igaz, Johnnie? - fordult a herceg unokatestvéréhez.
Johnnie Southwood elvigyorodott.
- Az üknagyanyám egy kalózhajó kapitánya volt, és harcolt Erzsébet királynővel. A dédnagyanyám, akinek Angel volt a neve, a királynőt szolgálta. A nagyanyám, Pénelopé egy gyermekkel a hasában küzdött meg a kalózokkal, akik betörtek devoni otthonukba. Az édesanyám, Daphne vigyázott az otthonunkra, és ő óvta meg a birtokot Cromwell embereitől. Mesélhetnék MaryAnne nagynénémről, de az a fél éjszakát igénybe venné. És ez csupán egy kis része a családomnak. "Vannak rokonaink Írországban és Skóciában, ahogy Angliában is. Mindannyian Skye O'Malley és a férjei leszármazottai. Hat férje volt ugyanis.
- Egyszerre? - kérdezte Garwood hercege rémülten.
- Egymás után - nyugtatta Charlie, mielőtt Johnnie valami tréfával halálra ijeszthette volna.
Lundy hercege már rég eldöntötte, hogy Gábriel Bainbridge remek férje lesz a húgának, és szerette volna elősegíteni a házasságot.
- A dédnagymamám minden férjét túlélte. Az otthonom is az övé volt, nemesi címem pedig utolsó férjétől ered, nagyapám, Jakab király jóvoltából, mert ő változtatta déd-nagyapám grófi címét hercegire.
- Nos, ha feleségül akarod venni a húgomat, néhány dolgot tisztáznunk kell. Először is, szeretném, ha bocsánatot kérnél. Rendben?
- Rendben - egyezett bele Garwood hercege. - A harag beszélt belőlem. Senki nem tud jobban kihozni a sodromból, mint a húgod. Milyen feltételeket kell még elfogadnom?

- A családunkban az a szokás, hogy a nők megtarthatják a vagyonukat. A férjnek átadnak egy kisebb részt, és vannak unokahúgaim, akik szívesebben engedik át férjüknek a vagyon kezelését, de a többségre ez nem jellemző. Úgy látszik, csupa olyan nő él a családunkban, aki okosan bánik a pénzzel. Autumn, gondolom, már tudod, ez utóbbi csoporthoz tartozik. Ennek a beszélgetésnek semmi értelme, ha ezt nem fogadod el.
- Elég különös szokás - mondta lassan Garwood hercege, aztán elnevette magát. - Most már tudom, miért hitte Autumn, hogy elállók a szándékomtól, ha megtudom a részleteket. Gondolom, sokan így tennének.
- És te? - kérdezte Charlie.
- Nem, én nem - hangzott a válasz. Charlie elmosolyodott.
- Ahogy még senki a családunk történetében. Úgy tűnik, a mi hölgyeinkhez nagyon ragaszkodnak a kérők.
- És a többi feltétel?
- Már csak egy van. Addig nem veheted feleségül a húgomat, míg nem ismeritek meg egy kicsit jobban egymást. Tudom, hogy családi, pénzügyi és más gyakorlati okból szoktak házastársat választani, de a mi családunkban ez másképp történik. Nálunk szerelemből házasodnak. - Megvonta a vállát. - Nem tudom, mi a teendő az olyan nőkkel, akik rendelkezni akarnak a saját vagyonuk felett, és ragaszkodnak hozzá, hogy szeressék a férjüket...
- A király... - kezdte Gábriel Bainbridge, de Charlie leintette.
- Tudom, hogy az unokatestvérem mondta, hogy elveheted a húgomat, de biztos lehetsz benne, hogy megváltoztatja a véleményét, ha én megkérem rá. Én azonban azt hiszem, nagyszerű férje leszel a húgomnak. Csak hagyj neki időt, hogy ő is észrevegye. Hagyj neki gondolkodási időt, és majd meglátjuk. Én hiszek az első pillantásra lángra gyúló szerelemben, de Autumn valószínűleg nem.
- A király mindenki előtt küldte el ma délután - mondta Garwood hercege Charlie-nak. - Talán jobb lenne, ha elhagyná Londont még a koronázási ünnepség előtt. Mi a véleményed?
- Igazad van - felelte Lundy hercege. - Szeretném, ha hazakísérnéd, ha a király megengedi, hogy távol maradj a dicsősége napján.
- Én is velük megyek - szólt Lynmouth grófja. - Engem senki sem fog hiányolni, és szeretném megismerni a mamádat. A dédnagyapám sokat mesélt a szépségéről. A bátyámmal imádtuk hallgatni a történetet, hogy miként érkezeit meg Angliába, és hogy mutatták be a családnak.
- Igen - felelte Charlie -, szerintem is kitűnő ötlet, ha te kíséred vissza Autumn-ot Queen's Malvernbe. Én nem tudok veletek tartani, úgyhogy te leszel a villámhárító köztük, míg a húgom megnyugszik, és újra képes lesz józanul gondolkodni. Minden erejére szüksége lesz ahhoz, hogy megnyugtassa a mamát, akit sokkolni fog a hír, hogy terhesen tér haza, és Károly a gyerek apja. Én is hazamegyek, amint lezajlik a ceremónia, és a király elenged. Lady Barbara sosem kedvelt igazán, vagy talán csak mindenkire féltékeny, aki szerinte elvonhatja róla a király figyelmét. Mire visszajövök az udvarba, addigra már újra a biztos helyén fog ülni. Autumn sokkal előkelőbb családból származik, mint ő, és ez az első eset, hogy a király ilyen rangos nőnek csinált gyereket. Lady Barbara nem fog örülni.
- Még nagyobb csapás lesz neki, ha a király megnősül, ami egy éven belül megtörténik - mondta Johnnie. - Azt mondják, a portugál hercegnőt veszi el. A lány vagyonával kimászhat az adósságaiból. Franciaországban jelenleg nincs hercegkisasszony, és a protestáns északi királyságnak nincs annyi pénze, hogy felvehesse a versenyt a portugálokkal.
- Ahhoz képest, hogy azt állítod magadról, nem sok időt töltesz az udvarban, Johnnie, mindig ismered a legfrissebb pletykákat - nevetett Lundy hercege.
Aztán Bainbridge-hez fordult.
- Akkor megegyeztünk?
- Megegyeztünk - bólintott Garwood hercege.
II. Károly királyt 1661. április 23-án koronázták meg a Westminster-apátságban. A ceremónia és az azt követő estély színes volt és pazar. Barbara Palmer, aki nemrég tért vissza az udvarba és szeretője ágyába, gyönyörű volt, barna fürtjei ragyogtak, és kék szemei csillogtak a győzelemtől. A király biztosította róla, hogy őt imádja a legjobban a világ összes asszonya közül, barátai pedig azt ismételgették, hogy sokkal szebb, mint Auriville márkinéja. Hogy a barátok hazudtak, annak nem volt jelentősége, hiszen a márkiné

már nem volt az udvarban, és nem sok esély volt rá,hogy valaha is visszatér. Barbara Palmernek sosem lesz lehetősége az összehasonlításra, sem arra, hogy rájöjjön barátai árulására.
A márkinét szállító kocsi kényelmes tempóban haladt Queen's Malvern felé, de Autumn inkább a lovaglást választotta, unokatestvére és Garwood hercegének rosszallása ellenére. Lily és Orane ültek a kocsiban, Lily férje, Marc a többiekkel lovagolt. Mindennap kora délután Johnnie előrelovagolt a fogadóhoz, ahol az éjszakát szándékoztak tölteni, hogy lássa, minden készen áll-e az unokahúga és kísérete fogadására. Egy nappal azelőtt, hogy elérték volna Queen's Malvernt, Charlie utolérte őket. A király féltékeny szeretője elintézte, hogy elengedjék őt Szent Márton-napig.
Autumn némi titkos megkönnyebbüléssel, melegen üdvözölte bátyját. Nem akart egyedül szembenézni az anyjával. Eddig a pillanatig bele se mert gondolni, mennyire haragszik majd rá Jasmine szabados viselkedése miatt, de Autumn biztos volt benne, hogy Gábriel Bainbridge tetszeni fog neki. Bár az esküvő még messze van, ha egyáltalán lesz esküvő. A király rászedte őt, de Autumn úgy vélte, ez nem volt előre megfontolt trükk. Károly egyszerűen csak a kényelmes megoldást választotta, amellyel egy füst alatt megtarthatta becsületét és ígéretét. Autumn nevetett magában. Nem haragudott Károlyra. Tudta, hogy ha kerek perec visszautasítaná a házasságot Gábriel Bainbridge-dzsel, a király a gyerek kedvéért megadná neki a saját nemesi címet.
Végül megérkeztek Queen's Malvernbe. Garwood hercege leemelte Autumn-ot a lováról, és gyengéden letette a földre.
- Biztosan örülsz, hogy hazaértél - mondta kedvesen.
- Ez nem az én otthonom - felelte a lány. - Ez Charlie birtoka. Nekem nincs otthonom.
- Nagyon makacs vagy, igaz? - jegyezte meg a férfi.
- Igen - ismerte el a lány. - Neked hol a birtokod?
- Északon, Durhamben - felelte a herceg. - Hatalmas kőház, nagyon hasonlít erre.
- Nem kastély? - Autumn hangja csalódottnak tűnt.
A férfi visszafojtotta a lány arckifejezése láttán feltörő nevetését.
- Nem, Autumn, nem kastély. Van nemesi címem, szép házam, és nagy birtokom, ahol szarvasok és más állatok élnek, de ez minden. Tényleg kastélyt szeretnél?
- Kastélyban nőttem fel, és Chermont is az - felelte Autumn, de mielőtt folytathatta volna, meghallotta anyja hangját.
- Szent Isten! Elengedlek az udvarba, és terhesen jössz vissza, Autumn! Nagyon remélem, hogy az urak valamelyike a jövendőbeli férjed. Gyerünk be a házba, mindannyian. Charlie, nagyon ajánlom, hogy legyen valami magyarázatod arra, miért jön vissza a húgod az udvarból ilyen állapotban! - kiáltotta Jasmine, majd elviharzott.
- Ő a mama - mondta Autumn szeretettel. - Császár lánya, márki és hercegek felesége. Királyi herceg szeretője.
Követték Jasmine-t a házba, egyenesen a szalonba. A cselédek bort és rágcsálnivalót szolgáltak fel. A terem hirtelen megtelt gyerekekkel. Madeline és Margót az anyjukhoz szaladtak, és boldogan sikoltoztak, amikor Autumn megölelte és megcsókolta őket. Charlie fiai is megérkeztek, arcukon mosoly ragyogott.
- Mama! Mama! - kiáltozták a kislányok.
- Papa! - üdvözölte Frederick és William az apját. Gyönyörű fiatal lány lépett be a szalonba, és Johnnie Southwoodnak tátva maradt a szája a leplezetlen csodálattól.
- Papa - szólt Lady Sabrina.
Odalépett Charlie-hoz, és megcsókolta az arcát.
- Isten hozott idehaza... itthon, papa. - Lassan beszélt, óvatosan, a nagymama figyelő tekintete kereszttüzében. -Örülök, hogy végre megjöttetek. Már hiányoztatok, igaz, kölykök?
- Gyerekek - mondta Jasmine a nagyobbaknak -, most, hogy üdvözöltétek a szüleiteket, vigyétek ki a kicsiket a szalonból. Fontos dolgot kell megbeszélnünk.
Rámosolygott francia unokáira.
- A mama hamarosan utánatok megy, drágáim. Sabrina,vidd őket a konyhába. A szakács majd gondoskodik rólatok.

Sabrina kézen fogta a két kislányt, és kivonult, öccsei pedig követték. Maddie és Margót nem félt már az unokatestvérétől.
- Ő kicsoda?
- Az sokkal fontosabb kérdés, hogy ön kicsoda. Nem látott még csinos fiatal lányt? De miért tűnik olyan ismerősnek? - kérdezte Jasmine.
-John Southwood vagyok, szolgálatára, Lynmouth grófja - felelte Johnnie, mert eszébe jutott, mit követel az illem, és meghajolt.
- Szent isten, pont úgy festesz, mint Robin bácsi! - csodálkozott Jasmine.
- Ő volt a dédnagyapám, madame - magyarázta Johnnie.
Jasmine elszörnyedve roskadt egy székre.
- Jézusom, ilyen öreg vagyok?! Robin nagybátyám egy évvel a király meggyilkolása előtt halt meg. De mi van a fiával és az unokájával?
- A nagyapám Naseby mellett esett el, az apám és a bátyám Worcesternél. Én akkor csak tizenhét éves voltam. Az anyám vigyázott rám Lynmouthban, és ő óvott meg Crom-well embereitől a király trónra kerüléséig.
- Nagyon bölcs asszony. És mi történt a nagymamáddal? Az apád Padraic nagybácsi egyik lányát vette feleségül -törtek fel az emlékek Jasmine-ból.
- A nagymamám, Pénelopé és az anyám együtt laknak Lynmouth özvegyi házában, és azt remélik, hamarosan megnősülök - mondta Johnnie mosolyogva.
- Ami neked ma fordult meg először a fejedben, igaz? -nevetett Jasmine. - Az unokám gyönyörű, ugye? Milyen okos vagy Charlie, hogy hoztál egy csinos fiatalembert Brie-nek! Egyre kevésbé használja már a felföldi dialektust. Nagyon gyorsan tanul.
Ekkor a másik ismeretlen fiatalemberre pillantott. Nagyon jóképű férfi volt, és második férjére, Rowan Lindleyre emlékeztette, de aztán rájött, hogy csak a sötétszőke haja tévesztette meg.
- Hadd mutassam be Gábriel Bainbridge-et, Garwood hercegét, mama - vette át a szót Charlie. - A király azt akarja, hogy feleségül vegye Autumn-ot.
- Miért? Ő csinálta a gyereket a hasába? - csattant fel Jasmine.
- A király csinálta a gyereket a hasamba, mama - mondta halkan Autumn.
- Mi? - Jasmine a szívéhez kapott, és erőtlenül hanyatlott hátra a széken.
- Akkor is így viselkedtél, mama, mikor Henrik herceg gyerekét hordtad a hasadban? - kérdezte Autumn az anyját. - Milyen érdekesen ismétli a történelem önmagát, nem gondolod?
Jasmine döbbenten hallgatta lánya fagyos szavait. Aztán eszébe jutott, milyen boldog és kedves volt az ő anyja, amikor megtudta, hogy gyereket vár Henrik hercegtől.
- Szerelmes vagy a királyba? - kérdezte a lányát.
- Nem - felelte csendesen Autumn.
- Akkor miért akartál gyereket tőle?
Autumn elmagyarázta indítékait az anyjának, aki megdöbbenve és elkeseredve hallgatta.
- Nem azért neveltelek fel, hogy ilyen szívtelen legyél -felelte halkan. - Én szerettem Stuart Henriket, a fia áldás, öröm volt számomra, különösen azért, mert Henrik két hónappal Charlie születése után meghalt. De a te viselkedésed minősíthetetlen, Autumn. A végletekig számító vagy, és nem értem, hogy tehettél ilyet. Hogy szeretheted azt a gyereket, aki nem szerelem gyümölcse?
- Margót sem szerelemből született, mégis szeretem -felelte keményen Autumn, védve magát.
- Margot-val más a helyzet - felelte Jasmine.
- Miért? Azért mert Lajos király áldozata voltam, és ha lett Volna választásom, sosem feküdtem volna az ágyába? Attól az a gyerek sokkal szeretetre méltóbb, mint ez a másik, akit a szívem alatt hordok, mama? Az a tény, hogy Lajos rám erőltette magát, és gyereket csinált nekem, jobbá teszi Margot-t annál a babánál, akit önként vállaltam Károly királytól? Én nem vagyok olyan, mint te, mama. Én nem tudok olyan könnyedén elfelejteni egy szerelmet, és újat kezdeni. Szerettem Sebastiant. Mindig is szeretni fogom. Soha senki sem tudja elfoglalni a helyét a szívemben.
- Nem ez a lényeg - kezdte Jasmine.

De Autumn ekkor már nagyon dühös volt.
- Féltékeny vagy rám, mama? Végső soron neked csak egy Stuart-herceg volt a szeretőd. Nekem nem csak egy Stuart, de egy Bourbon király is feküdt az ágyamban. És mindkettőnek szülök gyereket!
-Madame! - kiáltotta Garwood hercege. - Nem beszélhetsz így a mamáddal! Mutass némi tiszteletet!
Autumn felugrott.
- Ki vagy te, herceg, hogy megmondd nekem, mit tegyek?! Menj a pokolba! - Azzal hozzávágta a borospoharát, és kirohant a szalonból.
Gábriel Bainbridge végignézte, amint a pohár a földre zuhan, és szilánkokra törik.
- Nos - mondta tárgyilagosan -, igen heves teremtés, nem igaz?
Jasmine elsírta magát, és Charlie gyorsan mellétérdelt, hogy vigasztalóan átölelje.
- Annyira megváltozott Sebastian halála óta - szipogta Jasmine kétségbeesetten. - Semmi sem tudta felvidítani. Aztán jött az a kéjsóvár király. Azt hiszem, ez már túl sok volt neki.
- Csak egy elkényeztetett gyerek - ellenkezett Charlie. -Úgy képzelte, boldogan él majd, amíg világ a világ. Az élet nem mindig szép, mama. Te is tudod. A nővéreim is tudják. Mi a gond Autumn-mal, hogy képtelen ezt belátni?
Jasmine Garwood hercegére nézett.
- Tényleg feleségül akarja venni? Még azután is, hogy végignézte ezt a dühkitörést?
- Mondd el a mamádnak, hogyan találkoztam először Autumn-mal - kérte Gábriel Bainbridge Lundy hercegét.
Amikor Charlie befejezte a történetet, Garwood folytatta.
- Attól a naptól itt hordom őt a szívemben, madame. Ez a szerelem? Nem tudom, de rá kell jönnöm, és ha valóban az, akkor meg fogom szerettetni magam vele. Nem azt akarom, hogy elfelejtse Sebastian d'Oleront, csak azt, hogy új, közös emlékeink legyenek, amelyeket megoszthatunk egymással hátralévő éveinkben. A hevessége nem ijeszt meg. Azt mondják, a heves természetű nők mély érzelmeket rejtenek a szívükben. Az utunk hosszú volt, és rendkívül fárasztó. Autumn-nak pihenésre van szüksége, és a családja szeretetére, hogy visszanyerje lelki békéjét. Jasmine alaposan szemügyre vette Garwood hercegét.
- Elmagyarázta a fiam a házasság feltételeit?
- Igen, madame.
- Sajnálom, de meg kell kérdeznem: vannak adósságai?
- Nincsenek, madame - felelte a férfi. - Nem vagyok gazdag ember, de szegény sem. A nemesi címem II. Richárd királyságából ered. Az otthonom nagyon hasonlít Queen's Malvernre: kényelmes, de nem túldíszített. A birtokom nyújt számomra megélhetést. Még sosem voltam nős. Szüleim elhunytak, nincsenek rokonaim. Az anglikán egyház híve vagyok, jó egészségnek örvendek, és még megvan minden fogam.
Jasmine elnevette magát.
- És humora is van - vonta le a következtetést. - Tetszik, nekem, herceg. Isten hozta Queen's Malvernben. Szívesen látjuk, ameddig csak maradni kíván. De figyelmeztetnem kell, zajos család vagyunk.
- Én is maradhatok, amíg akarok? - kérdezte Lynmouth grófja.
- Ha úgy dönt, hogy udvarolni fog az unokahúgomnak, azt hiszem, kénytelen lesz. Hát persze, önt is szívesen látjuk.
Egyre hosszabbodtak a nappalok, és nyilvánvaló lett, hogy a tavasz hamarosan megérkezik. Zöld növénykék bújtak ki a földből, és egy idő után az egész hegyoldal sárga pitypangoktól ragyogott. John Southwood udvarolt Lady Sabrina Stuartnak, a lány apja és nagyanyja figyelő tekintetétől kísérve. Mindenki számára nyilvánvaló volt, milyen jól illenek egymáshoz. Bár mindketten Skye O'Malley leszármazottai voltak, rokonságuk nem volt olyan közeli, hogy meghiúsítsa a házasságot. Lynmouth grófja nagyon bájosnak találta Sabrina skót akcentusát, ami már messze nem volt olyan erős, mint négy hónappal korábban, amikor megérkeztek Glenkirkbői. És Jasmine meglepetésére unokája minden tudott, amit egy fiatal lánynak tudnia kell a háztartás vezetéséről. Semmi akadálya nem volt az esküvőnek, ezért ki is tűzték a nagy napot május másodikára.
Autumn lecsillapodott, és dühkitörése után visszanyerte önuralmát. Jasmine emlékezett rá, milyen kedves és segítőkész volt az ő anyja, amikor ugyanilyen helyzetbe került. A viszony, amely anya és lánya közt mindig

szoros volt, újra helyreállt, bár Autumn képtelen volt megérteni, miért szereti anyja annyira Gabriel Bainbridge-et.
- Nincs meg benne Sebastian bája - mondta neki. - És közel sem olyan jóképű, mama.
- Ez azért van - felelte Jasmine éles logikával -, mert ő nem Sebastian d'Oleron. Teljesen más ember. Ne Sebastiani keresd benne! Ne hasonlítgasd össze őket! Azt nézd, kicsoda Gabriel valójában, mert nagyon jó ember, Autumn.
- A jó emberek unalmasak, mama - hangzott Autumn válasza.
Jasmine elnevette magát.
- Nem mindig, kicsim.
Autumn tehát megpróbálta a valódi Gabriel Bainbridge-et látni, nem azt, akit ő szeretett volna beleképzelni. Egyébként is, mi baj lett volna vele? A férje már hat éve meghalt. Hirtelen azt kívánta, bár ne lenne ott a gyerek a hasában. Hogy lehet udvarolni egy olyan nőnek, aki úgy néz ki, mint egy ellésre készülő tehén? Ezt meg is mondta a férfinak.
- Tehenészetem van, madame - felelte a férfi huncut mosollyal kék szemében. - Én meglehetősen szépnek találom az állapotos teheneket.
- Nem fogom elhagyni a gyerekeimet - jelentette ki Autumn.
- Miért tennéd? A garwoodi ház igazi Paradicsom a gyerekeknek. A tiédnek és miénknek.
- Októberben harmincéves leszek - mondta a lány. -Nem tudom, hány évem van még hátra a gyerekszülésre.
- Én negyvenegy leszek augusztusban - felelte a férfi. -Ha szorgalmasan dolgozunk, azt hiszem, még csinálhatunk néhány gyereket, mielőtt túl öregek és roskatagok lennénk. - Szemei vidáman csillogtak.
- Gúnyt űzöl belőlem - jegyezte meg Autumn. A férfi bólintott.
- Igen. Majd megszokod.
- Talán nem akarom megszokni - ellenkezett a lány, mert nem volt biztos benne, hogy tetszenek neki a férfi viccei.
A férfi vigyorgott.
- Igazi zsarnok volnál, ha nem lennél ilyen imádnivaló.
- Nem vagyok zsarnok! - kiáltotta a lány. - Hogy merészel...?
- Egy boszorka - folytatta a férfi. - Édes kis boszorka. Autumn végigsimította hatalmas hasát.
- Aligha kicsi - mosolyogott -, és attól tartok, egyre nagyobb leszek.
A férfi elnevette magát, és végül Autumn is vele nevetett.
Jasmine nézte őket, és reménykedni kezdett. Milyen nagyszerű lenne, ha Autumn beleszeretne Garwood hercegébe! Ha a lány újra férjhez menne, és elköltözne a gyerekekkel, Jasmine élete végre teljes lenne. Nem, mégsem lehetne teljes. A cselédek, akik végigkísérték egész életét, a szemei előtt gyengültek el. Adali lassan kilencvenéves lesz, és Jasmine még sosem hallott senkiről, aki ilyen sokáig élt volna. Ikercselédei, Rohana és Toramalli elhagyták már a nyolcvanat. Tízévesek voltak, amikor Jasmine megszületett, és már ő is hetvenegy lesz hamarosan. Mi lesz vele, ha mindnyájukat elveszíti?
Adali Angliába visszatérve napjai nagy részét a napon üldögélve töltötte, az ablak mellett. Becket gondoskodott Queen's Malvernről, így számárat nem maradt tennivaló. Rohana és Toramalli is nehézkeéen mozogtak már. A térdükre panaszkodtak, hogy már nem működik rendesen, és hasogat minden lépésnél. Tbramallinak remegni kezdett a keze. A férje, Fergus sem volt sokkal jobb állapotban, ő és Red Hugh egész nap ültek és sakkoztak, amire Adali tanította meg őket. „Öregemberek és öregasszonyok vagyunk" - gondolta Jasmine.
Lady Sabrina Stuart feleségül ment John Lynmouthhoz május másodikán. Szép, napos, enyhe idő volt, nem fújt a szél. A menyasszony egy régi, krémszínű selyem esküvői ruhát viselt, amely valamelyik nőrokonáé volt, de már senki sem tudta, kié. A padláson találták, gondosan elcsomagolva egy ládában. Sabrina kibontott haját virágok díszítették. Az ünnepséget a gyepen tartották, miután lezajlott a ceremónia a család ősi kápolnájában.
Westleigh márkija és a felesége is eljöttek az eseményre az összes gyermekükkel és unokájukkal együtt. A közeli szomszédokat is meghívták. Hatalmas lakoma várta a vendégeket, nyárson sütött marhával, sonkával, mazsolás sült kacsával, és szilvalekvárba mártott almával. Volt ott lazac, amit Glenkirkből küldtek, többféle

sajt, vörösborban sült nyúl, bárányczomb, töltött pulyka. Borsó, articsóka, spárga, és még temérdek finomság, hozzá frissen sült kenyérrel. A torta tetején cukorból készített esküvői pár díszelgett, körülöttük millió apró eperrel. A bort Archamboult-ből és Chermont-ból hozták.
Táncoltak, golyóztak a gyepen, célba lőttek, énekeltek. Végül a menyasszonyt és a vőlegényt nevetve és kiáltozva bekergették a házba, hogy szokás szerint levetkőztessék és ágyba dugják őket. Mindannyian egész nap remekül szórakoztak, beszélték meg később a kandalló mellett üldögélve, míg a fiatal pár a hálószobában foglalatoskodott, a gyerekek pedig aludtak.
Az éjszaka közepén Rohana érkezett, és felkeltette úrnőjét.
- Eljött az idő - mondta jelentőségteljesen. Jasmine gyorsan felkelt, magára kapta köntösét, és követte a cselédet Adali szobájába.
Amikor belépett, látta, hogy Toramalli ott áll a fal mellett. Leült idős szolgája ágya szélére, és megfogta a kezét. Az öregember alig lélegzett, és percről percre sápadtabb volt. Jasmine megijedt, hogy Adali azt fogja hinni, nem jött el, ezért megszólította.
- Adali!
A barna szemek kinyíltak, és a hercegnő láttán a férfi elmosolyodott.
- Maradtam, amilyen sokáig csak tudtam, hercegnőm. A herceg úr mellett fogok várni önre, aki azt mondja, most már mennem kell.
A beszéd óriási erőfeszítésébe került, minden maradék erejét igény bevette. Szemei újra lecsukódtak. Közvetlenül napkelte után halt meg, május harmadikának reggelén.
Jasmine semmit sem mondott a családnak, inkább unokáját figyelte, aki határtalanul boldognak látszott, amikor indulni készült újdonsült férjével. Csak amikor már elmentek, akkor jelentette be, hogy Adali meghalt. Megásták sírját a családi temetőben. Több mint hetven éven át szolgálta hűségesen úrnőjét. Jasmine sírt, vigasztalhatatlan volt a veszteség miatt, és tudta, hogy hamarosan a többiek is magára hagyják.
Néhány nappal később Red Hugh ment oda hozzá, és bejelentette, hogy vissza akar menni Glenkirkbe. Jasmine tudta, miért.
- Menj csak - felelte. - Már túl vagyok azon az életkoron, hogy gondoskodnod kellene rólam. Attól tartok, a mi kalandjaink véget értek.
- Mindig bajba került, ha nem voltam ön mellett, madame - emlékeztette a cseléd. - Isten könyörülete, és nem az én érdemem volt, hogy nem ölték meg vagy egy tucatszor. - Megcsókolta az elegáns kezet.
- Vidd el a levelem Patricknek - kérte a hercegnő, és a férfi bólintott.
Jasmine megkérdezte másik szolgáját, Fergus More-Leslie-t is, hogy nem akar-e hazamenni Glenkirkbe, de Fergus nagyon meglepődött a kérdésen.
- Itt maradok önnel, asszonyom. Nekem nem számít, hol halok meg. Ha meghalok, akkor már mindegy. Azon kívül az én öreg társam nem hagyná el a húgát, ahogy én sem. Önnel maradunk, míg Isten el nem szólít.
- Úgy viselkedsz, mint aki a halálra készül, mama, és ezzel nagyon megrémítesz - mondta Autumn.
- Nem erről van szó - felelte Jasmine -, de Adali halála rádöbbentett arra, amit nem akartam észrevenni. Nem vagyunk már fiatalok, és azok, akik hűségesen szolgáltak, megérdemelnek egy kis pihenést, mielőtt örök álomra szenderülnek. De nem fognak elmenni.
- Hová is mennének? - kérdezte Autumn. - Szeretnek téged, és melletted voltak egész életükben. Melletted is akarnak meghalni.
- Azt hiszem, szükségem lenne némi segítségre Rohana és Toramalli mellé - töprengett Jasmine. - Már próbálkoztunk ezzel korábban is, de úgy tűnik, senkivel sincsenek megelégedve.
- Mert féltékenyek voltak mindenki másra, aki téged szolgált, mama. De most már valószínűleg szívesen elfogadják majd a segítséget.
A tavaszból nyár lett. Gábriel Bainbridge több rövid látogatást tett durhami birtokára, hogy lássa, minden rendben megy-e. Autumn előtt titkolva arra is előkészületeket tett, hogy a ház készen álljon felesége és a gyerekek fogadására. Elmúlt a július. Az augusztus olyan rettenetes viharokat hozott, amelyek leverték a búzát, az almát és a körtét még a betakarítás előtt. A gabonát sikerült begyűjteni, mielőtt elrohadt volna, de a

megrongálódott gyümölcsöket azonnal ki kellett préselni almabornak, és cukorral kellett édesíteni az italt, mert a gyümölcsök még nem voltak teljesen érettek.
Autumn-nál augusztus huszadikán indult meg a szülés. Kevés előjele volt, alig némi fájdalom, de hirtelen érezni kezdte a nyomást a lábai között, és tudta, hogy ez a szülés más lesz, mint a többi volt. Elfolyt a magzatvíz, eláztatta a szoknyáját, és a lány segítségért kiáltott. Akkor jöttek a fájdalmak - erős, szaggató fájdalmak, amelyek elviselhetetlenül hasogatták. Gábriel Bainbridge nem volt hajlandó magára hagyni, ott állt mellette, és törölgette homlokáról az izzadságot. Autumn sikítozott és káromkodott kínjában. Néhány óra múlva megszületett a baba. Nagyon formás kisfiú volt, de nem volt benne élet. A köldökzsinór olyan szorosan a nyakára tekeredett, hogy teljesen elkékült.
- Miért nem sír? - kérdezte Autumn. - Mama, fiú? Fiút ígértem a királynak. Miért nem sír?
Nem lehetett segíteni rajta. Jasmine megmutatta Autumn-nak az újszülöttet, mire a lány olyan rettenetes fájdalommal kezdett zokogni, hogy Jasmine is elsírta magát.
- Isten akarata - szipogta, hogy megmagyarázza a szörnyű tragédiát, aztán letekerte a zsinórt a baba nyakáról.
- Megint Isten! - kiáltotta Autumn. - Ugyanaz az isten, aki elvette tőlem a férjemet és az első fiamat! Ez is kisfiú volt! Gyűlölöm ezt az istent, aki ilyen szörnyűségeket művel velem és a gyermekeimmel! Mit vétett az az ártatlan gyermek, mama? Mit vétett? - És megint zokogni kezdett. Rohana egy pohár bort segített Autumn ajkaihoz.
- Igyon, asszonyom. Mák nedve van benne. Aludnia kell, hogy megszabaduljon a fájdalomtól.
Autumn megitta a felkínált italt.
- Remélem, soha többé nem ébredek fel! - mondta keserűen. - Remélem, soha nem ébredek fel!
- Nem mondj ilyet - kérte Garwood hercege. - Mi lesz Madeline-nel és a kis Margot-val, Autumn? Gondolj a lányaidra!
- Majd a mama felneveli őket - felelte a lány álmosan.
- És mi lesz velünk? - faggatta tovább.
- Majd találsz egy másik feleséget - mondta Autumn, és lecsukódtak a szemei. - Jobbat, mint én. Kedvesebbet.
- De én téged szeretlek - bizonygatta a férfi.
- Az jó - mondta Autumn, mielőtt álomba merült.
A férfi szereti őt. Valaki megint szereti őt, gondolta, miközben öntudatlanságba zuhant.

20. fejezet

Nem akart felébredni. Nem akart! De visszatért az öntudata. Autumn kinyitotta a szemét, és látta, hogy ott ül mellette az anyja. Üresnek érezte magát. Nagyon-nagyon üresnek. A hasára pillantott, és a szörnyű valóság olyan erővel zuhant rá, hogy nem kapott levegőt.
- Meghalt, ugye? - kérdezte suttogva.
- Megkeresztelték és eltemették - mondta Jasmine csendesen. - Hogy érzed magad, kicsim?
- Mennyi ideig aludtam?
Nem felelt a kérdésre. Rettenetesen érezte magát. Rettenetesen. Mi mást érezhetett volna, miután kihordta a gyerekét, csak azért, hogy aztán holtan szülje meg?
- Két és fél napig voltál öntudatlan - felelte az anyja. Felállt, az asztalhoz ment, és töltött egy pohár bort a lánynak. Autumn elfogadta az italt, és gyorsan felhajtotta, mert nagyon szomjas volt.
- írnom kell a királynak - mondta.
- Már megtettük - felelte Jasmine.
- Köszönöm - szólt Autumn. - Nem tudtam volna, mit üzenjek neki. Megígértem, hogy fiút szülök neki, de nem teljesítettem. Ez már a második fiú, akit elveszítek. Mi a baj velem?
- Nincs veled semmi baj - nyugtatta meg Jasmine a lányát. - Sebastian fiát azért veszítetted el, mert túl nagy megrázkódtatást okozott a férjed hirtelen halála. Ennek a szegény kicsinek pedig egyszerűen nem volt szerencséje a köldökzsinórral. Már azelőtt rátekeredett, mielőtt megszülethetett volna. Nem akarlak

elszomorítani, drágám, de tökéletes kisfiú volt, apró, duci karokkal és lábakkal és gyönyörű arcocskával. Ez szörnyű tragédia, Autumn, de nem a te hibád. Történnek ilyen rémségek. Egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta.
- Elküldtem Charlie-t, hogy személyesen mondja meg a királynak, és levelet is írtam neki. A fájdalmad maradjon magánügy, Autumn.
- Hová tetted, mama? - kérdezte az elgyötört nő.
- A dédnagyanyád mellé - felelte halkan Jasmine. - Ott jó helye lesz.
- Látni akarom - könyörgött Autumn.
- Majd néhány nap múlva, drágám, ha egy kicsit megerősödtél - mondta Jasmine. - Most pihenned kell, és erőt gyűjtened. Én fogok vigyázni rád.
- Úgy látom, nincs sok választásom - felelte keserűen a lány.
Megette, amit elétettek. Megitta a forró, gyógyító italokat, amiket hoztak neki. Aludt, de nem sírt. Úgy tűnt, szíve sziklává keményedett. Néhány nappal azután, hogy a fia megszületett és meghalt, a lányai érkeztek hozzá látogatóba. Madeline és Margót akcentus nélkül beszéltek angolul, bár egymás közt anyanyelvüket, a franciát használták.
Madeline, akinek már a nyolcadik születésnapja közeledett, így szólt:
- Mi láttuk a kisöcsénket, mielőtt beletették a földbe, mama. Nagyon szép gyerek volt. Sajnálom, hogy nem maradt életben, és nem játszhat velünk. Te is sajnálod, hogy meghalt?
Felmászott anyja mellé az ágyba, Margót pedig Autumn másik oldalára telepedett.
- Sajnálod, mama? - utánozta Margót a nővérét.
- Igen, sajnálom - felelte Autumn.
- Szegény kis Louis - mondta Madeline, és szomorúan rázta a fejét.
- Szegény Louis - visszhangozta Margót.
- Lesz saját sírfelirata - közölte fontoskodva Madeline az anyjával. - A nagymama azt mondja, az lesz rajta: Louis Charles Stuart, született és meghalt 1661. augusztus huszadikán. És angyalokat faragnak mellé.
- Angyalok. Angyalok. Angyalok - énekelte Margót. -Jaj, hallgass már, Maggot! Beszélgetek a mamával - ripakodott a húgára Maddie mérgesen.
- Ne hívd a húgodat Maggotnek! Tudod, hogy az angolul kukacot jelent - intette rendre Autumn a lányát, és kénytelen volt visszafojtani nevetését. Maddie nagyon okos volt. - Marguerite Louise vagy Margót a neve.
- Csak baj van vele, mama - felelte a nagyobbik lány. -Mindig követ mindenhová. Túl kicsi, nem lehet semmit játszani vele.
- Testvérek vagytok - mondta nekik Autumn. - Szeretnetek és óvnotok kell egymást. Csak ti vagytok egymásnak, drágáim. Most menjetek, hadd pihenjen a mama.
- A papa azt mondja, hamarosan gyönyörű, saját otthonunk lesz - közölte Maddie az anyjával, miközben lemásztak az ágyról. - Lesz saját pónink. Azt mondja, ő a legboldogabb ember a világon, mert három szépséges nőt vihet haza magával a Garwood-házba. - Boldogan mosolygott. -Olyan jó, hogy végre megint van papánk, ugye, Margót?
Margót lelkesen bólintott.
- Én fekete pónit akarok - mondta.
A két kislány kéz a kézben távozott a hálószobából, magára hagyták anyjukat döbbenetével. A papa nyilván Gábriel Bainbridge volt. Hogy engedheti, hogy a lányai így nevezzék? Nem mondta, hogy feleségül megy hozzá. Nem fog feleségül menni hozzá! Nincs szüksége a nemesi címére meg a házára. Saját házat épít magának, és pokolba az angol címmel! Auriville márkinéja marad.
Szeptember elsején Autumn elég erősnek érezte magát ahhoz, hogy felkeljen és felöltözzön. Lily és Orane segítségével elhagyta a házat, és lassan elsétált a családi temetőbe. Odaérve leült a márványpadra.
- Hagyjatok magamra! - mondta a cselédeinek.
- És hogy akar visszamenni? - kérdezte bosszúsan Lily. - Idáig sem jutott volna el, ha Orane-nel nem segítünk.
- Egyedül akarok lenni - ismételte Autumn. - Menjetek! Gyertek vissza később, ha akartok, de most hagyjatok békén!

A két cselédlány elsietett, s közben Lily morgott valamit a fogai között arról, hogy egyesek milyen makacsok tudnak lenni, és semmiből sem tanulnak.
Autumn szótlanul ült, a meleg szeptemberi nap a hátát sütötte. A dédnagymama sírja melletti kis halmot már elgereblyézték, a sírkő pedig még nem készült el. A két fia, gondolta, halva született. Az egyik percben még a hasában voltak, a következőben már sehol. Egyikük temetésén sem vett részt, csak feküdt öntudatlanul, menekülni próbálva a fájdalomtól, miközben fiait egymás után temették el. Sebastianénak még neve sem volt, bár ő magában mindig Michelnek hívta.
De Louist, a kis Louist kilenc hónapon át hordta a hasában. A születéskor ilyen egyszerűen elveszíteni, ez felfoghatatlan volt Autumn számára. Hogyan történhet meg ilyen szörnyűség? Isten büntetése lenne? Miért nem büntette meg a mamát is, amikor Charlie született? Vagy ez, ahogy a mama nevezi, a sors keze? Egyszerűen csak a sors volt, aki elvette tőle a fiait. Miért nem tud egészséges kisfiút szülni? A lányai kicsattannak az egészségtől.
Autumn nem hallotta, hogy Gábriel Bainbridge csendesen áll egy fa mellett, és őt nézi. A gyerek halála óta egyszer sem sírt. Tényleg ilyen szívtelen lenne? - töprengett magában a férfi. Nem csinált titkot belőle a nő, hogy saját akaratából vette át Barbara Palmer helyét. Örült, hogy gyereket szülhet a királynak. Most elveszítette ezt a gyereket. Tényleg csak puszta eszköz lett volna számára célja eléréséhez? Valóban ilyen keményszívű és számító lenne?
Hirtelen valami zajt hallott. Először egészen halkat, aztán mintha valami gát szakadt volna át, Autumn zokogni kezdett. Annyi fájdalom és harag szólt belőle, hogy Gábriel Bainbridge-nek belesajdult a szíve. Tehát nem érzéketlen szajha, akinek ő gondolta. Ekkor ismerte fel Gábriel Bainbridge, hogy Autumn természete sokkal összetettebb, mint ő feltételezte. Erős késztetést érzett, hogy odamenjen hozzá, és megvigasztalja, de Autumn azért jött ide, hogy egyedül gyászoljon. Még nem volt felkészülve arra, hogy fájdalmát másokkal is megossza. Jobb, ha egyedül marad. Garwood hercege nesztelenül távozott anélkül, hogy az asszony megsejtette volna jelenlétét.
Autumn aznap este lement a szalonba, hogy együtt vacsorázzon a többiekkel.
- Gábriel - mondta a hercegnek, és a férfi érezte a haragot a hangjában -, ki hatalmazott fel arra, hogy megengedd a lányoknak, hogy papának szólítsanak?
- Én - vágott közbe gyorsan Jasmine. - Fontos, hogy a lányok minél előbb elfogadják, hogy ezentúl Gábriel lesz az apjuk.
- Nem mondtam, hogy feleségül megyek hozzá - jelentette ki Autumn. - Ha úgy döntök, hogy nem akarok Garwood hercegnéje lenni, teljesen összezavarodnak a gyerekek. Különösen akkor, ha végül mégis újra férjhez megyek majd. Nem volt jogod hozzá, mama, hogy helyettem dönts.
- Nagyon önző vagy - jegyezte meg az anyja.
- A magam ura vagyok - jött a határozott válasz.
- Csak olyan nőt veszek feleségül, aki szeret - mondta a herceg csendesen.
- És én csak olyan emberhez megyek feleségül, aki szeret - vágta rá Autumn is.
- De én szeretlek - mondta Gábriel Bainbridge. - Nem emlékszel Louis születésének napjára, amikor bevallottam neked?
- Nem emlékszem ilyesmire - felelte Autumn gyorsan, pedig emlékezett rá, és elvörösödött.
- Nos, szeretlek, Autumn, bár nem tudom, miért. Szeszélyes vagy és önző, amellett, hogy bájos és gyönyörű is. Összezavarsz, de akkor is szeretlek - mondta egy vállrándítással.
- Önző? Szeszélyes? Nem lehet sok tapasztalatod az udvarlásban! - csattant fel Autumn.
- Neked viszont már nagyon sokat udvaroltak. Szeretném, ha megtanítanál rá, mi az, amit szívesen hallasz, hogy ne mindig a csípős nyelveddel találjam szemben magam -felelte a férfi szemtelenül, kék szemei huncutul csillogtak.
Autumn dühösen elpirult, majd így szólt:
- Egy úriember sosem mutat rá a nő hibáira. Már persze, ha örömet akar szerezni neki. - Elmosolyodott, de a mosolyában semmi szeretet nem volt.
A férfi meghajolt.

- Nem felejtem el, madame. Remélem, még további tanításokat is kapok arról, hogyan kell udvarolni a hölgyeknek. Odakísérhetlek az asztalhoz? - A karját nyújtotta.
Charlie, aki már visszatért az udvarból, elkapta anyja pillantását, és visszanyelte a nevetését. Jasmine is erősen küzdött, hogy el ne nevesse magát. Úgy látszott, Autumn végre megtalálta méltó párját, Gabriel Bainbridge, Garwood hercege személyében. Sébastian d'Olerontól eltérően a herceg, bár szerelmes volt, nem hagyta, hogy Autumn az orránál fogva vezesse. Még nagy csatákat fognak vívni, hogy eldöntsék, ki viselje otthon a nadrágot, gondolta jókedvűen Charlie.
Elmúlt a szeptember, és október volt megint. Autumn felgyógyult a szülésből, és újra lovagolhatott. Lafite megírta neki, hogy nagyon jól sikerült a szüret Chermont-ban. Azt találgatta, vajon mikor tér haza a márkiné és a kis mademoiselle. Autumn-nak nem volt szíve bevallani, hogy valószínűleg nem tér vissza Franciaországba. De úgy döntött, a következő tavasszal elküldi a lányokat. Talán a mama elmegy velük, aztán a szüret után visszahozza őket. Tudta, hogy ezzel örömet szerezne * chermont-i embereknek. A birtok Madeline öröksége, a lánynak egy nap vissza kell majd mennie.
Autumn egyre jobban megszokta Garwood hercegét. Folyton vitatkoztak egymással, de szavaikkal sosem akarták bántani a másikat. A férfi szerette volna megtartani a hatalmát a lány felett, Autumn pedig nem tudta, alá akarja-e vetni magát a férfi szavának. Autumn felismerte, hogy Sébastian d'Oleron nagyon szerette, de valamiféle kincsnek tartotta őt, akit óvni és becsülni kell. Ha Autumn idősebb, nem lett volna ínyére ez a viselkedés, de biztosan megtaníthatta volna a rá férfit, hogy tekintse őt független lénynek.
Eszébe jutott, milyen meglepett volt a férje, mikor előadta neki Anna királyné kiszabadításának tervét, és Mazarin bíboros megdicsérte. Emlékezett rá, mennyire csodálkozott a férfi, amikor az akció sikerrel járt, és a királyné biztonságban visszajutott Párizsba. Azelőtt sosem gondolta volna,hogy egy nő is lehet ilyen okos, de a bíboros még az udvarba is meghívta. Autumn hallotta, hogy Mazarin bíboros néhány hónapja meghalt, és Lajos király mindenki meglepetésére bejelentette, hogy egyedül fogja kormányozni az országot. Lajos okos volt, és sokat tapasztalt.
Autumn gondolatai visszakalandoztak a herceghez. Gábriel Bainbridge éppolyan makacs, mint ő. De be kell látnia, hogy Autumn nem egy kedves játékszer, amit megszerezhet magának. Meg kell értenie, hogy ő független nő, aki maga kíván dönteni a sorsáról. De hogy magyarázza ezt el neki? Autumn végül az anyjához fordult tanácsért. Jasmine sok-sok éven át élt együtt az apjával, aki sok mindenben hasonlított Gábriel Bainbridge-re. Az anyja biztosan tudja, mit kell tenni.
- Mondd meg neki - felelte az anyja egyszerűen.
- Mit mondjak meg neki? - kérdezett vissza értetlenül Autumn.
- Mondd meg, hogy ha összeházasodtok, egyenrangú félként kell kezelnie téged. Gábriel nem ostoba. Már most is nagyon becsül, csak meglehetősen makacs. Ne harcolj vele, hanem mondd el, amit gondolsz - tanácsolta Jasmine.
Autumn úgy döntött, megfogadja anyja tanácsát, mégpedig azért, mert nem volt jobb ötlete. Charlie hamarosan visszamegy az udvarba a két fiával, és a király biztosan megkérdezi majd, hogy összeházasodott-e már a herceggel. És ha nemleges választ kap, egészen biztosan tudni akarja majd a késlekedés okát is.
Már aznap este jó alkalom kínálkozott, amikor kettesben maradt Gábriellel a szalonban. A vacsora véget ért, és mindenki szétszéledt.
Autumn nagyot nyelt, és így szólt:
- Nem akarsz megcsókolni, Gábriel? Azt mondod, feleségül akarsz venni, és a pillantásod azt sugallja, hogy az ágyadba is becipelnél, de még sosem közeledtél felém. -Legnagyobb meglepetésére Autumn elpirult a saját merészségén.
A herceg, aki egy széken ült a kandalló mellett, felnézett a lányra, és így felelt:
- Gyere ide, Autumn!
Mi ő, holmi kutya, amit a gazdája a lábához hív? Autumn már nyitotta a száját, hogy valami gorombaságot válaszoljon, de aztán meggondolta magát, és hirtelen a férfi ölébe ült.
- Itt vagyok, Gábriel. És most? A férfi lassan elmosolyodott.
- Ezek szerint megenyhült a szíved?
- Tényleg feleségül akarsz venni? - kérdezte meg a lány egyenesen.

- Igen - érkezett azonnal a válasz. A kék szemek kérdőn pillantottak rá. - Mondtam, hogy szeretlek, Autumn. Még soha egyetlen nőnek sem mondtam ilyet. Ha kimondtam, hát úgy is gondolom.
- Akkor miért nem csókolsz meg?
A férfi ajkai késlekedés nélkül odasimultak a nőéhez, és a hosszú, gyengéd csóktól Autumn-nak egy pillanatra elakadt a lélegzete.
- így már jó lesz, madame?
A csók azonnal felébresztette a lányban a vágyat. Mellbimbói megkeményedtek.
- Kezdetnek megteszi, uram- suttogta, és ajkaival végigsimította a férfi száját. - Neked is jó?
- Nagyon is - helyeselt a férfi. - Mit kívánsz tőlem?
- Egyetlen feltétele van még a házasságunknak - kezdte a lány. - Bármit ír is elő a tőrvény, soha nem leszek a tulajdonod, Gábriel. Intelligens nő vagyok. Tisztában vagyok vele, hogy a férfiak többsége nem szeret ilyen szavakat hallani egy nő szájából. Tudom, hogy a birtok jogilag a tiéd, de én fogom irányítani a Garwood-házat. Természetesen lesznek olyan döntések, amelyeket közösen kell meghoznunk. Meg fogod hallgatni a véleményemet ilyen esetekben? És ha az én véleményem a helytálló, elfogadod, és nem kívánod, hogy a te akaratod győzzön még a józan ész ellenében is? Én megígérem neked ugyanezt. Tudom, hogy nem lesz könnyű, de ha ebbe beleegyezel, akkor még ma este kitűzhetjük az esküvő napját. Tudom, hogy ha szavadat adod, azt meg is fogod tartani, mert becsületes ember vagy.
A férfi egy hosszú pillanatig gondolkodott.
- Féltékeny típus vagyok, Autumn - felelte végül. - Ezt tudnod kell. Megértem, hogy nagyon szeretted az első férjedet, de valóban hűséges nő vagy? Tudom, mit tett veled Lajos király, és hogy nem önszántadból engedtél neki. Azt is megértettem, bár eleinte nagyon nehéz volt, miért lettél olyan könnyedén Károly király szeretője. De tényleg hűséges leszel hozzám, és csakis hozzám? Nem tudnám elviselni, ha újra nyerészkedésre használnád a testedet, Autumn.
Autumn ösztöne azt súgta, hogy a kérdés mélységesen sértő, de aztán rájött, hogy a férfinak minden joga megvan az aggodalomra.
- Ha a feleséged leszek, Gábriel Bainbridge - nyugtatta meg csendesen -, hűséges leszek hozzád, és csakis hozzád. Senki sem állhat közénk, ha te képes vagy rá, hogy megfeledkezz a múltamról, ahogy én is azt teszem.
- Képes leszek rá! - ígérte a férfi, és újra megcsókolta. Autumn szorosan hozzásimult, ajkai odaadóan fogadták a férfi szenvedélyes csókját, és ujjaival végigsimította a férfi sötétszőke haját.
- Szeretlek! - suttogta a herceg lázasan a fülébe.
- Én is megpróbállak szeretni - ígérte a lány -, de akármi történjék, mindig tisztelni foglak, és hű maradok hozzád, Gábriel.
- Szent isten, Autumn, mennyire kívánlak! - nyögte a férfi, és hatalmas kezével a nő apró, kerek mellét simogatta.
Az asszony felsóhajtott az érintés gyönyörétől, de aztán így szólt:
- Még ne, Gábriel! Kérlek, várjunk még egy kicsit! Ettől aztán a herceg sóhajtott fel, mert a férfiassága úgy ágaskodott, mintha még kamasz lenne, és élete első nője állna előtte.
- Megvárjuk, amíg neked megfelel, szerelmem - felelte mégis. - így jó lesz?
- Igen - mondta a nő.
Tudta, mekkora áldozatot hoz érte a herceg. Talán tényleg szerelmes belé, gondolta Autumn, és egy kis örömszikra lobbant a szívében. Lehetséges, hogy újra szerelmes lesz, és viszontszeretik? Talán mégsem kell élete végéig bűnhődnie.
December elsejére tűzték ki az esküvőt. Amikor bejelentették, Jasmine ellenkezni próbált a túl közeli időpont miatt, de Autumn hajthatatlan volt, és a herceg is támogatta a döntését.
- De miért ilyen gyorsan? - kérdezte Jasmine. - Nincs elég idő az előkészületekre, sem a ruha elkészítésére a különleges alkalomra.
- Mama, harmincéves vagyok - felelte Autumn -, és ez a második esküvőm néhány szégyenteljes kaland után. Egyszerű szertartást akarok, csak a közvetlen családtagokkal. Henry és Rosamund jöhetnek, de nem az egész családjukkal. Charlie legyen ott és a két unokaöcsém, Rohana, Toramalli és Fergus. Ami Gábrielt

illeti, neki nincs senkije. Azt akarom, hogy csak az egészen közeli hozzátartozóim legyenek mellettem, ne tartsunk nagy családi összejövetelt. Kérlek, hadd legyen minden a kívánságom szerint. Ha Charlie visszamegy az udvarba, elmondhatja a királynak, hogy teljesült a parancsa.
- Ezért döntöttél a gyors házasság mellett? A király kedvéért? Miért ne mondhatná Charlie, hogy tavasszal tartjátok az esküvőt Gábriellel, egy nagy estélyen, amelyre őt is meghívjuk? Még egyszer összehozhatnánk újra az egész családot. Eljönne mindenki, a Blackthorne-ok, a Burke-ök, az Edwardok, a Southwoodok, a Gordonok, a Lindleyk, a Leigh-k, az O'Flahertyk és a Leslie-k. Micsoda pazar esemény lehetne!
Autumn látta megcsillanni a reményt anyja szemében. Megfogta Jasmine kezét, és mélyen a kék szemekbe tekintett.
- Mama, semmi akadálya nincs, hogy megtartsd a hatalmas partidat, és akkorra szervezed, amikorra akarod. Nincs szükség házasságra ahhoz, hogy összehozd a családot. Gábriellel úgy döntöttünk, hogy december elsején szeretnénk megtartani az esküvőt. Kérlek, mama, fogadd el a döntésünket!
- És mit fogsz viselni? - kérdezte Jasmine kétségbeesetten.
- Felmegyek a padlásra, hátha találok valami gyönyörűséget, mint Sabrina. Madame Skye-nak csodálatos ruhái voltak, és ha találok valamit, ami tetszik, még lesz elég idő átalakítani. Jasmine felsóhajtott.
- Tavaszra megint terhes leszel - jósolta. - A rákövetkező nyárra szervezem a partimat, akkorra már ide tudtok majd utazni Durhamből.
Autumn szeretettel ölelte meg az anyját.
- Köszönöm, mama! - mondta, és Jasmine hosszú idő óta először látta boldognak a lányát.
Autumn még aznap felment a padlásra, hogy megnézze, van-e olyan ruha, amit felvehetne az esküvőre. Talált egy ládát tele ódivatú holmikkal, gondosan elcsomagolva, de egy almazöld selyemruhán megakadt a tekintete. Kivette a többi közül, és magához próbálta. A színe gyönyörű volt, jól illett a fehér bőréhez. Leszaladt vele, hogy megmutassa az anyjának.
Jasmine-nak tágra nyílt a szeme a meglepetéstől.
- Szent ég! - kiáltotta. - El se hiszem, hogy ez még megvan!
- Láttad már ezt a ruhát, mama? - kérdezte Autumn.
- A dédnagyanyád viselte, amikor hozzáment a dédnagy-apádhoz. Franciaországban volt az esküvő, Archambault-ban. A nagyanyád is ezt viselte, amikor Alexander Gordon felesége lett. A szertartást itt tartották, ahogy a tiédet is, és ahogy az enyémet is, amikor ebben a ruhában megesküdtem Rowan Lindleyvel. Ha felveszed, Autumn, te leszel a negyedik nő a családban, aki ebben esküszik.
Miközben beszélt, könnyek csillogtak a szemében.
- Minden menyasszony boldog volt, aki magára öltötte, kicsim, és ezt kívánom neked is Gábriellel!
Autumn magához szorította a ruhát.
- ó, mama! Milyen gyönyörű történet! Ezt akarom viselni, bár nem biztos, hogy jó lesz rám. Még nem próbáltam fel.
- Szükség lesz egy kis átalakításra, de ha tetszik, megcsináljuk! - jelentette ki Jasmine határozottan.
Autumn bólintott.
- Tetszik - felelte boldogan.
- Akkor legyen a tiéd! - mosolyogott az anyja.
Úgy döntöttek, egy kicsit alakítani kell a ruhán, hogy megfeleljen a kor divatjának. Az egyenes dekoltázst mélyre és kerekre igazították, arany pillangókkal és apró gyöngyökkel díszítették. Kicsit megrövidítették az ujját, hogy a könyöknél véget érjen. Csípőben még mindig divatos volt, de a harang alakú szoknyát ki kellett egyenesíteni, hogy eltakarja az alsószoknyákat.
- Ó nézd! - Jasmine úgy örvendezett, mint egy kislány. - Itt vannak a selyemrózsák, amiket a hajamba tűztem. Akkor még nem voltak olyan kiváló szabók, mint Monsieur Reynaud.
- És hogy viselted a hajad? - kérdezte Autumn az anyját.
- Ahogy te - felelte Jasmine mosolyogva, majd hozzátette: - És felvettem a nagymama gyöngyeit is. Te is megkapod őket, de nemcsak az esküvőre, hanem örökbe.
Autumn anyja nagy meglepetésére felsikoltott.

- Mindig imádtam azokat a gyöngyöket. Tudom, milyen sokat jelentenek neked, hiszen Skye dédnagymamától kaptad őket.
- Te vagy az, aki sokat jelent nekem - felelte az anyja. -Édes kislányom, legkisebb gyermekem. - És elcsuklott a hangja.
Amikor Gábriel Bainbridge leendő anyósától megtudta, mit fog viselni menyasszonya az esküvőn, két héttel a ceremónia előtt eltűnt Queen's Malvernből. A nagy nap reg* gélén megjelent a kápolna ajtajában, s a legdivatosabb sötétzöld bársonyruhát viselte, álmazöld selyembetéttel és finom csipkével. Még a cipője is sötétzöld bőrből készült, fején pedig zöld kalap díszelgett. Hosszú, faragott, zöld sétapálcát tartott a kezében. Autumn-ra kacsintott, amikor Charlie bevezette a nőt a templomba.
Reggel kilenckor esküdtek meg. Napos, szélcsendes idő volt, s bár nem volt metsző a levegő, azért meglehetősen hideg volt. A ceremónia után a vendégek a szalonba gyűltek, ahol már várta őket a bőséges reggeli.
Mogyorós, vörösboros szószban tálalták a tojást, fehérborban a lazacot, volt friss sonka, bárányccomb, kemény, sárga cheddar sajt, édes vaj és frissen sült cipó. Autumn kislányai boldogan falták a tejszínhabot és a finomságokat, de amikor behozták a tortát, tetején az égetett cukor esküvői párral, mindkettő a cukorfigurákat akarta megenni. Autumn kénytelen volt nemet mondani nekik.
- Ezeket megtartom - magyarázta nekik -, és egy nap, amikor férjhez mentek, feltesszük majd a tortátok tetejére. Ugye, jó lesz úgy?
A két kislány bólintott, bár egyikük sem volt biztos benne, hogy ez tényleg olyan jó ödet-e. De amikor kaptak egy kis vizezett bort, nem panaszkodtak tovább. Ha folytatják a nyafogást, a nagymama talán nem viszi el őket Cadbybe Henry nagybácsihoz és Rosamund nagynénihez. Jasmine úgy döntött, engedélyez néhány hét pihenést Gábrielnek és a lányának, mielőtt elviszi hozzájuk Maddie-t és Margot-t. Az ifjú pár két napon belül elindul a Garwood-házba, Durhambe.
A friss házasok iránti tapintatból a vendégek már dél körül távoztak.
- Elviszem a gyerekeket karácsonyra a Garwood-házba -mondta Jasmine a lányának. - Feltéve persze, hogy az utak járhatóak lesznek.
Amikor a kocsi elindult, a kislányok vidám nevetgélése közepette búcsút intett a lányának és a vejének. „Nos, Jemmie - gondolta magában -, azt hiszem, a legkisebb gyermekünk sorsát is elrendeztem. Végre-valahára." És elmosolyodott.
Autumn és Gábriel végignézték, hogy a vendégeket szállító kocsik eltűnnek a távolban, aztán kéz a kézben bementek a házba.
- Kettesben maradtunk - jelentette ki Autumn.
- Igen - bólintott Gábriel, és felvezette a lányt a hálószobába. - Én is hamarosan jövök - mondta neki.
- Délután van - jegyezte meg Autumn.
- Pontosan - felelte a férfi.
Kinyitotta a szoba ajtaját, és elengedte a lány kezét. Amint Autumn belépett a szobába, határozott mozdulattal becsukta mögötte az ajtót.
Lily és Orane siettek elő, hogy segítsenek úrnőjüknek levetkőzni.
- Gyönyörű esküvő volt, asszonyom - mondta Lily széles mosollyal, miközben levette Autumn szoknyáját.
- Ez a ruha, madame, csodálatos - lelkesedett Orane, s egyenként oldozta ki az alsószoknyákat.
Autumn kilépett a ruhakupac közepéből.
- Bánjatok vele nagyon óvatosan - figyelmeztette őket.
- Ne feledjétek, hogy már négy menyasszony viselte, és majdnem százéves!
- Sosem gondoltam volna, hogy egy ruha ilyen sokáig kitarthat - mondta Lily, és előhozott egy tál illatosított vizet, hogy az úrnője megmosakodhasson, valamint egy apró vászontörülközőt.
Orane kérdően pillantott Autumn-ra.
- A cipőt és a harisnyát is, madame?
- Hát persze! - utasította Autumn, és elnevette magát. Talán egy nap majd lesz rá példa, hogy Gábriel előtt ilyen kihívó öltözékben parádézik, de biztosan nem ma este. Ráadásul nem is lehet biztos benne, hogy a király nem mesélt neki az erotikus játékaikról. Semmiképpen nem akarta a férfit szégyenteljes múltjára

emlékeztetni, ha egyáltalán hallott már efféle játékokról. Leült, hogy Orane levehesse a harisnyákat, s amikor a cselédlány végzett, felállt, és a tálhoz ment, hogy megmosakodjon. A fogait is megmosta mentolos vízzel.
Lily előhozta a selyemköntösét. Autumn levette a kombinéjét, átadta Orane-nek, majd felvette a köntöst.
- Van még valami, asszonyom? - kérdezte Lily, mialatt Orane néhány fahasábot dobott még a tűzre.
- Nincs - felelte Autumn. - Elmehettek, lányok. Jó éjt!
- Biztosan nem kíván semmi mást, madame?- ismételte Lily.
Kora délután volt, az éjjel pedig igencsak messze.
- Mindketten szabadok vagytok a nap további részében
- közölte Autumn. - Vigyen Becket valami hideg vacsorát a herceg hálószobájába napnyugtakor.
- Igen, asszonyom - felelték kórusban, meghajoltak, majd kisiettek a hálószobából.
Autumn körülnézett. Mindig ez volt a szobája, ha Queen's Malvernben tartózkodott. Előtte a nővérei osztoztak rajta, őelőttük pedig az anyja meg a nagyanyja. Autumn nagyon szerette a rózsaszín bársonydrapériát és az ágyfüggönyöket, a hatalmas tölgyfa ágyat, és az ablakokat, amelyek a hatalmas parkra és a hegyoldalra néztek. Ez a szoba mindig rendkívül kedves volt számára, és most itt fogja tölteni a nászéjszakáját. Azon töprengett, vajon holnaptól is ugyanilyennek fogja-e látni. Egyszer csak kinyílt a falba vágott ajtó, és belépett rajta a férje.
-Jó éjt, Dunwood - mondta a herceg az inasának, majd becsukta maga mögött az ajtót. Ő is selyemköntöst viselt.
Autumn nem szólt egy szót sem. Nem tudta, mit mondjon, hol kezdje, és hogy egyáltalán neki kell-e kezdeményeznie. Beharapta az alsó ajkát idegességében. Azt az egy alkalmat leszámítva, amikor néhány héttel ezelőtt csókolóztak, és a férfi megfogta a mellét, soha nem volt köztük testi kapcsolat. Sosem volt rá lehetőségük, aztán a férfi eltűnt két hétre.
- Ez nevetséges, Gábriel! - szólalt meg végül Autumn. -Nem vagyunk már gyerekek, de mégsem tudom, hol kezdjük. - Idegesen felnevetett.
A férfi odament hozzá, és kioldozta a köntösét. Aztán gyengéden levette róla.
- Azt hiszem, madame, talán kezdhetnénk így. Hátralépett, és alaposan szemügyre vette a lányt. Aztán felsóhajtott.
- Igen, tényleg gyönyörű vagy. Megértem, hogy Lajos és Károly annyira kívántak téged. Ellenállhatatlan vagy.
- Ne említsd többé ezeket a neveket a hálószobánkban - mondta a lány kissé bosszúsan. - Ne felejtsd el, azt ígérted, hogy nem gondolsz a múltra!
- Bocsáss meg - felelte a férfi -, de nem olyan könnyű megtenni. Tudom, hogy megígértem, és nagyon fogok igyekezni, Autumn.
Autumn elsírta magát.
- Hogyan szeretkezhetnénk, ha tudom, hogy folyton azon töprengsz, vajon összehasonlítgatlak-e velük? Gyűlöltem, amit a szeretőimmel tennem kellett. Gyűlöltem! Azt akarom, hogy megint csak magamért szeressenek, ne azért, mert szép vagyok, vagy kívánatos. Biztosan van valami vonzó bennem a szépségem mögött is!
Orra kipirult a sírástól, és egyre csak zokogott, nem tudta abbahagyni.
A férfi meglepődött. Eddig nem tudatosult benne, milyen érzékeny és törékeny valójában a lány. Mindig olyan erősnek látszott. Átkarolta, és maga felé fordította az arcát.
- Nagyon sajnálom, kicsim - suttogta a fülébe. - Sosem akarnálak bántani téged. Bolond, féltékeny fajankó vagyok. Meg sem érdemellek!
Magához húzta az arcát, és lassan, hosszan csókolta, míg azt nem érezte, hogy a lány megnyugszik az ölelésében, és elapadnak a könnyei. Akkor megkérdezte tőle:
- Nem akarod levenni a köntösömet, Autumn?
- Akarod? - kérdezte a lány. - Nem akartam siettetni a dolgokat.
Kioldozta a köntöst, és becsúsztatta alá az ujjait, hogy végigsimítsa a férfi mellkasát. Nevetséges helyzet volt. Autumn már nem szűz, és ezt a férfi is nagyon jól tudja. Tapasztalt nő, és úgy is viselkedik majd. Ha

tetszik a férjének, akkor hamarosan felbőszül az érintésétől, mint egy oroszlán. Végül is, már volt egy férje, és két királyi szeretője. Ki mondhatja, hogy nem Sebastiantól tanulta mindazt, amit tud? Lelökte a selyemköntöst a földre. Lehajolt, és csókolni kezdte a férfi mellkasát, a testét.
Gábriel felnyögött, de a hang egyértelműen gyönyörről árulkodott.
- Abba ne hagyd! - parancsolta a lánynak. - Határozottan megtiltom, hogy abbahagyd, te rossz kis feleség!
Autumn egy kicsit még folytatta, aztán így szólt:
- Abba kell hagynom, mert fázom, és az ágyba akarok menni.
Megfogta Gábriel kezét, és az ágyhoz vezette.
- Ó, igen - bólintott a férfi. - Menjünk az ágyba, madame.
- Még sosem feküdtem ilyen kora délután ágyba, csak amikor beteg voltam - jelentette ki Autumn, amikor felmásztak a fekhelyre. Ráhúzta a takarót meztelen testére, és hátradőlt a párnán.
- Én sem - vallotta be a férfi, és a lány fölé hajolt, hogy megcsókolja csinos, kerek melleit.
- Ó, Gabriel! - kiáltotta a lány.
A férfi ajkai rácsukódtak a mellbimbójára, először a fogaival kezdte becézni őket, majd a nyelvével is. Autumn teste hevesen reagált az érintésre, és megremegett. Kezeivel a herceg hátát kezdte simogatni, melyen a bőr szinte túl finom volt egy férfiéhoz képest, de érezte, milyen kemény izmok húzódnak a bőr alatt.
Gabriel nyelve a két melle közötti árkot nyaldosta. Mély levegőt vett.
- Olyan finom illatod van, hogy szeretnélek bekapni -mondta a lánynak, és fejét a mellére fektette. - Alig tudom elhinni, hogy az enyém vagy, Autumn. Olyan régóta szeretlek!
A lány gyengéden simogatta a haját.
- Alig ismertél - felelte.
- Mindent tudtam rólad, amit tudnom kellett, már az első napon, amikor találkoztunk. Hűséges voltál a királyhoz, tele volt a szíved szeretettel és bátorsággal! És mellé a szépséged, drágám - elakadt tőled a lélegzetem!
- En erőszakos szörnyetegnek tartottalak - mondta a lány. - Szegény Bess és a jó öreg Smythe meghalt az egyik katonád golyóitól. Gyűlöltelek, ahogy Cromwell minden emberét. Valószínűleg le is lőttelek volna, ha nem veszed vissza a fegyvert, és nem állok olyan erős sokkhatás alatt.
- Megölhetsz ma este a gyönyörrel, Autumn - felelte a férfi, majd felemelte a fejét, és a szemébe nézett. - Vannak, akik azt mondanák, boszorkányos szemeid vannak, de én imádom, hogy az egyik türkizkék, a másik pedig smaragdzöld, és engem nézel velük, drágám. - Azzal megcsókolta.
Autumn-nak eszébe jutottak azok az idők, amikor azt találgatta, milyen lehet a csók. Emlékezett rá, milyen jól szórakozott Sebastian a kíváncsiságán, és hogy a férfi ragaszkodott hozzá, próbálja ki minden udvarlója csókját, hogy megtudja, melyik az igazi. Ő kipróbálta, és Sebastian nyert. Azóta nem élvezte senkinek a csókját, egészen mostanáig. Gabriel eleinte gyengéden csókolta, majd egyre szenvedélyesebben. Nem csupán a vágyat érezte benne Autumn, de a szerelmet is. Olyan erősen törtek fel benne az érzések, hogy megint sírva fakadt.
A herceg megérezte arcán a nedvességet, és azt hitte, valami hibát követett el, ezért abbahagyta a csókokat, és megkérdezte:
- Mi a baj?
- Te szeretsz engem! - szipogta a lány.
- De hát mondtam - felelte értetlenül.
- De tényleg szeretsz! Igazán, szívből! A férfi elnevette magát.
- Igen, Autumn, tényleg szeredek. Ó, szívem, olyan régen nem szeretett már senki, hogy azt hitted, már sosem történik meg? Annak a két névtelen fickónak, aki kihasznált téged, nem volt szíve, mert ők királyok, nem lehet szívük. De én nem vagyok király, kedvesem. Én csupán egy vidéki nemes vagyok, aki szeret téged, és azt akarja, hogy boldog légy egész hátralévő életedben! - Azzal lecsókolta a könnyeit az arcáról.
- O, istenem - sírta Autumn. - Én nem érdemellek meg téged!
- Madame - viccelődött a férfi. - Ha ez valami trükk, hogy kibújhass a házastársi kötelességed alól, akkor kénytelen leszek veréshez folyamodni!

- Ne! Ne! - kiáltotta Autumn, és csak késve jött rá, hogy ugratja a férfi. - Ó, te gonosz! - nevetett.
A szíve hirtelen sokkal, de sokkal könnyebb lett. Nem érezte így magát Sebastian halála óta.
- Nagyon szeretnék már szerelmeskedni veled, drágám - mondta a férfi merészen, és pillantást engedett a lánynak férfiasságra, amely tényleg harcra kész volt.
- Akkor csókolj meg újra - felelte Autumn, és felsóhajtott, ahogy ajkaik megint összeértek.
Az asszony lehunyta a szemét, úszott a gyönyör óceánjában, és hirtelen megérezte, hogy végre ismét biztonságban van. Biztonságban van, és szeretik.
- Ne hagyj el soha, Gábriel! - suttogta, és egy pillanatra eltolta magától a férfit.
Ebben a röpke mozdulatlanságban rádöbbent, hogy beleszeretett a férjébe, és ez az érzés csodálatos volt! A herceg megértette, mit jelentenek a lány szavai.
- Az apám ötvenéves volt, amikor születtem - felelte -,és nyolcvanéves korában halt meg. Nem foglak elhagyni, drágám. Sosem hagylak el!
Újra csókolni kezdte mindenhol a testét, és hamarosan belehatolt. Autumn olyan határtalan gyönyört érzett, hogy majdnem sírva fakadt a boldogságtól, ahogy a herceg is, mert az eksztázisig tudta röpíteni szerelmét. Utána elégedetten feküdtek egymás karjaiban, és Autumn tudta, hogy megint rátalált a szerelem. Ezúttal, érezte, nem fogja elveszíteni. Ezúttal a szerelem ott marad vele, és egyre hatalmasabb lesz. Körülveszi majd őket és a gyerekeiket, örökkön-örökké. Most végre végleg el tud szakadni Sebastiantől. .Viszlát, első szerelmem" - suttogta magában.
Jidieu, kedvesem" - hallotta meg szívében utoljára a hangot. Aztán visszafordult a férfihoz, akit szeretni fog az idők végezetéig, vagy még azon is túl.

UTÓJÁTÉK
Queen's Malvern 1663 nyara

Queen's Maivemben a ház előtti gyep tele volt festett pavilonokkal, hátul a kertben pedig rengeteg ember nyüzsgött. Skye O'Malley nyolc gyermeket szült, közülük hét nőtt fel, hogy összesen negyvenkilenc unokát nemzzen neki, akik azután 1663 nyaráig százötvennyolc dédunokával kedveskedtek, háromszázkét ükunokával és huszonhét ük-ükunokával. Skye O'Malley gyermekei már mind meghaltak, az utolsó és egyben legfiatalabb, Velvet de Marisco éppen az előző télen, nyolcvannégy évesen. Skye huszonkilenc unokája hatvanas-hetvenes éveit taposta.
Jasmine, Glenkirk özvegy hercegnéje büszkén nézte Skye leszármazottainak színes tömegét. Voltak O'Flahertyk, akik Írországból és Devonból érkeztek. Eljött az Edwardok közül Alcester grófja és a családja, ahogy a lynmouthi Southwoodok is, a fiatal John gróf és felesége, Sabrina, egy kisfiú és egy újszülött kislány boldog szülei. A Blackthorne-ágból a Blakeleyk, Skye második lányának a családja, aztán a Leslie-k, Lindleyk, Stuartok, Ashburne-ök, Gordonok és a Leigh-k Skóciából, Írországból és Angliából. Csupán a lánya, Fortune és a családja hiányzott. Fortune, aki átszelte az óceánt az Újvilágba, biztos nem tér vissza soha többé.
Jasmine mosolygott, amint végignézett a rokonságon. A család hatalmas mérete és a polgárháború, amely az utóbbi években sújtotta Angliát, alaposan elválasztotta őket. De Jasmine most összehívott mindenkit, és ez a feladat csaknem két évét vette igénybe. Eddig sosem találkozott unokatestvérek köszöntötték boldogan egymást. A család különböző ágaihoz tartozó arcokról derült ki, mennyire hasonlítanak egymásra. Talán még házasságok is születhetnek az összejövetel végére, gondolta Jasmine.
- Hát megcsináltad, mama - mondta Autumn anyja mellé lépve.
- Igen. Megcsináltam - felelte Jasmine, és rátette kezét legfiatalabb lánya karjára. - A gyepet ugyan tönkreteszik, de majd helyrehozzuk. A találkozás a rokonokkal kárpótol minden veszteségért.
- Gábriel azt mondja, örül, hogy itt tartjuk az összejövetelt, és nem a Garwood-házban - nevetett Autumn.
- Gábriel felszedett néhány kilót, nem? - kérdezte Jasmine.

- A házasság boldoggá teszi, engem pedig az tesz boldoggá, hogy a felesége lehetek, mama - vallotta be Autumn. - Mennyire szeretem, pedig azt hittem, sosem fogok újra szeretni!
- Az ikreid nyilván a szerelem gyümölcsei - mosolygott Jasmine. - Sosem láttam két, ennyire elégedett kis rosszcsontot, mint Jamie és Simon. Az isten könyörüljön rajtad, ha megtanulnak járni és beszélni! Meg tudod már különböztetni őket?
Autumn a fejét rázta.
- Még nem, mama. Annyira közel állnak egymáshoz, hogy sírni is egyszerre kezdenek el. Van, amiben nem egyformák, de remélhetőleg, ha nagyobbak lesznek, lesz valami megkülönböztető jegyük.
Jobbra pillantott, ahol a napsütötte fűre leterítették a takarót. A két kisfiú elszántan mászott Madeline és Margót felé, akiket máris imádtak, miközben a dajkák próbálták a takarón tartani őket.
Jasmine nevetett.
- Akárcsak a nagyapjuk - jegyezte meg. - Mennek a maguk feje után.
- Ahogy az apjuk - mosolyodott el Autumn is. - Köszönöm, mama. Köszönöm, hogy tudtad, mi a jó nekem, és elérted, hogy én is meglássam a harag és a fájdalom függönyén át.
Jasmine szeretettel ölelte meg a lányát. Szíve szinte sajgott a határtalan boldogságtól, amit lánya elégedett arca láttán érzett. Nincs semmi, ami nagyszerűbb lenne a családnál, vonta le a következtetést mosolyogva. A dédnagymama utódai az anyja nemzedéke óta még sokkal többen lettek, és szinte lehetetlen feladat lesz összetartani őket, de meg fogja próbálni.
Gábriel Bainbridge csatlakozott hozzájuk. Figyelte felesége népes rokonságát, majd azt kérdezte:
- Mit gondolsz, a mi utódaink is annyian lesznek, mint égen a csillagok?
Autumn a férjére pillantott, csillogó szemeiben nevetés bujkált.
- Ha akarod, Gábriel... De akkor még nagyon sok gyereket kell csinálnunk.
- Rendben, madame - felelte a férfi szeretettel. - Siessünk is rögtön a rózsaszín hálószobádba, mert egyikünk sem lesz már fiatalabb!
- Uram! - kiáltott felháborodottan Autumn. - Én épp olyan fiatal vagyok, mint voltam!
Megfordult, és beszaladt a házba, a herceg pedig követte.
- Nem tudom, miért részesítik előnyben a délutánokat - jegyezte meg Lily Orane-nek, miközben úrnőjük és uruk távozását nézték.
Orane elnevette magát.
- A szerelem nem ismer határokat, Lily, sem térben, sem időben - mondta. - Egy franciához mentél feleségül, úgyhogy ezt te biztosan tudod.
Lily egy pillanatra elsápadt.
- Tényleg - vallotta be, aztán rosszalló pillantást vetett a lányra. - De egy szűz lánynak, amilyen te vagy, még nem kell tudnia erről.
Orane meglepetten húzta fel a szemöldökét.
- Miért gondolod, hogy az én koromban még szűz vagyok, Lily? - kérdezte, aztán kacsintott, és elfutott a fiatal szolgák felé, szoknyája vidáman lobogott a szélben.